

Giới thiệu Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn

Mẹ nuôi phá sản, biện pháp cứu vãn duy nhất, chính là muốn cô gả cho tổng giám đốc tập đoàn YD.

Truyện ban đầu cô cho là một lần nữa mình đạt được hạnh phúc ngôn tình, nhưng sống chung với mẹ nuôi, cuối cùng bà cũng không chống đỡ được công ty của bà. Vì báo ân, cô tình nguyện bước lên thảm đỏ, gả cho người đàn ông kim cương hoàn mỹ trong tin đồn.

Lại Tư, nhân vật số một tập đoàn YD, sau lưng sản xuất buôn bán vũ khí, bối cảnh đủ để lật nghiêng một quốc gia. Bên ngoài ôn tồn nho nhã hoàn mỹ bên trong hộ tâm là trái tim dụ dỗ âm ập.

Chỉ mong là dụ dỗ chỉ dành cho cô, âm ập với bên ngoài. Hãy theo dõi truyện Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn của tác giả A Tục để theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ngày Kết Hôn

"Lại tiên sinh, anh có nguyện ý tiếp nhận tiểu thư Tuyết Thuần trở thành vợ hợp pháp của mình không, theo pháp lệnh thượng đế cùng kết hôn, chung sống với cô ấy không? Cũng cam kết từ nay về sau thủy chung yêu cô ấy, tôn trọng cô ấy, dỗ dành cô ấy, yêu thương cô ấy, thủy chung với cô ấy, đến chết cũng không đổi?"

Lại Tư cười nhạt một tiếng: "Tôi đồng ý."

"Tiểu thư Tuyết Thuần, cô có nguyện ý tiếp nhận Lại tiên sinh trở thành người chồng hợp pháp của mình không, theo pháp lệnh thượng đế cùng kết hôn, chung sống với anh ta không? Cũng cam kết từ nay về sau thủy chung thương anh ấy, tôn trọng anh ấy, an ủi anh ấy, yêu thương anh ấy, thủy chung với anh ấy, đến chết cũng không đổi?"

Đôi môi Tuyết Thuần khẽ run rẩy, hết sức kìm kích động muốn trốn chạy, cuối cùng khó khăn khạc ra ba từ khô khốc: "Tôi đồng ý."

"Xin mời cô dâu chú rể trao đổi nhẫn."

"Được, tôi dùng danh nghĩa Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con và Đức Thánh Linh tuyên bố: cô dâu chú rể trở thành vợ chồng hợp pháp. Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu."

Lụa trắng trước mắt được vén lên nhẹ nhàng, nhìn gương mặt tuấn tú của anh cúi xuống, chỉ nghĩ tới hôn má một chút là được.

Nhưng lúc cánh môi chạm vào xúc cảm mềm lạnh, cô tròn to hai mắt, ngay sau đó lại nghĩ, nên chạm thử là tốt rồi.

Ý nghĩ này còn chưa biến mất, cô liền cảm thấy giữa răng môi có cảm giác ấm nóng xa lạ.

Cô kinh ngạc biến thành giận dữ, mắt như muốn phóng hỏa.

Trong mắt Lại Tư đều là nụ cười, bởi vì phải làm chú rể, mắt kính gọng đen ngày thường được bỏ ra, hai mắt mê hoặc lòng người.

Anh rất đẹp trai, ánh mắt của anh là có sức quyến rũ nhất. Không có gọng kính chống đỡ, ánh mắt của anh tỏa sáng lấp lánh, xinh đẹp chói mắt như sao sáng trong bầu trời đêm. Thật ra thì cả người anh đều cho người khác một loại ảm áp ưu nhã, nhưng chỉ có ánh mắt của anh là rất sắc bén, chỉ cần nhìn vào đó, đều cảm thấy mình giống như là con mồi trong tay anh, cảm giác tất cả đều ở trong lòng bàn tay anh.

Anh có cận thị hay không, cô không biết được, nhưng cảm giác mắt kính của anh chỉ là nguy trang. Bởi vì anh ép buộc cô gả cho anh, trong lòng cô đã sớm nhận định, bề ngoài hân hoan mỹ, ẩn giấu là tâm địa rắn độc.

Chóp mũi chạm nhau, có thể nghe thấy cả hô hấp, cô muốn lui, nhưng dường như anh đã đoán được trước, tay giữ gáy cô lại, để cho cô càng gần anh hơn.

Môi lưỡi quấn quýt, anh thích thú, cô vừa lúng túng vừa hận, lại xấu hổ đỏ bừng mặt. Dưới tình huống này, cô lại không thể cự tuyệt, càng không thể cho khuôn mặt này một cái tát. Bởi vì đây là cô trả giá cao, cô bán đứng chính mình, đổi bình an cho cả nhà mẹ nuôi.

Cô chưa từng yêu, càng không nói đến nụ hôn đầu, bây giờ đã vượt quá xa phạm vi chịu đựng của cô, dưới con mắt mọi người, cũng làm cho đầu lưỡi anh tiến vào.

Cô cố gắng hô hấp, sừng sốt sùng sờ để cho anh hôn. Hoa trong tay của cô, dường như bị cô cắt đứt. Rất rõ ràng người đàn ông này được voi đòi tiên, hoàn toàn không có ý muốn dừng lại. Cô thật sự nhịn không được, khẽ quay mặt đi, từng ngậm từng ngậm hút không khí trong lành.

Môi của anh rơi vào gương mặt trắng nõn của cô.

Nghe được một tiếng cười khẽ thật thấp, ngay sau đó một bàn tay to ôm lấy hông cô, dán vào ngực của anh. Có lẽ anh có bờ vai khỏe mạnh, có lẽ anh có thân hình cao, lần đầu tiên, Tuyết Thuần cảm giác mình trở nên rất nhỏ bé, giống như vẫn là đứa bé được người ta nâng niu trong lòng bàn tay chưa hề lớn lên.

"Hôm nay Lại Tư tôi kết hôn, cảm ơn các vị chứng kiến." Lại Tư thật vui mừng, giơ một tay lên, rất đúng mực nói.

"Bóp bóp."

Trong giáo đường, tiếng vỗ tay vang lên rất lâu không ngừng.

Tuyết Thuần nghĩ mãi mà không ra, bọn họ cũng không phải là rất quen biết, tại sao anh có thể làm nhiều chuyện thân thiết với cô như vậy đây? Sau khi ăn uống tiệc rượu trong hôn lễ, các bạn của anh trong bữa tiệc huyền ảo không thể tách rời ra, dù dỗi hai người bọn họ vừa ăn cùng một quả táo, vừa hút cùng một sợi mì. Môi cũng không ngoại lệ chạm nhau, cùng nghe thấy hơi thở.

"Oa." Nghĩ tới những việc xảy ra hôm nay, cô muốn điên rồi!

Tuyết Thuần nhìn khuôn mặt vẫn đỏ bừng của mình trong gương, trong gương cô gái thẹn thùng, lo lắng, hoàn toàn không phải là cô một người bình tĩnh kiên cường trong ngày thường! Cô ôm đầu lại gằm nhẹ một tiếng, cô muốn điên! Cô tình nguyện trở lại quá khứ tiếp tục làm cô đuôi chó, cũng không cần làm vợ của người đàn ông xa lạ. Cô vốn không thương anh ta!

"Cốc, cốc, cốc."

Tuyết Thuần bị sợ đến nhảy người lên, cô vẫn không có quên, tối nay còn có chuyện cùng phòng. Nhớ tới chuyện hôm nay, cô kết luận Lại Tư sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

Nhưng cô thức dậy quá nhanh, vô ý đụng vào bắp đùi, cô đau đến tê tê hút khí, không dám la ra tiếng, nơi này không phải là nhà của cô, tất cả tất cả đều là xa lạ. Nước mắt ở trong mắt đảo quanh, nếu để người đàn ông bên ngoài bắt gặp, không thiếu được một phen yêu thương. Nhưng cô làm sao có thể tiếp nhận tình yêu của anh.

Đó là yêu sao? Nếu như nói không phải, tại sao nhìn ánh mắt của anh, cô sẽ rung động. Là ảo giác hay là thế nào? Bọn họ mặc dù đã gặp, nhưng rõ ràng chưa từng có nói chuyện với nhau. Nếu như không phải là yêu, rốt cuộc là cái gì? Rốt cuộc tại sao anh cần phải cưới cô? Anh có điều kiện tốt như vậy, người đẹp trên thế giới nắm cả bó, làm sao lại gặp phải cô?

Cô không hiểu, tại sao cô lại chọc phải đao hoa.

"Cốc, cốc, cốc."

Tuyết Thần hưng hăng hít hai cái, mới chịu đựng đau đi tới bên cửa.

Nói cười cũng tốt, cô quay trở lại, một ý nghĩ chợt lóe lên, trực tiếp khóa cửa phòng, giống như vậy cô liền an toàn. Nhưng đây là phòng tân hôn của bọn họ, cô hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản anh đi vào.

Hôm nay đầu cô đã tạm ngừng hoạt động, chỉ vì anh làm cho cô kinh ngạc rất nhiều nhiều nữa....

Cô chỉ sợ anh thật sự muốn lên giường cùng cô. Hôm nay đủ loại hình ảnh lại lần nữa hiện lên, cô che mặt, anh có thể bỏ qua cho mình sao? Cô nắm tóc một cái, tay vỗ trán, đầu óc hỗn loạn tung bừng như cũ, không muốn mở cửa? A! Cô điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chịu Đựng Thú Tính Đối Khát

"Tuyết Thuần. Em không sao chứ?"

Sắc mặt Tuyết Thuần trắng nhợt, tay nắm tay cầm cửa run lẩy bẩy.

"Cốc, cốc, cốc."

Kết. Cửa vẫn được mở ra, nhìn tình cảnh này, không nói ra lời, nói không chừng anh sẽ phá cửa xông vào, hoặc báo cảnh sát gì đó.

Tay Tuyết Thuần nắm chặt tay cầm cửa, một tay vịn bên tường, chỉ hơi mở hé ra một chút nhìn thấy nửa gương mặt qua khe cửa.

"Em không sao chứ? Sắc mặt hơi trắng, có phải là không thoải mái không?"

Lại Tư lo lắng hỏi, giống như không cảm nhận được cô từ chối, trực tiếp kéo cửa ra đi vào. Thật ra thì rất khó bỏ qua loại cảm giác này, chỉ cần nhìn lên một cái, có thể biết được cô muốn nói, anh không cần đến gần tới!

Toàn thân cô cứng ngắc, giống như một con nhím bị uy hiếp, rợn cả tóc gáy, giống như chỉ đợi anh vừa đến gần, cô lập tức đâm chết anh.

". Có một chút, choáng váng đầu." Không bằng trực tiếp giả bộ bệnh là được, nói đi cả tới?

"Anh xem một chút, không có sốt, có phải là mệt không." Tay chạm vào làn da trắng nõn của cô, trong lòng Lại Tư bật cười, cô không biết khả năng diễn của mình rất kém cỏi sao? Rõ ràng khăn trương muốn chết, lại vẫn nhắm mắt tiến gần anh. Thật là một cô nàng ngốc đáng yêu.

"Chúng ta đi nghỉ ngơi sớm thôi?"

Lại Tư mặc áo ngủ, cổ áo vốn đã mở thấp. Bởi vì vóc người cô nhỏ nhắn, khi anh nói lời này thì cúi người về phía cô.

Chiều cao của Tuyết Thuần, hoàn toàn có thể thấy hai khối tròn màu hồng bên trong, hô hấp dồn dập, mặt đỏ như lửa đốt. truyện được đăng tại diendan^le**uydon.com

Tay Lại Tư ở bên môi cô hơi ngừng lại. Hôm nay cô đã bị dạ cả ngày, lúc này mới là ngày đầu, anh cũng lau chùi không ít dầu, anh cũng không phải là người đàn ông hạo sắc, tối nay vốn định bỏ qua cô Nhưng là, hầu kết căng thẳng, anh cũng là đàn ông đó! Nhắm ngay môi của cô liền nghiêng người hôn xuống.

Anh muốn ngậm lưỡi của cô, nuốt hô hấp của cô, dung nhập vào linh hồn của hắn.

Khi nụ hôn kết thúc.

"Thật ra thì tôi. . . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Thuần đỏ bừng, cô biết nói dối không đúng, nhưng là cô không có cách nào, cô không muốn sẽ cùng anh làm chuyện thân mật như vậy. Thật ra thì cũng có chút lo lắng âm thầm, ngộ nhờ anh không tin, hoặc là vạch trần lời nói dối của cô, thậm chí muốn cưỡng ép, cô nên làm cái gì?

"Chúng ta nói chuyện một chút thôi." Lại Tư thật sự không đành lòng để cô nói tiếp những lời dối trá, anh cũng không muốn bởi vì chuyện này, cô có suy nghĩ không tốt đối với anh, cái anh muốn là cả người cô, người và tâm.

"Cần cái gì, anh nói." bạn đang đọc truyện tại diedndanlequyd@n.com Tuyết Thuần siết chặt móng tay, không biết còn tưởng rằng cô có khuynh hướng bạo lực đấy.

Lại Tư rất muốn nói, em cứ thả lỏng, anh sẽ không làm gì em. Nhưng hiển nhiên, lời kế tiếp sẽ càng hữu dụng hơn.

"Chúng ta chính thức giới thiệu thôi. Anh tên là Lại Tư, thật ra thì trước đây chúng ta thường chạm mặt ở thư viện trung tâm thành phố, anh chú ý em đã lâu rồi."

Lại Tư dịu dàng cười, mặc dù mỗi ngày hắn đều cười với mọi người, cho dù là chó là mèo, nhưng lần này tuyệt đối là thật tâm. Anh cũng không phải là thiếu niên ngày thơ, thích một cô gái, thành thực trực tiếp tỏ tình. Nói ra cũng không có ai tin tưởng, ngày đó ở cửa thư viện đơn giản là vì trùng mưa.

Anh là một thiên tài, 12 tuổi đã học xong chương trình đại học, thạc sĩ bác sĩ những thứ này ngay từ lúc mười tám tuổi cũng làm xong. Thử nghĩ một người bình thường công việc hàng năm, nào còn có này ý định đi xem sách.

Kết quả qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, nhìn thấy cô.

Thăng tiến vào trái tim của anh, một khắc kia, anh nhìn thấy một bông hoa. Mới biết, tim của anh, thì ra rất mềm mại.

Cô không biết, khi cô xem sách không hề giống những người khác, người khác không phải mặt không chút thay đổi, chính là cau mày suy tư. Mà cô cả khuôn mặt đều rất sinh động, bên môi nở nụ cười băng quơ, gương mặt hiện lúm đồng tiền nhàn nhạt, mắt an tĩnh trong suốt, tóc ghim đơn giản thắt bím đuôi ngựa. Một cô gái thật đơn giản như vậy lại làm cho anh yên lặng tám trăm năm chột rung động.

Vừa thấy đã yêu. Đúng, rất buồn cười, nhưng là rất chân thật.

Từ đó anh không cách nào không chế không nhớ nhưng cô, anh, ngoài sáng là tổng giám đốc tập đoàn YD xuyên quốc gia, phía sau cũng là lão đại sản xuất buôn bán vũ khí đạn dược, bắt đầu thường thường trốn việc, đi đọc sách, thật ra thì chính là vì có thể thấy cô. Loại cảm giác xuân tâm mạnh động này, cho dù là khi tuổi còn trẻ, anh đều chưa từng lãnh hội qua, chỉ cảm thấy ngọt ngào mà thần bí, lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Tuyết Thuần miễn cưỡng giật nhẹ đôi môi anh đào hồng nhuận, mang theo chút nhàn nhạt cười khỏ, "Tên tôi là Tuyết Thuần."

Cô cố ý quên lãng chuyện thư viện. Nhưng mà, cô làm sao có thể quên gương mặt này. Gương mặt này đang đối diện với cô, quấy rầy khiến cô khó được tỉnh táo. Cũng bởi vì gương mặt này mà dần dần thư viện có rất nhiều mỹ nữ tới, rầm rì nói chuyện riêng, đều là bởi vì anh mà ra. Bởi vì cô đã từng cũng giống như những cô gái kia, cũng vụng trộm chú ý anh. Nhưng không ngờ, công ty của mẹ nuôi, để cho tập đoàn YD của anh nuốt.

"Thật ra thì anh không có ác ý." Lại Tư suy nghĩ một chút, vẫn là không muốn nóng lòng, đồ tốt phải từ từ tới mới có thể cảm được, anh không muốn hù dọa người chạy. "Nếu như em không muốn, chúng ta tạm thời chia phòng ngủ."

Khuôn mặt Tuyết Thuần bỗng bừng sáng lên, khi nhìn thấy vẻ mặt đó, đã làm hô hấp anh cứng lại, bỗng cảm thấy, nhìn một chút cũng đáng giá.

Ánh mắt của cô rất đẹp, như mang theo linh hồn, có thể dễ dàng lấy được thiện cảm của người ta, như nước xoáy vô cùng vô tận, chặt chẽ hút hần.

Anh nuốt nước miếng, tự nói với mình, dục tốc bất đạt (nóng vội không ăn được đậu hủ nóng), "Chúng ta cần chút thời gian để thích ứng trước đã rồi sẽ chậm chậm ở chung một chỗ?"

Tuyết Thuần nở nụ cười, dường như anh thấy từ thân thể đến lỗ chân lông của cô đều buông lỏng.

"Được." Cô nghe lời đồng ý, trong lòng căng thẳng một ngày bỗng buông lỏng.

"Gần đây công việc của anh rất bận, trắng mặt qua ít ngày nữa bù thôi." Đợi ngày nào đó, cô đón nhận anh, anh nhất định dẫn cô, hưởng thụ tốt thế giới hai người. Nhưng bây giờ, muốn cô quen thuộc tất cả của anh, yêu anh.

"Tốt." Tuyết Thuần cười, gương mặt đó vốn đã rất xinh đẹp lại dịu dàng, lúc này càng thêm xinh đẹp động lòng người: "Cảm ơn anh."

Giờ khắc này, Lại Tư hồi hận, xinh đẹp như vậy, ngày tân hôn thứ nhất lại không ăn được. Anh chịu đựng thú tính đối khát, tự nói với mình, trước khổ sau ngọt.

Lại không ngờ Lại Tư nhất thời nhân từ nương tay, ngày hôm sau mới để cho bà xã đáp chuyến máy bay sớm, không biết bay đi nơi nào.

Anh hồi hận đến tím cả ruột!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Rơi Vào Bẫy

Trên máy bay, Tuyết Thuần nhìn bầu trời bên ngoài, kí ức như thủy triều ập tới, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, vừa đơn giản lại cảm động, cũng khắc sâu vào tim mỗi người.

Thân cao một mét tám mươi sáu, một bộ mắt kính gọng đen, người mặc tây trang, tài giỏi hoàn mỹ, phong cách lịch sự nho nhã, anh vừa đi vào thư viện, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Một khắc kia, dường như Tuyết Thuần nghe được con tim rung động.

Nhưng mà cô chưa bao bạn đang đọc truyện trên diễn đàn leequysdoon.com giờ nhìn chăm chú, loại đàn ông này, chỉ cần một ánh mắt nhìn nhạt, là có thể khiến phụ nữ thét chói tai! Cô tự biết thân biết phận, Chuyện cổ tích Cô bé lọ lem, cho tới bây giờ đều là mộng ảo.

Thư viện trung tâm thành phố.

Một đôi tay mềm mại một thon cùng chạm vào một quyển sách.

"Thật xin lỗi, tôi tìm quyển sách này đã lâu rồi."

Tuyết Thuần bất ngờ sửng sốt, nhìn thấy anh lịch sự anh tuấn, sau đó nở nụ cười nhẹ nhàng, lộ ra hai gò má lúm đồng tiền, "Không sao, tôi không gấp, anh dùng trước đi."

Lại Tư nâng mắt kính gọng đen cười cười, nhìn hàng lông mi dày ánh mắt của cô dừng trên giá sách cẩn thận xem từng hàng, đôi mắt sau mắt kính sáng lên một cái. Sau đó theo giá sách, tiện tay móc một quyển sách đưa tới, "Tuyết tiểu thư, cô có thể xem quyển này."

Nụ cười tiêu chuẩn, ấm áp giống như gió xuân tháng ba khiến trong lòng Tuyết Thuần khẽ nhộn nhạo, dường như cô có thể nghe tiếng tim đập của mình. Mặt bình tĩnh như nước, trong lòng lại khẩn trương muốn chết: "Vâng, cảm ơn." Hoàn toàn không nghĩ tới, người ta làm sao biết cô họ Tuyết?

Sau đó chính mình trở lại chỗ ngồi.

Lại Tư nháy mắt một cái, cũng đi qua ngồi, đối diện với cô. Trời mới biết gần đây anh trốn việc tới nơi này là vì cái gì!

Tuyết Thuần nhẹ nhàng nhìn lướt qua, những cô gái trong thư viện không khỏi len lén liếc qua, thư viện an tĩnh lại có thêm vài tiếng một chút bàn luận xôn xáo.

Tong lòng Tuyết Thuần đang đánh trống, kể từ một tháng trước trong thư viện có thêm một người là anh, nơi này liền không vắng lặng nữa, dần dần, có mấy thím, mấy cô gái trẻ đều vô tình cố ý đến xem hơn mấy lần.

Cô gái trẻ tuổi, là vì bạch mã hoàng tử trong mộng, còn các thím đương nhiên chỉ là vì kiếm chồng tương lai cho con gái mình.

Tuyết Thuần đang cầm sách đứng lên, truyện được đăng tại diendanfleequydon.com ánh mắt lại đã liếc quá khứ, càng xem càng say mê, đây thật là một nhân vật y hệt hoàng tử đấy. Này sống mũi thẳng, da màu đồng, tây trang cắt may vừa người, hành động cử chỉ đúng mực, lịch sự tuấn tú.

Nhìn đáng dấp khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, con người công việc.

Kỳ quái là, mỗi lần cô đến, đều có thể thấy hắn, chẳng lẽ hắn thất nghiệp? Cho nên mới phải đến thư viện sạc điện thoại? Có một việc rất cổ quái, dường như bọn họ có ấn ý kinh người, đều thích ngồi ở phía trước cửa sổ, hơn nữa còn là cùng một chỗ ngồi.

Anh im lặng xem sách, không có ngược mắt, cũng cảm nhận được ánh mắt đối diện bắn tới. Mỗi lần đều là như vậy, khoe môi anh nhàn nhạt giờ lên, lần này, anh không có ý định bỏ qua cô nữa.

Anh thoải mái ngược mắt, đột nhiên chống lại tầm mắt của cô. Nhìn ánh mắt cô kinh ngạc, khép sách lại, cười gật đầu một cái.

Mặt Tuyết Thuần đỏ bừng, như bị phát hiện ăn trộm, cúi đầu. Ánh mắt của anh thật sự rất đẹp, mặc dù cách trông kính, nhưng đôi mắt này như dòng nước xoáy hút cô vào đó.

Quyển sách kia tên là, tình yêu Tam Bộ Khúc.

Bởi vì bị anh bắt tại chỗ, Tuyết Thuần thu hồi tâm tình, hết sức chuyên chú đọc sách, chìm đắm trong thế giới sách của cô.

Lại Tư bắt đầu dĩ năng kính, anh ám hiệu rõ ràng như vậy, cô vẫn không rõ? Thật chẳng lẽ muốn anh mua 999 đóa hoa hồng, cô mới biết tâm ý của anh? Chuyện buồn nôn như vậy, anh không phải không dám làm. Theo tài liệu anh tra được, cô là một cô gái bên người không có một người bạn khác giới nào, nếu như cứ nói thẳng ra như vậy, đoán chừng cô sẽ bị anh hù dọa chạy mất?

Anh vẫn muốn nói chuyện cùng cô, nhưng hiển nhiên, đối với Tuyết Thuần mà nói, thế giới bên trong sách đặc sắc nhiều hơn so với anh, chính là không thềm nhìn đến anh.

Vì vậy, bọn họ chưa từng nói chuyện chính thức với nhau một lần.

Cô hận anh từ lúc nào đây?

Ngày ấy, cô đẩy mẹ nuôi chấp nhất xuất viện, đến thẳng tập đoàn YD đàm phán. Lúc ấy tranh luận mặt đỏ tới mang tai, tất cả người của tập đoàn YD đều là nhân tài không chịu thua thiệt, tập đoàn Tần thị này là trứng đưa tới cửa, không ăn cũng uống.

Nhìn từng người gây sự, lộ rõ sắc mặt thương nhân. Mà trong những người này, cũng có anh.

Nơi anh ngồi là trung tâm, Tuyết Thuần muốn bỏ qua cũng rất khó.

Chỉ là tất cả mọi người đang nói..., chỉ có một mình anh nhìn chăm chăm laptop, tay gõ bàn thật nhanh. Giống như anh muốn nói, mấy người bọn cô là sinh vật không tồn tại.

Cũng chính lúc này, cô hoảng hốt biết anh là ai.

"Van cầu các người, tha chúng tôi một con đường sống đi, muốn tôi quỳ xuống cũng được. Đối với các người mà nói, không phải không có Tần thị chúng tôi thì không thể, nhưng mà Tần thị là mạng sống của tôi, tôi quỳ xuống cầu xin các người đó." Mẹ nuôi Tần muốn lần từ xe lăn xuống.

Sắc mặt Tuyết Thuần tái nhợt, bởi vì cả đêm phải chăm sóc mẹ nuôi bệnh nặng, chưa được nghỉ ngơi, lúc này mặt càng thêm không không có chút máu.

Tài ăn nói của cô không quá xuất sắc, về phương diện mấy chuyện làm ăn càng không có tiếp xúc qua, nhưng thấy mẹ nuôi vừa mới phẫu thuật xong, lại muốn quỳ xuống trước mặt người này, cô chỉ cảm thấy một ngọn lửa đang xông lên đầu. Cô rất tức giận!

Có tiền thì ngon! Có tiền thì có thể chà đạp tôn nghiêm người khác! Có tiền là có thể bỏ đá xuống giếng! Cô bắt đầu hận.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hy Vọng Có Thể May Mắn Cưới Con Gái Bà Làm Vợ

Cô dùng sức kéo mẹ nuôi đứng lên, cứng rắn đặt tại xe lăn, "Mẹ, không cần cầu xin bọn họ nữa rồi ! Dù cho cổ phiếu Tần thị có mất giá, cũng không cần bán cho bọn họ! Chúng ta trở về! Chúng ta tự nghĩ biện pháp! Những người này hoàn toàn không đáng giá, bán cho bọn họ không có lợi lắm, còn không bằng chúng ta tự làm."

"Tần tổng, nếu như các người thật sự nghĩ như vậy, vậy thì cần gì đến đây một chuyến."

"Tuyệt Thuần!" Tần Dung hét lớn một tiếng, Tuyệt Thuần nuốt lời nói chưa nói xong xuống, mẹ nuôi bệnh nặng, cô không muốn bà tức giận.

"Mẹ, bọn họ hoàn toàn là đang bỏ đá xuống giếng, không cầu xin bọn họ." Tuyệt Thuần cầu khẩn.

"Bốp!" Tuyệt Thuần che mặt, không dám tin.

"Công ty không phải của cô, dĩ nhiên cô không cần!" Trên mặt Tần Dung đều là hận, khi chuyển sang người của tập đoàn YD thì chuyển biến bỏ đi tôn nghiêm mà cầu xin.

"Dù là các người không muốn cái gì cũng được, công ty Tần thị đối với các người mà nói nhất định chính là chôn trâu mất một sợi lông không đáng kể, cũng giống như là sinh mạng của tôi, dù tôi có bốn mươi tuổi nhưng cũng còn con trai tôi, tôi phải để lại đảm bảo nửa đời sau cho nó! Tần thị không có, tôi cũng vậy nhanh bệnh mà chết, con tôi biết làm thế nào? Tôi van cầu các người! Tôi đập đầu trước các người!"

Tần Dung muốn nổi điên, công ty Tần thị là đứa con thứ hai của bà, bà - một người đàn bà mang theo một đứa con trai, còn sáng lập công ty Tần thị phải có gần trăm tỷ tài sản, bà bỏ ra tâm huyết cả đời, nói không có sẽ không có, vậy không bằng bà đi tìm chết!

"Tốt lắm "

Anh ta nói chuyện rồi. Giọng nói vừa vang lên, Tuyệt Thuần cũng biết là anh, giọng nói của anh chỉ nghe qua một lần thì rất khó quên, không chỉ bởi vì anh rất hoàn mỹ, mà còn vì giọng nói của anh giống như mang theo một chút mát mẻ, như gió mang hơi lạnh, dễ dàng khắc vào lòng của người nghe, muốn bỏ qua cũng khó khăn.

Anh ta vừa nhìn mấy vi tính, vừa nói, "Tần tổng, bà biết chúng tôi đi diedanlequydon.com tôi chỉ là người làm ăn, không cần thiết vì chuyện ham muốn tiền mà đi cầu xin. Hợp tác, không hợp liền đi. Chuyện này chúng tôi cũng không muốn làm được quá tuyệt tình. Chúng tôi có thể không cần bất kì thứ gì của Tần thị, cổ phiếu trong tay chúng tôi cũng có thể hạ giá để các người thu về. Chỉ là nếu như vậy, tiền vốn của các người không đủ, cũng sẽ đi vào đường cùng."

Cô không quay đầu lại, bởi vì biết công ty của mẹ nuôi là một tay anh ta phá đổ, cô chính là không muốn gặp lại người có khuôn mặt mê hoặc, vẻ mặt vô hại này. Trải qua chuyện này, cô nhận định, anh ta chính là loại người lịch sự cận kề. Bề ngoài vô hại lại đẹp trai ưu nhã, không biết đã vụng trộm dùng bao nhiêu thủ đoạn, hại chết bao nhiêu người.

"Chỉ là." Lại Tư khinh miệt liếc Tần Dung một cái, "Có một phương pháp, nhưng có thể để cho Tần thị bình yên vô sự, vận hành giống như trước kia vậy. Nhưng không biết bà có đồng ý hay không."

Tần Dung nghe xong lời này, ngây ngẩn cả người, trên mặt rất nhanh hiện lên sắc mặt vui mừng, có chuyển biến. Chỉ là rất nhanh bà liền tỉnh táo lại, dù sao cũng là Tần tổng lăn lộn ở Thương Hải nhiều năm, ích lợi trước mắt, trước khi quyết định tất cả, phải có suy tính bà phải bỏ ra giá cao.

"Điều kiện?"

Lại Tư khép lại Laptop, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt nhòa, "Điều kiện là, chúng ta trở thành một người nhà."

Tuyệt Thuần nhất thời sững sờ, quay người lại, vừa đứng chống lại ánh mắt của anh, trên mặt cười ôn hòa, ánh mắt lại toát ra vẻ thông minh, bên trong ẩn chứa điều gì đó, giống như tình thế bất buộc.

"Người một nhà?"

"Lại tổng là có ý gì?" Tần Dung cố nén thân thể khó chịu, cau mày, không biết ah có chủ ý gì, nhưng chắc chắn sẽ không phải chuyện quá dễ dàng.

Người này bà điều tra qua, mười tuổi đã sống tại nước Đức, sau chuyển đi du học ở Harvard nước Mĩ, ba năm liền thành lập một công ty đứng top 500, cổ phiếu càng thêm được thuận buồm xuôi gió, mà năm đó anh ta mới 16 tuổi. Có thể thấy được anh ta là người như thế nào! Người thông minh kinh khủng!

Lần này anh trở lại Trung Quốc, từng bước một thâm nhập vào công ty cùng loại, mà bà chết từ tế cũng không xong là một thành viên trong đó. Ở trong khoảng thời gian ngắn tập đoàn YD nhanh chóng lớn mạnh, trở thành người nổi bật trong nghề, tài sản cao gần vài chục tỷ. Mà đây vẫn chỉ là tài sản bên ngoài mà thôi.

"Tôi hi vọng có thể may mắn cưới con gái của bà làm vợ, Tuyệt Thuần." Anh vẫn duy trì vẻ mặt trước sau như một, thản nhiên mà nói, giống như đang

nói..., một chuyện bình thường hàng ngày.

bạn đang đọc truyện trên diễn đàn leequysdoon.com

"Tuyệt Thuần? Tại sao?" Tần Dung ngậy ngẩng cả người, hoàn toàn không nghĩ tới điều kiện của anh là như vậy. "Cậu thích Tuyệt Thuần?" Nhưng mà không đúng, quan hệ của Tuyệt Thuần rất hẹp, căn bản sẽ không biết anh ta mới đúng. Tuyệt Thuần chỉ là con nuôi, căn bản không có lợi gì.

Tuyệt Trọng long Tuyệt Thuần căng thẳng, khẩn trương, bất đắc dĩ, thất vọng, đau đớn. dder loại cảm giác, rất phức tạp.

Lại Tư không phủ nhận, "Có một chút, hơn nữa là, tôi cảm thấy được cô ấy thích hợp làm vợ của tôi."

"Làm sao có thể? Tuyệt Thuần cô không phải người xất thân danh giá, cô không biết."

"Tần tổng, chuyện này bà không nên suy tính." Tề Luận đứng lúc cắt đứt. Đối với đại ca tại sao cần phải có cô gái này, mà buông tha thu mua Tần thị, anh thật không có thể hiểu được. Nhưng mà đại ca luôn có lý do của mình, bọn họ những con người nhỏ bé này có thể không ủng hộ sao?

Tần Dung còn muốn nói gì đó, nhưng hiển nhiên bọn họ không có cho bà cơ hội.

Tuyệt Thuần nhìn người nọ, anh cũng không đối xử đặc biệt với cô, thậm chí khi nói ra những lời đó, cũng không có coi trọng cô. Không thấy thâm tình, không thấy yêu thích.

Đúng thế, chỉ là thích hợp, bọn họ vốn không có trò chuyện với nhau, tình yêu ở đâu ra? Nên giống như anh ta nói, chỉ là thích hợp.

Anh rõ ràng là người nắm quyền nơi này, phát tay một cái, lập tức làm cho người ta dẫn họ rời đi. Để lại cho họ một bụng câu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mẹ Nuôi

Thật ra Tuyệt Thuần cũng có một gia đình ba người hạnh phúc, ba là quản lý cấp cao của xí nghiệp, mẹ là giáo sư trung học, không phải loại quá giàu có, nhưng mà trôi qua yên bình, hòa thuận vui vẻ làm bao người ghen tỵ.

Nhưng năm 14 tuổi ấy, một cuộc hỏa hoạn đã phá hủy tất cả của cô. Từ đó, cô rơi vào địa ngục.

Nếu như không phải là cô ham chơi, nghịch bậy lửa đốt sổ ghi chép của ba, thì ba mẹ còn có thể sống thật tốt. Cô là một tội nhân!

Khi đó, tất cả mọi người ngỡ cô là một sao chổi, khắc tinh, khắc chết cha mẹ, tương lai cũng sẽ khắc chết người thân thích. Thậm chí ngay cả bác cô, di cũng không chịu nhận nuôi cô, toàn thể giới cũng bỏ lại cô bơ vơ.

Trời không tuyệt đường người, may mắn chính là, cô đã được một phụ nữ giàu có nhận nuôi rồi.

Để cho cô sống tiếp thành người, là mẹ nuôi.

Chỉ có mẹ nuôi, không có trách mắng cô, không có nói cô là khắc tinh, dẫn cô thoát khỏi địa ngục.

Mẹ nuôi đối với cô cũng xem là tốt, mặc dù tính khí có chút cáu kỉnh, nhưng tâm địa rất tốt, cũng không bạc đãi Tuyệt Thuần. Chỉ là vì trong lòng Tuyệt Thuần có cảm giác ăn nhờ ở đậu, vì vậy mọi chuyện cô đều nhìn sắc mặt mà làm việc, thường xuyên nhân nhượng bà.

Mẹ nuôi bị bệnh, cô đi làm y tá. Con trai mẹ nuôi bị thiếu năng ở trong bệnh viện gây họa, cô lại chạy đi dọn dẹp đầu tiên. Đây là một nhà tịch mịch, mặc dù có rất nhiều tiền bạc, nhưng không có ấm áp.

Mỗi lần đêm khuya yên tĩnh, cô lại nhớ tới cha mẹ, Hình ảnh cha mẹ trước khi chết lần lượt hiện ra, mặt bọn họ nhăn nhó, nhưng trong mắt lại mang theo ý cười, cười đến rất khó coi, cũng là nụ cười đẹp nhất trên thế giới. Bọn họ vung tay qua ngọn lửa, nói qua: "Tuyệt Thuần không cần phải sợ, không cần áy náy, hạnh phúc sống tốt, ba mẹ sẽ không trách con."

Làm cô tỉnh giấc cắn chặt khóc đến trời sáng, khóc khóc hồi lâu rồi lại ngủ mất rồi, sau đó khi tỉnh lại, gối đầu đã ướt ướt.

Mỗi ngày đều có một giọng nói đang nói..., cô là kẻ giết chết ba mẹ. Nhưng cô vẫn cố chấp sống tiếp, bởi vì cô sợ đến thiên đường, ba mẹ sẽ trách cứ cô. Cô biết tâm nguyện lớn nhất của ba mẹ chính là hi vọng cô sẽ hạnh phúc cả đời.

Ấm áp mà cha mẹ đã từng dành cho cô đã thấm vào tim gan, là động vật lực cho cô sống tiếp.

Khi lần đầu Tần Dung nhìn thấy cô, lại cảm thấy trên người đứa bé này giống như mang theo một tia ánh nắng ấm áp, có thể chiếu sáng tất cả bóng tối.

Bà mới không có cái rồi rãnh thu dưỡng đứa bé nhà người khác đó, hơn nữa lúc Tuyết Thuần trở thành cô nhi đã 14 tuổi, đứa bé có trí nhớ, người bình thường là không muốn thu nuôi, sợ uống công nuôi, lớn lên liền chạy mất.

Nhưng bà nhớ mặt Tuyết Thuần.

Trước đây con trai của bà huyền não không thể tách rời ra, áp lực từ công việc khiến tinh thần bà quá mệt mỏi. Xe hư, tâm tình của bà thật kinh khủng! Đi ở giữa đường cao tốc vẫn không tự biết, mà không chú ý nguy hiểm tính mạng, nhưng có một người lỗi bà, chính là cô gái nhỏ mười mấy tuổi này.

Về ngoài cô luôn vui vẻ, ấm áp, vừa nhìn đã biết là lương thiện, đứa bé đáng yêu. Người như vậy, dù là lớn hay nhỏ, đều có thể làm cho người ta cảm thấy yêu thích. Trong lòng có một tiếng nói..., trong nhà cần một người như vậy tới làm ấm áp.

Vì vậy bà rất thuận lợi làm thủ tục, nhận nuôi cô. bạn đang đọc truyện trên diexddanleequydon.com

Tuyết Thuần đúng là cô gái khéo léo làm người khác hài lòng. Tần Dung biết tính khí mình không được tốt, nhưng mỗi lần cáu giận xong, lại đối xử với bà tốt hơn nhiều lần. Thói quen thiện lương như vậy, ấm áp như vậy, bà bắt đầu sợ Tuyết Thuần rời khỏi bà, đã rất lâu bà không có ai yêu thương, cho dù là đứa bé, cũng có thể làm cho trái tim cô đơn bà có chút an ủi nhỏ.

Đối mặt với điều kiện Lại Tư đưa ra, bà do dự hồi lâu.

Nhưng quyết định cuối cùng, vì tương lai con trai của bà, chỉ có thể lựa chọn một tình huống, bà chỉ có thể hạ quyết tâm.

"Tuyết Thuần à, anh trai con đã hơn bốn mươi tuổi rồi, nhưng lại chỉ như đứa bé ba tuổi, mẹ thật sự xem con là con gái ruột của mình, cũng chưa từng có bạc đãi con. Nếu như con không gả cho người thừa kế tập đoàn YD, Tần thị chúng ta thật sự là xong đời. Tất cả cũng chỉ có thể trông cậy vào con."

Tuyết Thuần không có lên tiếng, mặt phiếm lệ, nhìn miệng mẹ nuôi đang nói. Cô còn có thể nói cái gì? Cô cũng không biết phải làm sao, nếu như có thể, cô tình nguyện không ăn không ngủ làm việc cùng mẹ nuôi, cũng không nguyện ý gả cho người xa lạ.

Trong lòng rất khó chịu, rốt cuộc không phải ruột. Từ lúc ban đầu cô cũng biết, cô không thể so sánh với con trai của bà, cho dù là thông minh. Chỉ là không nghĩ tới, cô còn kém hơn so với công ty.

Hôn nhân là hạnh phúc cả đời cô! Muốn cô gả cho một người hại mẹ nuôi, còn là một người đàn ông không yêu, theo tính tình đơn thuần và nghiêm túc của cô, quyết sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Thế nhưng chính người này, khi cô ở trong địa ngục, lời cô thoát ra, cô có thể không đền đáp sao?

truyện được đăng tải trên diexddanleequydon.com

"Tất cả cổ phần của công ty Tần thị mẹ đã chuyển sang tên con rồi, sau khi con gả sẽ không bị tức, hơn nữa Lại Tư đó, mẹ đã điều tra, là người xuất chúng nổi bật."

Tuyết Thuần chưa xót trong lòng, thật sự cô rất muốn ôm mẹ nuôi nói, cô đã tốt nghiệp đại học, có thể ra ngoài nuôi gia đình. Vậy mà, vật chất Phú Quý quán dưỡng mẫu làm sao có thể đề ý này thu nhập ít ỏi đây? Hơn nữa anh trai không thông minh cũng cần một số tiền lớn để sống.

Không đợi mẹ nuôi nói xong, Tuyết Thuần cúi đầu lên tiếng cắt đứt, "Mẹ làm sao lại tin tưởng con sẽ không đem cổ phần nuốt riêng đây? Ngộ nhớ con bán hết toàn bộ cổ phần thì sao đây? Sau đó ôm khoản lên trốn đi thì làm thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Về Nhà

Editor: thiên ngọc

Mẹ nuôi cứ như vậy mà tin tưởng, cô không biết là hạnh phúc hay bất hạnh. Cho dù Lại Tư(Rice) xuất sắc như thế nào cũng khó người đảm bảo nhân phẩm có vấn đề hoặc là gặp một người liên yêu một người hoặc là không nhìn thấy thiếu sót (khuyết điểm). Cô chưa bao giờ tin tưởng chuyện tốt sẽ từ trên trời rơi xuống. Từ sau năm 14 tuổi cô liền không bao giờ tin tưởng có chuyện hạnh phúc dễ như trở bàn tay.

"Con à, tha thứ cho sự ích kỷ của mẹ. Nghĩ lại năm đó con cũng đã 14 tuổi, nào có ai chịu nhận nuôi một đứa trẻ đã có trí nhớ? Nếu năm đó không phải con náo hiểm tính mạng kéo mẹ lại, tuổi còn nhỏ lại cố chấp công mẹ đi vài dặm đường không xa không rời, nếu không mẹ cũng sẽ không nhận nuôi con."

"Mẹ thấy con là một đứa trẻ ngây thơ, lương thiện! Con đó, đơn thuần, có tâm đồng tình với rất nhiều người, nhưng sự đơn thuần ấy lại có thể nhìn thấu lòng người bản thủ. Hơn nữa con vẫn có thể giữ được sự lương thiện của chính mình. Cả đời mẹ đã gặp vô số người, người tốt đẹp như con mẹ vốn tưởng rằng thế gian không còn tồn tại."

Từ sau khi Tần Thị gặp chuyện không may tới nay, Tần Dung chưa một lần nở nụ cười lần đầu cười nói: "Nhưng mẹ nuôi cũng rất may mắn khi ngày đó gặp được con. Tuyệt Thần hãy tha thứ cho mẹ, mẹ nhận nuôi con hơn nữa là vì suy nghĩ cho nửa đời sau con ruột của mẹ."

Đêm hôm đó một mình Tuyệt Thần ngồi ngắm người trong vườn cả đêm, trên người chỉ mặc duy nhất bộ đồ ngủ mỏng manh. Cô ôm đầu gối, bên tai lặp đi lặp lại lời nói của mẹ nuôi.

"Con trai của mẹ cả đời thiếu năng, mẹ lại già rồi, không thể chăm sóc cho nó mãi. Đứa bé ngoan, mẹ chỉ tin tưởng con, con liền thay mẹ hoàn thành tâm nguyện này thôi. Chỉ có con mang theo cô phần này gả cho Lại tổng, cả đời các con liền không lo lắng. Mẹ sống không được bao lâu, bác sĩ cũng nói mẹ chỉ có thể sống được nửa năm nữa, con hận mẹ cũng được, báo đáp cũng tốt, mẹ chỉ mong con có thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này mà thôi. Như vậy mẹ chết cũng nhắm mắt."

"Tiểu thư! Tiểu thư!"

Tuyệt Thần giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy tiếp viên hàng không mỉm cười thân thiết liền cố gắng kiềm chế không nhớ lại những chuyện đau lòng.

"Tiểu thư, máy bay đã hạ cánh."

lúc này Tuyệt Thần mới phát hiện tất cả hành khách đều đã đi hết, cô vuốt mặt, cái trán đều là mồ hôi. Kéo theo hành lý, uể oải ra khỏi sân bay. Nhìn người đến người đi, chợt có một loại cảm giác, thế giới này thật to lớn nhưng không có chỗ cho cô dung thân.

Ba, mẹ, Tuyệt Thần thật cô đơn, có thể sớm lên Thiên đường tìm hai người hay không?

Một tháng sau

"Vừa mới kết hôn, hôm sau chị dâu liền bỏ đi, truyền thông đều đang đưa tin. Cũng đã một tháng mà chị dâu còn chưa trở lại, bên ngoài đã đồn đại rất nhiều chuyện. Cổ phiếu của công ty bởi vì chuyện này cũng rớt giá, chúng ta cùng Tần Thị kết thân hoàn toàn không chiếm được bất kỳ chỗ tốt nào."

Tề Luận than thở, tại sao Lại Tư có thể mặc kệ mọi chuyện như thế, thật không giống tác phong của anh ấy.

"Anh, nói thật, coi như chị dâu không trở lại, anh cũng phải ra mặt giải thích một chút đi cho dù là nói vài lời. Như vậy, những lời đồn đãi thêu dệt kia cũng sẽ không truyền đi khó nghe như vậy." Phù Khải vuốt trán, cảm giác chính là Lại Tư rất không quá bình thường.

"Các cậu có thể không nói nữa được không?" Ngón tay Lại Tư vẫn đang phấn đấu gõ trên bàn phím, lúc nói chuyện, mí mắt cũng không nhấc lên, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, giống như công việc mới là vợ của anh.

"Anh biết người bên ngoài nói thế nào sao? Nói chủ tịch tập đoàn YD muốn thân tóm Tần Thị nên mới cùng Tần Thị kết thân, nhưng sau đó cảm thấy bà xã không có giá trị lợi dụng, đem tân hôn liền bạo hành đánh đập vợ, hại chị dâu không thể ra ngoài gặp gỡ mọi người, phải bí mật dưỡng thương. Còn có lời đồn càng kỳ hơn, nói Lại Tư anh không có năng lực, trong đêm tân hôn chị dâu đã phát hiện sự thật này, ngày hôm sau ngay cả đồ đạc cũng không cầm mà chạy theo người đàn ông khác, còn có người nói."

Lại Tư bất đắc dĩ ngừng công việc trên tay, khẽ dựa vào thành ghế, đẩy gọng kính, xoa xoa sống mũi, "Bọn họ đã buồn chuyện như thế, mồm miệng đều ở trên người bọn họ, anh đây còn có thể làm gì."

Tề Luận nhìn về phía Lại Tư, mày khẽ nhíu, "Ý của anh là để mặc chị dâu dính vào chuyện này?"

"Cô ấy rất nhanh sẽ trở lại." Lại Tư bình tĩnh nói xong, tay lại bắt đầu công việc.

Phù Khải im lặng nhìn trời, thần tượng trong lòng anh khi nào lại bị phụ nữ đùa giỡn xoay vòng quanh như vậy.

"Đúng rồi, Phù Khải, cậu phụ trách súng ống đạn dược bên Châu Phi lần này đi."

Phù Khải thầm than, không phải chỉ bàn tán một chút thôi sao, vậy mà lại muốn đẩy anh đến Châu Phi vận chuyển vũ khí đạn dược. Nếu như bản thân xảy ra việc gì không hay, gãy tay gãy chân về sau làm gì còn phụ nữ theo đuổi anh? Anh rơi lệ, Lại Tư khêu khêu mấy đầu ngón tay liền thu vào mấy chục triệu, bây giờ cùng anh ấy tranh luận chỉ thiệt thân mình.

Tề Luận nở nụ cười, đã theo lâu bên cạnh Lại Tư liền hiểu được, toàn là đại ca giả trang người tốt, bắt bọn anh giả bộ mặt đen, bọn anh dễ dàng sao? Ai cũng biết lão đại ngành hỏa dược là đại ca của bọn anh - Lại Tư (Rice), chúng quý lại muốn anh làm chân chạy. Nhưng là, kẻ hèn này rất vui lòng nghe theo mệnh lệnh của đại ca.

Tuyệt Thần vừa đi vào cửa nhà, liền gặp được cảnh tượng như vậy, về phần bọn họ đang nói cái gì, dĩ nhiên cô đều nghe được. Cô rất muốn lui ra ngoài, nhưng mà đi giúp việc đã nhìn thấy cô rồi "Phụ nhân trở lại."

Sáu con mắt nghe nói như thế, cùng nhau quét một cái, hầu như lóe sáng nhìn về phía cô.

Tuyệt Thần tiến cũng không được, lùi cũng không xong, sờ mũi một cái, có chút lúng túng. Chần chừ một hồi lâu, vẫn kiên trì từ từ mà đi vào, "Chào mọi người."

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Vợ Anh Là Một Cô Gái Trẻ Bốc Đồng

Editor: Cogau

Thật sự là cô chẳng muốn gặp lại họ, đặc biệt là hai người xa lạ này, hôm đám cưới, chính vì họ mà cô bị Lại Tư ăn hết đậu hũ. Chỉ cần nhớ lại thôi đã mặt đỏ tía tai rồi.

Lúc thấy cô tới, Lại Tư buông hết công việc trong tay ra, bước về phía cô.

"Về rồi à, Provence chơi vui không? Louvre cũng không tồi ha, cả Venice nữa chứ..." Lại Tư cười yếu ớt hỏi, không buồn không vui, vẻ nụ cười luôn là vẻ bề ngoài của anh.

Tuyệt Thuần không giấu được kinh ngạc, nhìn nụ cười nhạt nhẽo của anh, đột nhiên một luồng khí lạnh chạy từ lòng bàn chân lên thẳng tận đầu, sao anh lại biết rõ hành tung của cô vậy chứ? Thậm chí, cô còn không nói cho mẹ nuôi biết cơ mà!

Bàn tay thon dài xoa nhẹ khuôn mặt nhợt nhạt của cô, cúi đầu cười: "Hơi gầy đấy. Nhưng về là tốt rồi." Nói xong thì quay đầu lại: "Di Lạc, cất hành lý cho cô chủ đi." Rồi nói với Phù Khải: "Nếu không còn việc gì thì các cậu cũng có thể đi."

Rõ ràng là không muốn họ làm kỷ hà cản mũi đây mà.

Hai anh em cố nén vẻ phẫn nộ, họ cũng đâu thể ăn tươi nuốt sống vợ anh, có cần thiết phải đề phòng kỹ như vậy không? Chẳng qua, ông chủ đã hạ lệnh đuổi khách, thì họ đành phải ảo não mà đi thôi.

Ra đến ngoài, hai người mới đột nhiên nhớ tới, bữa tối di Lạc chuẩn bị cho họ, họ còn chưa ăn đấy. Tức giận chửi Lại Tư 'có vợ thì quên bạn', rồi lái chiếc xe thể thao âm ầm chạy đi.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai vợ chồng họ, Tuyệt Thuần nhìn chăm chăm ngón chân, phòng khách yên tĩnh đến kỳ lạ.

Lại Tư nhìn cô vợ bỏ trốn của anh, im lặng thờ dài một cái, dù sao thì người cũng đã dừng cản trở về rồi.

Tay nâng chiếc cằm nhọn xinh của cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Đúng là gương mặt này, vẻ thon gầy kết hợp với sự dịu dàng thật hoàn mỹ, không tìm được một khuyết điểm nhỏ nào, đặc biệt là đôi mắt tròn trong veo như ngọc lưu ly, nhưng nhìn kỹ thì có vẻ lại điềm tĩnh, man mác buồn – chỉ một cô gái như vậy thôi, mong manh nhưng cũng rất kiên cường vậy mà 28 năm nay mới gặp được một người như vậy đấy.

Chỉ nhìn thôi mà đã có chút đau lòng rồi! Một tháng này, anh bị bỏ rơi hoàn toàn, nên người đáng thương phải là anh mới đúng chứ. Bỗng anh hiểu ra, khi sa vào lưới tình đàn ông lại bị coi thường như vậy.

Tự dưng, Tuyệt Thuần có vẻ lúng túng. Anh là thế, biết rõ mình là một người đàn ông rất có sức quyến rũ, vô tình lại luôn có những hành động trêu đùa cô vậy. Nếu không phải thật lòng, thì cũng đừng trêu chọc cô chứ. Cô là một người rất tham lam, một khi đã muốn thì sẽ muốn mọi thứ, còn nếu không thuộc về mình thì chỉ ở bên cạnh thôi cô cũng tình nguyện không cần. Ngoại trừ lợi ích giữa anh và mẹ nuôi ra, anh được coi là một người đàn ông hoàn mỹ, người tầm thường như cô không có khả năng có được.

Không phải cô tự ti đâu, thật sự cô là một người có cảnh ngộ bất hạnh mà lại chẳng có tài cán gì, vì cô nghịch lửa mà cha mẹ chết, sau khi nhận nuôi cô thì mẹ nuôi cũng phá sản. Tất cả mọi chuyện xảy ra, cô chỉ biết trốn tránh, lần này cũng vậy. Cô chạy trốn nhất định là anh rất tức giận, ngang với việc cho anh một cái tát vô hình.

Sau lưng cô là cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, hắt vào tròng mắt của anh.

Từ góc độ này, cô nhìn không rõ tâm sự trong đôi mắt anh, chỉ thấy vài chấm sáng điểm xuyết trên cặp mắt kính mà thôi. Nhớ tới việc mình đã làm cộng với những lời nói vừa nghe được, cô thật lòng cảm thấy áy náy, ngập ngừng nói: "Em không biết, thật xin lỗi..."

Trong lòng có một âm thanh khinh thường đang cười nhạo, rõ ràng là biết, thế mà lại giả vờ không biết, đúng là ngu biện mà. Nhưng cô lại không thể, vì né ra Cao Phong Kỳ mà cô trốn đi. Cô sợ người đàn ông này, sợ đến gần, sợ yêu... bởi vì cô không có cái may mắn này.

Anh khẽ kéo cô, khóa vào trong lồng ngực nở nang của anh.

Tay khẽ đẩy một cái rồi buông lỏng. Phiêu bạt liên tiếp mấy ngày nay, cô đơn và mệt mỏi, giờ được nằm ở trong ngực anh, chẳng hiểu sao thấy rất thoải mái và yên tâm. Cứ như vậy một lát đi, và lại làm vợ cô cũng không được phép phản kháng.

“Chỉ một lần này thôi đấy, lần sau không được làm thế này nữa, nếu không anh sẽ ăn em luôn đấy...” Nghe tiếng trách cứ dịu dàng bên tai, dường như chẳng có chút trách móc nào cả, nhưng Tuyết Thuần biết anh là nói thật, bởi vì anh ôm mạnh cô làm cô không cách nào thở nổi.

“Đúng là làm anh không hết lo!” Lại Tư buông lỏng cô ra, yêu thương xoa xoa tóc trên đầu cô, về mặt dịu dàng.

“Thật ra thì chỉ là em thích đi du lịch thôi, cũng không có ác ý, anh đừng hiểu lầm” Tuyết Thuần nói thật, nói cô trốn tránh thực tế cũng được, cô chỉ thích đeo balo lên, đi hết nơi này tới nơi khác. Suy nghĩ về chuyện cũ, tìm kiếm sự khoan dung.

“Tại sao lại thích đi du lịch?”

“Mỗi người mỗi số mệnh, trải nghiệm giá trị khác biệt trong sinh mệnh mỗi người, suy nghĩ về cách sống của bản thân, tìm kiếm tầm quan trọng trong sinh mệnh.” Tuyết Thuần cười, lòng của cô kỳ, chỉ có như vậy mới tạm chữa khỏi được.

Lại Tư thật muốn phẫn nộ, vợ anh vốn là một cô gái trẻ bốc đồng, nhưng mà điều này cũng không hư, nó cho anh biết cô vợ yêu quý của anh là một người phụ nữ cá tính, sống nội tâm và quan trọng nhất là sẽ không làm ầu.

Chỉ có điều, trong những ngày tiếp theo, suy nghĩ này của anh đã rất nhanh bị lật ngược. Vì sao ư? Bởi vì vợ anh là một người phụ nữ ‘của gia đình’ đúng chuẩn. Nhưng chúng ta hãy xem trước Tuyết Thuần bắt đầu giả bộ cừu non một chút nha.

Lại Tư nhéo mũi cô: “Cung ơi, đói bụng chưa?”

Tuyết Thuần bối rối, cử động thân mật tình linh xảy ra cùng với cách gọi ‘cung ơi’, làm cô hoảng hốt. Trong trí nhớ, cách gọi ‘cung ơi’, chỉ có ba cô gọi cô như vậy thôi.

Bảy tuổi, Tuyết Thuần ôm chân ba Tuyết, khóc đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Ba Tuyết thấy vậy đau lòng, bế Tuyết Thuần hôn tới tấp: “Cục cung, sao lại khóc? Ba mua kẹo cho con ăn nha?”

“Mẹ hư, không cho ‘cục cung’ mua kem, ô ô...”

Mẹ Tuyết bắt đắc dĩ nhìn hai cha con: “Anh chỉ chiều nó thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hôn Tạm Biệt Anh

Editor: Cogau

"Sao? Đói xiu rồi à?" Lại Tư yêu thương xoa đầu cô, kéo cô tới bàn ăn: "Vừa hay dì Lục chuẩn bị rất nhiều món em thích ăn đấy."

Tuyết Thuần ngỡ ngàng gật đầu, cay cay nơi sống mũi, không biết là bởi vì tháng rồi hốt hoảng chạy trốn hay hay là bởi vì nhớ tới khuôn mặt của ba.

"Đi ra ngoài du lịch một chuyến, người gầy đi rồi, ăn thịt nhiều một chút bồi bổ thân thể." Lại Tư gấp một miếng thịt bò vào chén cô.

Tuyết Thuần vẫn còn cay cay mũi, rõ ràng cô làm chuyện có lỗi với anh, vậy mà anh còn đối tốt với cô như vậy. Giờ phút này, bởi vì chữ ‘cung ơi’ ấy, cô tạm thời quên mất những bức tức do anh ép cưới mang lại.

"Thức ăn không hợp khẩu vị sao?" Lại Tư thấy cô cầm đũa, cũng ngừng ăn.

Tuyết Thuần hít hít mũi: "Không, ăn rất ngon." Rung động chỉ thoáng qua, còn sự thực mẹ nuôi phá sản ép buộc cô gả cho anh vẫn là một vết thương trong lòng cô.

Sau khi ăn xong, Tuyết Thuần trở về phòng trước. Lại Tư cho rằng cô đi du lịch mệt mỏi, cũng không cố ép cô.

Buổi tối, Tuyết Thuần không ngủ ngon. Sáng sớm để dì Lục đánh thức, rồi dậy thì hai mắt như mắt gấu trúc vậy.

Xuống dưới nhìn thấy Lại Tư đang xem báo, dáng vẻ thư thái rảnh rang, giống như cảm giác anh mang lại cho cô: rất có vẻ trí thức.

"Xuống ăn sáng đi." Lại Tư đặt tờ báo trên tay xuống, nhìn cô ngồi vào chỗ: "Ngủ không ngon sao?"

"Ừ." Tuyết Thuần không dám ngẩng đầu nhìn. Rõ ràng rất lịch sự nhã nhặn, mà sao cô lại luôn sợ anh, chỉ vì trên người anh có một loại khí thế áp bức vô hình, cho dù là anh cười, nhất cử nhất động đều thu hút ánh mắt người khác, nhưng không cho người ta cảm giác phiền chán, bởi vì khí thế trong con người anh không giống người khác, kiểu mạnh mẽ bá đạo vậy. Cái loại cảm giác muốn đến gần nhưng lại không thể tiếp cận ấy, lại có sức hấp dẫn chết người.

Nhiều khi cô nghĩ, rốt cuộc anh là người thế nào? Hoàn cảnh gia đình ra sao mà có thể tạo ra được một nhân vật y hệt hoàng tử như vậy chứ!?

Bình thường, cô là người rất trầm tĩnh thích ẩn náu, họ giống như hai thái cực vậy, một kẻ thì muốn người chú ý, một người thì tâm thường lẻ loi. Không hiểu sao lại dính vào nhau chứ.

Thấy cô uống sữa xong, đôi môi đỏ mọng dính sữa trắng, anh nghiêng người qua, nhẹ nhàng xoa môi của cô. Sau đó cười hỏi: "Ăn no rồi à?"

Tuyết Thuần gật đầu, trên mặt hiện lên một luồng ấm áp không thể kìm nén. Cô định tránh ra, nhưng người như bị cố định vậy, cứng đờ ra.

Anh đã thay âu phục, trên người tăng thêm vẻ uy nghiêm vô hình: "Vậy anh đi làm đây."

"Vâng." Sao còn chưa đi? Còn nhìn chằm chằm cô làm gì? Tuyết Thuần vuốt mặt mình, chẳng lẽ dính gì ư?

Lại Tư nở nụ cười mê người, sau đó đi tới hôn lên cái trán sáng bóng của cô: "Sau này, phải hôn tạm biệt lúc anh đi làm, nha?"

Nhìn nụ cười mê người của anh: "Ừm." Tuyết Thuần bị anh trêu chọc sùng sốt một chút, đứng đực ra nhìn anh đi xa.

Mặc dù cô trốn đi một tháng, nhưng tối hôm qua Lại Tư vẫn tuân thủ lời hứa của anh, ngủ riêng phòng.

Trong bếp, tiếng nước chảy ào ào, Tuyết Thuần đi vào, gọi: "Dì Lục."

Dì Lục quay đầu lại nhìn, lập tức xoa tay vào tạp dề: "Có chuyện gì sao, cô chủ?"

Thấy Dì Lục cung kính như vậy với cô, Tuyết Thuần hơi ngượng ngùng, dù sao trước đó, cô luôn làm cùng người làm: "Dì Lục, con muốn hỏi chút, tối hôm qua Lại Tư ngủ ở đâu vậy ạ?"

Dì Lục cổ quái nhìn cô: "Cô chủ về thì cậu chủ liền đến phòng làm việc để nghỉ ngơi." Bà là người làm việc lâu năm, hiểu quá rõ tính của Lại Tư, nên cũng biết rằng có một số chuyện không nên lăm lăm, nhưng quan hệ giữa cậu chủ và cô chủ cứ chùng mắt khó chịu sao ấy. Nói thế nào đây ta, cô chủ thì như một khối băng, chưa được làm nóng nên còn chưa tan chảy.

"Trong nhà còn phòng trống không? Con muốn chuyển qua đó."

Dì Lục bị dọa cho giật mình: "Cô chủ, ngàn vạn lần xin đừng làm thế."

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Tuyết Thuần, dì Lục giật mình vì phản ứng thái quá của mình, kìm tiếng hét chói tai lại: "Ý của tôi là, có nên hỏi cậu chủ một tiếng không?" Ai cũng biết, cậu chủ đã tốn bao nhiêu tâm tư để cưới cô chủ về, hơn nữa còn nhẫn nại dụ dỗ cưng chiều nữa. Chuyện này nếu là cậu chủ mà biết, có thể cất bà thành tám khúc hay không đây? Ở đây lâu, ai mà chẳng biết bản chất bên trong thâm độc xấu xa của cậu chủ chứ, hiển nhiên là ngang với Diêm Vương! Chỉ mới nghĩ tới hậu quả thôi, dì Lục đã rùng mình rồi.

"Vậy, tối nay con sẽ nói với anh ấy."

"Này, chuyện này . . . cô chủ nên nói đi ạ." Bà chỉ có thể cầu nguyện, cậu chủ đừng có trút giận lên người bà thôi.

Lúc này điện thoại reo lên, Tuyết Thuần đi ra nghe máy: "Alo, xin chào! Đây là . . . nhà anh Lại ạ."

Bên đầu điện thoại bên kia truyền tới một tiếng cười nhỏ: "Tuyết Thuần, anh là Lại Tư nè."

"À!" Thật xấu hổ . . .

"Công ty tạm thời có việc, anh phải đi công tác một chuyến."

". Ừ."

"Nếu nhanh phải vài ngày mới về, nếu chậm có lẽ phải một tháng."

". Vâng."

.

"Không có chuyện gì nữa, anh cúp nha."

"Bye bye." Tuyết Thuần vội vàng cúp điện thoại, trong lòng dâng lên chút cảm giác khác thường.

Rõ ràng là hai người xa lạ, kiểu xa lạ phổ biến, sao anh lại có thể coi cô như một người vợ chân chính vậy chứ? Cô chạy trốn một tháng, anh không trách, ngược lại còn quan tâm che chở. Anh đi công tác còn gọi điện thoại về báo cho cô. Bỗng, Tuyết Thuần cảm thấy hành động của mình thật xấu xa. Đã không tôn trọng Lại Tư, lại còn không quan tâm tới Lại Tư nữa.

Giữa hai hàng chân mày đen của Tuyết Thuần nhú lại tăng thêm vẻ ưu sầu, cô luôn luôn không có thói quen thiếu nợ người ta, cho dù là một ít tiền, nếu cô được người ta giúp một ít thì cô phải trả lại gấp bội, như vậy mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Rốt cuộc, Lại Tư nghĩ gì, muốn thế nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Phòng Của Vợ

Lại Tư nghe tiếng điện thoại tút tút, môi mông gọi lên nụ cười nhẹ vốn có, anh cũng không tin, cô có thể chạy thoát khỏi lưới tình chăng chặt anh đã giăng ra. Bởi vì anh chưa bao giờ thất bại, việc nắm giữ được trái tim người đẹp chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nếu không phải là bên mảng vũ khí xảy ra chút vấn đề, anh còn dự định ngày ngày quán quýt một chỗ với cô, để cô có thói quen có anh làm bạn. Nhưng cũng không gấp, ngày còn dài mà...

Kết quả, đêm đó Lại Tư thật sự không về, di Lục nhận được mệnh lệnh, biệt thự quá rộng, lo cô chủ ở nhà một mình sợ, nhất thiết phải bên cạnh cô chủ.

Tuyết Thuần rất ngại chiếm phòng ngủ của anh, tốn hết một ngày, cùng với sự hỗ trợ của di Lục, đã chuyển hết đồ của cô tới phòng bên cạnh.

Thật ra thì biệt thự của Lại Tư rất lớn, có nhiều phòng, lớn nhỏ đủ cả, có hai phòng để sách có thể sánh với thư viện; một phòng khác để rất nhiều nhạc cụ: guitar, Piano, Saxophone...; còn có một phòng nữa thì để các loại súng ống, đại bác giả; lúc mới nhìn, cô cũng sợ hết hồn, sau đó mới biết là giả... Phòng trống cũng có, nhưng chỉ có căn phòng ở giữa này: nhỏ nhỏ, rất hợp với ý của cô, một người ở, như vậy là đủ rồi.

Cho tới bây giờ, cô cũng đâu phải là công chúa, sao có thể ở nơi xa hoa mà quên phần đầu đây? Chỉ có cha mẹ coi cô là công chúa, nhưng đã bị trận hỏa hoạn làm mất mạng rồi.

Trước khi kết hôn, cô vừa tốt nghiệp đại học. mấy ngày nay, sau khi đi du lịch một vòng trở về, thấy đây đúng là lúc cân nhắc vấn đề công ăn việc làm. Tuyết Thuần biết, gả vào một gia đình như vậy, là không thể đi ra ngoài làm, nhưng cô lại không muốn dựa dẫm vào anh.

Cô bắt đầu tạo hồ sơ cá nhân, post lên mạng, có khi cũng post cả lên trang Việc làm.

Mấy ngày nay, cô đều ở trong phòng, không đi đâu, nhiều khi ăn cơm ngay ở phòng, cô như một diễn hình 'người phụ nữ xó nhà'. Thật ra thì trong tiềm thức cô thừa nhận, cô trốn tránh Lại Tư, gồm cả đồ vật cũng như hơi thở của anh... Trước khi anh về, cô sẽ phân chia rõ ràng ranh giới giữa hai người. Quen như vậy đi, cho đến lúc Lại Tư về, tránh khỏi rất nhiều cơ hội chạm mặt.

Lúc Lại Tư về là sáu giờ chiều của bảy ngày sau đó.

Trên đường về, nghe tài xế Trần báo cáo, anh nhếch môi mỉm cười, biết Tuyết Thuần thừa dịp anh không có ở nhà, tự dọn tới nơi cho là không bị quấy rầy, an toàn nhất.

Cô lại muốn rời xa phòng ngủ của mình vậy sao chứ! Ngón trở nhịp nhịp trên đùi, chưa đầy một giây, ánh mắt bỗng sáng lên, làn môi cong lên mỉm cười.

"Cậu chủ đã về."

"Cô chủ đâu?"

Di Lục lập tức cung kính nói: "Cô chủ ở trong phòng ạ." Trừ ăn uống vệ sinh ra, đã ba ngày ba đêm cô không xuống. "Cốc cốc cốc....."

Lúc này, Tuyết Thuần bỗng luống cuống, ngón tay gõ nhanh trên bàn phím, nghe thấy tiếng gõ cửa, vẫn vừa gõ vừa nói: "Di Lục chờ một chút, con tới liền." Nhanh chóng gõ xuống mười mấy chữ, sau đó vọt tới cạnh cửa, mở cửa.

Bốn mắt nhìn nhau.

"Cộp!" Cửa bị đóng lại, Lại Tư vẫn còn bị đứng ở ngoài.

Tuyết Thuần quay lưng vào cửa, hai tay che mặt. Ô ô... Cô chết mất! Từ hôm qua tới giờ, cô chỉ ngủ 3 tiếng, mắt thì như gấu trúc, trên người thì mặc một bộ đồ ở nhà in hình con báo, tóc dài được búi lại trên đỉnh đầu, có vài sợi rơi xuống bên môi, trông như ni cô vậy.

Bộ mặt không trang điểm, nhếch nhác nhất của cô thể mà lại để cho cho một đấng mày râu nhìn thấy. Hơn nữa còn là một siêu cấp đại soái ca - người chồng sống chung nhà chứ! Chỉ mới nghĩ thôi, cô đã chẳng có mặt mũi đâu mà gặp rồi.

28 năm qua, đây là lần đầu bị người ta đóng cửa cho ở ngoài, Lại Tư đứng trước cửa hồi lâu, nụ cười đã sớm chuẩn bị cứng ở bên môi. Sau đó, độ cong khóe môi càng lúc càng lớn, càng ngày càng sâu. Như vậy là cô quan tâm tới hình tượng ở trước mặt anh, rất có thể điều này thể hiện rằng Tuyết Thuần coi anh là một người đàn ông của cô, đây là một khởi đầu tốt!

Bằng tốc độ nhanh nhất, Tuyết Thuần sửa lại tóc, lau mặt, mới từ từ mở cửa ra lần nữa, thân thể chặn ở cửa: "Thật xin lỗi, vừa rồi... có chút việc gấp cần làm."

Lại Tư sớm khôi phục gương mặt thiện lương: "Không sao, anh cũng vừa mới về, muốn tới xem em thế nào. Anh có thể vào không?"

Tuyết Thuần ngẩng ngực. Phòng của cô bữa bận lắm, chỉ lo viết hồ sơ, đồ ăn vặt bữa bãi đầy sàn nhà, chăn gối thì cũng chưa xếp, bởi vì sợ làm phiền di Lạc nên mấy ngày nay cô cũng từ chối không muốn cho bà ấy vào dọn dẹp. Nếu bây giờ mà cho anh vào, nhìn thấy căn phòng như bãi rác thì hình tượng khôe khoắn, thời trang, nữ tính của cô sẽ bị sụp đổ mất! Nếu để cho anh nhìn thấy điểm xấu này của cô, anh không muốn dính dáng đến cô nữa thì sao. Tuyết Thuần rất rối rắm, một bên là hình tượng, một bên là cái nhìn tốt của Lại Tư với cô.

Về mặt Lại Tư đầy thất vọng: "Thật xin lỗi, nếu em khó xử... thì anh không vào nữa."

"Chờ một chút." Tuyết Thuần chần chừ, bởi vì về mặt thất vọng của anh: "Không phải em không muốn, chỉ là phòng của em rất nhỏ... đồ lại nhiều... rồi lại bữa bận... Nếu anh không đề ý, thì em cũng không ngại."

Nụ cười trên mặt Lại Tư tươi hơn: "Anh không ngại." Sau đó đẩy cửa ra trước khi cô đổi ý.

A! Thật là mất mặt quá! Tuyết Thuần thầm than.

Đây... đây là? Mặt Lại Tư chớp chớp, đây là chỗ của người ở sao? Mi ăn liền thì ăn dở, bịch bánh sô-đa rỗng, đường đỏ ăn còn sót lại đã đóng cặn... Mà thứ kỳ cục hơn là chiếc áo lót size D vắt trên thành ghế, đang lắc lư lắc lư...

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tuyết Thuần Là Một Cô Nhóc Khó Chiều

Editor&Betaer: Cogau

Mặc dù sớm có được thông tin, ngực Tuyết Thuần đúng là size D, nhưng mà bây giờ không phải lúc 'chảy máu mũi'. Tình trạng cuộc sống của vợ anh thật đáng lo!

"Di Lạc!"

Di Lạc đang chăm chú 'nhất cử nhất động' của cậu chủ và cô chủ, không khỏi lo lắng trong lòng, cậu chủ lại bất ngờ gọi, thiếu chút thì hét lên rồi, sau đó lật đật chạy tới, bà tuổi đã cao, bà cũng dễ dàng lắm sao: "Cậu chủ, chuyện gì ạ?"

Lại Tư mặt lạnh, mắt nhìn chằm chằm phía trước không hề chớp như cái xác không hồn, lời nói hình như phát ra từ kẽ răng lạnh như phong ba bão táp Bắc Cực vậy: "Bà chăm sóc cô chủ như vậy sao!" Không phải nghi vấn, mà là câu khẳng định. Làm một người quản gia, bất luận là nguyên nhân thế nào, kiếm cái có gì, tạo nên kết quả tồi tệ như vậy thì phải nhận hậu quả duy nhất - đó chính là phải hứng chịu ngọn lửa giận dữ!

Di Lạc nhìn lên, cộng thêm giọng nói nghiêm nghị của Lại Tư, trái tim bỗng lơ một nhịp, vội vàng giải thích: "Cậu chủ, không phải như thế đâu." Cô chủ ơi, cô hại tôi thế thâm rồi!

"Lập tức thu dọn đồ đạc đi, biệt thự nhà họ Lại không nuôi nổi người như bà."

Trước mặt Di Lạc bỗng tối sầm, sợ tới ngất đi.

"Di Lạc! Di Lạc!" Tuyết Thuần ôm lấy bà, thế nhưng vóc người di Lạc hơi mập, đầu gối của cô đập mạnh xuống sàn nhà, đau tới nổi xuyt xoa. Nhưng chuyện này không quan trọng, cô bám mạnh vào huyết nhân trung của di Lạc, thật lâu sau di Lạc mới thở nổi. Lúc này, tài xế Trần bé di Lạc lên, bọn họ đã quen biết từ lâu, biết tim Di Lạc không tốt, vội vàng cho bà uống thuốc.

"Anh thật quá mức!" Tuyết Thuần nhủ mảy mủi dù không kẻ nhưng vẫn đậm vừa phải: "Di Lạc - bà ấy rất có trách nhiệm, mỗi ngày đều đưa cơm cho em đúng giờ, quét dọn, lần này là tự em không cho di ấy vào. Nếu muốn trách, anh trách em là được rồi."

"Anh quá mức sao?" Lại Tư hí mắt, nói lỏng cà vạt, hít một hơi: "Anh vì ai mà tức giận chứ?" Mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía ngực của cô, bởi vì tức

giận nên bộ ngực của cô khẽ phập phồng. Trong lòng không ngừng phán đoán, không biết là rốt cuộc cô có mặc áo lót hay không?!

"Cho dù là vì tốt cho em, nhưng . . . anh chưa hỏi rõ đầu đuôi, mà đã tùy tiện đuổi đi Lục rồi, đi ấy thật sự là một người rất tốt." Tuyết Thuần xấu hổ, đi Lục vì cô mới nên tội.

Lại Tư nắm tay của cô, bình thường cô đều xa cách anh, nhưng vì tranh cãi thế này mà gần ngay sát bên rồi. Hơn nữa, cũng thật to gan.

"Vậy em hãy đồng ý với anh, cho dù là bận công việc, cũng phải tuân thủ thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường. Nếu không, anh sẽ đuổi đi ấy."

Tuyết Thuần nên nói gì đây chứ!?

Lại Tư liền bổ sung: "Đây là điều kiện để đi ấy không bị đuổi."

"Được." Đây là lần đầu tiên Tuyết Thuần biết đến sự vô tình của Lại Tư.

Sau đó, trong lòng Lại Tư dâng lên niềm vui đắc thắng. Nhìn đi, vợ của anh, vì một câu nói của anh đã lấy lại bình thường rồi.

"Em . . ." Lần đầu Lại Tư nói chuyện do dự, nhưng ánh mắt thì lóe ra muôn ngàn tia sáng, sáng rực rỡ nhìn chăm chăm vào bộ ngực xem ra rất nở nang của cô: ". . . không mặc áo lót à?"

Ồi! Mặt Tuyết Thuần bỗng đỏ lên, giống như cà chua chín, kiều diễm ướt át, dụ dỗ người tới hái vậy.

Yết hầu Lại Tư chuyển động lên xuống, hoàn toàn quên mất chính sách dụ dỗ của anh, lại càng muốn tiến một bước nữa.

Lúc này, Tuyết Thuần hất tay của anh ra, chạy ra khỏi phòng, nói vọng lại: "Em qua xem đi Lục một chút."

IQ Lại Tư thì bậc nhất, thế mà lại hết cách với cô vợ chung nhà vẫn luôn trốn tránh này. Vốn cho rằng hai người đã kết hôn, sẽ có nhiều cơ hội hơn. Nhưng hiển nhiên, Tuyết Thuần không phải người dễ đối phó nha.

Cô đi ra ngoài du lịch, anh có thể coi là cô bị đá kích buồn bực trong lòng, sau khi hết buồn sẽ về, dù sao thì cũng vẫn về nơi này với anh. Nhưng ở trong nhà, thế mà cô lại ngang nhiên coi như anh không tồn tại. Cùng ăn cơm, cùng nói chuyện một chút có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Lại Tư rất buồn bực.

Không thể không thừa nhận, lòng tự ái của Lại Tư bị thương tổn. Dù là người phụ nữ anh thích, cũng không cho phép đối xử với anh như vậy. Ngày còn dài, anh bắt đầu bực bội rồi đây.

Nhưng anh là ai chứ? Anh là Lại Tư cao quý ưu nhã, là một người đàn ông rất biết tiết chế, có thể so với hoàng tử Anh quốc, từ trước tới giờ chưa ai thấy được lửa giận trên mặt anh, mà chữ rủa thì lại càng hiếm thấy.

Anh yêu vợ anh, nếu cứ giữ quy củ quả thực sẽ trở thành đàn ông tốt đã tuyệt chủng hết rồi. Nhưng cái đồ ngốc Tuyết Thuần này, sao lại không thấy được mặt tốt của anh chứ? Hiển nhiên, anh tốt với cô cũng không thể kích thích cảm tình của cô với anh, mà ngược lại còn là nguyên nhân để cô thoát khỏi anh, rúc vào cái mai rùa của cô.

Lần đầu tiên, Lại Tư mất hồn trong buổi họp công ty, chỉ muốn đi khỏi thôi. Nghĩ thầm, Tuyết Thuần chính là một cô gái nội tâm, xem ra là thời gian sẽ chiến thắng. Dĩ nhiên, người thông minh thì tuyệt đối sẽ không dùng cách ấu trĩ để chiếm được trái tim một người phụ nữ.

Rất nhanh, môi anh nhếch lên một nụ cười quỷ dị, anh đã nghĩ ra cách rồi.

Đang họp, nhân viên nhìn thấy nụ cười quỷ dị của tổng giám đốc như vậy, mọi người đều sợ hết hồn hết vía, tổng giám đốc lại nghĩ ra cách muốn chinh ai đây? Ôi! Lại chuẩn bị phải làm thêm giờ rồi!

Tuyết Thuần vào đời chưa lâu, suy nghĩ đơn giản, gặp phải Lại Tư lòng dạ vô cùng hiểm độc, chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi rồi.

"Cốc cốc . . ."

"Chờ một chút." Tuyết Thuần mặc áo ngủ vào, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất dọn xong mấy đồ để bữa bãi, trông cũng tạm tạm.

Lại Tư nghe thấy tiếng sột soạt bên trong, thăm đoán được đáng về cô lúc này, nhất định là đang lo dẹp đồ. Trước đây, anh cũng không tin Tuyết Thuần luôn luôn dịu dàng thiện lương mà lại là một người qua loa đại khái, nhưng tình cờ một lần anh gặp phải một màn giật gân.

Hôm ấy, Tuyết Thuần quá mệt mỏi, quên đóng cửa phòng. Đúng lúc, anh thuận tay đẩy cửa ra, thấy cả người Tuyết Thuần trần truồng nằm gục trên bàn, đồ đạc thì bừa bộn, vừa nhìn đã biết là người thích ăn vật xem máy vi tính.

Điều này chứng tỏ, những ngày Tuyết Thuần không ra khỏi nhà sẽ đóng cửa sổ, rồi chỉ mặc đồ lót làm việc trên Internet.

Mới chỉ nghĩ thôi đã ngứa ngáy trong lòng, đều nói rằng người đàn ông có sức quyến rũ thì nguy hiểm thế nào, nhưng thực ra phụ nữ mới vô cùng nguy hiểm! Không biết chiếc áo lót size D có mặc vào hay không nữa . . .

Chương 11: Dụ Dỗ ‘Người Vợ Xó Bếp’ Ra Ngoài

Editor&Betaer: Cogau

Cửa vừa mở ra, thấy cô gái mặc bộ đồ ở nhà hình con báo còn dè dặt mở gần một nửa cửa.

“Bà xã, ba ngày nữa sẽ đãi tiệc ở nhà đây.” Nếu không ngoài dự đoán, có lẽ sẽ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên của cô.

Anh luôn cho rằng Tuyết Thuần không quen anh gọi như vậy, nhưng thực tế hai người là vợ chồng.

Chẳng lẽ, cô chưa từng biết: Lại Tư anh thích thứ gì đó thì tuyệt đối sẽ không buông tay sao? Rõ ràng là cô chưa hiểu được điều đó, mà còn cho rằng hai người họ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa mà thôi, còn nghĩ rằng lâu dần anh sẽ chán, đến lúc đó ly hôn là chuyện hiển nhiên!

Tuyết Thuần đảo mắt: “Có cần em làm gì không?”

“Ngày mai, em với anh đi ra ngoài chuẩn bị chút nha.”

“Vâng.” Thật sự, cô không có trang phục dạ hội, mà kỹ thuật trang điểm cũng không tốt lắm.

Lại Tư ngầm tính toán, anh muốn Tuyết Thuần bắt đầu thói quen có anh, quen với sự dịu dàng, mặt tốt của anh, ngưỡng mộ sự ưu tú của anh, rồi cuối cùng không thể rời xa anh. Đầu tiên, anh sẽ phá vỡ tính độc lập – ‘người phụ nữ xó bếp’ trong cô, anh muốn cô dung nhập vào trong sinh hoạt của anh, quen thuộc tất cả mọi thứ của anh, tiếp theo là bước vào cuộc đời của anh, mọi suy nghĩ của cô đều có anh.

Thật ra thì khi quyết định việc này, Lại Tư cũng rất đau đầu, bởi vì bữa tiệc này cần phải mời cô gái điên cuồng theo đuổi anh gần mười năm đó. Vì để có được Tuyết Thuần, coi như bán nhan sắc, cũng muốn mở một bữa tiệc. Có được cô hay không thì phải đợi tối mai mới biết, nhưng với tính toán nhìn xa trông rộng của Lại Tư sẽ cho phép kế hoạch thay sao chứ? Thật nực cười! Tính toán của anh không chút sơ hở mà.

Đến lúc đó, tình trạng hỗn loạn như vậy, cho dù có xảy ra chuyện gì thật, thì với tính cách thiện lương đơn giản của cô nhất định sẽ không trách anh đâu. Cho nên..... ha ha a..., Tuyết Thuần, em chạy không thoát đâu! Cho dù em có o bế mình đi nữa, thì anh cũng muốn em mở lòng ra, mặc kệ là anh đã gặp rất nhiều cô gái nhưng kể từ giây phút nhìn thấy em ấy thì thể xác và tâm hồn em chỉ có thể thuộc về Lại Tư anh mà thôi!

Đây là khu dân cư cao cấp, nên hầu như những hộ ở đây đều là đại gia. 1m vuông WC thôi thì cũng đã đắt hơn 100 mét vuông ở trung tâm thành phố rồi. Ở đây không có trạm xe buýt, taxi cũng hiếm thấy bởi vì mỗi gia đình ở khu cao cấp này đều trang bị đủ các loại xe nổi tiếng, nhà nào nhà nấy đều có tài xế riêng.

Lại Tư thường làm việc suốt đêm, nên bình thường cũng để cho tài xế Trần lái xe. Hôm nay khó có dịp buông công việc trong tay cùng Tuyết Thuần hưởng thụ thế giới chỉ có hai người, anh tự điều khiển ‘Quý tử’ của mình.

Bản thân Lại Tư là tay đua xe xuất sắc, rất thích đua xe, dĩ nhiên cũng là người yêu xe, ngoại trừ mấy chiếc xe nổi tiếng trong khu nhà cao cấp, thì anh thích nhất lái Bugatti Veyron.

Đây là chiếc anh đã không ngừng cải tiến, chiếc Bugatti Veyron này giống như ‘cậu quý tử’ của anh vậy, nếu không phải là Tuyết Thuần thì không dễ gì điều được ‘cậu quý tử’ của anh đâu. Nhưng vì muốn lấy lòng cô gái này, anh không thể không hạ thấp bản thân – tự mình lái ‘cậu quý tử’ của anh! Mở cửa xe, rồi cẩn thận cài dây an toàn cho cô.

Tuyết Thuần không có thói quen được người khác hầu hạ, đặc biệt là đàn ông, nên có chút khó chịu trong lòng. Nhưng cơ hội không nhiều nên cứ để anh làm đi!

“Bình thường, bận rộn những gì ở trong phòng vậy, hả?”

Dường như Lại Tư không tập trung lái xe, mặc dù mắt thì nhìn thẳng phía trước trông có vẻ rất chuyên chú.

“Nhận vài việc làm online: thiết kế web, viết phần mềm này nọ.” Tuyết Thuần vận bàn tay nhỏ trắng, cảm giác những nơi có anh thì có áp lực vô hình. Trong buồng xe, dường như có thể ngửi được mùi của anh.

“Chẳng lẽ anh quên đưa thẻ hoặc tiền mặt cho em sao?” Khóe môi Lại Tư lộ ra một nụ cười, nhưng anh vẫn nhìn phía trước, hầu như Tuyết Thuần không thể nhìn thấy ánh mắt anh, chỉ cảm giác như lời của anh mang ý khác.

“Em... không biết.” Thật ra thì trong phòng ngủ của hai người để cả chồng lớn tiền mặt, cũng có mấy cái thẻ vàng, nhưng cô không động tới. Hơn nữa,

sau khi cô chuyển phòng thì cũng không sang phòng ngủ. Xài tiền của anh ư? Cô nghĩ cũng không dám nghĩ ấy chứ, nếu xài thì chẳng khác nào thừa nhận quan hệ thân mật hai người rồi sao? Cô cảm thấy rất khó chịu.

“Vậy lúc về anh sẽ đưa cho em, anh không muốn em làm việc khổ cực như vậy, vợ của Lại Tư anh không nên giống như bao người như vậy được, chỉ vì một ngày ba bữa mà phải tăng giờ làm việc, để mà chết sớm sao. Hơn nữa, một ngày ba bữa, di Lục sẽ lo chuyện ăn uống, nếu khẩu vị không hợp thì nói di Lục đổi món, hoặc là đổi lại đầu bếp.”

Lại Tư vẫn chuyên tâm lái xe, còn rảnh rang nói chuyện nữa.

“Chuyện đó không liên quan đến chuyện này. Em chỉ nghĩ, ngày ngày không có việc gì, có thời gian thì muốn làm việc mình thích mà thôi...”

Khi Tuyết Thuần vừa nói, bỗng phát hiện tốc độ xe tăng theo tốc độ cô nói, càng ngày càng nhanh. Nhưng bởi vì chất lượng quá tốt, xe chạy trên đường cao tốc, mà êm như đứng trên đất bằng vậy, cô luôn sợ ngồi xe nhưng vẫn cảm thấy ổn.

“Vậy à.” Lại Tư nhàn nhạt đáp lại.

Lúc này, nơi xe đi qua, ven đường từng hàng đại thụ cao vút che khuất ánh sáng mặt trời, thỉnh thoảng có những tia nắng lọt xuống được lướt qua thân xe rồi chiếu vào Lại Tư trông rất tương phản: giống như ngày hè ấm áp bất chợt xuất hiện giữa mùa đông lạnh giá vậy!

Tuyết Thuần lặng lẽ nuốt nước miếng. Chẳng biết tại sao, cô cứ có cảm giác hình như Lại Tư đang tức giận! Nhưng trông gò mà hình elip hoàn mỹ, đôi môi kêu gọi rõ ràng là hơi vênh lên hẳn như đang cười của anh, làm sao có thể tức giận được chứ? Cô ngậm lắc đầu, có lẽ là cô nghĩ sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ai Bảo Anh Yêu Cô Chứ!

Editor&Betaer: Cogau

“Vậy không bằng em đến công ty anh đi, em cũng thấy đấy, bình thường anh rất bận, có bà xã yêu quý ở bên cạnh hỗ trợ, có lẽ hiệu suất làm việc của chồng em sẽ rất cao.” Lúc Lại Tư nói chuyện, gương mặt nghiêng qua, cười đến cực kỳ tuần tú, tràn đầy mong đợi.

“Không được.” Từ chối thẳng thừng, đột nhiên thấy được vẻ thất vọng anh không hề che giấu được, Tuyết Thuần lập tức giải thích: “Không phải vậy, em không có kinh nghiệm làm việc, năng lực làm việc không tốt, hơn nữa em chỉ biết chút thiết kế web này nọ thôi, những việc khác em đều không nhiều biết.”

“Không cần gấp, những thứ này cũng có thể học mà.” Lại Tư quay đầu lái xe, đạp cần ga, Bugatti Veyron lao đi như tên bắn.

Tuyết Thuần chỉ cảm thấy trái tim đập thình thịch, cô rất muốn nói: đừng có lái nhanh như vậy được không.

Nhưng Lại Tư vẫn thảo luận vấn đề công việc với cô đều đều.

Lúc này, Tuyết Thuần còn chưa ý thức được sự phản nộ của anh, vẫn lắc đầu: “Nhưng em vẫn thích công việc hiện tại.”

Lại Tư đạp cần ga mạnh hơn, Bugatti Veyron thật đáng thương!

Cảnh vật ở phía trước giống như chiếu phim, từng cảnh từng cảnh cứ nhanh chóng lùi về phía sau, tim Tuyết Thuần như bị bóp nghẹt, nắm chặt tay ghế, thật sự cô rất sợ! Sống nửa cuộc đời rồi nhưng cô chưa bao giờ ngồi xe nào chạy nhanh như vậy. Đầu ngón tay vịn mũi xe và bám vào tay ghế trở nên trắng bệch, cô chỉ nghĩ, một khi xe đụng vào đâu thì tối thiểu cô có thể giữ vững thân thể.

“Nhưng là chồng em, anh không thích.”

Cái gì? Nhìn vào những cảnh vật ở phía trước dời về phía sau bằng tốc độ khủng khiếp, nghe được câu này Tuyết Thuần vẫn không nhận được sự sống, kinh ngạc nghiêng đầu sang nhìn anh.

Về cười trên mặt anh đã không còn, anh như biến thành người khác vậy, đôi môi mông mấp máy lạnh lùng.

Anh luôn cho cô cảm giác lịch sự tao nhã, tao nhã cao quý giống như hoàng tử vậy, anh cũng chẳng nói với cô những lời dịu dàng quan tâm, mà cho tới bây giờ cũng không nói với cô là không quan tâm, cho dù cô tự tiện dời xa phòng ngủ của hai người, anh cũng chẳng nổi cáu. Nhưng vừa rồi anh nói, anh không thích, anh không đồng ý cho cô làm công việc đó.

“Tại sao?” Tuyết Thuần ní non, anh bắt đầu chán ghét cô sao? Vốn là công việc yêu thích, bởi vì cô đã bắt đầu từ khi độc thân rồi, nhưng sao trong lòng cũng có chút buồn bực? Nghe cô hỏi về hơi sợ sệt, cuối cùng Lại Tư cũng mềm lòng, ai bảo anh yêu cô chứ, không muốn trong lòng cô có chút không

thoải mái nào. Tốc độ xe thoáng giảm một chút, trên mặt lại mang nét cười quen thuộc, đôi mắt đáng thương tội nghiệp lại hơi có vẻ hài hước: “Trước đây, những chuyện em đã đồng ý với anh, em đều không làm được: ‘Hôn buổi sáng’, rồi ‘thời gian làm việc và nghỉ ngơi’, mỗi ngày thời gian chúng ta cùng ăn có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Xác thực, Tuyết Thuần thân với không người nhiều, không biết chút hoang mang có ý nghĩa gì, nhưng trông thấy nụ cười quen thuộc thường ngày của Lại Tư, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, giống như lạnh lùng vừa rồi của Lại Tư chỉ là một ảo giác, mà trong tiềm thức cô cũng cho là như vậy. Nhưng vì đúng là cô đã không giữ lời hứa trước, lúc ấy quả thật cô đã đồng ý chỉ cần không đuổi đi Lục, cô sẽ giữ đúng thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường. Khi thể của cô rõ ràng bị đè xuống: “Xin lỗi, lần này nhất định em sẽ sửa.”

Chỉ cần không xảy ra mâu thuẫn, cô sẽ thử thay đổi, dù sao hai người sống chung một nhà, nên cần phải bao dung và thay đổi. Thích Tuyết Thuần dịu dàng như vậy, nên Lại Tư lại tiếp tục.

“Còn nữa, phòng của em quá lộn xộn.”

“Em... em sẽ dọn dẹp gọn gàng.” Tuyết Thuần bỗng dừng lại, quả thực là cứ khi mê muội với công việc trên internet, cô đều không dọn dẹp sắp xếp phòng mình, để một đống mớ rau nói rõ như vậy, quá mất mặt mà.

“Mỗi sáng anh đi làm, em đều không hôn tạm biệt anh!” Đặc biệt nhấn mạnh điều này, vì đó là phúc lợi của anh! Bình thường cũng hơi tội nghiệp.

Giống như đòi kẹo giống vậy, cứ muốn đòi thêm, muốn có được nhiều hơn. Lại Tư cố kìm nén cái miệng muốn toét ra, anh nhìn thẳng phía trước, mắt đầy tràn ánh cười vì thực hiện được quý kẻ.

“Chuyện này, sau này sẽ không thế nữa.” Ai có thể nói cho cô biết, cô còn có thể trả lời thế nào khác nữa không? Nói ‘không’ sao? Như vậy chắc chắn cô phải tới công ty anh làm, khi đó bị quản càng chặt hơn, mỗi ngày chỉ cần vừa mở mắt là nhìn thấy khuôn mặt anh rồi. Ngâm lại, nghi lễ Phương Tây không phải là chỉ cần hôn má thôi sao, chuyện này... cũng tạm tạm, không tính là quá đáng.

Cuối cùng, tốc độ xe kinh khủng đã trở lại bình thường, tâm tư đang lơ lửng của Tuyết Thuần dần dần hạ xuống.

Cứ như vậy, một cuộc nói chuyện nho nhỏ trên xe, Lại Tư đã lấy được một nụ hôn chào buổi sáng mỗi ngày, rồi cả cơ hội lãng mạn mỗi ngày cùng Tuyết Thuần dùng cơm nữa. Đối với thời gian làm việc và nghỉ ngơi đảo lộn của ‘người phụ nữ xó bếp’ thì anh đã thành công hơn một nửa rồi.

Sau này, chỉ cần có cơ hội tiếp xúc, anh cũng không tin là cô có thể chạy thoát khỏi lưới tình chẳng chịt anh đã giăng!

“Cần phải đi thử lễ phục, mà anh thấy quần áo của em cũng không nhiều, thuận tiện đến Bring Star Center mua thêm đi.” Tuyết Thuần có thói quen sống giản dị, xoay qua xoay lại cũng chỉ mấy bộ này. Bản chất của phụ nữ là thích đi dạo phố mua quần áo đồ trang sức, Lại Tư không tin, những quan tâm của anh lại không lay động được cô gái có tâm lòng tốt bụng dịu dàng - Tuyết Thuần này.

“Cũng được.” Tuyết Thuần trả lời. Dù sao đi nữa, trên danh nghĩa cô cũng là vợ của anh, anh là một người có địa vị, làm vợ anh – cô cũng phải để ý tới thể diện của anh chút chứ, cách ăn mặc cũng không thể quá mộc mạc hại anh mất thể diện được. Cho đến tận bây giờ, anh vẫn đối xử rất tốt với cô, cô cũng nên đáp lại bằng sự tôn trọng tương đương. Hầu như không còn sự sợ hãi nữa, dần dần cô bắt đầu nghĩ cho anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bà Xã Của Tổng Giám Đốc Lại

Tuyết Thuần xoắn ngón tay nghĩ thầm, những chuyện của phụ nữ thế này để tự cô làm là được rồi, người như anh – cho dù là đang dùng bữa cũng còn nói chuyện công việc qua điện thoại với người khác, bình thường trừ lúc ăn và lúc ngủ ra thì hầu như đều bận công việc. Vậy mà hôm nay, anh lại có thể dành thời gian quý báu để cùng cô mua quần áo với thử lễ phục!

Nghĩ vậy, Tuyết Thuần đưa ra một kết luận: Có lẽ, bữa tiệc ba ngày nữa rất quan trọng!

“Chúng ta đến rồi.” Lại Tư rất lịch sự mở cửa xe cho Tuyết Thuần.

“Thật ra thì những chuyện này em có thể tự làm mà.” Tuyết Thuần không quen với việc đàn ông chăm sóc chu đáo mình, hướng chi thân phận của Lại Tư như vậy, khiến cho kẻ tâm thường như cô rất có áp lực.

Ngoài việc của mẹ nuôi ra thì anh thật sự là một người đàn ông hoàn mỹ: Lịch sự, phong độ, rất biết quan tâm người khác. Người đàn ông như vậy, qua thời gian, sẽ khiến cô động lòng thôi.

Lại Tư mặc cô nói gì thì nói, cầm tay Tuyết Thuần, trước mặt bao người, chẳng chút kiêng dè dẫn cô sóng vai đi vào.

Phía sau đã có ‘đám chó săn’ đang chụp trộm, hành động hôm nay của Lại Tư không chừng ngày mai sẽ được lên báo: ‘Tổng giám đốc Lại cùng phu

nhân của mình thân mật đi dạo phố' gì gì đó.

“Chào mừng Quý khách! Xin hỏi Tổng giám đốc Lại cần mua loại trang phục nào ạ?”

Đây là một trong những cửa hàng của tập đoàn YD ở Star Brigh Center, mấy cô gái ở Cửa hàng nhìn thấy Tổng giám đốc Tập đoàn – điều đầu tiên đương nhiên là ra tiếp đón rồi. Huống chi, Tổng giám đốc Lại là người đàn ông kim cương hoàn mỹ, vẻ ngoài thì lịch sự đẹp trai, thân phận giàu sang, làm vô số cô gái mê say.

Nhưng quá đáng tiếc, Tổng giám đốc Lại đã kết hôn hai tháng trước, làm tan vỡ không biết bao nhiêu trái tim của các người đẹp đấy.

“Chọn cho vợ tôi mấy bộ mẫu mới đẹp nhất đi!”

Thật ra, Lại Tư có căn dặn cấp dưới ở công ty: Mỗi quý, đưa đến tất cả những bộ sưu tập mới ra để cho Tuyết Thuần chọn lựa, nhưng tháng đầu tiên kết hôn cô chạy trốn. Tháng thứ hai thì cô lại ru rú ở nhà. Nghe thấy trang phục, còn chẳng muốn ra khỏi cửa phòng, đối với cô, mấy vi tính còn có sức hút lớn hơn là những bộ quần áo đẹp.

Mấy nhân viên bán hàng sững sờ, lúc này mới nghiêm túc nhìn chăm chú vào Tuyết Thuần, trong lòng âm thầm chất lưỡi, thì ra đây chính là bà xã của Tổng giám đốc Lại!

Bởi vì Tuyết Thuần là người trầm tính, hơi nhút nhát, vì Lại Tư mà trở thành nhân vật nổi bật, thu hút sự chú ý như vậy, khiến cô hơi muốn chùn bước.

“Vâng thưa Tổng giám đốc Lại! Phu nhân, xin vui lòng chờ một chút, chúng em sẽ mang tới đây ạ.”

Bên ngoài thì đáp lời, nhưng lại lén liếc trộm Tuyết Thuần, thật là một người đẹp hiếm có nha!

Dáng người cao đầy đặn, mái tóc đen thẳng dài đến eo, làn da trắng mịn như ngọc, sống mũi xinh xắn, cặp lông mày màu đen đậm, cặp mắt thì trong veo long lanh, đôi môi anh đào dù không tô son mà cũng đỏ tươi, quá xinh đẹp dịu dàng như vậy bảo sao Tổng giám đốc Lại tuổi tuy còn trẻ mà cam tâm tình nguyện bước vào hôn nhân, ngay cả phụ nữ như các cô đây nhìn thấy cũng tự nhiên sinh lòng yêu thương thân thiết nữa là.

Đứng bên cạnh Tổng giám đốc Lại cao to lịch sự, giống như một cặp uyên ương bước ra từ trong tranh vậy. Trai tài gái sắc – một cặp trời sinh chính là nói họ đấy.

“Ừ, được.” Tuyết Thuần nhẹ nhàng đáp lời, hơi âm liên tục truyền vào lòng bàn tay, làm cô không thể kìm lại được tiếng tim đập thình thịch.

Nhân viên bán hàng thật ấm lòng, phu nhân Tổng giám đốc rất tốt người đó nha! Hoàn toàn không có vẻ kỳ thị, khinh khỉnh, coi thường người khác của những kẻ giàu có. Ánh mắt của cô lộ ra vẻ rất điềm đạm, không có kiểu tự cao tự đại, làm cho người ta rất muốn gần gũi đây. Hơn nữa Tổng giám đốc và vợ mình rất ân ái nha, từ đi vào đến bây giờ Tổng giám đốc vẫn luôn nắm bàn tay nhỏ của vợ.

Tâm tư con người ta có lúc rất đơn thuần, trực giác cho cô nhân viên bán hàng thấy rằng thích Tuyết Thuần.

Không bao lâu, trước mặt Tuyết Thuần xuất hiện hàng loạt trang phục và giấy nhiều màu sắc, vì để làm vui lòng Tổng giám đốc và phu nhân nên đã sử dụng tất cả nhân viên bán hàng tới.

Tuyết Thuần bỗng thấy thật đau đầu, rồi hoa cả mắt, hầu như không cách nào từ chối.

“Phu nhân da trắng mịn, dáng người đầy đặn, chiếc đầm lụa hoa nhỏ màu hồng này rất hợp, phu nhân mặc vào sẽ rất hấp dẫn, nữ tính đấy ạ.”

Tuyết Thuần nhìn chăm chăm vào chiếc đầm lụa màu hồng không chớp mắt, trên cổ chiếc đầm đính mấy viên kim cương trắng nhỏ, tay áo cánh sen thêu mấy đóa cúc vàng đơn giản, ngực và thân váy điểm xuyết những nụ hoa nhỏ. Ánh mắt Tuyết Thuần che giấu khát vọng.

Nhưng không nên, vì từ lúc 14 tuổi trở đi cô đâu còn là công chúa nữa, không hợp để mặc chiếc đầm đẹp như vậy.

Thấy Tuyết Thuần không trả lời, nhân viên bán hàng suy đoán: hay là phu nhân không thích phong cách bản số lượng có hạn toàn cầu này của Cửa hàng?

Nghĩ đến đây, mắt liếc quần áo Tuyết Thuần mặc trên người một cái. Bùng tỉnh hiểu ra, thì ra là phu nhân thích thoải mái chút. Vì vậy lại lựa ra một bộ khác: “Cái này có nét tương đối truyền thống, làm thủ công tinh xảo, kết hợp giữa yếu tố quân phục phương Tây và thêu thùa của Trung Quốc, phu nữ mặc lên chẳng những trang nhã thoải mái mà còn tôn lên được những đường cong mềm mại nữa.”

Loại cảm giác ‘được’ người niềm nở tiếp đón, lựa chọn cho những bộ đồ đẹp này, Tuyết Thuần có chút lảng lảng không thật.

Từ khi trở thành trẻ mồ côi, tự nhiên Tuyết Thuần không có sở thích mãnh liệt đối với quần áo cũng như đồ trang sức đeo tay nữa, không hề chạy theo mốt quần áo giống những cô gái khác, cũng không hứng thú với việc đi mua sắm, bởi vì việc đó làm lãng phí tiền bạc. Quần áo giấy dép hàng ngày của cô hầu như toàn mua đồ cũ, bởi vì có thể tìm được mấy thứ có giá cả phù hợp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Mạnh Tay Bể Hoa

Sau khi tốt nghiệp thì cô lập gia đình luôn, ngày ngày ở nhà, nếu không phải thiết kế websites, thì viết bài. Ở nhà, chỉ mặc quần áo ở nhà, dù là hàng quý Lại Tư đều cho người đưa tới những bộ trang phục mới lưu hành nhưng Tuyết Thuần cũng không hứng thú.

Một mặt, cô vẫn cảm thấy quan hệ vợ chồng giữa mình và Lại Tư chỉ ‘hữu danh vô thực’, cũng không thể coi là bạn bè thân thiết, rất ngại xài tiền của anh, lợi dụng anh.

Mặt khác, thật sự muốn từ chối ý tốt của anh để tránh anh đến gần. Cô không muốn dính dáng tới bất cứ thứ gì, làm như vậy để một ngày nào đó rời đi thì vẫn có thể thanh liêm. Huống chi, giá quần áo khiến cô phải chật lười.

Vì nể mặt anh cứ một hai muốn thay ra mặc vào, Tuyết Thuần nghĩ thầm, cũng không cần ngại ngần vấn đề tiêu tiền của anh nữa. Tới bây giờ, cô vẫn chưa từng muốn tiêu tiền của ông chồng giàu có này!

“Nếu thích, thì cứ lấy hết đi.” Thấy vẻ mặt không nhiệt tình của Tuyết Thuần, Lại Tư lạnh nhạt nói, con người màu đen xẹt qua tia giao hoạt, anh cũng không tin có gái ăn mặc tiết kiệm này vẫn không chút động lòng!

Tuyết Thuần nghe vậy sững sờ, sao cô lại muốn hết đây? Những bộ trang phục này cả đời mặc cũng không hết, biết Lại Tư từ trước tới nay luôn là người đã nói là làm, cô trấn tĩnh lại và xua tay ngay: “Không cần, nhiều quá mặc không hết đâu, chọn mấy bộ là được rồi.” Rồi rất chăm chú chọn lựa, tay lật hết bộ này tới bộ khác. Những thứ này đều là người khác mua cho, nếu chọn càng nhiều thì coi như nợ càng nhiều, cuối cùng tới một ngày sẽ phải báo đáp. Chỉ có những thứ từ hai bàn tay mình làm ra thì mới lâu bền nhất.

Không phải Tuyết Thuần không thích đẹp. Nhưng kể từ khi ba mẹ không còn nữa thì so bạn cùng trang lứa, cô càng hiểu được cần phải chi tiêu dè xẻn, cứ thế dần dần trở thành một thói quen, những sở thích hầu như cũng không còn nữa.

Nhưng Tuyết Thuần rất phiền muộn, bình thường cô chỉ biết mua áo thun và quần jean, những bộ trang phục làm cho phụ nữ trở nên lộng lẫy thế này làm cô thật sự không biết chọn lựa thế nào, những bộ này dường như đều không hợp gu ngày trước của cô.

Lại Tư dờ khóc dờ cười, cô vợ anh cưới về là ngọc ‘đệ nhất thiên hạ’, thời đại này mà còn có người như thế, có thể sống đến hôm nay không bị ăn sạch sành sanh, thì thật là kỳ tích nha.

Thời buổi này, ai mà không vắt óc nghĩ kế để đạt được vinh hoa phú quý, công danh lợi lộc chứ? Anh đã cố tình dâng tất cả đến tận bên miệng cô, mà cô vẫn không ăn, vẫn hờ hững như lúc đầu. Rốt cuộc, trong lòng cô phải cứng rắn thế nào mới bền bỉ không bị xã hội hủ hóa?

“Anh thấy chiếc đầm lụa màu hồng đó rất hợp với em đấy.” Lại Tư lấy chiếc đầm từ trong tay nhân viên bán hàng ra, không có xem nhẹ ánh mắt khát vọng của Tuyết Thuần thoáng đảo qua chiếc đầm lụa màu hồng: “Vào thử chút đi!”

“Nhưng lâu rồi em không mặc đầm.” Tuyết Thuần lẩm bẩm, lông mi thật dài khẽ chớp, muốn nhưng lại không dám muốn, cô sợ bị cuốn vào những thứ hào nhoáng. Bởi vì một khi tai nạn đến, trải qua những điều tốt đẹp chính là khổ đau vô tận của con người.

“Người phụ nữ mà không mặc đầm thì không được coi là phụ nữ chân chính. Nếu không, để anh mặc lên cho em thử xem sao? Dù sao người cũng không đông lắm đâu.” Ngón trỏ thon dài vô tội của Lại Tư nâng mắt kính thời thượng trên sống mũi lên một chút, khóe môi như ẩn như hiện nụ cười quỷ dị.

“Không cần, em . . . em vào trong thử.” Nói xong thì nhận lấy chiếc đầm trên tay anh, sau lưng như bị thứ gì đuổi theo vậy, vọt ngay vào phòng thử quần áo.

Tuyết Thuần cảm chiếc đầm lụa, chiếc đầm thật đẹp, đây có thể là báu vật hóa thân một cô gái thành công chúa. Suy nghĩ có chút bay bổng, bay đi rất xa.

Đã rất lâu rồi, từ khi cha mẹ không còn thì cô chưa từng mặc váy lại. Bởi vì mỗi lần nhìn thấy váy, cô sẽ nhớ tới câu chuyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết.

Lúc nhỏ, gia đình không được coi là giàu có nhưng cũng sung túc, ba mẹ dồn tất cả những điều tốt đẹp nhất cho cô, coi cô như công chúa nhỏ vậy, thích nhất là mua cho cô nhiều loại váy, ba nói, công chúa nhỏ thì nên mặc những chiếc váy đẹp, mẹ hôn lên gương mặt của cô rồi nói: Tuyết Thuần yêu quý chính là công chúa Bạch Tuyết của mẹ.

Không tự chủ được, mắt lại phủ một lớp sương mù!

Lại Tư canh chừng cửa phòng thử quần áo, mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào một khe nhỏ hé ra ở cửa phòng thử quần áo. Được rồi, người đàn ông của cô ở đây trông chừng, tuyệt đối sẽ không để đàn ông khác lại gần một bước. Nhưng Tuyết Thuần – em cũng quá to gan rồi! Lại Tư thật đau đầu, nhưng cho dù em chưa đóng cửa trong phòng thay đồ thì cũng chẳng sao cả, dù sao ở đây cũng chỉ có một mình anh là đàn ông – từ này tới giờ vẫn luôn ở ngoài này thôi. Em đừng có mà mơ mộng viễn vông nha!

“Đồ ngốc, sao không đóng cửa vậy?”

Tuyết Thuần vừa cởi áo thì giật mình xoay người lại, động tác cứng đờ. Vừa rồi cô đắm chìm trong những ký ức buồn đau, vậy mà quên cả đóng cửa! Sự thực có người đàn ông ở ngay trước mặt này làm đầu của cô trống rỗng.

Hai vai trắng nõn mượt mà lộ ra, cặp ngực đầy đặn trắng muốt hình giọt nước khẽ nhấp nhô, đôi mắt còn đọng lại một lớp sương mù vì những ký ức buồn, đôi môi hồng mịn run run bởi vì căng thẳng.

Bụng dưới Lại Tư căng lên, cô kiều diễm như trái anh đào chín mọng, đang im lặng mời anh hái.

Dưới cặp kính trong suốt, đôi mắt thâm sâu đến dọa người, có thứ gì đó đang sôi trào! Hiện tại, anh chỉ có một loại kích động – đó là muốn mạnh tay bẻ hoa.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chiếc Váy Lụa Hồng

“Anh đi ra ngoài!” Tuyết Thuần vội kéo quần áo che kín cánh xuân trước ngực, rồi đành phải lùi bước đến góc phòng thử quần áo, cố gắng ghìm giọng xuống. Cô không dám quá lớn tiếng, bởi vì đây là nơi công cộng, sợ sẽ thu hút thêm nhiều người, mà trên người cô thì trần truồng, đã xấu hổ đến muốn chết rồi.

Hơi thở thì dồn dập, mặt thì đỏ, môi thì mím lại, Lại Tư trong lòng thật sự ngứa ngáy, cô như vậy mê người cỡ nào, khiến người ta thương yêu cỡ nào! Lúc này, Lại Tư hận không thể khảm cô vào trong ngực mình, để mà bừa bãi thương yêu.

Mà anh, cũng đã làm thế rồi.

‘Sâm?... một tiếng, Tuyết Thuần hoảng sợ tròn to hai mắt, có chút tuyệt vọng nhìn chằm chằm cửa phòng thử quần áo đã bị đóng chặt. Tại sao anh còn chưa ra chứ?

“Anh... anh, anh vào làm gì?” Tuyết Thuần căng thẳng tới độ lắp bắp, muốn chửi người, nhưng cổ họng dường như bị người ta bóp chặt. Đây là một người đàn ông sẽ không nghe theo lời của người khác, mà chỉ biết ra lệnh cho người khác mà thôi.

Chiều cao Lại Tư gần 1m9 chui vào, chiếc bóng cao lớn bao phủ làm Tuyết Thuần co ro lại, mới nhìn trông cô giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ vậy.

Phòng thử quần áo nhỏ chẳng có chỗ nào thể trốn nữa, Lại Tư dễ dàng tiếp cận được với thân thể xinh đẹp trắng nõn của cô, không nói hai lời liền áp tới.

Cánh tay vốn đang ngăn ở trước người, bởi vì anh áp sát tới mà biến thành đẩy lồng ngực của anh. Lại Tư cũng không bỏ qua cơ hội tuyệt vời hiếm có này, bàn tay to đưa tới sờ trớn thân thể mịn màng như hương như ngọc ấy.

Đừng!

“Ừm...” Lời thốt ra, nhưng bởi vì anh hôn cuồng nhiệt mà biến thành rên rỉ mập mờ.

Tuyết Thuần đánh lên ngực của anh, điên cuồng túm lấy bàn tay dày không an phận của anh. Nhưng Tuyết Thuần sao có thể địch nổi thể lực chênh lệch vốn có của người đàn ông chứ, huống chi từ nhỏ Lại Tư đã trải qua huấn luyện đặc biệt tàn khốc, tuyệt đối không phải là cái vè bễ ngoài nhìn tay trái gà không chặt ấy.

“Đừng động đây.” Giọng Lại Tư trầm thấp khàn khàn.

Tuyết Thuần thấy động tác Lại Tư ngừng lại, mặc dù vẫn rất sát, nhưng anh không hề làm những động tác mắc cỡ đó với cô nữa, thêm vào đó là mùi hương thanh mát của anh khiến cô có cảm giác tốt hơn nhiều.

Lại Tư thở nặng nề bên tai cô, thật lâu sau mới bình phục hơi thở.

“Này cưng, đừng dụ dỗ anh nữa nha, nếu không tự gánh lấy hậu quả đó.” Lại Tư thật vất vả mới bình phục được, vuốt mái tóc của cô: “Thử đầm đi.”

Hai gò má Tuyết Thuần ửng hồng, muốn cô thay quần áo sao đây!?? Cô vẫn gật đầu, nhưng mắt thì nhìn anh chằm chằm, giống như chỉ cần anh không ra thì cho dù chết cô cũng sẽ không thay vậy. Lại Tư cúi đầu nhìn về thẹn thùng của cô, cười bí ẩn thành tiếng, cô không còn vẻ yếu đuối nhu nhược hồi nãy nữa mà tràn đầy ‘ý chí chiến đấu’. Đây cũng là điều anh rất thích, bất kể là khi nào, dường như cô đánh không chết con gián, nhưng khi bị chèn ép tới cùng thì cô đều sẽ không buông bỏ lòng kiên định của mình.

Nhấn nài đi! Lại Tư âm thầm lau nước mắt của người đàn ông, rồi thầm an ủi mình, sẽ nhanh thôi, chỉ trong vài ngày tới, cô sẽ thuộc về anh! Chuyện ‘Nổi đời tông đường’ tuyệt đối sẽ không bị chậm trễ nữa.

Đúng như lời của nhân viên bán hàng, thân áo đầm ôm sát, thể hiện được hết những đường cong đầy đặn của cô, rất ra dáng phụ nữ - chiếc đầm lụa hồng viền ren này rất hấp dẫn. So với sự đơn giản hàng ngày của cô thì càng thêm vẻ quyến rũ và rất gợi cảm.

Tuyết Thuần nhìn mình trong gương, giống như biến thành một người khác vậy. Phong cách thay đổi thì là một sự thay đổi lớn, người trong gương cao quý quyến rũ là cô sao? Nhưng coi ra thì vẫn sẽ là Cô bé lọ lem thôi. Đây chỉ là thứ tốt đẹp hư ảo mà thôi.

Nhưng thật bất ngờ, lúc này trong gương lại xuất hiện một người đàn ông cao to đẹp trai, anh đứng ở phía sau cô, trong mắt là sự kinh ngạc không chút che giấu.

Oa! Nhân viên phục vụ che miệng rộng, cái gì gọi là trai tài gái sắc, hôm nay mới tận mắt thấy được đây!

Bởi vì chuyện xảy ra ở trong phòng thử đồ hồi nãy, mặt Tuyết Thuần vẫn chưa hết đỏ, lúc này nhìn thấy Lại Tư lại càng đỏ như ánh bình minh. Cô vội đi giày cao gót, vọt vào phòng thử quần áo, dường như chỉ có bên trong là an toàn nhất. Bởi vì trong ánh mắt Lại Tư trông như sói đói giống hồi nãy hơn cô vậy.

Cô sợ!

Khi Tuyết Thuần mặc chiếc đầm lụa màu hồng viền ren thì quả thật Lại Tư quá kinh ngạc! Điều này không liên quan đến tình yêu dành cho cô trước đây mà là sự kinh ngạc với thứ hiện ra trước mắt. Nhưng Tuyết Thuần vừa thấy anh đã chạy ngay vào phòng thử đồ, khiến anh rất vô tội, ở bên ngoài, anh cũng không dám quá can rờ với cô!

Tuyết Thuần không tập trung nên tùy tiện chọn mấy bộ đồ mặc ở nhà đơn giản, Lại Tư thì vẫn luôn để ý đến dáng vẻ đầy đặn của cô, chọn cho cô mấy kiểu váy để thay đổi bản thân, dù sao mỗi quý đều sẽ có những thiết kế mới nên không cần mua hết. Nhưng cũng chọn được không dưới 20 bộ.

Thật ra thì, anh rất hy vọng Tuyết Thuần sẽ mở lời với anh là muốn thứ gì đó, váy áo hay kim cương hay biệt thự..., điều này khiến anh có cảm giác mình còn được cần đến, nhưng cô lại cứ như nàng tiên – chẳng cần một thứ gì cả. Lại Tư nghĩ thầm, nếu có thể tu thành tiên, thì nhất định cô có thể trở thành một tiên nữ đẹp nhất trần đời.

“Không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn trưa trước đã.”

“Vâng.” Tuyết Thuần hơi mất tự nhiên, cô là một người da mặt mỏng, chuyện vừa rồi cô đã cố gắng muốn quên, nhưng vẫn không bình thản ung dung được giống như anh vậy.

Cô chẳng thấy đói chút nào, đồng thời đang nghĩ đến việc Dự án web mới nhận kia, hôm nay mất thời gian nhiều hơn so với dự tính của cô, nếu thử lễ phục thì phải gần tối mới có thể xong. Dự án này xem ra tối nay phải làm suốt đêm rồi.

Ngược lại, cô cũng không quên lời hứa với Lại Tư trên xe hồi nãy, nhưng cô không thể nói mà không giữ lời, một khi mất uy tín thì người ta sẽ không tìm cô làm nữa. Dù sao thì thời gian ban ngày xuất hiện như thường lệ là được.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cô Thiếu Nữ Trầm Tĩnh

Editor: Cogau

"Lại thiếu gia, thật hiếm có nha, đây là lần đầu tiên anh đến tiệm của em đây!"

Phó Tiên Doanh - một nhà thiết kế trang phục nổi tiếng thế giới, từng thiết kế lễ phục cho không ít thiên kim và phu nhân của những gia đình giàu có, hoặc những minh tinh điện ảnh và truyền hình nổi tiếng. Cho tới giờ, đã có 5 bộ được lưu giữ tại Viện bảo tàng nước Anh.

"Đã lâu không gặp, coi bộ em rất phát đạt nha." Lại Tư cao hứng cười, rồi bỗng buông tay Tuyết Thuần ra, tiến tới ôm chặt Phó Tiên Doanh. Trên mặt nở nụ cười tươi chân thành vì gặp bạn bè thân thiết.

"Nói gì thì nói, đây cũng là nhờ sự giúp đỡ của anh, em mới được như ngày hôm nay."

"Đừng nói khách sáo như vậy."

"Anh nên nhận tấm chân tình của em, nếu không em không biết làm sao báo đáp anh . . .!"

.....

Nhìn họ nói chuyện thân mật và quen thuộc, Tuyết Thuần bỗng cảm thấy hơi chướng mắt.

Tuyết Thuần không có cơ hội góp lời, không biết sao lại có cảm giác như bị lạnh nhạt vậy. Có lẽ, bình thường Lại Tư thường dung túng cô, chưa bao giờ không tốt với cô cả. Nhưng lúc này, Lại Tư còn đối xử với người phụ nữ khác tốt hơn, ánh mắt Tuyết Thuần tránh né, trong lòng cảm thấy sao sao đó.

Với Tuyết Thuần mà nói, họ như một thế giới khác, một thế giới mà cô không thể dung nhập, đây chính là sự khác biệt giữa thường dân và những người giàu có. Cô lặng lẽ lui về phía sau một bước, lảng lảng không nói một lời, nghĩ thầm, thôi, coi như là người quan sát đi – đây là vị trí thích hợp với cô.

Một người bình thân, không kiêu căng, khí thế thấp, người ta sẽ chẳng dễ gì phát hiện ra. Nhưng, có một số ít người bình thân, yên tĩnh lại đặc biệt có phong thái của một thiếu nữ trầm tĩnh: nhã nhặn dịu dàng – đây chính là hình dung tiêu biểu của người thiếu nữ có phong thái trầm tĩnh. Mà Tuyết Thuần, trùng hợp lại là số ít đó.

"Cô đây chắc là bà xã của anh." Phó Tiên Doanh liếc một cái liền nhìn thấy Tuyết Thuần, một cô gái hội tụ cả xinh đẹp và dịu dàng như vậy, dù có muốn bỏ qua cũng rất khó. Trên mặt cô ấy nở nụ cười gần gũi, rồi tiến tới ôm lấy Tuyết Thuần một cách tự nhiên và khéo léo: "Xin chào, tôi là Phó Tiên Doanh, tên tiếng Anh là Tina, là bạn của Lại Tư."

"Chào chị." Tuyết Thuần vẫn mỉm cười, tay trái siết chặt quai túi mỏng.

Đối mặt với một Phó Tiên Doanh mặc một chiếc đầm rù mà đen trắng kết hợp, trang điểm nhẹ nhàng, miệng tươi cười toát lên phong cách nhã nhặn mà đoan trang, Tuyết Thuần cảm thấy có chút tự ti mặc cảm.

"Tina, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn, Tuyết Thuần lấy thân phận là Lại phu nhân xuất hiện trước mặt mọi người đây. Anh hi vọng bữa tiệc tối tới đây, cô ấy sẽ trở thành người phụ nữ được chú ý nhất."

"Không thành vấn đề." Tina vỗ tay phát ra tiếng với Lại Tư, nháy nháy mắt với Tuyết Thuần: "Tôi đã chuẩn bị trước cho cô xong hết rồi."

"Anh rất mong đợi bộ lễ phục em thiết kế cho bà xã anh." Hai tay Lại Tư đút vào túi, nghiêng đầu, nhàn nhả cười.

Tuyết Thuần chưa từng thấy Lại Tư thoải mái như vậy, nên toàn thân dường như cũng gỡ bỏ phòng bị.

"Anh còn chưa tin em sao?" Tina không hài lòng trừng mắt.

Môi mông của Lại Tư nở nụ cười, gật đầu một cái.

"Anh ra ngoài gọi điện thoại." Lại Tư nhéo chiếc cằm xinh đẹp của Tuyết Thuần: "Ngoan ngoan nghe theo Tina, nha?"

"Vâng." Đây có lẽ là từ mà hôm nay cô nói nhiều nhất, anh thì cứ mặt dày coi cô là đứa trẻ. Hơn nữa, động tác thì mờ ám mà quen thuộc. Nhưng vì vậy mà cảm giác lạnh nhạt hồi nãy bỗng tan thành mây khói.

Tina chống cằm, quan sát tỉ mỉ Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần bị nhìn chăm chăm sinh ra khó chịu: "Sao vậy?"

"Không có gì. Thật ra thì trước khi cô tới, anh Lại có đưa số đo của cô cho tôi rồi, nhưng tôi muốn nhìn thấy người cô nên bịa ra một loạt lý do để anh ấy dẫn cô tới." Tina cười, nói thẳng: "Lại thiếu gia là 'miếng mồi ngon', nên cô phải trông chừng cho kỹ."

Tuyết Thuần thấy cô ấy cười, suy nghĩ cô ấy tinh tế, nhưng cũng không bỏ sót đau đớn chột lóc rồi biến mất của Tina. 'Người tình cũ' ư? Trong đầu tự động hiện lên ba chữ ấy, trong lòng Tuyết Thuần chấn động.

"Hai người là bạn bè thế nào ạ?" Lời vừa nói ra khỏi miệng, mặt Tuyết Thuần như nóng lên. Lấy quan hệ 'hữu danh vô thực' của họ mà nói, dò hỏi chuyện của anh có phải là uống công vô ích, nghĩ ngợi, xen vào việc của người khác không chứ!?

Nhưng mà Tina không sao ngờ được, Lại Tư sẽ có lúc phải 'ăn chay'. Tuyết Thuần hỏi như vậy, đối với cô ấy, hết mức tầm thường rồi. Chồng mình đối xử tốt hơn với người phụ nữ khác như vậy, người làm vợ có thể không ghen sao? Nếu không ghen thì mới là bất thường đấy!

"Chúng tôi á?" Tina hí hóp mắt xinh đẹp hẹp dài, nở nụ cười rất tươi: "Coi như là thanh mai trúc mã. Có thể nói, anh ấy nhìn tôi lớn lên."

"Vậy à." Tự dưng có chút mất mát, tình cảm sâu nặng như vậy, khó trách cô thấy giữa hai người có cảm giác quen thuộc mãnh liệt như vậy.

"À, nếu không phải là khi đó tôi có việc không đi được, thì cũng có thể tới tham gia hôn lễ của hai người đây. Tuyết Thuần - tôi có thể gọi cô như vậy chứ? Tôi không muốn gọi cô là 'Lại phu nhân' như những người khác đâu." Không đợi Tuyết Thuần có phản ứng, Tina đã kéo tay Tuyết Thuần đi vào, rồi lấy một chiếc đầm dài màu lam nhạt trên kệ váy san sát, sau đó đẩy Tuyết Thuần đi vào phòng thử đồ: "Vì lúc trước thiết kế khi chưa thấy người của cô, có thể không hợp ý cô, thử một chút xem sao."

Đi ra phòng thử đồ, hai mắt Tina sáng ngời.

Chương 17: Tình Địch

Chiếc đầm màu xanh nhạt điểm kim tuyến lấp lánh, phần ngực viền ren và đính kim cương, vạt váy dài thướt tha như chiếc đuôi của cô tiên cá mặc trên cơ thể nhỏ nhắn của cô giống như một con rắn nước tinh ranh lượn lách trong rừng rậm vậy. Nhưng ngực lại lộ ra như ẩn như hiện với một rãnh dài hẹp, khéo léo nhưng không mất đi sự hấp dẫn, mát mẻ nhưng cũng không mất đi vẻ diễm lệ.

Màu sắc bắt mắt, phù hợp với người mặc - cũng chỉ có mặt lên người Tuyết Thuần mới tạo nên vẻ trong trẻo dịu dàng này.

“Con mắt của Lại thiếu gia thật không tệ, cô, so với tôi tưởng tượng thì còn duyên dáng hơn nhiều lắm!”

Cặp mắt diễm đam của Tina trở nên lấp lánh. Đối với Tuyết Thuần, trong lòng cô vốn còn tồn tại sự ghen ghét, nhưng chỉ cần tiếp xúc với Tuyết Thuần, thì lại toàn cảm giác ấm áp, giống như đó chính là một bầu trời trong mát vậy.

Từ nhỏ đã được lăn lộn ở trong trại mồ côi, lớn lên ở trại mồ côi, nhưng lại không trở thành ‘ma’ như những người ở trại mồ côi. Đơn giản, ấm áp - những thứ này không phải là khiếm khuyết của họ sao chứ?

“Lễ phục có thích không?” Tina cố tỏ ra vui vẻ. Lại Tư – anh chọn phụ nữ không nhằm đâu. Bình thường, cô làm ra vẻ nhã nhặn, nhưng những toan tính trong lòng thì lại quỷ quái hơn ai hết, rõ ràng người dự định lấy làm vợ là cô con gái độc nhất – thiên kim nhà họ Phó là cô – cũng là người đã yêu anh nhiều năm nay mà!

Thế nhưng, anh lại cố dùng hết cách này đến cách khác từ chối cô, để chọn mình một người vợ bình thường, còn ‘quang minh chính đại’ khiến những người lớn trong gia đình ngậm bồ hòn. Lại Tư ơi Lại Tư! Thế gian này đúng là không có bất kỳ ai có thể làm khó dễ được anh!

Đứng ở trước gương, đôi mắt ngọc của Tuyết Thuần lấp lánh như sao đêm, cực kỳ xinh đẹp.

Mặt cô ửng hồng: “Vâng, đơn giản nhưng phong cách hiếm có, tôi rất thích.”

Tuyết Thuần mặc lễ phục vào, bỗng nhiên tâm tình trở nên rất tốt, màu xanh lá là màu cô thích nhất, ở trong mắt cô nó như đại diện cho sinh mạng, hi vọng vậy.

Đang lúc ấy thì một giọng lạnh lạnh vang lên.

“Tina, bộ cô thiết kế cho tôi lần này tôi rất không hài lòng, kiếm cho tôi một bộ khác.” Một giọng nữ cao, giọng điệu như ra lệnh, cường ép.

Tay Tina dừng lại, sau đó nở nụ cười khách sáo, xoay người lại nói: “Đại tiểu thư Trù, hồi nãy khi cô thử, cô nói rất đẹp cơ mà!”

“Hồi nãy là hồi nãy, bây giờ là bây giờ.” Trù Nhiên chỉ vào Tuyết Thuần, một chữ một cái nói: “Bây giờ, tôi đây muốn bộ đầm xanh nhạt trên người trên người cô ấy.”

Trù Nhiên liếc thấy chiếc đầm xanh nhạt đẹp như vậy, chỉ có cô ta mới xứng với nó. Là vợ của Lại Tư sao? Người vợ mà tình nguyện đổi đầu với các bậc trưởng lão, không ngại làm mất lòng nhà họ Trù hủy bỏ hôn ước, vẫn muốn kết hôn đây sao?

Ánh mắt Trù Nhiên lộ vẻ hung dữ, đôi môi đỏ mọng kêu gọi thì nhếch lên vẻ giễu cợt.

Tuyết Thuần bỗng sững sờ, không nghĩ tới là sẽ có người nói thẳng rằng muốn bộ lễ phục trên người cô. Nhưng bộ này không phải thiết kế theo số đo sao?

“Cô Trù, chiếc đầm này là thiết kế theo số đo của vị khách này!” Tina giải thích, mặc kệ vì Tuyết Thuần là vợ của Lại Tư hay vì tên tuổi của cửa tiệm Tiên Doanh này, cô đều không thể bỏ mặc. Muốn trị cái cô gái họ Trù thì chỉ có Lại Tư ra tay mới ép được mà thôi. Nhưng Lại Tư sao vẫn chưa nói chuyện điện thoại xong chứ?

“Chẳng lẽ tên tuổi Phó Tiên Doanh cô thật vất vả mới tạo ra được, hôm nay lại muốn hủy đi sao? Hay là Phó Tiên Doanh cô còn thiếu đàn ông?” Nụ cười xấu xa, lời nói thì nham hiểm.

Lời vừa dứt, sắc mặt Tina đột ngột tái nhợt, cắn môi nói không nên lời. Lời của cô ta như một nhát dao đâm mạnh vào tim cô vậy. Chuyện cũ đối với cô mà nói, là nỗi đau suốt cuộc đời này.

Cô tuyệt đối tin tưởng năng lực này của Trù Nhiên Hữu – người đảm đương hiện tại của tập đoàn họ Trù, có quyền thế khổng lồ trong tay, so với trước đây, càng có thể muốn làm mưa làm gió gì thì làm.

Thấy Tina yếu thế, sắc mặt bỗng tái nhợt dọa người, cô gái mới vừa rồi xinh đẹp dịu dàng như hoa lúc này lại giống như chiếc lá vàng úa lao đảo muốn ngã.

Tuyết Thuần vốn định không quan tâm để cho bà chủ Tina xử lý là tốt rồi. Nhưng nhìn bộ dạng bị dả kích lớn của cô ấy, Tuyết Thuần đỡ cô ấy, lúc này biết rằng không thể trông cậy vào cô ấy được, nổi tức giận bốc lên tận đỉnh đầu cô.

Bề ngoài hiền hoà dịu dàng, cô cũng chẳng sợ phiền phức ai.

“Cho dù tôi có đồng ý nhường thì bộ lễ phục này cũng không vừa với cô.” Tuyết Thuần nhú mày, đầy tức giận, người hiếm khi nóng giận như cô cũng cảm thấy rất không thoải mái.

Vừa nói xong, trên mặt đại tiểu thư họ Trù khí thế dọa người ấy dường như phủ một lớp sương mù.

Thật ra thì ngũ quan cô ta rõ ràng, không được dịu dàng như những cô gái khác, chiều cao gần 1m8, vẻ đẹp bên ngoài cũng mang lại chút thiện cảm với người khác. Thế nhưng, đáng về hung dữ của cô ta đã phá đi hết.

“Phó Tiên Doanh là chuyên gia thiết kế thời trang tiếng tăm lừng lẫy, sao lại không sửa được cho vừa chứ? Lại phụ nhân, muốn cô nhường lễ phục cho tôi, cô không đề ý chứ?” Trù Nhiên ôm cánh tay, nói như một lẽ đương nhiên.

Tuyết Thuần cau mày, nhìn cô ta đánh giá: Nếu như không mặc chiếc váy dài thêu Minh Hoàng làm tôn lên thân hình chữ S của một tiểu thư thì có lẽ người ta sẽ nghĩ rằng đó là đàn ông.

Cũng chẳng phải cô tiếc chiếc đầm dạ hội trên người nhưng cô lưu tâm việc sao lại có người đương nhiên coi chuyện không đúng là đúng đắn chứ? Nhìn Tina xiêu vẹo chỉ chực ngã ở bên cạnh, rồi lại nhìn chiếc đầm xanh nhạt trên người, Tuyết Thuần thâm than một tiếng. Vì đàn xếp ỏn thoà, nhường cho cô ta cũng chẳng sao, ai mặc cũng đẹp cả mà.

Vậy mà, lúc này . . .

“Nhưng tôi đề ý!”

Giọng như sóng gợn đi cùng với theo thân thể cao lớn đến gần, lại rất có trọng lượng.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nụ Hôn Loại Bỏ Những Trở Ngại Trong Lòng

Lại Tư đưa tay ra, ôm lấy Tuyết Thuần chẳng chút e dè.

Thân thể Tuyết Thuần cứng đờ, âm thầm giãy ra. Trước mặt người ngoài, Tuyết Thuần không thể giãy giụa quá mức. Mặc dù, cuộc hôn nhân của họ ‘hữu danh vô thực’, nhưng hôn lễ siêu xa hoa ngày đó, ai mà không biết họ là vợ chồng chứ? Cô hi vọng Lại Tư thức thời, kịp thời buông cô ra.

Vậy mà phần eo nhạy cảm lại càng bị ôm mạnh, giữa hai hàng chân mày thanh tú của Tuyết Thuần nhú lại.

“Bà xã, lễ phục là tự ông xã em đặt cho em, sao em có thể phụ sự yêu thương của ông xã em với em vậy?” Môi mông của Lại Tư câu lên nụ cười tà, nhưng động tác tay thì lại càng kéo mạnh Tuyết Thuần vào lồng ngực cường tráng của anh hơn. Động tác này, hình như muốn cô thành đà điều, chỉ cần nấp ở trong ngực của anh, để anh che gió che mưa thì tốt ấy.

Tuyết Thuần ngơ ngác nhìn chằm chằm Lại Tư hơi khác thường như vậy, anh cúi xuống, gương mặt tuấn tú phả ra hơi thở ấm áp, phả lên khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô.

Mặt Tuyết Thuần nóng dần lên, không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh màn mờ ám nóng bỏng này. Nhưng lại chột nhìn thấy đại tiểu thư họ Trù lộ vẻ hung dữ, vẻ hung dữ và chán ghét không chút che giấu, dường như có ý muốn từng xéo cô ngay tại chỗ vậy.

‘Ầm’ một tiếng! Tuyết Thuần như bị sét đánh, đầu trống rỗng. Vẻ hung ác biến thành hận ấy, ánh mắt như muốn giết cô ấy sao lại giống hệt với sự ruồng rẫy hồi trước vậy chứ!?

Tang lễ của cha mẹ, tất cả những người thân đều dán mắt vào cô giống như cô là hung thủ tội ác tày trời vậy!

Ánh nhìn kỳ dị ấy vẫn luôn trong tâm trí cô không cách nào phai mờ! Gần mười năm, trong mỗi giấc chiêm bao, đều là những ánh mắt chán ghét, hận không giết được cô ấy. Bỗng chốc, đoạn ký ức như địa ngục đó lại hiện lên lần nữa.

Cô không ngờ, thật sự không phải là cô ý . . . cô yêu nhất là ba mẹ, nhưng cô không ngờ được rằng thiêu hủy một quyển sách bài tập, sẽ thiêu hủy hai mạng người. Nếu như có thể, cô tình nguyện người chết đi là chính cô!

“Bà xã? Cung à?” Lại Tư không hài lòng, kéo mạnh mặt Tuyết Thuần để cho ánh mắt của cô đối diện với anh. Nhưng anh lại đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt và hoảng loạn, ngay sau đó thân thể trong ngực không khống chế được mà rung rung.

“Nghiệp chướng! Còn nhỏ tuổi mà làm chuyện táng tận lương tâm như vậy, sẽ bị trời phạt!”

“Trông cơ thể nhỏ bé thế này thôi nhưng nhất định là có số ‘sát nhân’!”

“Sao mày không chết! Mày hại chết cha mẹ nên xuống địa ngục đi! Mày còn có mặt mũi mà đứng ở đây sao, mày đi chết đi! Đi chết đi!”

Bà nội ôm ngực, không để ý đến việc bệnh tim phát, xách cổ áo của cô lên, lấy hết sức đẩy cô vào trong góc quan tài.

Bồng máu tươi tuôn như suối. Cô còn nhỏ, nước mắt ướt đầy mặt, hoảng sợ, đau lòng, tất cả là thế giới của cô.

“Tuyết Thuần!” Nụ cười trên môi Lại Tư cứng đờ, đôi mắt lạnh lùng nhìn qua phía Trù Nhiên. Bồng, Trù Nhiên như rơi xuống hầm băng.

Vì một cái nhìn của Trù Nhiên, Tuyết Thuần mới trở nên như vậy. Cô ta còn ở đây lúc nào thì anh không yên lòng lúc đó.

Quả đấm của Lại Tư im lặng nắm chặt. Lại Tư chân chừ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vào giây phút này mới đưa ra lựa chọn.

“Tuyết Thuần!”

“Không! Đừng! . . .” Tuyết Thuần càng không ngừng lúc lắc đầu, hoảng loạn trên mặt càng rõ rệt, như chìm trong ác mộng, không tỉnh lại vậy.

Khuôn mặt xinh đẹp hiếm có vốn hồng hào động lòng người, thế nhưng lúc này lại trắng bệch như tờ giấy. Tại sao Tuyết Thuần có vẻ mặt sợ hãi như vậy? Lại Tư trầm nghĩ, bất luận là kẻ nào, bất cứ chuyện gì, đều không được lấy bất kỳ lý do gì khiến người phụ nữ của anh đau khổ! Mọi trở ngại trong lòng cô đều do anh tới giải!

Nghĩ xong thì thì hướng xuống đôi môi đang run rẩy, môi lưỡi quần quít, ngọt ngào trên mức tưởng tượng.

Trước nụ hôn bất ngờ của anh, ánh mắt hoảng sợ của Tuyết Thuần dần dần trở nên mơ màng, sau đó hít thở không thông khiến đầu óc choáng váng, không cách nào suy nghĩ.

Kỳ lạ thay, con ác mộng như bị đẩy lùi, chỉ còn sót lại gương mặt tuần tú phóng đại của Lại Tư.

“Ừm . . .!”

Tuyết Thuần giùng giằng giãy giụa, cuối cùng thì cô cũng nhớ ra bên cạnh còn có Tina và ‘tiểu thư’ Trù.

Lại Tư vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, cười rất khả nghi: “Em yêu, em còn ngần ngại như vậy nữa anh sẽ không kim lòng được đâu.”

Tuyết Thuần mất mặt che môi, mắt liếc qua liếc lại Tina và đại tiểu thư họ Trù ấy. Khuôn mặt vốn đỏ ửng càng thêm kiêu diễm ướt át, làm hại cổ họng Lại Tư ngứa ngáy phát khô.

Thấy hai người không coi ai ra gì mà hôn mãnh liệt, Tina có chút mất mát, nhưng cũng điều chỉnh rất nhanh lại khôi phục như thường. Không phải là của cô, thì vĩnh viễn sẽ không sẽ thuộc về cô.

Chỉ có Trù Nhiên không cam chịu, đồ kỵ thiêu đốt hừng hực trong lòng, càng cháy càng mạnh.

Lúc này, Tuyết Thuần như một con đà điểu nép vào lồng ngực của anh vậy. Nhưng thật ra cô là một cô gái bảo thủ, khi trước thậm chí không mặc áo lót trước mặt Lại Tư còn ngại. Nụ hôn mãnh liệt vừa nãy, ở trong lòng cô, tương đương với hiện trường biểu diễn tranh khiêu dâm vậy, quá ngượng ngùng, cô chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào thôi.

Ý cười trong mắt Lại Tư càng đậm, Tuyết Thuần của anh then thùng thật đáng yêu, nếu tới buổi tiệc tối tới . . . thì cô làm sao mà chịu được. ^ _ ^

Thấy Lại Tư tự nhiên để lộ nụ cười say đắm nồng nàn, chưa bao giờ chân thật như giờ phút này.

Tina cũng cười rất thoải mái, từ giây phút này, cô chính thức buông xuống. Cho tới bây giờ Lại Tư vẫn luôn là người cô chấp tới cùng, cho dù là đối với công việc hay đối với con người.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lại Tư – Một Cảm Giác An Toàn

Editor: Cogau

Ánh mắt Trù Nhiên thoáng qua vẻ căm hận, sau đó lại chuyển thành kiên định. Cô ta cố gắng kìm nén đồ kỵ trong lòng, chỉ nhìn Lại Tư: "Lại Tư! Anh biểu diễn cho ai xem chứ? Anh cho rằng làm như vậy là có thể xóa bỏ kỳ vọng của em sao? Sớm hay muộn có một ngày, anh sẽ biết, chỉ có em mới là người phù hợp nhất với anh mà thôi."

Nói tới đây, ánh mắt Trù Nhiên bỗng thay đổi, đồng tử xinh đẹp lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tuyết Thuần: "Bây giờ, anh yêu người phụ nữ này, nhưng nhất định cô ta không dung nhập được vào được thế giới của anh đâu. Anh đừng quên, anh đã chống lại cả thế giới thì phải ráng mà tồn tại."

Sắc mặt Tuyết Thuần nhợt nhạt, trong lòng bỗng hiện lên nỗi sợ hãi sâu sắc, làm cô muốn ‘chạy mất dép’. Cô đã xác định, cô gái này coi cô như tình địch! Hơn nữa còn hận tới cùng cực. Vì thế, cô lại có chút sợ, sợ Lại Tư bị cướp đi.

Đây là người đàn ông duy nhất nuông chiều cô. Rồi xa anh, cô còn có thể trở lại lúc ban đầu sao?

Lực bên hông bỗng tăng lên, làm gương mặt cô dán chặt vào lồng ngực rắn chắc, hơi thở của cô có chút khó khăn.

Nhưng lòng mày của cô từ từ được thả lỏng, cái ôm của anh dường như rất mạnh mẽ khiến cô tin tưởng anh. Lúc này, dù chậm lụt thế nào thì cô đều ý thức được, Lại Tư như đang bảo vệ cô.

Trong lòng có một âm thanh đang nói . . . ‘cứ nép vào lòng anh ấy đi, chắc chắn vấn đề sẽ được giải quyết tốt’.

Chẳng biết từ khi nào, đối với Lại Tư, Tuyết Thuần đã có sự tin tưởng hoàn toàn, mặc kệ cô có thừa nhận hay không, loại cảm giác an toàn này, vào giây phút này lại mãnh liệt như vậy.

"Nếu có cái gì gọi là ‘cô ấy không thể dung nhập được vào thế giới của tôi’ thì tôi sẽ dung nhập vào thế giới của cô ấy." Lại Tư nhếch môi cười lạnh lùng, đáy mắt thoáng qua một tia khát máu điên cuồng, nụ cười lạnh lẽo như rắn độc.

Lần đầu, từ đáy lòng, Tuyết Thuần có chút quyến luyến muốn giữ lấy cái ôm của anh.

Về mặt Trù Nhiên mặt cứng đờ, sau đó cố nặn ra nụ cười: "Lại Tư, nếu hai người yêu nhau như vậy, em đây rất muốn biết tân hôn của hai người trải qua thế nào? Nghe nói trăng mật vợ của anh đi chơi một mình nhì!?" Trên cái thế giới này, cũng chỉ có Trù Nhiên ngông cuồng tự cao tự đại là người đầu tiên dám khiêu chiến một Lại Tư cố chấp, ‘thâm tàng bất lộ’ mà thôi.

Lại Tư không chớp mắt, lạnh nhạt nói: "Vấn đề nhảm chán như vậy, tôi không muốn phí lời. Nếu như cô không còn việc gì nữa, chúng tôi cũng không muốn giữ cô lại."

Trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, rõ ràng không muốn dây dưa nhiều với cô ta.

Dưới mí mắt, con ngươi đen lạnh lẽo hung ác. Anh và Trù Nhiên, đều trải qua phần đấu cực khổ mới trở thành người đứng ở vị trí cao nhất trong Hắc bang. Nhưng Trù Nhiên à, cho dù cô có khăng khăng cố chấp đi nữa, nếu không phải cô chết thì tôi mất mạng, Lại Tư tôi quyết định sẽ không bỏ qua!

Thân thể mềm mại trong ngực dưới sự mạnh mẽ của anh mà không nhúc nhích được. Vẻ dịu dàng hiện trên môi Lại Tư, mặc kệ Tuyết Thuần có phải là người phụ nữ hoàn mỹ nhất trên thế giới hay không, có phải là người chẳng biết chút gì về thế giới của anh hay không, nhưng đối với anh mà nói, trên thế giới này chỉ có là người đẹp nhất, mê người nhất trong lòng anh mà thôi. Cảm giác tốt đẹp như vậy, anh muốn cả đời giữ trong lòng bàn tay. Lại càng muốn khảm Tuyết Thuần vào tận xương tủy tùy mình hơn.

Bàn tay to vòng quanh eo Tuyết Thuần cứng như sắt siết lấy cô, kiên định mà lại cố chấp.

Tuyết Thuần chưa từng gặp qua một Lại Tư ngang tàng mà cường thế như vậy. Cao quý, nhã nhặn – một loại nhã nhặn giống như hoàng tử luôn cao cao tại thượng, là ấn tượng của cô về anh. Nhưng mà giờ phút này đối mặt với Trù Nhiên thì anh giống như hóa thành Tu La địa ngục, cả người tản ra một loại khí thế tàn nhẫn lạnh lẽo sắc bén, đó tựa hồ là một loại sát khí, tàn khốc, khát máu làm cho người khác ngay cả hô hấp đều thấy khó khăn.

Mơ hồ, Tuyết Thuần cảm thấy: đây mới thật sự là Lại Tư. Còn Lại Tư ưu nhã, dịu dàng thường ngày thì chính xác là một kiểu ngụy trang!

Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp của Trù Nhiên tăng thêm mấy phần hung dữ nham hiểm, con ngươi đen lạnh lùng nhìn thẳng Lại Tư. Nhưng Lại Tư lại chỉ âu yếm nhìn Tuyết Thuần trong ngực, hôn cái trán trơn nhẵn của cô đầy sự chờ che.

Một màn này trong mắt Trù Nhiên rất chói mắt.

"Lại Tư, vì người phụ nữ xấu xí trong lòng mà hủy đám hỏi lý tưởng giữa hai bang Trù-Lại, anh chưa từng hối hận sao?" Trù Nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định, Lại Tư - vốn là vị hôn phu của cô, là người đàn ông duy nhất Trù Nhiên cô để mắt, dựa vào cái gì mà để một người con gái không có bản lĩnh cướp đi chứ!?

Tuyết Thuần nhất sững sờ, ngơ ngác nhìn cô ta, ‘đám hỏi lý tưởng giữa hai bang Trù-Lại’ sao?

"Trù Nhiên, cô có chừng có mực một chút! Cô đã từng thấy Lại Tư tôi làm việc gì mà hối hận chưa? Nếu còn tiếp tục như vậy, hãy tin là Trù Thị sẽ bị thâu tóm đây." Cuối cùng, Lại Tư bỏ mắt kính gọng đen ra, phong cách tri thức bỗng chốc biến mất không còn thấy bóng dáng đâu, mà hoàn toàn biến sự hung ác. Trong ngực, Tuyết Thuần cảm nhận rõ nhất, nếu không phải Lại Tư đang ôm cô thì cơ thể của cô cũng suýt nữa đứng không vững.

Lại Tư không nói một lời nhìn lại Trù Nhiên, dường như bất động, nhưng khuôn mặt không cười ấy, ánh mắt lạnh lùng ấy lại lạnh băng nam cực vậy. Muốn chia rẽ quan hệ vợ chồng tôi sao, Trù Nhiên, tôi sẽ cho cô biết: chữ ‘TỬ’ viết thế nào!

Lần đầu, Tuyết Thuần nhìn thấy khuôn mặt không cười của Lại Tư – khuôn mặt lạnh lùng, không biểu cảm, tay cô níu chặt vạt áo trước ngực của anh. Rốt cuộc, cái cô Trù Nhiên này là người thế nào mà có thể lật được bộ mặt luôn ‘tươi như hoa’ của Lại Tư ra, tiếp xúc chính diện với đối thủ đây chứ?

Cảm thấy người trong ngực khác thường, Lại Tư nghiêm túc mặt mũi hơi tăng trỉ một chút, "Không sao đâu, đừng sợ!"

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bảo Vệ Vợ Yêu

Cảm thấy người trong ngực khác thường, vẻ mặt nghiêm túc của Lại Tư hơi buông lỏng một chút: “Bảo bối, không sao đâu, có anh ở đây rồi, đừng sợ!”

Một Lại Tư bình tĩnh thông dong, vững như bàn thạch, còn dự tính được trước mọi chuyện. Lòng bàn tay nắm chặt của Tuyết Thuần được nói lỏng.

Sự lạnh lùng của anh không giống với Trù Nhiên, lạnh lùng của Lại Tư là sự giá lạnh thấu xương, ngấm sâu vào tận trong lòng kẻ địch, làm cho kẻ địch không thể kìm nén mà hiện lên sự sợ hãi. Nhưng anh lại vẫn cứ ưu nhã, cao quý như Ma Cà Rồng ngàn năm vậy.

Nhưng Trù Nhiên là nhân vật nào chứ! Trở thành nhân vật đứng đầu của Tập đoàn Trù Thị, đương nhiên là bản lĩnh của cô ta không kém Lại Tư. Cô ta vẫn luôn đồ kỵ, trong con người phức tạp thoáng qua sợ sệt, sau đó cô ta mím môi cười lạnh: “Lại Tư, đây là anh đang tuyên chiến với Trù Thị sao? Không bằng, chúng ta ngang sức ngang tài, hãy đánh cuộc một lần đi?”

Ý chí chiến đấu hiển ngang, Lại Tư lạnh lùng nhếch đôi môi mỏng: “Cầu cũng không được ấy chứ!”

Đang lúc hai người khí thế bừng bừng thì Tina lên tiếng:

“Đại tiểu thư Trù, nếu như cô không hài lòng thì để tôi thiết kế lại cho cô?” Nếu hai tập đoàn khai chiến, chẳng phải thiên hạ sẽ đại loạn ư!

Tina thở dài, ở phương diện nào đó, thì cô và Trù Nhiên từng trải qua như nhau, giống nhau đều vì Lại Tư. Còn bất đồng chính là: Trù Nhiên thì vẫn muốn giữ được anh, còn cô thì đã sớm thức thời buông tay rồi.

“Hừ, nói cho cùng là Phó Tiên Doanh cô coi thường tôi!” Trù Nhiên nhìn chăm chú Lại Tư một cái, sau đó cho mình một lối thoát, cầm chiếc bóp màu tím nhạt, nện gậy cao gót thông thả, lộp cộp bước đi.

“Cô ấy là ai vậy?” Tuyết Thuần ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lại Tư, anh không đeo mắt kính, toàn thân đều là vẻ cao ngạo. Không những ra dáng là một đáng mày râu, mà còn có sự uy nghiêm cao cao tại thượng không thể bắt bẻ.

“Người không liên quan.” Lại Tư quay mặt lại, trên mặt lại đeo mắt kính gọng đen lên, lại cho người ta cảm giác mê hoặc, trên mặt khẽ nở nụ cười: “Bảo bối, chúng ta đi ăn bữa tối lãng mạn thôi.”

Tuyết Thuần lơ đãng, nói: “À, em có chút không thoải mái, muốn về sớm.”

Chuyện hồi nãy, Tuyết Thuần có vẻ tiêu hóa không nổi. Cô hơi lo lắng liếc Lại Tư một cái, nếu anh đối xử với cô bằng khí thế vừa rồi đối phó với Trù Nhiên thì cô tuyệt đối không đỡ được. Khó trách, vẫn luôn có chút cảm giác sợ sệt anh, thì ra là do anh che giấu như vậy sao? Chính xác thì anh là người như hiện tại: lúc nào cũng nở nụ cười thân thiện, cách cư xử thì khéo léo mà lễ độ ư?!?!!!

Lại Tư cũng không ngại, nghĩ thầm, có thể Tuyết Thuần gặp loại chuyện như vậy, tâm tình không tốt, tâm tình phụ nữ đều rất dễ bị ảnh hưởng, hơn nữa tính ngày, thì hôm nay là ngày ‘đại di mục’ tìm Tuyết Thuần. Anh tỏ vẻ đã hiểu, hơn nữa mới vừa rồi trong điện thoại, số vũ khí đó bị Trù Thị cố ý cản trở. Anh chống lại đám cưới thương mại nên bị phản kích rồi sao?

Lại Tư khẽ nhếch môi nở nụ cười nguy hiểm, Trù Nhiên, cô đừng tưởng rằng lên nắm quyền của Trù Thị là có thể muốn làm gì thì làm, cô sẽ phải trả giá cao đấy!

Tuyết Thuần lo lắng trong lòng, cười như vậy, rất . . . quý dị.

Lại Tư thấy Tuyết Thuần hơi hoảng sợ, nghiêm mặt lại, thậm chí hồng hồng mắt rồi, thiếu chút nữa thì lộ tẩy. Chuyện này không thể được, bộ mặt thật ‘ác quỷ’ của anh, ít nhất phải đợi đến khi chiếm được lòng của cô mới có thể lộ ra, nếu không dọa cô chạy mất, khiến cô có tư tưởng đề phòng anh thì anh chịu

không nổi đầu.

Nghĩ tới đây, Lại Tư nhẹ nhàng hôn xuống giữa hai hàng lông mày: “Bảo bối, đừng sợ, chúng ta về nhà nha.”

Về nhà . . . Sự ấm áp có thể loại bỏ đi những cô đơn trong lòng. Cô có nhà sao?

Tuyết Thuần để cho anh hôn, khiến lòng lại rung động, làm cô quên sạch những chuyện khiến cô hoang mang lo sợ vừa rồi.

Tại sao cô kháng cự rõ ràng như vậy, thế nhưng anh lại tỏ ra không biết, da mặt lại dày được ngay.

Ôi . . .! Tuyết Thuần không biết phải làm sao mới phải. Mặc kệ anh ư? Hay từ chối anh đây?

Thật ra thì không phải cô sợ, hồi còn nhỏ đã trải qua sự kiện ấy rồi nên hiếm có chuyện có thể làm cho cô sợ, chỉ là có lúc cô không không chế được những kỷ niệm buồn, lại còn bị ảnh hưởng bởi sự thân thiết của anh từ trước tới nay nữa.

Về sớm thôi, ôi, còn nhiều việc chưa làm xong, bây giờ cho dù có về sớm, nhưng tính thời gian, thì cũng phải ‘cày’ suốt đêm đây . . .

Ôi!!! Tuyết Thuần vuốt vuốt mái tóc. Hôm nay rớt cuộc thi sao chứ, sự yếu ớt của cô lại bại lộ trước mặt anh, mỗi lần đều dầy vò mắt mấy giờ mới có thể bình phục được những chứng ngại trong lòng, mà sau nụ hôn nóng bỏng của anh còn không để lại ảnh hưởng sao!

Tiếp xúc thân mật trong phòng thử đồ, rồi nụ hôn mãnh liệt ở phòng làm việc của Tina còn không coi ai ra gì, rồi cảm giác an toàn rất rõ ràng khi được Lại Tư bảo vệ . . .

Trời ạ! Tuyết Thuần lại nằm dài lên bàn máy tính, ôm đầu khẽ than! Xả hết ra những kim chế, rung động trong lòng cả ngày nay.

Mất nhìn chăm chú tài liệu Dự án đó, đầu óc thì cứ xoay vòng vòng, nhưng mà một chút ý tưởng cũng không có, trong đầu toàn là nụ cười ưu nhã, hơi thở nóng rực của Lại Tư mà thôi.

Đi ngang qua phòng của Tuyết Thuần, Lại Tư nghe thấy âm thanh buồn bực bị kìm nén được hét lên ở bên trong, không khỏi nhếch lên nụ cười quỷ dị.

Anh không quên đêm tân hôn ấy, cô cũng căng thẳng như thế, hoảng hốt khi bị anh sờ sảng ăn, còn rất lo lắng khi anh ‘định động phòng’. Nghĩ như vậy, lợi dụng Tru Nhiên xuất hiện, cũng có thể xoay chuyển tình thế đấy!

Thật bực mình với cô gái này mà, dám vẫn cự tuyệt chồng em đây hả, tiếp theo nên làm như thế nào để giã vò em thì tốt đây?

Cặp mắt kính sáng bóng, Lại Tư đã có dự tính trong lòng, rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bà Xã, Thắt Cavat Cho Anh Hàng Ngày Nhé!

Editor: Cogau

"Sáng sớm con chim gọi, chít chít chít chít . . ."

Tuyết Thuần hí mắt, bực bội ấn tắt đồng hồ báo thức chim nhỏ liên tục kêu. Để tranh thủ làm việc cho kịp, cô chỉ ngủ ba tiếng đồng hồ, dĩ nhiên còn có một phần thời gian không tự chủ được lãng phí trên người Lại Tư.

Tuyết Thuần đánh răng rửa mặt, thoa một lớp kem lót dày, quàng thâm ở mắt miễn cưỡng cũng được che kín.

Đầu óc choáng váng, lộc cộc bước xuống cầu thang. Nhìn quanh, Lại Tư thì ngồi ở trước bàn ăn, xem báo; hai phần bữa ăn sáng thì tro tro trên bàn, tất cả dường như đang chờ nữ chủ nhân là cô đây vậy.

Nghe thấy có tiếng động, Lại Tư nâng khuôn mặt tươi cười như tắm gió xuân lên: "Bà xã, chào buổi sáng."

Mặt Tuyết Thuần đỏ lên: "Chào buổi sáng."

Hứng thú nhìn chằm chằm cặp mắt quầng thâm như ả như hiện của Tuyết Thuần, Lại Tư bất động tiếng thở: "Tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

Hả? Tuyết Thuần thâm hoảng sợ, sờ sờ khuôn mặt, chẳng lẽ lộ tẩy rồi sao? Cô chột dạ đáp lời: "Vâng, hơi mất ngủ chút."

"Vậy à, dù sao ở nhà cũng chẳng có việc gì, ngủ bù đi nha." Lại Tư thương xót nói, để tờ báo xuống, rồi bắt đầu ăn sáng.

Chuyện ngày hôm qua, trong lòng Tuyết Thuần đã có chút thay đổi. Vốn là mỗi lần thấy anh Tuyết Thuần đều căng thẳng, lúc này càng thêm luống cuống, không biết nói gì cho phải. Hai người cứ thế ăn sáng chẳng nói câu nào, dường như quá mức yên tĩnh.

Nhưng cô lại không nghĩ ra được đề tài nào là hứng thú của anh.

Lại Tư thờ ơ ăn trứng ốp la. Ăn một cách rất tao nhã. Trong mắt Tuyết Thuần mang theo vẻ hâm mộ, kiềm chế như vậy không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Đang ăn trứng, Lại Tư ngược mắt, đối diện với ánh mắt cực kỳ hâm mộ của Tuyết Thuần, đáy mắt thoáng qua chút buồn cười: "Sau này, việc online làm ít thôi, gần đây em hơi hóc hác rồi đấy."

Tuyết Thuần dừng thìa lại, người ta cũng nói nếu phụ nữ mà thức khuya rất nhanh già. Cô mới hai mươi ba tuổi thôi, mà trông đã già rồi sao?

Sau bữa sáng,

"Hai phút nữa, đến phòng của anh nha."

"Vâng."

Tuyết Thuần kinh ngạc trả lời, trong lòng lại hiện lên vô số nghi vấn, anh gọi cô lên làm gì nhỉ?

Cốc cốc cốc.

"Vào đi."

Tuyết Thuần đẩy cửa phòng ngủ ra, trong phòng vẫn giữ cách bày biện như hồi mới cưới, chỉ là ga giường song hỷ màu đỏ đã được đổi thành màu xanh đậm.

Lúc này, Lại Tư đang cài nút tây trang.

"Tôi đây thất cavat cho anh."

Tuyết Thuần sững sờ, luống cuống nói: "Em không biết thất."

Lại Tư nghiêng người sang, nhìn chăm chăm cô rồi suy nghĩ chốc lát, nhìn tới nỗi đầu cô phình ra.

"Anh sẽ dạy em."

Tuyết Thuần ngơ ngác gật đầu, nhưng cô học thứ này để làm gì chứ?

Bên này, Lại Tư đã kéo giá cavat ra: "Hôm nay thất cái nào thì hợp? Bà xã, em qua đây chọn cho anh đi."

Tuyết Thuần thần thờ đi tới, hoa cả mắt, đỏ, xanh, chấm bi, sọc . . . Trên trăm đầu cà vạt, đầu của cô càng choáng váng. Hoàn toàn không biết Lại Tư có ý định gì.

"Cái nào đẹp?" Lại Tư lại nhỏ nhẹ hỏi.

Ôi . . . ! Ngón tay Tuyết Thuần tùy tiện chỉ: "Cái này được không?"

Tay Lại Tư kéo ra, một chiếc cà vạt màu xám bạc xuất hiện trong bàn tay thon dài: "Thấy không, cavat chỉ cần thất như vậy thôi." Sau đó rất có tính nhẫn nại, không nhanh không chậm, từng bước từng bước một giải thích rất cặn kẽ. Cuối cùng, hỏi một câu: "Hiểu chưa?"

Tuyết Thuần nghiêm túc gật đầu một cái, hiểu.

"Vậy em thử làm một lần xem."

Không biết Tuyết Thuần bị anh bỏ 'bùa mê thuốc lú' gì, mà anh bảo sao thì làm vậy. Cẩn thận thất, nhưng cái kiểu ấy trông có vẻ kỳ kỳ. Tuyết Thuần xin lỗi nhìn Lại Tư: "Việc này em cần thời gian nghiên cứu thêm."

"Không sao, hôm nay em ở nhà tập thêm vài lần là được rồi."

"Vâng." Tuyết Thuần tiếp tục gật đầu.

"Sau này, mỗi buổi sáng em đều phải thất cavat cho anh."

Hả? gương mặt Tuyết Thuần lập tức đỏ bừng, đây là ý gì vậy chứ?

Giương mặt tuần tú của Lại Tư sát lại, Tuyết Thuần sợ hết hồn, lui một bước.

Lại Tư nhú mồm: "Vợ ơi, em quên, kiss."

"À." Trái tim Tuyết Thuần đập thình thịch, nhớ lại giao hẹn giữa hai người. Chần chừ giây lát, nhưng rất nhanh sau đó hôn một nụ hôn kiểu ‘chuồn chuồn lướt nước’ lên má trái của anh.

Lại Tư cũng rất hường thụ: "Rất tốt! Vợ à, xét thấy biểu hiện của em hôm nay, anh thưởng cho em một món quà."

Tuyết Thuần mù mờ chớp chớp mắt, không hiểu là biểu hiện tốt ở đâu.

Lại Tư hứng trí ôm quanh hông của cô, chặn lại đôi môi của cô, hôn xuống.

Cho đến khi Lại Tư lái xe đến công ty, Tuyết Thuần vẫn đứng ở trong phòng ngủ ‘ngây như phỗng’. Hồi lâu, mới đột nhiên ‘ah’ lên một tiếng, rồi bùm mặt, chạy ra khỏi phòng.

Không dễ dàng gì mới hồi phục được rung động trong lòng, đang ở trong phòng tập trung tinh thần viết bài online thì điện thoại di động bỗng đổ chuông.

"Alo?"

"Là anh đây."

Lại Tư ư? Tuyết Thuần nhất giật mình, đây là lần đầu anh gọi vào di động của cô. Thật khó hiểu, tại sao việc trước giờ cô không trả lời, anh đều rõ như lòng bàn tay, giống như chuyện của mình vậy.

"Bảo bối, anh để quên xấp tài liệu họp ở trên bàn, em mang đến công ty giùm anh nha, để anh nói chú Trần về đón em."

Kể từ sau khi xảy ra màn thân mật ngày trong phòng thử đồ hôm qua, Lại Tư đã từ ‘bà xã’ chuyển ngay thành ‘bảo bối’. Đáng chết, Tuyết Thuần còn không dám sửa lại anh. Chỉ có điều, hai cách gọi cũng không thích hợp lắm, dù thế nào đi nữa anh cứ khăng khăng theo ý mình thì mặc kệ anh đi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Phu Nhân Của Tổng Giám Đốc Tới Công Ty

Editor: Cogau

"Đến công ty anh á?" Mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính, rồi liếc xuống chiếc điện thoại trong tay, chần chừ mấy giây mới nói: "Vâng, bây giờ em lấy cho anh luôn, anh chờ một lát nha."

Tuyết Thuần rời khỏi bàn máy tính, sau đó mở tủ treo quần áo ra, tìm một chiếc đầm trông rất thực nữ, rồi phá lệ đeo đôi giày cao gót 10 phân vào.

Soi gương, kẻ thêm lông mày một chút, tô son môi, sau đó thả búi tóc trên đỉnh đầu xuống chải thẳng, quả nhiên cũng không kém phần thực nữ. Chính cô cũng hiểu, đáng vẻ phụ nữ rú rú ở nhà gõ bàn phím rất nhếch nhác, khó nhìn.

Nhưng bởi vì da Tuyết Thuần trắng mịn, mái tóc đen tự nhiên, vẻ đoan trang bẩm sinh chỉ cần sửa soạn một chút nghiêm nghiêm sẽ là một thực nữ đúng chuẩn. Bình thường không trang điểm trông cũng đã xinh đẹp rồi, giờ sửa soạn vào nữa càng thêm vẻ kiều sa.

Đi xuống cầu thang mới nhớ, cô chỉ nghĩ tới hình tượng bản thân, thiếu chút nữa thì quên việc quan trọng nhất, lại đi giày cao gót, lộp cộp chạy về thư phòng của Lại Tư, cầm tài liệu trên bàn lên.

Tất cả chỉ khoảng mười phút. Hồi đại học, cô kiêm chức, thời gian lúc nào cũng thiếu, luôn luôn vội vàng để tranh thủ nhiều thời gian kiếm tiền hơn. Tốc độ cũng được rèn luyện từ đó mà ra.

Ngồi trên xe, cô đã bình tĩnh lại.

Xuống xe, ngửa đầu nhìn về tòa nhà chọc trời. Rất cao, Lại Tư đang ở tầng cao nhất.

Cô hít một hơi, vào công ty, đi về phía Quầy Tiếp tân.

"Xin chào, tôi tới đưa tài liệu cho Tổng Giám đốc Lại."

Mấy cô gái ở Bộ phận Lễ tân vừa nghe thế đều đưa mắt nhìn về phía cô, mấy khuôn mặt cười rất nhiệt tình: "Tổng giám đốc Lại đã dặn rồi ạ, mời phu

nhân qua bên này, phòng làm việc của Tổng Giám đốc Lại ở lầu hai mươi tám ạ."

Khi thang máy ở lối đi dành cho VIP bắt đầu đóng cửa, máy cô gái ở Bộ phận Lễ Tân đã bắt đầu không thể giữ được miệng: "Thấy không, đó chính là phu nhân Tổng Giám đốc - Tổ Nhan đó."

"Tổ Nhan cũng có thể xinh đẹp như vậy, quả nhiên là phu nhân Tổng Giám đốc không phải ai cũng có thể làm được."

"Thôi đi, làm sao cô biết cô ấy không trang điểm, bây giờ kỹ thuật trang điểm cực kỳ hay nha, trông giống y như không trang điểm vậy đấy."

Đến đây đã đoán trước là sẽ bị nhân viên của anh bàn tán rồi, nên Tuyết Thuần chẳng để ý chút nào, nhìn số 28 trong thang máy đã tới, cô hít sâu một hơi, nhấc chân bước ra.

"Xin chào, đây là tài liệu mà Tổng Giám đốc Lại cần, cô mang giúp tôi tới cho anh ấy nha." Tuyết Thuần nói xong thì định đi.

"Phu nhân, xin chờ một chút ạ." Thư ký Trương cười nhã nhặn, nói: "Đây là tài liệu bí mật của công ty, tôi không có tư cách xử lý."

Tuyết Thuần chớp chớp mắt, còn như vậy nữa ư? Chần chừ một chút hỏi: "Vậy anh ấy đang ở đâu?"

Thư ký Trương đã gọi được số nội bộ: "Phu nhân, xin mời đi theo tôi ạ."

Thư ký Trương dẫn cô đến cửa phòng làm việc, thuận tiện mở cửa, cười với cô một cái rồi mới đóng cửa lại, rồi đi. Nhũ tâm, sao phu nhân tới mà không muốn gặp Tổng Giám đốc Lại?!

Đứng ở cửa, Tuyết Thuần vừa nhìn đã thấy người đàn ông ngay chính giữa phòng làm việc, anh ấy đang cầm bút viết gì đó.

"Em đến rồi sao!"

Từ trong đóng tài liệu chồng chất, Lại Tư ngẩng đầu, nhìn thấy cô, con ngươi đen láy, đây là lần đầu tiên cô đến. Lúc chưa kết hôn thì quần jean áo thun, sau khi kết hôn thì ở nhà, cả ngày đều mặc đồ bộ hình con báo.

"Đây là tài liệu anh cần, nếu không có việc gì nữa, em đi trước nha." Tuyết Thuần đi tới, để tài liệu xuống rồi định đi.

"Đợi chút đã, uống ly trà rồi hãy đi." Lại Tư nói xong, cũng không cho cô cơ hội từ chối, đi tới bên cạnh, mở nhạc cổ điển, sau đó bắt đầu sử dụng bộ bình trà sứ Thanh Hoa pha trà.

Tuyết Thuần phát hiện phía bên kia bàn làm việc của anh, có lẽ là phòng nghỉ ngơi xa hoa được ngăn cách bằng một bức tường thủy tinh màu tím nhạt.

Phía trong có treo một chùm đèn pha lê kiểu Âu, một bức tranh thời Trung Cổ, một bộ gốm sứ Thanh Hoa thời Minh với các bình rượu hình dáng khác nhau nhưng màu sắc thì lại rất mộc mạc, còn có một bể cá trong xanh, mấy con cá thì thành thói bơi qua bơi lại.

Tuyết Thuần trông cảnh thư thái như vậy, vừa nhìn đã thích, thầm tán thưởng đối với những thưởng thức của Lại Tư.

Anh nói uống trà nhưng không phải là chỉ bỏ trà vào bình, đổ nước là xong đâu.

Kèm theo tiếng nhạc cổ điển du dương là ánh mắt chuyên chú, vẻ mặt thì yên tĩnh thư thái, từ động tác tráng bình trà đến pha trà đều tao nhã đến thế, có thể thấy được trình độ trà đạo của anh!

Cô chợt hiểu, người đàn ông bình thường ưu nhã như hoàng tử này đã phải rèn luyện như thế nào. Mọi người đều nói, đàn ông đẹp trai nhất là khi nghiêm túc, lúc trông thấy vậy, những gợn sóng li ti trong lòng của cô đã bắt đầu rung động.

Nhưng động lòng không có nghĩa là sẽ yêu. Tuyết Thuần túm chiếc túi đeo, nén lại chút dao động trong lòng mình.

"Được rồi." Lại Tư cười nhẹ, sau đó dùng tay làm dấu mời.

Tuyết Thuần không tiện từ chối, dù sao người ta cũng có lòng như vậy. Ngồi ở bên cạnh anh, cầm ly trà nhỏ bằng ngón chân cái lên, định uống cạn.

Khi trà đưa gần tới môi, anh đưa bàn tay to chặn lại.

Tuyết Thuần không rõ lý do, nghi ngờ nhìn anh.

"Trà không phải uống như vậy!"

"Trà . . . không phải là uống vào bụng sao?" Còn có thể uống thế nào nữa chứ?

Ý cười trong mắt Lại Tư càng đậm hơn: "Trà đương nhiên sẽ uống vào bụng rồi, nhưng trình tự em uống không đúng. Trước tiên đưa lên mũi, hít nhẹ một cái, đứng rồi, có ngửi thấy hương trà không?"

Tuyết Thuần gật đầu một cái, quả thật có một làn hương trà đậm đà ngan ngát dễ ngửi.

"Có thể từ từ thưởng thức."

Lời nói chưa dứt, Tuyết Thuần đã uống luôn một hơi cạn sạch. Nóng quá! Đầu lưỡi đau rát!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hương Vị Động Lại Trong Miệng

"Sao? So với mọi ngày có gì khác không?" Trong mắt Lại Tư lóe lên vẻ tự tin.

Tuyết Thuần không chịu nổi đá kích: "Hình như ngon hơn chút." Trừ chút hương vị động lại trong miệng thì cô chẳng biết có gì khác không nữa.

"Ngon hơn chỗ nào?"

"Thơm hơn."

"Thật ra thì trà không phải uống như vậy, còn có vị nữa đấy."

Không ai chỉ em sao? Tuyết Thuần nhìn mặt của anh: "Em làm không đúng à? Vậy phải uống thế nào?" Không phải là mẹ nuôi nói rằng Lại Tư lớn lên ở nước ngoài ư, sao lại am hiểu trà đạo Trung Quốc vậy chứ? Trước kia, hồi còn học đại học từng nghe nói, đây là một tinh hoa văn hóa quốc gia. Nhưng cô bận rộn làm đủ việc, loại tinh hoa văn hóa quốc gia này cô cũng rất ít tham dự.

"Nhìn anh đây."

Lại Tư cầm ly trà nhỏ nâng lên chóp mũi hết sức hưởng thụ hít hít mấy hơi, sau đó nhấp ba ngụm nhỏ ngừng lại.

"Em thấy, em cũng làm vậy mà." Tuyết Thuần vẫn rất cố gắng tìm tòi nghiên cứu đề tài này.

Khi bỗng thấy có một gương mặt tuần tú phóng đại trước mặt thì cô mới giật mình sắp xảy ra chuyện gì, nhưng môi đã bị phủ kín.

Chất lỏng ấm áp trong miệng, đầu lưỡi quần quýt, hơi thở nóng rực kèm theo hương trà, không kịp nuốt, trà tràn ra khóe miệng, một bàn tay thì luồn vào váy ở dưới đầu gối cô.

Rất nhanh, Tuyết Thuần cảnh giác đẩy ra anh, nhưng hiển nhiên là anh đã sớm nghĩ đến việc này. Bá đạo giữ cầm của cô, ép cô tiếp nhận anh. Dần dần, cô choáng váng, tay ấn trước lồng ngực của anh mềm nhũn ra.

Đột nhiên, điện thoại của Lại Tư vang lên. Tuyết Thuần đang mơ màng nhưng vẫn vô ý mừng thầm.

Vậy mà Lại Tư vẫn chẳng có động tĩnh gì, vẫn tham lam đòi muốn.

Điện thoại reo liên tục, khi cô nghĩ rằng vì anh bá đạo hôn làm cô hít thở không được mà chết, thì lúc này Lại Tư mới một tay ấn điện thoại xuống, ra lệnh ngắn gọn: "Nói." Rồi vừa duỗi những ngón tay thon dài trắng nõn ra, quệt giọt nước bên môi cô.

Ánh mắt mơ màng của Tuyết Thuần dần dần trấn tĩnh, hơi phục hơi thở dốc, hốt hoảng kéo váy xuống. Thế nào cũng không dám tin, sờ đùi của cô mấy cái, thiếu chút nữa thì, thiếu chút nữa thì.

Lại Tư thả tay xuống bên điện thoại, vẫn vẫn chưa thỏa mãn nhìn cô chăm chăm.

"Anh thật quá mức." Cô lên án, cô còn chưa tiếp nhận anh, tại sao anh có thể như vậy chứ. Hai ngày nay, nụ hôn của anh càng thường xuyên hơn, sự đề phòng của cô thiếu chút nữa là sụp đổ, hình như sắp sửa 'bị chiếm đóng'. Nhưng đây là yêu sao? Là nhu cầu sinh lý của người bình thường, hay là cô bắt đầu có cảm giác với anh?

"Có phải có vị động lại trong miệng không?"

Mặt Tuyết Thuần nóng như lửa đốt, người này sao có thể nói ra những điều trắng trợn như vậy! Nhưng nhìn khuôn mặt tuần tú cười đến xấu xa ấy, ánh mắt Tuyết Thuần trở nên phức tạp, còn có chút mê man. Rốt cuộc, yêu một người là thế nào đây? Nếu như đối với Lại Tư là yêu, thì những canh cánh trong lòng là sao đây?

Không bỏ qua ánh mắt khác thường của Tuyết Thuần, đôi mắt đẹp như ngọc lưu ly ấy phản chiếu bóng dáng của anh, trong mắt, anh chính là tất cả của

cô. Rất tốt! Cô đang dao động, thế giới của cô đang rộng mở chờ anh. Nó khích lệ anh tiếp tục để đánh bại phòng tuyến cuối cùng trong lòng cô.

“Ừ, đây là phạt em đấy. Nhìn cặp mắt gấu mèo này xem.” Lòng bàn tay chắc nịch của Lại Tư nhẹ nhàng lướt qua vùng mắt nhạy cảm.

Tuyết Thuần giật mình, lúc này mới nhớ, tối hôm qua cô thức đêm, cô đã đồng ý với anh, cần tuân thủ thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường mà.

“Em không cố ý, dự án đó cần gấp.” Tuyết Thuần giải thích, ngón tay xoắn xuýt ra dấu, bất luận là giọng nói dồn dập, hay là sự vận vẹo bất an đều biểu đạt rõ ràng sự áy náy vì mình không giữ lời hứa.

“Lần này anh tha thứ cho em, nhưng không có lần sau đâu.” Lại Tư cung chiêu về một lọn tóc trước ngực cô đưa lên mũi, mê say ngửi một cái, sau đó nhẹ nhàng hôn, nở nụ cười nồng nàn.

Bịch, bịch, bịch . . . trái tim yếu ớt của cô đập mãnh liệt. Cô chớp chớp mắt, mặt như muốn nung thành khoai lang. Cô rất muốn nhìn thấu anh, rốt cuộc trên người anh có cái gì mà làm cho nhịp tim cô thất thường đến vậy?

“Tổng Giám đốc Lại, nhân viên đến họp đông đủ rồi ạ.” Ngoài cửa, thư ký Trương cúi đầu, kỹ càng lắng nghe, tổng giám đốc điện thoại cũng không nghe, không biết có phải đang nồng nhiệt cùng phu nhân không nữa?

“Tốt.” Lại Tư ở bên cạnh cô đứng lên: “Để anh nói chú Trần đưa em về.”

“Không cần đâu, tự em có thể về cũng được.” Tuyết Thuần vội vã đứng lên khỏi sa lon, tốc độ như gió vọt vào thang máy.

Tuyết Thuần đi một mạch ra ngoài, khi vẫy xe chợt nhớ túi đeo của mình còn để ở phòng làm việc.

Cô vội nhún nhún vai, tay cô đặt lên chỗ tim còn đang đập thất thường, rốt cuộc làm sao vậy chứ . . . Sao cô lại có cảm giác với anh, bây giờ phải làm sao mới tốt đây?

Đầu rối bời, lại không dám đi lên lần nữa, chút ý nghĩ muốn lấy lại túi đeo cũng không có, cứ đứng ngơ ngác ở ven đường như vậy.

Đúng lúc này, một giọng nói hóa giải rối rắm của cô: “Phu nhân, túi của cô bỏ quên ở phòng làm việc của cậu chủ này.”

“Cám ơn chú Trần.” Tuyết Thuần thở phào một hơi, lúc này mới phát hiện ra vừa rồi hồi hộp quá, sắp toát cả mồ hôi lạnh ra.

“Cậu chủ bảo tôi đưa cô về.” Chú Trần cung kính mở cửa xe.

Tuyết Thuần thở dài, anh chính là như vậy, luôn quan tâm cô từng li từng tí, cho nên mới để cho cô có ý nghĩ không nên có. Cô, muốn đầu hàng sao? Nhưng cô có quyền có hạnh phúc của mình sao? Thượng đế ơi, tội ác cô từng gây ra, cô đã chuộc xong rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nhân Vật Tiệc Tối Nổi Tiếng

Editor: Cogau

Bữa trưa.

"Ăn nhiều một chút, nếu không, lát nữa ở lại sẽ rất mệt." Lại Tư gấp cho cô một miếng thịt bò, cười với ý sâu xa khác lạ, trông mắt đen còn che giấu mấy phần hưng phấn.

Tuyết Thuần đang cầm chén com đầy có ngon, mắt tròn vo nhìn Lại Tư không hiểu, cảm thấy Lại Tư hôm nay thật kỳ quái.

"Lát nữa có bận gì không?" Làm lao động ư? Không đúng, trong nhà có cả đồng người giúp việc, sao phải dùng tới cô.

Lại Tư khẽ nheo mắt, cảm giác nhiều tia sáng lóe qua cặp mắt kính: "Xem ra bà xã đại nhân đúng là con người bận rộn nha, nhưng cho dù hiện tại em nhận bao nhiêu dự án, cũng phải dừng lại. Đừng quên, tối nay ở nhà có tiệc đấy."

Tuyết Thuần giật mình, cô bỗng nhớ ra, đích xác là có chuyện này mà! Chuyện xảy ra hôm đi thử lễ phục ấy, quá ấn tượng rồi, muốn quên thì cũng không quên nổi ấy chứ. Nhưng cô lại sớm quên trọng điểm - bữa tiệc - mới là đầu sỏ gây nên chuyện xảy ra hôm đó.

"Người suốt ngày chỉ biết đối diện với máy tính, đầu óc có vẻ không minh mẫn lắm, lần sau nhớ kỹ giữ gìn anh là tốt rồi."

Trước ánh mắt nguy hiểm của Lại Tư, cô so vai rụt cổ, rồi vùi đầu vào chén thức ăn hăng hái chiến đấu. Cô sợ nói thêm câu nữa, chút công việc online

này của cô sẽ bị tước đi mất.

Buổi chiều, dưới sự sắp xếp của Lại Tư, Tuyết Thuần bắt đầu ‘kế hoạch’ sửa soạn rườm rà!

Trang điểm, búi tóc, mặc lễ phục, đeo kim cương . . . cho dù làm gì thì cũng đều là việc làm cho Tuyết Thuần trở nên xinh đẹp.

Hôm nay, không biết có phải Lại Tư uống nhầm thuốc hay không, rõ ràng rất bận rộn, tay cầm điện thoại vẫn không nhả rời, nhưng mà vẫn theo dõi toàn bộ hành trình của Tuyết Thuần, thỉnh thoảng lại còn đưa ra một vài ý kiến trọng tâm. Đúng là một ông chồng hoàn mỹ!

Nhưng nhìn mọi chuyện, Tuyết Thuần lại cảm thấy hơi lo lắng, Lại Tư chú trọng hình tượng của cô như vậy, có thể thấy được là anh hết sức coi trọng bữa tiệc tối nay, cô không nên làm anh quá mất mặt mới phải.

Mặc dù hồi nhỏ không phải lo cơm áo, nhưng cũng chưa từng tham gia bữa tiệc long trọng nào, nhiều nhất chỉ có bữa tiệc chia tay ra trường thôi. Lúc đó, trong mắt cô, đó là thủ tiêu khiến của mấy người có tiền. Sau khi ở chung với mẹ nuôi, mặc dù về mặt vật chất mẹ nuôi chưa bạc đãi cô bao giờ, nhưng cô sống rất có cảm giác tội lỗi, chẳng có lòng dạ nào mà nghĩ tới những chuyện đó cả.

Rốt cuộc, tài sản của Lại Tư có bao nhiêu thì cô không biết, nhưng những cung kính của mẹ nuôi đối với anh sẽ chẳng ít đi chút nào. Còn nữa, biệt thự mà bây giờ họ ở, nói ra thì hơi mất thể diện, cho tới hôm nay cô chưa từng đi hết một lượt. Từ nguyên nhân suốt ngày ru rú ở trong phòng ra, thì biệt thự quá rộng, đi bộ cũng ngại mệt.

Suy nghĩ kỹ một chút, thật ra thì Lại Tư đối với cô cũng không tệ lắm, cho cô đủ không gian tự do, cũng rất quan tâm tới sinh hoạt của cô. Nhìn vào những thứ đó, cô cũng không nên đùa với ý tốt của anh. Vì vậy chịu đựng bị làm búp bê vải, mặc cho người khác xoay vần.

"Lại phụ nhân, có thể rồi đó."

Tuyết Thuần giật mình, buồn ngủ tan biến, vô tình cô lại mất mặt thiếp đi.

Nhìn khung cảnh bên ngoài qua gương, ánh nắng chiều đang tàn đi, thì ra là gần tối rồi, việc trang điểm này thế mà lại tốn cả một buổi chiều.

"Xong rồi chứ, Terry?"

"Ok!" Thợ trang điểm nam tên Terry đưa một ngón tay lên, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng không che giấu, được trang điểm cho một cô gái ‘không vương bụi trần’ thế này quả thực là vinh hạnh của anh ta. Dưới sự mong chờ của Lại Tư, Terry xoay chiếc ghế Tuyết Thuần ngồi lại: "Nhìn bà xã xinh đẹp của anh xem, tôi có thể gọi cô ấy là em gái Thần Tiên chứ?"

Trong nháy mắt, tròng mắt đen thâm thúy của Lại Tư cũng hóa thành đèn flash, phát ra ánh sáng, trợn lên kinh ngạc, làn môi mỏng khẽ nâng lên ra vẻ hài lòng, chẳng chút giấu giếm: "Vợ của tôi, dĩ nhiên là tiên nữ giáng trần rồi."

Ánh mắt thâm thúy động lòng người như thiêu đốt lòng cô. Chợt, mắt phải Tuyết Thuần giật giật, người ta thường nói ‘trái – tài, phải – tai’, trong lòng Tuyết Thuần có một dự cảm chẳng lành.

Lại Tư hạ người xuống, ưu nhã vươn tay: "Tiên nữ xinh đẹp của anh! Hãy theo anh cùng đi dạ tiệc thôi."

Nhìn ánh mắt nghiêm túc, động tác trịnh trọng của anh, Tuyết Thuần bỗng dưng thả lỏng, không nhịn được khẽ cười lên, sao giống như bạch mã hoàng tử và công chúa trong phim truyền hình vậy chứ.

Nụ cười nhẹ nhàng ngọt ngào trên gương mặt với má lúm đồng tiền, Lại Tư vừa nhìn đã thấy xốn xang trong lòng, ánh mắt tha thiết, yết hầu lên xuống ra vẻ muốn hôn.

Vừa thấy anh nghiêng người, Tuyết Thuần lập tức cảnh giác, bàn tay nhỏ vội vàng che môi của anh, nhỏ giọng: "Có người đấy!" Gần đây, anh thường đòi hôn, nên khiến cô như ‘chìm sợ cảnh cong’.

Không có nụ hôn ngọt ngào, ừ ừ ngượng ngùng cúi đầu, lại còn cả những ánh mắt tò mò xung quanh nữa, nhưng cũng khiến Lại Tư vui mừng không ít. Liên tục kìm nén trong lòng, không vội, không vội, dù sao thì tối nay có thể ăn sạch cô!

Vừa nghĩ tới ‘ái muội’ ban đêm, lòng của Lại Tư hưng phấn hẳn lên.

Tướng tượng thoáng qua ánh lên sự nguy hiểm, Tuyết Thuần không nhịn được rung mình một cái.

Cánh cửa tự động của Biệt thự sang trọng mở ra, chiếc Bugatti lái thẳng vào

Lần đầu, Tuyết Thuần về tới đây, có kiểu hồi hộp không yên thế này. Xã giao – vẫn luôn không phải sở trường của cô. Huống chi, đây đều là những người tự xưng là thân phận cao quý.

Bữa tiệc được tổ chức ở sân cỏ rộng tại vườn hoa, ở giữa còn có một hồ bơi.

"Không phải là chúng ta tới trễ chứ?" Thân là chủ nhân thì nên ở đây đợi đón khách mới đúng chứ.

Thiếu chút nữa Lại Tư cười thành tiếng, Tuyết Thuần của anh, quả nhiên từ trong ra ngoài đều thanh thuần đáng yêu như thế. Cô gái thế này, nên do người đàn ông mạnh mẽ như anh bảo vệ.

"Bảo bối, em chỉ cần nhớ kỹ, tối nay chúng ta mới là nhân vật chính. Cho dù chúng ta tới trễ, thì họ cũng phải chờ đợi. Anh mời họ tới là đã rất nể mặt rồi. Tuyết Thuần, trong mắt của em chỉ có anh, như vậy đủ rồi."

Đột nhiên, tìm Tuyết Thuần như bị bóp nghẹt.

Là ai đã từng nói: yêu chỉ trong phút chốc?!

Tối nay, lần đầu tiên Lại Tư không đeo mắt kính, lúc này đây, Tuyết Thuần nhìn thấy đôi mắt anh ánh lên tràn đầy yêu thương, sâu thẳm bên trong, khiến cô sững sờ tại chỗ. Đôi mắt đen như ngọc của cô khẽ động, nhẹ nhàng ướt át không gì tả xiết.

Lần đầu Lại Tư biết đến cái gì gọi là hồi hộp. Giờ phút này, anh như một chàng thanh niên chờ đợi người yêu thổ lộ lời yêu thương sâu đậm vậy.

Vậy mà, giây cuối cùng lại là: "Chúng ta . . . chúng ta xuống xe thôi." Tuyết Thuần cúi thấp đầu, nhẹ nhàng nói một câu, kết thúc ánh nhìn nồng nàn ấy.

Lại Tư giấu đi chút mất mát, rõ ràng anh nhìn thấy cô xúc động mà. Nhưng sao bỗng nhiên lại dừng lại vậy? Cô đang lo lắng cái gì sao?

Giống như hôm đó lái Bugatti đưa cô ra ngoài vậy, Lại Tư vẫn tự mình mở cửa xe cho cô. Anh muốn cung cô tận trời cao, để cho cô trở thành người phụ nữ tôn quý nhất trên thế giới! Để cho cô hạnh phúc tới mức không thể rời bỏ anh!

Cả đời không muốn xa rời anh!

Khi cửa xe vừa hé ra, Tuyết Thuần đã cảm thấy vô số đôi mắt như tia X-quang quét tới cô.

Bên này, Lại Tư đã mở cửa xe, ánh đèn neon hắt lên người anh, bộ tây trang caro kiểu Anh cắt may khéo léo làm cho người ta có cảm giác như quý tộc Châu Âu thời cổ. Anh khẽ mỉm cười, phong độ, nổi bật. Nhưng một người ưu tú như vậy, lại coi cô như công chúa, nâng niu trong lòng bàn tay, cung chiều tận trời cao.

Lúc trước Tuyết Thuần còn có chút do dự, nhưng giờ phút này giống như bị đầu độc vậy, tay gần như đã nằm trọn trong lòng bàn tay dày dặn của anh rồi.

Bỗng nhiên, áp áp lan tỏa trong lòng. Lần đầu tiên cảm nhận được: ở bên cạnh người đàn ông này có thể làm cho cô vứt bỏ những kiên cường giả bộ trước đây, vì cô chống lên một mảnh bầu trời, sau đó để cho cô dựa vào hoàn toàn.

Nhưng cô nhắm mắt lại. Cảnh mười năm trước thoáng hiện . . . Cô có tư cách gì mà được chạm tới hạnh phúc đây? Đây không chỉ là sự bằng lòng! Cô còn sống là vì chuộc tội, cô đã tạo nghiệt góp phần tước đi mạng sống cha mẹ như vậy, lẽ nào trời cao sẽ để cho cô hạnh phúc đây?

Một khi đắm chìm vào những điều tốt đẹp, khi mất đi, sẽ bị tổn thương gấp bội. Cô không dám Ông trời nhất định sẽ trừng phạt cô.

Ở đây, đã tập trung rất nhiều nhân vật nổi tiếng các giới, những người phụ nữ diễm lệ, những người đàn ông tây trang trắng thấn, họ đều cảm ly rượu cao cổ, nhỏ giọng chuyện trò, thưởng thức rượu, rồi nhảy Waltz . . .

Chỉ có điều, giây phút khi Tuyết Thuần cùng Lại Tư xuất hiện ấy, tất cả đều ngưng các hoạt động lại, ánh mắt dõi theo hai người họ, chỉ còn tiếng âm du dương cất lên làm say đắm lòng người. die^n đa^n lê quý' đơ^n.c0m

Trong lòng Tuyết Thuần có chút thấp thỏm, lo âu. Quay qua nhìn về phía Lại Tư, ánh mắt luống cuống, khó khăn đung vào tầm mắt của anh.

Không ngờ, anh cũng nhìn cô. Nhất định anh cũng nhận thấy được sự lo lắng của cô.

Trái tim không thể kìm nén, loạn lên như nai con.

Lại Tư mỉm cười nhẹ ảm áp để cô an tâm, tràn đầy trong mắt chỉ có bóng dáng cô.

Tim đập loạn xạ. Phút chốc đó, cô có chút hoài nghi, không phải mình bị bệnh tim đấy chứ? Tuyết Thuần tránh né ánh mắt ấy. Trong mắt Lại Tư chỉ có một mình cô như vậy, anh tuần không thể tưởng tượng nổi.

Nắm chặt bàn tay mềm: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, không biết làm thế nào thì cứ đi theo anh là được rồi."

Nhìn xa xăm bình tĩnh mỉm cười, Tuyết Thuần ổn định tinh thần một chút. Chợt nghĩ, cô trở nên yếu ớt như vậy từ khi nào rồi hả?

Vừa vào đại học là cũng không xin tiền mẹ nuôi nữa, vẫn sống rất ngoan cường, bốn năm đại học, làm đủ các việc, việc nào chưa từng làm qua chứ? Sao lại sợ ánh mắt của những người này? Cô chỉ ít tiền một chút thôi, nhưng bây giờ cũng có tiền chồng rồi, mặc dù chỉ là 'hữu danh vô thực' nhưng người ngoài đâu có biết?

Tuyết Thuần hít sâu một hơi, tay níu khuỷu tay Lại Tư. Mỉm cười khéo léo không chê vào đâu được.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Làm Vợ Suốt Đời

Editor: Cogau

Bởi vì thân là vợ Lại Tư, nên tự nhiên Tuyết Thuần trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Những nhân vật nổi tiếng muôn hình muôn vẻ, khung cảnh thi xa hoa, Tuyết Thuần không quen, theo bản năng níu chặt cánh tay Lại Tư. Giật mình, hình như nhớ lại một chút cảnh hôn trường hào hoa ngày đó.

Khi đó là hận, còn hôm nay, bị Lại Tư khiêu khích, trong lòng ngổn ngang.

Nhận thấy Tuyết Thuần căng thẳng, Lại Tư cúi đầu dịu dàng an ủi bên tai cô: "Có anh ở đây rồi, thả lỏng một chút đi, nha?"

Tuyết Thuần cứng ngắc gật đầu một cái.

Đi theo Lại Tư, nhìn anh thành thạo trò chuyện, từng nhóm từng nhóm người không bỏ qua cơ hội nịnh bợ anh. Còn cô, cứ ngẩn ra nhìn, lời nói hình như mắc ở cổ họng vậy, ngay cả một câu nói cũng không chen vào được. Những người có tiếng tăm nhất nhì này, dường như đều không thuộc cùng một thế giới với cô. Tuyết Thuần mờ mịt, cảm giác rất không chân thật.

Người ở đây, cô chẳng quen biết dù chỉ một người.

"Anh Hai, em đã về rồi."

Nước da Phù Khai rậm nắng đen thui, đôi chân dài, vừa chào một cái đã muốn nhào tới.

Lại Tư hơi nhíu mày, ôm eo nhỏ của Tuyết Thuần, chuẩn xác lách mình tránh ra.

"Phù Khai, chị dâu cậu ở đây, đừng có mà thất lễ như vậy, tôi đã cậu ra ngoài đấy." Lại Tư mím môi cười yếu ớt, ánh mắt lại là nhìn về phía ngực Tuyết Thuần, ngộ nhờ tên này ôm nhầm Tuyết Thuần, thì nhất định anh sẽ chặt tay của cậu ta.

Phù Khai đau buồn, không nhào qua, tại sao ở trước mặt chị dâu anh Hai luôn luôn ra vẻ bảo vệ bằng mọi giá như vậy, anh ta thật đáng bị mắng.

"Chị dâu, em không cố ý, thật xin lỗi, chị bỏ qua cho em nha." Phù Khai roi lệ, vũ khí đạn được ở Châu Phi đã an toàn, nhưng anh chỉ còn nửa cái mạng, da thì đen cháy, không biết phải đắp mặt nạ tẩm trắng bao nhiêu mới có thể bù lại được đây!

"Tề Luận đâu?"

Phù Khai cảm động đến rơi nước mắt, rốt cuộc anh Hai còn nhớ tới, anh ấy còn có một thằng em.

"Chú Satan, ba còn ở đây."

Một bé trai ba tuổi đẩy Tề Luận tới, Tề Luận không cam lòng. Anh ta mới vừa ở Châu Phi đào kim cương trở về, mới vừa âu yếm vợ yêu một lát, vậy mà lại bị cậu con trai bán đứng.

Chú Satan ư? Không phải Lại Tư đấy chứ?

"Tiểu Thanh thật biết nghe lời, ba con cứ giao cho chú Satan xử lý nha, nhanh đi tìm mẹ đi." Lại Tư cười giống như 'sói đội lột cừu', anh thích tên nhóc này, còn nhỏ tuổi mà nham hiểm giống anh.

Thằng nhóc Tề Tiểu Thanh thấy ba bị chú Satan (Lại Tư) kẻ sát, thì lập tức nhấc đôi chân nhỏ mập mập chạy mất bóng, haha a, mẹ thuộc về một mình cậu!

Lại Tư bị gọi là Satan vậy mà cũng không tức giận sao? Tuyết Thuần cảm thấy kỳ quái, còn có chút buồn cười.

"Ha ha a a, chào anh Hai, chào chị dâu."

Làn da đen thui kết hợp với hàm răng trắng, mặc dù rất đẹp, nhưng lại rất đáng sợ. Tuyết Thuần không hiểu, một khoảng thời gian không gặp thôi mà sao hai người bọn họ lại thành "Người da đen Châu Phi" vậy?

Lại Tư keo kiệt gật đầu một cái, liếc nhìn làn da đen thui của họ: "Xem ra cuộc sống của các cậu rất tốt ha!"

Phù Khải và Tề Luận giận run lên, còn không phải là ‘ông anh Hai’ ban tặng sao chứ, bọn họ vẫn không muốn trở nên đen thui như vậy, lịch sự thường ngày chẳng thấy đâu nữa, thật là tức mà! Đi theo anh Hai, quả nhiên phải chuẩn bị ‘khóc lóc’ cho tốt.

Hai người nhìn cặp mắt chị dâu trong suốt vô tội, họ bắt đắc dĩ thôi mà. Chị dâu, tội em vì chị mời gặp họa, có thể nói đôi lời để nghe ở trước mặt anh Hai không? Nếu để họ sống ở Châu Phi nữa, họ sẽ chỉ có chết mà thôi!

"Chị dâu, nhìn đi, em mang kim cương Nam Phi về cho chị nè, đây chính là màu tím đẹp hiếm có đó, quà ra mắt chị dâu sau ba tháng kết hôn ạ." Trời ạ! Lại đi Châu Phi đào kim cương, anh ta sẽ không sống nổi! Tề Luận không giống như ‘công tử ăn chơi’ Phù Khải, anh là người đã có gia đình, chẳng ngày nào anh ta không nhớ bà xã yêu dấu cùng con trai bảo bối cả! Vì có thể trở về, anh ta cần phải hối lộ chị dâu.

Phù Khải nhìn Tề Luận, hai mắt phần nộ, tên này tặng quà cũng chẳng nói tiếng nào, tiểu nhân! Đúng là Tiểu nhân mà!

Tuyết Thuần chớp mắt, mãi lâu sau được Lại Tư gật đầu, tay mới run run nhận món quà tặng xa xỉ. Hai kẻ dỏ hơi trước mặt Lại Tư, cô cũng không quên, hôn kết hôn âm ỉ làm cô mặt đỏ tía tai, còn nói xấu sau lưng cô nữa chứ.

"Lại Tư!" Một giọng vui mừng nũng nịu. Lại Tư bình tĩnh, mục tiêu tới rồi.

Tề Luận kinh hãi: "Trình Diễm!"

Còn Phù Khải thì khóc không ra nước mắt! Trong trí nhớ, mỗi lần Trình Diễm xuất hiện, anh Hai đều muốn đập ghế, lần này không có ghế, có lẽ sẽ đập họ mất.

"Lại Tư! Em nhớ anh muốn chết rồi!"

Trình Diễm nhào tới ôm trằm lấy, đẩy Tuyết Thuần ra, giống như một con bạch tuộc, quấn lấy Lại Tư, chẳng có chút khoảng cách nam nữ nào cả.

Lại Tư nhú mào thoáng qua vẻ mặt chán ghét nhưng cũng rất nhanh biến mất, thay vào đó là nụ cười khéo léo của Hoàng tử.

"Em đến rồi."

"Hừ, đời này anh đừng nghĩ thoát khỏi em, cho dù anh đã kết hôn, thì em sẽ chờ anh ly hôn."

Đây là chuyện gì với chuyện gì vậy? Tuyết Thuần bối rối.

Cô biết rằng Lại Tư anh tuấn lịch sự luôn khiến cho phụ nữ thích, nhưng, ở đây là nhà của họ, thế mà cũng có người trắng trợn tỏ lộ ở trước mặt cô như vậy.

"Hừ, chị chính là vợ của Lại Tư sao? Tôi thích Lại Tư, mặc dù bây giờ chị là vợ của anh ấy, nhưng không có nghĩa sau này cũng vậy." Trình Diễm hét cao cầm lên, dùng ánh mắt liếc cô.

Quả nhiên, người đàn ông như Lại Tư vậy, là phụ nữ đều sẽ động lòng thôi. Nếu không, sao mỗi lần đi cùng với anh, đều gặp tình địch chứ. Nếu như thực sự yêu anh, sẽ yêu trong đau khổ đấy. Cuộc chiến giữ gìn tình yêu, chính là nhiệm vụ khó khăn suốt đời. Tuyết Thuần hơi run sợ rồi.

Trình Diễm sờ lên cằm, đi vòng quanh Tuyết Thuần một vòng, quan sát tỉ mỉ cô, như muốn nhìn ra ba đầu sáu tay trên người cô.

Cùng lúc đó, Tuyết Thuần cũng lặng lẽ quan sát cô ta: gầy cao gót 11cm, váy dài đỏ lộ vai, tóc dài xoăn gọn sóng được búi lên một nửa, dáng người mảnh, khuôn mặt thì như thiên sứ. Hấp dẫn, lại thêm vẻ ngây thơ, giống như Thư Kỳ thứ hai trên thế giới vậy.

Cô nhìn qua Lại Tư, cô gái xinh xắn như vậy, không biết anh có động lòng không.

Nhìn qua, nhất thời đỏ mặt, Lại Tư đang cười như không cười ngắm nhìn cô, lấy IQ cao thâm tình của người ấy, sao không nhìn ra suy nghĩ của cô gái nhà anh này chứ?!

Nói chính xác, từ lúc Trình Diễm đi vào, Lại Tư luôn tập trung vào thần sắc của cô. Thấy cô như vậy, anh rất hài lòng. Cuối cùng Tuyết Thuần cũng thích anh rồi. Nhưng không biết chính cô có nhận ra không? Anh không thể chờ đợi nữa, muốn thấy bộ dạng ghen tuông của cô gái này.

Trình Diễm nhìn hai ba lượt, nghĩ thầm: "Dáng dấp cũng xinh xắn, phong cách nha." Nghiêng đầu nghĩ, khuôn mặt vô tội, nụ cười quý dị, còn cổ ưỡn ngực lên: "Hoàn toàn không có khí thế gì cả, sao Lại Tư lại thích loại phụ nữ như cô chứ? Ờ hèm, tôi hiểu rồi, kiểu này chỉ biết ru rú ở nhà, một ngày nào đó Lại Tư sẽ chán thôi."

Cạc cạc cạc, trán Tuyết Thuần nổi đầy vạch đen!

Nói xong, Trình Diễm đi tới trước mặt Lại Tư, tay vỗ lên lồng ngực kêu gọi của anh, sau đó xoa vẻ mờ ám: "Ba mẹ em cũng về nước, cùng em đi gặp họ một lát đi."

Lại Tư yên lặng, gật đầu. Anh chưa từng nói với Tuyết Thuần rằng đây là người phụ nữ xấu xa, dám can đảm nói xấu vợ anh trước mặt anh, vợ của Lại Tư anh rề mặt như vậy từ bao giờ chứ, người khác có thể tùy tiện chà đạp sao hả? Chỉ có điều, cứ lợi dụng thế này cũng hơn, cũng đừng trách anh. Die^n ~ ãa'n Lê Qu' y ĐĐ o^n.c0m

"Tề Luận, Phù Khải, các anh cũng qua đây chào hỏi đi."

"Được, Trình công chúa."

Công chúa ư? Tuyết Thuần giật mình, một người phụ nữ tương xứng với Lại Tư thì nhất định gia thế sẽ hơn cô rồi.

"Trước đó, tôi có chuyện quan trọng tuyên bố. Tuyết Thuần, đi theo anh."

Cánh tay nhỏ trắng khoác lên cánh tay thon dài, giây phút này trở đi, bọn họ thực sự gắn bó số phận bên nhau trọn đời.

Lại Tư kéo Tuyết Thuần, đi lên khán đài.

Âm nhạc ngừng lại, khách khứa cũng ngừng trao đổi.

"Tôi nay, mục đích mời quý vị là vì người phụ nữ bên cạnh tôi - Tuyết Thuần – vợ của Lại Tư tôi, người vợ suốt đời này."

Tay trong tay, giống như sợi dây kết nối nhịp đập hai trái tim. Tuyết Thuần ngừng thở, rốt cuộc Lại Tư muốn nói gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thuốc Kịch Tình

"Về lời đồn đại thời điểm gần đây, tôi muốn làm sáng tỏ ngay tại nơi này." Phía dưới là một ký giả ở Phách Tương.

"Đúng là phu nhân của tôi tháng tân hôn đầu tiên đã đi du lịch, đó là bởi vì tôi bận rộn công việc, không có thời gian đi cùng cô ấy, mà lúc đó Tuyết Thuần vừa mới tốt nghiệp, mọi người đều biết, tốt nghiệp đi du lịch là chuyện rất bình thường, mà hôn nhân cũng là chuyện ràng buộc cả đời. Mặt khác, tôi cùng Trù gia Trù đại tiểu thư Trù Nhiên cũng không có ""vương vấn không dứt được"", thanh mai trúc mã cùng bằng hữu cũng chỉ đơn thuần là xã giao. Nếu lại có lời đồn đại bịa đặt, làm tổn hại thanh danh của phu nhân tôi, ảnh hưởng đến quan hệ vợ chồng, Lại Tư tôi nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm trước pháp luật. Lấy danh dự của Lại Tư, tôi tin tưởng rằng, yêu cầu bồi thường không phải người nào cũng có thể chống đỡ được."

"Tôi yêu người phụ nữ này!" Lại Tư nâng tay Tuyết Thuần lên, con ngươi thật sâu thâm mật nhìn cô chăm chú, "Với người đến người đi, gặp là một loại duyên phận, đối với Tuyết Thuần vừa gặp đã yêu, liền quyết định tình cảm cả đời."

Rầm! Phòng tuyết xây lên trong lòng ầm ầm sụp đổ! Trái tim, đập mãnh liệt, giống như muốn nổ tung. Hốc mắt Tuyết Thuần nóng lên, con ngươi đen trầm tĩnh sáng lên, lấp lánh lại lấp lánh, cô bị tình ái vây quanh, cảm động đến phát khóc. Cô không có nghe sai, trước mặt nhiều mỹ nữ cùng thực nữ như vậy, trong mắt anh lại chỉ có cô, bởi vậy tới cuối cùng, chỉ nhìn một mình cô. Lại Tư nói, tôi yêu người phụ nữ này! Đối với cô vừa gặp đã yêu, liền quyết định tình cảm cả đời.

Lúc này Tuyết Thuần hiểu được, tiệc rượu lần này rất ý nghĩa, thì ra là như vậy. Lại Tư à, cô có thể yêu sao? Lúc này đây, đã không còn có đáp án phủ định.

Phút chốc ánh sáng lại xuất hiện, chớp mặt lại chớp mắt một cái, bị truyền thông nổi tiếng chụp không ít ảnh, không hề nghi ngờ, ngày hôm sau nhất định đăng đầu trang báo.

"Vậy xin hỏi Lại phu nhân, cô đối với lời nói của Lại tổng, có phải hay không tin tưởng không chút nghi ngờ đây?"

Đầu óc Tuyết Thuần trống rỗng, mấy trăm ánh mắt, bên cạnh còn có một tia X, Tuyết Thuần khê cần môi, ở giữa con mắt mong chờ của nhiều người chỉ dám nói một chữ.

"Đúng."

.....

Mọi người bỗng bỏ nhào tới.

Chỉ có Lại Tư giống như trong dự liệu, vẻ mặt vẫn cười triu mến, “Tuyết Thuần, ở đây chờ anh.”

"Vâng."

Nhìn đám người bọn họ rời đi, Tuyết Thuần một mình ở lại. Nhìn xung quanh, mọi người đều nói chuyện vui vẻ với nhau, không có Lại Tư, cô đi tìm một vị trí trong góc ngồi xuống, im lặng uống nước chanh.

""Rất nhàm chán sao?""

Hả? Tuyết Thuần ngẩng đầu, ngồi đối diện là một người phụ nữ thanh tao lịch sự, cười đến mức nhặt nhẹo, nhưng đáy mắt biểu lộ thiện ý.

""Mama, là tiên tử tỷ tỷ.""

Là Tề Tiểu Thanh, con của Tề Luân, người phụ nữ kia chính là vợ của Tề Luân. Tuyết Thuần hiểu rõ.

""Ừ, vừa thấy tỷ tỷ xinh đẹp liền ba hoa, con với baba thật giống nhau."" Lại Dung Nhân nhéo mũi Tề Tiểu Thanh một cái, quay lại nhìn Tuyết Thuần nói, ""Tiểu hài tử này thật bướng bỉnh!""

""Haha, thực ra nhóc rất đáng yêu.""

Tuyết Thuần trời sinh bản tính đã thuần khiết, thích nhất bé con đơn thuần. Liếc mắt một cái đã cùng đứa nhỏ chơi đùa quên trời đất, hai người phụ nữ cùng một đứa nhỏ rất nhanh liền trở nên thân thiết, ngược lại đã không còn cô đơn.

Nhưng mà, tại sao Lại Tư vẫn chưa trở lại?

Mắt thấy đã gần tới đêm khuya, khách khứa đều rời tiệc cũng không lạ lắm.

Đúng lúc này, ""Không ổn rồi chị dâu!"" Phù Khải chạy tới, thở hồng hộc nói.

""Chị dâu, chị mau đi xem anh hai một chút, anh ấy không xong rồi!"" Tề Luân vội vàng chạy tới, bộ dạng cũng không khá khẩm hơn là bao.

Không xong! Tuyết Thuần sốt ruột đến nỗi đứng lên, ""Anh ấy làm sao vậy?"" Phản ứng đầu tiên của cô chính là, Lại Tư nguy hiểm đến tính mạng! (ở đây chúng ta nhớ lại, bình thường trong bệnh viện, bác sĩ sẽ nói với gia đình bệnh nhân rằng bệnh nhân không qua khỏi, sau đó là một câu nói, đó là ""mọi người mau đi gặp mặt bệnh nhân lần cuối!"")

""Anh hai ở trong phòng ngủ tầng hai, nằm trên giường hoàn toàn không không chế được chính mình, chị dâu mau tới xem anh ấy một chút đi!"" Nếu không, anh hai sẽ nổ tung mà chết.

Tuyết Thuần rút cuộc không dẫu được về mặt lo lắng, quên luôn việc giữ gìn hình tượng thực nữ, xách váy dài giống như mũi tên chạy về hướng phòng ngủ. Giờ phút này, chỉ thầm nghĩ nhìn thấy anh nhanh một chút. Tiếng giày cao gót ""canh cách!"" , vang lên trong không gian rộng lớn.

""Lần đầu tiên nhìn thấy phụ nữ đi giày cao gót có thể chạy nhanh như vậy. Nơi này vốn rất nhiều phụ nữ, không hiểu tại sao anh hai thế nào cũng phải tìm tới chị dâu tính tình lạnh nhạt như vậy?""

""Anh hai nói, anh ấy là nhân sĩ đã kết hôn, cho dù là bị hạ thuốc kích tình, cũng muốn làm một người chồng trung thủy.""

""Lời này nói rất được, Phù Khải, cần thận kéo dài ca thiên.""

""Tề Luân, chị dâu Tề đang nhìn anh sao?""

Tuyết Thuần vọt vào phòng ngủ, ""Lại Tư! Anh không sao chứ..."" Giọng nói đột ngột ngưng lại.

Trên mặt đất là váy đỏ chói mắt, áo khoác tây trang ngắn ngang, trên người Trình Diễm chỉ mặc duy nhất áo ngực trong suốt cùng quần lót tam giác, Lại Tư nằm trên giường quần áo không chỉnh tề.

Tâm Tuyết Thuần nguội lạnh đi nửa năm, trong một khắc, cô hình như nghe được tiếng còi lòng tan nát.

Lại Tư vừa nhìn thấy Tuyết Thuần, lập tức biến thành sư tử phần nộ mạnh mẽ, không chút khách khí nhìn Trình Diễm quát: ""Cô cút ra ngoài cho tôi."" Không còn là hình ảnh một con người nhã nhặn lịch sự! Không còn là Trình Diễm!

""Em không muốn! Em yêu anh, em vẫn luôn yêu anh mà! Lại Tư!""

""Lời tôi nói lúc trước ở buổi party, cô nghe có hiểu không? Để tôi nói lại lần nữa cho cô nghe, người Lại Tư tôi yêu là Tuyết Thuần, chỉ có một mình Tuyết Thuần!""

Váy đỏ còn trên mặt đất nhưng Trình Diễm đã bị Lại Tư kéo ra ngoài, giống như ném vật rác rưởi ra bên ngoài.

Trình Diễm thậm chí không có mặc quần áo, cứ như vậy trần truồng bị vứt bỏ ở ngoài cửa. Tuyên bố, kế hoạch tác chiến lần thứ 791 bằng thuốc kích tình của cô, lại thật bại!

""Tuyết Thuần, anh, thật xin lỗi."" Lại Tư thở hổn hển, Trình Diễm lần này lại ra tay nặng hơn, xuân dược lần này nhiều hơn, so với lần trước lại càng mãnh

liệt. Nhưng mà cũng không sao, không phải có Tuyết Thuần sao, Tuyết Thuần của anh! Khả khả...

Lần đầu tiên nhìn thấy Lại Tư như vậy, Tuyết Thuần nhất thời sờn tóc gáy, trong khi anh gấp gấp bước tới, cô lui về phía cánh cửa.

Lại Tư chống hai tay lên cửa, khóa cô vào trong thế giới của anh.

Tuyết Thuần tỉnh chui ra từ khe hở dưới tay anh, Lại Tư lại bỗng nhiên gất gao ôm lấy cô, trong nháy mắt, cô phát hiện cơ thể Lại Tư run kịch liệt, vô cùng nóng. Anh đang sợ hãi!

Lại Tư cố nén hưng phấn, cảm nhận được ngực cao ngất của Tuyết Thuần ở trong ngực anh. Anh sờ gáy cô, vùi đầu cười trộm, sắp rồi, anh rất muốn! Tuyết Thuần sắp trở thành người phụ nữ của anh!

Hiển nhiên, phán đoán của Tuyết Thuần là vô cùng sai lầm, tiểu bạch thỏ đáng thương còn đang vỗ vỗ vai rộng của anh, thăm hỏi anh.

"Tuyết Thuần." Lại Tư quả nhiên là lão yêu ngàn năm, rất nhanh khuôn mặt liền thay đổi, khuôn mặt vốn tuấn tú trở nên bi thảm, hai mắt đầm lệ giống như phù sương mù, giống hệt một đứa trẻ vô tội, "Người phụ nữ Trình Diễm kia hạ thuốc kích tình với anh, em đừng nghi oan anh."

Tuyết Thuần ngưng tay, hai mắt tròn tròn, người phụ nữ kia hạ thuốc kích tình với anh? Chịu thiệt thòi vẫn là cô ta mà! Trình Diễm, cô ta thật sự rất yêu Lại Tư, nhưng mà thái độ vừa rồi của Lại Tư đối với cô ta thật không tốt. Bất quá cũng là, đàn ông để phụ nữ cưỡng gian, nói ra thật mất mặt! Tuyết Thuần vừa thông cảm cho Trình Diễm, một bên lo lắng cho Lại Tư.

"Em đưa anh đi bệnh viện."

"Không kịp nữa rồi." Lại Tư khẽ cắn môi, vẻ mặt thống khổ, bộ dáng hết sức đau đớn. Anh nhẫn nại thật vô cùng vất vả! Lại Tư ngẩng lên người Tuyết Thuần, trực tiếp ôm chầm lấy cô.

"Vậy em gọi bác sĩ tới..."

Lại Tư đánh một quyền vào cửa, ngay sát vành tai của Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần bị dọa sợ, bởi vì vẻ mặt của anh chẳng mấy chốc lại thay đổi. Mím mím môi, anh giống như một vị vua dĩn dĩn liequidoon cường thế làm Tuyết Thuần chãi dầm nhúc nhích. Con người đen không đứng đắn, nóng rực tựa như mang theo ngọn lửa cháy hừng hực, làm cho cô bị bỏng.

Ánh mắt này, có chút quen thuộc, mỗi lần vào lúc anh hôn cô, đều mang theo con người nóng rực dịu dàng. Nhưng lúc này đây, lại có điểm không giống. Có cái gì không giống chứ? Đúng rồi, anh không cười. Môi mím chặt, ánh mắt bá đạo, là một cổ cổ chấp, là khí thế áp đảo không cho phép người khác cự tuyệt, con người đó đang cố nén rục rịch.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Anh Yêu Em

Một người đàn ông cần phải có một người phụ nữ, mà đối tượng của anh, nhất định phải là cô!

Ý thức được điều này, Tuyết Thuần liền muốn chạy trốn! Nghĩ vậy là làm, cô nhanh nhẹn hạ thấp người xuống để chui ra ngoài.

Bàn tay to lớn của Lại Tư bắt lấy cô, Tuyết Thuần bị ép ở bên cửa.

Lại Tư hưng hăng cắn đôi môi mềm mại trơn bóng, bá đạo đoạt lấy hơi thở ngọt ngào của cô. Thích, thật là thích! Nhắm nháp hương vị của cô, muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa...

Chân Tuyết Thuần mềm nhũn, suýt nữa không chống đỡ nổi thân thể của chính mình, không chỗ nương tựa nên chỉ có thể gất gao bám, bầu vú lấy anh.

Bên hông có thứ thô sấp gì đó, Tuyết Thuần lại thanh thuần, nhưng vào những ngày bình thường cũng hay đọc nhiều sách, làm thế nào mà cô lại không biết đây là gì đó của đàn ông chứ! Cô xấu hổ đến nỗi chỉ muốn chui xuống lỗ.

Cuồng dã như vậy, không kiêng nể gì đoạt lấy như vậy, Tuyết Thuần sợ! Cô biết lúc này đã không thể trốn được, thế nên chuyện phát sinh kế tiếp cũng không thể dừng lại được nữa. Cô vẫn luôn đau khổ chịu đựng mối quan hệ vợ chồng "hữu danh vô thực", chỉ sợ phải "hai tay buông xuôi" ngay tại nhà.

Tuyết Thuần không muốn, hai tay đẩy anh, lúc này đây mới phát hiện, Lại Tư anh luôn nổi tiếng là người tao nhã, học thức rộng lại có bộ ngực vạm vỡ, cánh tay to khỏe, trong chốc lát cô liền thấy nhỏ bé yếu ớt.

Sức của anh rất lớn, Tuyết Thuần diện lễ quần áo chỉnh tề, bắt chước anh, mùi máu tươi từ môi quanh quần bên lưỡi, không nghĩ chính nó lại làm tăng thêm vài phần ma mị.

Mang chút tàn bạo, Lại Tư càng hưng phấn, mặc dù có điểm biến thái nhưng anh lại rất thích. Tuy vậy, anh cũng không thể không để ý tới cảm nhận của vợ mới cưới, bằng không, lần đầu tiên tàn bạo với cô, lần sau sẽ còn làm như thế nào, rồi cả lần sau nữa...

"Tuyết Thuần!" Lại Tư quan sát cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn nói. Mặt đỏ ửng, môi hồng hồng, con ngươi trong như nước, lông mày xanh mượt, môi như ngọc thạch... Lại Tư lại giống như bị điện giật.

Điều này khiến cho Tiểu Tuyết Thuần vốn đã hoảng sợ lại càng hoảng sợ hơn, "Cái gì, có gì sao..." Lời vừa nói ra, chính mình liền xấu hổ đến độ không thể xấu hổ hơn được nữa, giọng nói mềm mại ôn nhu, giống như thân thể của cô vậy, nụ hôn mềm mại vô lực lại càng kích thích Lại Tư.

Lại Tư hưng phấn hít một hơi, "Anh yêu em." Phụ nữ mà, đều phải biết cư xử mới khiến họ cam tâm tình nguyện giao cơ thể cho người đàn ông họ yêu.

Tuyết Thuần chớp chớp con ngươi đầy nước như phủ sương, cô hiểu rõ, cô nghe được lời này khi anh tuyên bố với mọi người ở trong buổi tiệc.

"Em, em..." Anh cố nén lại, ánh mắt đáng sợ như vậy khiến cho cô muốn nói gì đó, đột nhiên lại quên, yêu anh, hay là không yêu anh? Điều này cũng không quan trọng, quan trọng là, ánh mắt của anh giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

"Có thể chứ?" Bàn tay nóng hằm hập xoa xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, "Cho anh, anh sẽ cho em hạnh phúc cả đời."

"Em, em cần suy nghĩ thêm." Tuyết Thuần hô hấp dồn dập không khí trong lành, trong lòng là cả một đường rối loạn. Anh bá đạo chiếm lấy, sớm làm rối loạn suy nghĩ của cô. Tự hỏi? Trong lời nói của cô còn có thể nói không muốn làm phụ nữ của anh.

Suy nghĩ cái rắm! Lại Tư thiếu chút nữa nói ra tiếng, con người của anh chính là như vậy, cô vẫn còn chậm chạp giống như một con ốc sên. Nên mừng cô là ngốc hay quá ngây thơ đây?

"Chúng ta là vợ chồng, không phải sao?" Lại Tư lương thiện, quý bất hủ yêu cô, thương tiếc lòng cô, bất cứ thứ gì liên quan đến cô đều quan trọng. Hơn nữa, còn phải suy nghĩ đến lợi ích về sau.

"Vợ chồng..." Cô cắn môi, đầu có chút mơ hồ, rồi rầm rập đau khổ, như thế nào mới khiến Lại Tư tỉnh táo lại? Cô không yên lòng níu non, "Đúng, là vợ chồng."

"Như vậy, đêm nay chính là đêm tân hôn của chúng ta."

Nhấc bông cô lên rồi ôm lấy, Tuyết Thuần được đặt lên chiếc giường êm ái, cái giường này vốn là để chuẩn bị cho đám cưới đêm tân hôn của bọn họ, hai người kịch liệt cũng không thể lăn lộn trên mặt đất được, bởi vì giường rất lớn.

Cô vẫn chớp chớp mắt, suy nghĩ giống như đang đi trên con đường ngoằn ngoèo. Con ngươi đen trong suốt xoay vòng vòng, Lại Tư hình như đang cởi quần áo.

Cởi quần áo!

Tuyết Thuần cả kinh ngồi dậy, đã thấy Lại Tư sớm trần truồng.

A! Giống như lấy kim chọc tiết lợn, chỉ trong nháy mắt mặt Tuyết Thuần đã ửng đỏ.

Giây tiếp theo, cô quay đầu sang chỗ khác, liền nhảy xuống giường tính chạy trốn.

Trong nửa giây kế tiếp, Lại Tư đè ép tới, cả cơ thể dán lên người cô, để cho cô không còn đường trốn thoát. Tùy tiện vén cao chiếc váy gợi cảm như rắn nước của cô, bởi vì váy là váy liền, vì vậy chỉ cần kéo lên trên, Tuyết Thuần liền hoàn chỉnh bị lột sạch bóng.

Lại Tư chiếm giữ, bắt chước Tuyết Thuần thanh trong, môi nóng bỏng, tay nóng hằm hập, da thịt nóng hổi, chạm lên mỗi tác da tác thịt trên người cô... Tùy tiện đòi lấy.

Sáng sớm, Tuyết Thuần mệt mỏi bưng tỉnh, cả người đau nhức không thôi.

Cô giống như vừa trải qua một giấc mơ tựa như không thể với đến, cảnh trong mơ lớn mật lại chân thật, cực khoái.

Sau đó là một màn kí ức, giống như chiếu một bộ phim, toàn bộ đều ở trong đầu.

Cô bụm môi, kiên cường nuốt tiếng kêu vì sợ hãi lại.

Cô mở to mắt, nghe một lúc, căn phòng im ắng tới nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Cô nhẹ nhàng nghiêng mặt, mắt liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ đơn thuần, là anh đang ngủ.

Anh hô hấp nhẹ nhàng, lưu loát đáng yêu, như khúc nhạc uyển chuyển, giống một hoàng tử đang ngủ say, thật không thể tin tưởng đây lại là một con người ban ngày nham hiểm.

Cô luôn cho rằng dung mạo của anh rất đẹp mắt, bộ dạng đeo kính đen thường ngày rất có thiện cảm, càng nhìn càng muốn nhìn.

Cô vẫn luôn cho rằng, anh cười thực chất chỉ là mặt nạ của anh. Cô từng lên lút đặt cho anh rất nhiều biệt danh, ""nham hiểm"", ""chòn"". Nghĩ đến đây, bỗng nhiên có điểm buồn cười, anh ngủ đơn thuần giống như một đứa trẻ, nghĩ như thế nào cũng không phù hợp.

Tuyết Thuần nhẹ nhàng vén chăn lên, cẩn thận di chuyển xuống giường, cô muốn rời đi trước khi anh tỉnh lại. Nói cách khác, cô nhất định chân tay luống cuống, chưa nghĩ kỹ đến việc sẽ phải đối mặt với loại tình huống này.

Bị đoán sạch sành sanh nhưng die~ndlequydon Tuyết Thuần vẫn không phát hiện, Lại Tư nhắm mắt, khóe môi cong lên một chút như đạt được mục đích, sau đó chậm rãi mở mắt, con ngươi đen phát sáng ngắm nghía tỉ mỉ dáng người xinh xắn của cô.

Chân Tuyết Thuần chạm đất, đau! Phía dưới rất đau, eo giống như bị chia cắt. Một tay của cô đặt lên eo vuốt vuốt, cố nén đau nhức, tư thế vận vẹo không bình thường, đi đến chỗ bộ váy xanh nhạt tối qua bị Lại Tư vứt bỏ.

Thời điểm đang mặc lại váy.

""Tuyết Thuần.""

Giọng nói khàn khàn lười biếng, tuy rằng tràn ngập vẻ triu mến nhưng cũng không khác nào quả bom nặng ký. Tuyết Thuần tay run một cái, váy rơi xuống đất.

Thật là sợ cái gì, cái đó sẽ tới. Tuyết Thuần sợ hãi liếc nhìn Lại Tư một cái. Lúc này, anh đang nằm nghiêng người trên giường, một tay chống đầu, cặp mắt hừng sáng, không biết đã nhìn cô như vậy bao lâu rồi?

Tuyết Thuần a một tiếng, lập tức chạy lên giường, kéo tấm chăn trải giường che kín người mình.

Lại tư sững sốt, sau đó ngực bắt đầu rung động, tiếp theo không thể khống chế nở nụ cười, càng cười tiếng cười càng lớn. Anh chẳng qua cảm thấy thích thú, muốn nhìn phản ứng của cô một chút mà thôi, anh tưởng rằng, Tuyết Thuần sẽ lộn xộn mặc váy vào, anh đã sớm chuẩn bị tốt nhìn bộ dạng cô mặc quần áo.

Như thế nào cũng không đoán được, cô ngược lại lại yêu thương nhưng nhớ, trở lại địa bàn của ""chòn"". Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Chẳng lẽ ở trong mắt Tuyết Thuần, thân thể của anh so với giọng nói có cảm giác an toàn hơn?

Chính Tuyết Thuần cũng ngây ngẩn cả người, mặt đỏ giống như rỉ máu, cô dùng sức kéo mạnh tấm chăn đơn, quấn vài vòng lên người.

""Được, được, chăn đều cho em."" Lại Tư đưa chăn hướng về phía cô.

Không ngờ bởi vì đưa hết chăn cho cô quấn, lại dẫn đến hậu quả, Lại Tư trần như nhộng.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tuyết Thuần Chạy Trốn

"Nếu tiểu bảo bối cảm thấy chính mình bị thua thiệt, anh cho em nhìn xem như đủ vốn vậy."" Lại Tư đứng lên, show cơ thể cường tráng chuẩn như người mẫu.

Tuyết Thuần ""a"" lên một tiếng, tay bịt miệng, sợ tới mức cúi đầu giống hệt một con đà điểu. Da thịt trên người cô đã hồng đến độ không thể hồng hơn nữa, người đàn ông Lại Tư này thật không biết xấu hổ, cô chỉ muốn chui xuống đất bỏ trốn, quá là mắc cỡ nha!

Trong lòng Lại Tư cực kì vui sướng, anh không ngờ đùa giỡn Tuyết Thuần chậm chạp lại có thể vui như vậy, thật sự là trước đây anh đã bỏ lỡ, tốt thôi, biết rồi thì từ nay về sau phải đùa nhiều hơn mới được.

""Đừng sợ, chồng thân yêu của em chỉ biết yêu em, sẽ không làm tổn thương em."" Lại Tư cố nén cười, Tuyết Thuần của anh da mặt thật mỏng, anh nhìn cười đến mức dạ dày đau nhức.

Cô không ngờ rằng, chính mình lại cảm thấy anh hào hoa phong nhã, vóc người lại cường tráng đúng chuẩn. quan trọng hơn là, anh như vậy, giống hệt một ""đại nam hài"" tình nghịch.

Lại Tư tâm tình tốt hẳn, chống đầu, nhìn bộ dạng cuống cuống của cô vô cùng khoái trá. Tối hôm qua rất nhiều lần anh muốn cô, rất nhiều lần đều tự nói với mình, cô là lần đầu tiên, không nên quá vội vàng, mặc dù anh đã rất khắc chế nhưng vẫn làm cô đau.

"Thế nào, còn đau không?" Thân hình cao lớn của Lại Tư ôm lấy cả chân cả người cô, xoa eo cho cô.

"Không có việc gì." Tuyết Thuần lắc đầu giống như lắc trống, khuôn mặt đỏ như quả cà chua, lí nhí nói.

Lại Tư nâng cằm xinh xắn của cô lên, cho cô một nụ hôn bình yên vào sáng sớm, hài hước cười, nói, "Nếu không thì, anh tắm cho em."

"Không, không cần." Tuyết Thuần giẫy giụa khỏi tay anh, rút người lại rồi chạy nhanh về phía sau, "Em tự làm là được rồi." Anh rõ ràng là con chồn chúc tết gà, lòng không tốt.

Lại Tư còn muốn nói gì đó, ngay vào lúc này điện thoại di động lại vang lên. Sau đó anh nói gì, Tuyết Thuần nghe không hiểu. Hằng ngày đều thấy anh nghe điện thoại, thường xuyên nói những loại ngôn ngữ cô nghe không hiểu, hơn nữa ngôn ngữ dường như thay đổi thường xuyên, cô cũng không biết rõ, anh rốt cuộc biết được bao nhiêu ngôn ngữ?

Anh bận bịu công việc, cả ngày đều cầm điện thoại trên tay, điện thoại vang lên không ngừng. Vốn sẽ không thể gặp anh vào ngày nghỉ. Mẹ nuôi của cô mặc dù bận rộn, nhưng vẫn còn có ngày chủ nhật đi thăm con rể, mà đến cả ngày chủ nhật cũng không thấy anh đâu.

Anh tắt di động, có chút bất đắc dĩ nháy mắt nhìn cô, "Thân ái, chồng có việc cần phải làm gấp, sẽ không thể tắm rửa cùng em." Thời gian gần đây có quá nhiều chuyện phải xử lí, Trù gia rục rịch, cần phải trấn an người lớn tuổi, xem ra tập đoàn YD khẩn trương đến nỗi cần phải để Tề Luận về giúp sức. Tuần trăng mật của anh và Tuyết Thuần xem ra không kịp rồi.

"Anh đi đi." Tuyết Thuần nhanh chóng nói, âm thanh rất lớn, ngay cả chính cô cũng hoảng sợ. Hoàn toàn giống hệt "giấu đầu lòi đuôi."

Lại Tư nghe vậy có chút không thoải mái, cô cứ như vậy mà tổng cổ anh đi sao? Nhớ tới chuyện cô là lần đầu tiên, vì vậy mà anh cũng không quá can rờ, ngày còn dài, phụ nữ được cưng chiều, từ từ nuôi dưỡng sẽ đối với người đàn ông của mình một lòng một dạ.

Lại gần hôn lên hàng lông mày xanh mượt trên khuôn mặt cô, anh yêu chết hàng lông mày này mất, "Anh đi đây, tối này sẽ sớm trở về với em."

Nghe được tiếng bước chân của anh, xác định anh đã rời khỏi, lúc này Tuyết Thuần mới dám rời giường, vệ sinh cơ thể của cô. Nhìn chính mình trong gương, trên người loang lổ những vết sẹo xanh tím, không khỏi nhắc nhở cô chuyện lần đó là sự thật.

Một lần lại một lần rửa sạch, lại phát hiện làm cách nào cũng không thể tẩy rửa được mùi hương còn lưu lại của Lại Tư. Làm thế nào để rửa đi đây? Khuôn mặt của anh, nóng như lửa mà chiêm đoạt, tất cả mọi thứ đều nóng bỏng, đóng dấu ở trên người cô, đều khiến cho tâm trí của cô hoảng loạn.

Trở về phòng của mình, rèm che màu tím, giấy dán tường màu xanh, còn có mấy con búp bê vải, những thứ này đều là tự cô trang trí cho chính phòng của mình. Không hiểu tại sao, về tới đây đột nhiên cảm thấy, một mình mình rất cô đơn.

Có lẽ khi đã yêu một người đàn ông, thì sẽ tự nhiên thấy tình mạch như vậy thôi.

Điện thoại vang lên, là bạn bè "cũng chung trí hướng", Thiến Sờ Sờ.

Vừa mới đưa điện thoại đến gần tai, đầu dây bên kia giống như muốn người ta thùng màng nhĩ.

"Tuyết Thuần, cậu nghe tớ nói này, tớ tìm đủ người rồi á,... chúng ta có thể lên đường đi treo núi ở đỉnh Tuyết Sơn K2 rồi! Ah haha!"

"Thật sao?" Tuyết Thuần hưng phấn, trừ việc du lịch, cô còn thích đi leo núi, "Khi nào thì xuất phát?"

"Bây giờ cậu nhanh thu dọn đồ đạc đi, lập tức đến chỗ tớ hội họp, đã nói rồi đấy, phải đi cùng nhau."

"Nhanh vậy sao?" Trục giác của Tuyết Thuần mách bảo lúc này không phải thời điểm thích hợp để đi, cô cùng Lại Tư vừa có điểm tiến triển. Nghĩ tới đây, cô cảm thấy hình như mình đã thực sự thích anh, cũng không có quên chuyện quá khứ.

"Tuyết Thuần, đây là cơ hội hiếm có, bỏ lỡ lần này thì không có cơ hội lần sau đâu, ở chỗ này còn ai có thể hòa hợp với tớ như cậu chứ, nhất định cậu phải tới. Yên tâm, yên tâm, tớ không có cậu là không được, cậu nhất định phải đi cùng tớ á!"

Thấy Tuyết Thuần có chút do dự, Thiến Sờ Sờ lập tức thúc giục, huhu, cô muốn Tuyết Thuần đi cùng, cô rất thích tình tình của cô bạn thân Tuyết Thuần này, rất biết quan tâm người khác, ôn nhu đúng lúc lại kiên cường, đi treo đỉnh K2, cô không thể không có Tuyết Thuần!

"Được rồi, cậu chờ tớ." Tuyết Thuần khẽ cắn răng, quyết định sẽ đi. Về phần Lại Tư, cô còn phải làm rõ một vài vấn đề, hơn nữa bọn họ còn nhiều thời gian, khi trở về nói sau cũng được. Sau đó cô điên cuồng thu dọn đồ đạc xếp vào balo, chạy thẳng tới sân bay.

Cả quá trình, cô chỉ để lại đúng một tờ giấy, "Lại Tư, em muốn ra ngoài một vài ngày, đến lúc trở về nói chuyện sau." Tuyết Thuần viết.

Sờ dĩ không nói là nơi nào, là vì cô sợ Lại Tư lo lắng, đỉnh K2 không phải chuyện đùa giỡn, ngay cả mẹ nuôi cũng không để cho cô đi. Nhưng mà, đây là nơi cô đặc biệt yêu thích, cô không muốn bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này.

Tuyết Thuần khổ não, sau đó liền dời đi. Lúc này, Lại Tư vẫn chưa biết gì, tâm tình vô cùng tốt.

Điện thoại reo, đầu dây bên kia là Trình Diễm đang sơn móng tay, "Lại Tư, tối hôm qua đều theo ý nguyện của anh, chẳng lẽ anh không muốn báo đáp

em sao?

Lời này nếu là trước kia, với thâm tâm xấu xa của anh, tôn quý lòng tự trọng nhất định sẽ trực tiếp cho rơi rụng. Bởi vì ở trong mắt anh, chỉ cần có khả năng, tất cả mọi thứ anh đều có thể đoạt được, cái gì mà xã hội hòa bình cơ chứ? Anh không muốn mang nợ ai thứ gì, bởi vì tất cả, đều là ở sau lưng mưu hại anh.

""Mời cô ăn cơm."" Tuy rằng cô ta đã mắng Tuyết Thuần, nhưng anh cũng lợi dụng cô một phen, dù sao cô ta cũng không đến mức xấu xa.

""Thôi đi, tỉnh lại đi, em cũng không nghèo đến nỗi không có cơm ăn. Chỉ là khi nào anh ly hôn nhớ tới tìm em. À, trước khi cúp máy, Lại Tư, em muốn hỏi anh một câu, ngày thường anh ngậm ngẫm tính kế với em cùng người ngoài cũng không sao, nhưng ngay cả vợ mình cũng bụng dạ giở trò, anh thấy mình là loại đàn ông gì hả?""

Bụp một tiếng, điện thoại tắt. Chết tiệt, cô vẫn còn yêu Lại Tư! Mặc dù anh vẫn luôn làm cô đau lòng.

Nhanh chóng tắt điện thoại, nhưng chút việc này cũng không làm tổn thương tới ""lòng dạ sắt đá"" của Lại Tư, cuộc đời của anh vẫn luôn có giá trị cao. Chỉ cần về tay, người của anh không bị tổn thương, như vậy, tất cả những thủ đoạn không phải của mình đều có thể lợi dụng.

Thư ký đi vào, Lại tư vừa nhìn vừa xem đồng hồ đeo tay, đã đến giờ họp.

Trên hội nghị, Lại Tư nói, ""Quý này lượng tiêu thụ toàn cầu tăng lên gấp đôi, thưởng cho toàn bộ nhân viên số tiền gấp hai ban đầu.""

Trong buổi họp mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, bọn họ cảm giác hôm nay lão tổng trùng tà. Cả công ty từ già trẻ, trên dưới không ai không biết, không có người nào là không hiểu, Lại tổng của bọn họ bình thường luôn ôn hòa vô hại như vậy, nhưng trên thực tế chính là dạng người thâm tâm xấu xa, đại ác nhân khế mím cười, thì một tập đoàn ngay lập tức sẽ bị rút xương nuốt vào trong bụng, mảnh vụn cũng không thừa. Thời điểm tốt, tự nhiên sẽ không dám nói chuyện, phạm sai lầm chỉ sợ sẽ bị anh chỉnh sửa.

Nhưng mà hôm nay, khi anh cười cuối cùng cũng đem lại cho người khác loại cảm giác chân thực, bản tính biến đổi, để cho bọn họ giống như Tiểu Hà Tiểu Mễ cảm động đến rơi nước mắt.

Sau đó, các nhân viên cũng ngậm ngẫm bàn luận, chuyện gì lại có thể khiến cho Lại tổng tâm tình tốt đến như vậy.

Nhưng hiển nhiên, Lại Tư cao hứng quá sớm.

Bởi vì Tuyết Thuần lại chạy, lần thứ hai cô lại như vậy rồi đi, lần này không biết đã bay đi nơi nào.

Đáng chết nghề sĩ rách! Cả đời này, hần chỉ bức một việc, đó chính là so với Tuyết Thuần thì mình luôn bị thua thiệt. Lại Tư sau khi biết được tin liền tức giận giống như muốn xé nát cả bầu trời, đá cái ghế dựa, hận nghiêng răng nghiêng lợi, Tuyết Thuần, dù dằng em lại không muốn, vậy thì đừng trách anh phải ra tay!

Trên máy bay, Tuyết Thuần lương thiện còn đang vì anh mà tìm lí do cho chuyện của mình, có thể lý giải là không có cách nào chế ngự anh, đây là nhu cầu sinh lý bình thường của đàn ông mà. Mà, nguyên nhân chính cũng là do Lại Tư cấy vào việc Tuyết Thuần sẽ không hận anh.

Thế nhưng, Tuyết Thuần đáng thương, hoàn toàn không biết mình đã xúc phạm tới lòng tự tôn đạt tới cảnh giới cuối cùng của người đàn ông đang ở nhà kia. Cô không hiểu rằng, cứ như vậy mà rời đi, chẳng khác nào từ chối tình yêu của Lại Tư, đến nỗi làm khổ anh, làm khổ chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Có Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Ba tháng sau.

Ngon núi K2, tức một cây thương sắc nhọn, nghe nói người trèo lên núi K2 có xác suất tử vong lên tới 27%.

Lại nói, tại sao ngày thường Tuyết Thuần bị Lại Tư gắt gao ức hiếp, lại có can đảm trèo lên núi K2? Chính là mỗi người đều có hai tính cách song song, trong cuộc sống hằng ngày Tuyết Thuần có chứng sợ giao tiếp, nhưng thời điểm leo núi, cô lại có tính cách khác hoàn toàn, sẽ quên đi suy nghĩ phức tạp trong lòng, trở nên hoạt bát lanh lợi, thông minh nhanh nhẹn, rất được mọi người thích.

Lần này lên núi chỉ mang theo vài chục vạn, nhưng cũng may mắn là, Thiên Sở Sở cùng người bạn trai nước ngoài tài trợ không ít, khiến cho chứng ""viêm màng túi"" của cô cũng giảm đi phần nào.

Trước đó, bọn họ trèo lên một đỉnh núi tuyết khác để làm nóng người, sau đó trải qua hai tuần lễ huấn luyện thích ứng, hôm nay bọn họ liền rời doanh trại ở căn cứ, leo lên đỉnh K2 so với núi Everest trong truyền thuyết còn khó khăn hơn.

Ngày mùng bảy tháng tám, một đoàn leo núi nhà khí tượng người Thụy Sĩ ở cơ quan phân tích khí tượng cho biết, đây là cơ hội tốt để leo núi. Bầu trời trong xanh, xa xa trông thấy ngọn núi K2 khoác lên bộ áo trắng muốt, sạch sẽ giống như chưa từng bị trần tục vấy bẩn.

"No thing is more beautiful than it! (không có gì có thể đẹp hơn nơi này.)" Tom dẫn đầu tháo kính bảo hộ xuống, ngược lên nhìn đỉnh K2, anh là bạn trai người Mỹ của Thiên Sở Sở, lúc quen nhau nửa năm trước đã cùng Thiên Sở Sở leo lên đỉnh Everest, là một con người rất hay cười, giống hệt một đứa trẻ.

"Yes, unimaginable beauty, the peak must to be struck with fright. (đẹp đến không tưởng, đỉnh núi nhất định cũng sẽ đẹp đến rung động lòng người.)"

Tuyết Thuần nhếch miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóng. Trải qua mấy ngày nay huấn luyện thích nghi, cô rơi xuống sông băng, bị gió mạnh thổi vào, lạc đường, thậm chí trượt chân rơi,... Khi ấy gian khổ, so với thành quả chinh phục đỉnh mà nói, đều là việc rất nhỏ.

Các đội đều đến từ nhiều nơi trên thế giới, trong đó có vài người đã lên tới đỉnh Everest, trước đây Tom cũng từng có kinh nghiệm một lần leo núi K2, so sánh mà nói, Tuyết Thuần là người không chuyên nghiệp nhất ở đây, mặc dù là vậy, nhưng cô vẫn có gần mười năm kinh nghiệm leo núi. Cô làm việc hoàn toàn bằng một bầu nhiệt huyết, thường thích là làm. Vào ngày thường là một người ôn nhu, rất ít người biết cô có bản chất kiên cường. Mà Thiên Sở Sở là người bạn từ thời trung học cơ sở hiểu cô nhất, cũng là một người leo núi lão luyện.

"Tuyết Thuần, lần này không cho phép cậu tách ra, nhất định phải bám theo chúng tôi." Thiên Sở Sở vừa khấn trương lại thích thú, cười đến nổi mắt sáng sủa, không quên dặn dò Tuyết Thuần, bọn họ cùng nhau leo lên núi, rất hiểu rõ cá tính có phần khác người của cô.

Hai giờ sau, nơi bọn họ leo tới chỉ còn cách đỉnh núi không quá 600m.

"Shit! Mây đen bắt đầu kéo tới." Thiên Sở Sở lộ vẻ thất vọng, đây chính dấu hiệu cho thấy thời tiết xấu.

Tom đang dẫn đầu cau mày, hướng về phía bộ đàm liên lạc với đội dự bị trong doanh trại ở căn cứ. Cuối cùng Tom lên tiếng ra lệnh, "Quay về thôi."

Đây là muốn từ bỏ đỉnh núi! Nhưng mà cũng hết cách rồi, K2 cùng từ vong luôn liên quan chặt chẽ tới nhau, bất kỳ việc mạo hiểm nào cũng có thể vĩnh biệt người thân.

Hết lần này tới lần khác hình thành bão tuyết, đường xuống núi so với leo núi càng thêm nguy hiểm.

Gió mang theo băng tuyết đánh vào mặt, cứng ngắt đông lạnh, vì thế mà Tuyết Thuần cùng bọn họ không cảm thấy có chút đau đớn nào.

Không biết ai đó kêu lên một tiếng, "Tuyết Thuần à."

Ngay sau đó, lớp tuyết đọng dày đặc trắng muốt ùn ùn đổ xuống.

Âm thanh hoảng sợ không dứt bên tai, Tuyết Thuần trong lòng chợt lạnh, la lên một tiếng, "Sở Sở!". Giọng nói rất nhanh bị gió lớn nuốt chửng.

Bầu trời lập tức trở thành một biển tuyết u ám, Tuyết Thuần không thấy rõ được cảnh vật trước mắt, cơ thể lung lay sắp đổ, chỉ cảm thấy cái đục băng ở trong tay đã không còn, cả người đột nhiên rơi xuống.

Sợ hãi! Tim đập đến cổ họng, đột nhiên, cơ thể ngừng ở giữa không trung, sau đó dây thừng đứt "bọt" một tiếng, nặng nề rơi xuống đất.

Tuyết Thuần thở hổn hển, lau mặt, trong lòng bàn tay tất cả đều là băng tuyết.

Lần này ngược lại đã không còn bão tuyết, nhưng cô lại rơi xuống một cái khe ở dòng sông băng, khe hở đã bị tuyết đọng che đầy. Càng tụt tệ hơn là, bộ đàm cũng không liên lạc được.

Chỉ còn lại một mình cô!

Cô lấy cái đục băng ở trong tay cùng móng ở chân, từng bước vững vàng leo lên bằng lớp băng bên cạnh. Bị rơi xuống mấy lần, sức lực đã tiêu hao đến nỗi không còn.

Trong bóng tối, Tuyết Thuần lạnh đến nổi răng run lên "cầm cập". Cô chịu đựng băng tuyết, lấy đồ cứu hộ từ trong balo ra, bật lửa lên.

Cũng may cô chuẩn bị đầy đủ, còn có cả thức ăn, nhưng mà bộ đàm đã không còn tín hiệu, có thể sống được bao lâu... Chính cô cũng không biết.

Cô bất động, chân giống như không phải là của mình, đầu ngón tay đông cứng không thể cử động. Nhìn ngọn lửa nhỏ, một mối tới nỗi mắt đã muốn nghi ngại. Dây thừng bị đứt, chỉ có thể hy vọng sẽ có người tới cứu.

Nhưng mà, thật là lạnh... Răng trên răng dưới run lên, oxi cũng không đủ, bụng "ùng ục ục" kêu. Thân thể cứng giống hệt một khối băng, giống như không còn là của mình.

Hai mắt nhắm lại, rất muốn ngủ thẳng đến khi trời sáng, tỉnh lại mới tìm cách khác. Trong lòng có một âm thanh sợ hãi nói, nếu ngủ đến bất tỉnh thì phải làm sao...

Nhưng đã muốn thì không thể dừng lại được nữa. Khóe môi thoáng nhàn nhạt cười, ba, mẹ, mọi người muốn tới đón Tuyết Thuần sao? Bỗng nhiên, trong đầu hiện lên vẻ mặt nham hiểm của Lại Tư, anh nói, ""Anh hy vọng có thể được cưới người phụ nữ em làm vợ, Tuyết Thuần.""

Trong đầu mê mê man man, ""cách cách cách..." âm thanh vang lên liên tục, Tuyết Thuần trong lòng cả kinh, nghĩ muốn đứng dậy xem một chút, nhưng cơ thể thật sự không thể nhúc nhích được. Nghĩ định kêu, nhưng cổ họng giống như bị chặn ở giữa, chỉ có thể vô lực khẽ mở mắt nhìn.

Trong lúc mơ hồ, một người mang theo thân hình tao nhã, hứng lấy gió lớn lạnh buốt, đi về phía cô. Áo khoác ngoài ở trong gió rét đung đưa, giày da đen nam tính, bóng người cường tráng cao lớn... Là anh ấy!

Thế giới tối tăm trước đó bị âm áp vây quanh, vẻ mặt ngầy thơ đang ngủ hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Lúc này, trong lòng Lại Tư đầy lửa giận, vì tìm kiếm cô, điều động trang bị súng ống đạn dược, làm kinh động cả nơi này, chết tiệt! Cho dù không muốn gặp anh, lại thích leo núi, cũng không cần chọn nơi này! Đỉnh K2, cô là đang muốn chết! Nếu vợ của Lại Tư anh chết ở trên núi tuyết, người chồng hoàn mỹ như anh bị đồn ra ngoài, thì anh có còn là một người đàn ông!

Anh phần nộ, Tuyết Thuần vốn không thể chịu nổi, nhưng cô là đang ngủ, đối với lửa giận của anh thì hoàn toàn không hề biết gì cả.

Lại Tư tức giận đến nỗi diendanlq.com không chịu nổi, ở trong ngực lại ôm một người thì lửa giận chỉ trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi, bởi vì ôm trong lòng vốn không phải là người, mà là một đoàn mưa đá. Trong lòng đông lạnh giống hệt người bị đóng băng này, giống như đã không còn sinh mệnh.

Anh nhủ mày, ôm càng lúc càng chặt, muốn dùng cơ thể âm áp của mình làm tan lớp băng lạnh trên người cô.

""Tuyết Thuần, em cảm thấy thấy thế nào rồi?""

""Ừ..." Tuyết Thuần rên lên một tiếng, thật ra căn bản đã không thể phát ra âm thanh, mí mắt nặng tới nỗi trằm xuống, sau đó ngủ thật sâu.

Chết tiệt! Quả nhiên là bị sốt!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Lại Tư Lạnh Nhạt

Thực sự rất ấm, Tuyết Thuần nhích lại gần nơi có nhiệt, cuộn tròn cơ thể của mình lại, đầu cùng cơ thể đều ôm vào trong ngực áp áp. Sau đó, tay và chân cô đồng thời cử động, co lại giống hệt một con bạch tuộc, ôm một vật thể nào đó khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp. So với giường của Đại tinh tinh còn thoải mái hơn nhiều, Tuyết Thuần mơ mơ màng màng thỏa mãn suy nghĩ.

Lại Tư vô cùng vất vả nhẫn nại, thân thể mềm mại trong ngực có lỗi có lỗi không ngừng ngo ngoáy, quanh chóp mũi đều ngửi thấy mùi thơm mê người, bị Tuyết Thuần không có ý thức ôm lấy, làm cho anh một hồi thẩm thoải mái.

Nhưng là cô không ngừng bám lấy anh, Lại Tư gần như muốn sụp đổ! Có mỹ nữ ôm ấp yêu thương, anh lại không làm được gì. Cảm thấy, cảm thấy nhất định phải làm chút gì đó, bằng không, anh sẽ chết ngạt.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt tươi đẹp như hoa của cô, cổ họng của anh tắc nghẹn, sau đó hôn lên đôi môi mềm mại lạnh cóng của cô, trần trọc mát. Bàn tay không an phận, dò vào trong áo ngủ.

Xong việc, anh hưng hăng ôm cô vào trong ngực mà vân vân, giam cầm, làm cho cô không thể động đậy.

Sau một hồi lâu, anh hít một hơi sâu, cuối cùng lại hôn lên hàng lông mi đen của cô, nhắm mắt lại.

Chỉ có anh hiểu rõ, tối nay nhất định không thể ngủ.

Sáng sớm, Tuyết Thuần mơ màng mở mắt, lười biếng xoay người vài vòng.

Lại Tư mặc xong âu phục, thấy cô tỉnh lại thì lạnh lùng liếc một cái, sau đó đi ra ngoài.

Đột nhiên nhìn thấy nơi này không có người, Tuyết Thuần giật mình, ngồi bật dậy. Phát hiện nơi này không ngập tràn băng tuyết, không có tuyết lở, giờ phút này nơi mình đang ở là... Cô chớp chớp mắt, là phòng ngủ của anh! Đây cũng đã từng là phòng tân hôn của cô và Lại Tư.

Vì vậy mà, hình ảnh một đêm nóng triền miên ở buổi tiệc khi ấy lại hiện ra, Tuyết Thuần bụm mặt, không dám gặp người khác.

Cũng may nơi này hiện tại không có người, Tiểu Tuyết Thuần, người ở đây nhiệt tình xấu hổ làm gì chứ?

Lại Tư? Tuyết Thuần bỗng đột nhiên nhớ tới, mới vừa rồi không phải là ảo giác, đó thật sự là Lại Tư! Nhưng vừa rồi anh chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái là sao chứ? Là ảo giác sao?

Rõ ràng anh đã thấy cô tỉnh lại, tại sao không quần lấy cô, sớm hôn cô giống như ngày thường chứ?

Trong trí nhớ rét lạnh hoàn toàn bất đồng, cơ thể lúc này rất ấm áp, đột nhiên nhớ tới trong giấc mộng ôm một nguồn nhiệt. Tuyết Thuần tròn to hai mắt ngạc nhiên, cẩn thận vén một góc chăn lên, nhẹ nhàng ngửi một cái, mùi hương của đàn ông quanh quẩn bên chóp mũi này chỉ duy nhất thuộc về Lại Tư.

Cô trở mình leo xuống giường, chân trơn bóng chạm đất, giẫm lên tấm thảm mềm mại vô cùng chất lượng, thoải mái giống như giẫm lên một cục bông. Nhưng cơ thể mềm nhũn, ngã xuống tấm thảm trên mặt đất.

Đây áo ngủ trượt xuống làm lộ vai mượt mà mê người, xương quai xanh tinh xảo, con ngươi đen mờ màng sương mù tựa như có thể hóa thành nước. Thời điểm ngã xuống đất, dây đeo nghiêng một cái làm hai bầu ngực lộ ra một nửa.

Lại Tư lúc trở lại, liền nhìn thấy toàn bộ quang cảnh.

Đáng chết! Lại Tư cười bỏ giày ở hai chân, không nói lời nào, cúi đầu phục ra khoác lên người cô, ra lệnh nói, ""Nằm lên giường ngay lập tức.""

Tuyết Thuần có chút sững sốt, nghiêng đầu muốn hỏi, có chuyện gì sao?

Nhưng hiển nhiên, Lại Tư không thể đợi, anh không thể để cho người đàn ông khác nhìn thấy, liền ôm lấy Tuyết Thuần phản ứng chậm chạp kia.

Tuyết Thuần không giãy dụa, không phải là bởi vì cơ thể mềm nhũn, cũng không phải là bởi vì đã quen được anh ôm, mà là bởi vì hơi thở của anh lạnh lẽo như băng, đó là một loại khí lạnh tỏa ra từ bên trong, che dấu dưới bộ dạng nhân nhật giản.

Chẳng lẽ đi núi tuyết rồi trở về, ngay cả Lại Tư cũng trở nên lạnh?

Trước đây ở trước mặt Tuyết Thuần, Lại Tư vẫn luôn rất tao nhã, cho dù cô không cho anh động chạm, anh vẫn cười như ba tháng gió xuân, mặc dù cười giống hệt hồ ly.

Hôm nay, anh trở nên như vậy, ngang ngược, hơi thở lạnh như băng, ngay cả ôm ấp cũng mang theo hơi gió lạnh.

Thay đổi như vậy, ở trong mắt Tuyết Thuần, nhất thời lạnh lẽo giống hệt bão tuyết ở đỉnh K2.

""Vương Kinh Dương, chữa trị cho cô ấy thật tốt, nếu như xảy ra vấn đề gì, ông ở trong bang nhất định sẽ biết bị trừng phạt như thế nào."" Lại Tư lạnh lùng liếc một cái.

Lúc này, Tuyết Thuần nhìn thấy một người đàn ông ngoài bốn mươi đi vào, trên người mặc áo khoác trắng.

Vương Kinh Dương mặt cứng đờ, cung kính gật đầu nói, ""Vâng, thưa thiếu gia.""

Một hồi lâu sau.

""Cô ấy thế nào rồi.""

Con người nhẫn nại không nhìn Tuyết Thuần, trực tiếp nhìn sang Vương Kinh Dương. Lại Tư thừa nhận, anh lúc này vừa ầu trĩ lại ngây thơ, có trời mới biết anh cũng không muốn làm như vậy! Nhưng là vì, anh đối với Tuyết Thuần lại càng thêm yêu thương, anh muốn com đánh cũng không thể đánh, muốn mắng cũng không thể mắng. Nhưng lại nhất định phải cho cô thấy được sự phẫn nộ của anh, không biết phải làm gì, anh đành phải lựa chọn lạnh lùng với cô.

""Thiếu gia, thân thể của phu nhân đã tốt lên nhiều, mặc dù bị tổn thương do giá rét, nhưng cơ thể đã nghỉ ngơi được một ngày một đêm, rất nhanh sẽ bình phục lại. Không đáng lo, nghỉ ngơi nhiều, bồi bổ cơ thể là tốt rồi.""

Vương Kinh Dương ngừng lau mồ hôi lạnh. Đêm khuya hôm trước, Vương Kinh Dương bất ngờ bị gọi đến biệt thự, lúc ấy ông còn tưởng rằng thiếu gia bị bệnh nặng, bằng không tại sao lại muốn ông từ nước nước Mĩ xa xôi trở về chứ?

Không ngờ khi ông đến, đối tượng chữa trị lại chính là phu nhân, không phải là một chủ nẫu được bang phái thừa nhận.

Nói cũng kỳ lạ, rõ ràng đêm qua trán của phu nhân còn nóng hầm hập, hôm nay lại kỳ tích giảm nhiệt như vậy, mạch đập cùng cơ thể cũng khôi phục bình thường.

Vương Kinh Dương làm sao có thể nghĩ đến, cả đêm Lại Tư đều ôm Tuyết Thuần, sát bên người cô cho cô sưởi ấm, dứt cháo, giống như vãn về chính chính cốt nhục thân yêu của mình, sưởi ấm cả người của cô. Như vậy mà chăm sóc từng li từng tí, cho dù là một viên đậu xanh, cũng sẽ nảy mầm vào ngày hôm sau.

""Ừ."" Lại Tư nhàn nhạt đáp, sau đó đứng dậy, kéo rèm cửa sổ ra.

Ánh mặt trời chiếu từ ngoài cửa sổ vào, phản chiếu cơ thể thon dài của anh lên mặt đất, Tuyết Thuần chợt phát hiện, Lại Tư thật sự rất cao, xấp xỉ tới 1m9.

""Vương Kinh Dương, ra ngoài cùng tôi.""

Quay người lại, anh hơi hốt hốt nhìn Tuyết Thuần, không hề để lại một câu liền lập tức ra ngoài.

Vương Kinh Dương khó hiểu nhìn Tuyết Thuần một cái, đây là tình huống gì, vợ chồng bất hòa sao? Việc này nếu những người lớn tuổi kia biết, nhất định sẽ rất vui mừng. Tuy nhiên khi nghĩ tới hậu quả phản bội lại Lại Tư, trong lòng Vương Kinh Dương mạnh mẽ run rẩy, ông quyết định, lúc trở về hỏi thăm người lớn tuổi, ông lựa chọn sẽ im lặng không nói gì.

""Lại Tư."" Cơ thể yếu ớt của Tuyết Thuần vừa mới khá lên, giọng nói vừa nhỏ lại khàn, nhưng vẫn lười biếng mê người.

Chân Lại Tư bỗng nhiên dừng lại, kết hôn lâu như vậy, không, là từ lúc quen biết tới nay, từ trong miệng của cô vốn chưa từng gọi tên của mình. Anh thiếu chút nữa thì bỏ nhào tới dụ dỗ cô, ôn nhu, dịu dàng an ủi cô. Nhưng nghĩ đến việc cô không để ý tới sống chết của chính mình, anh liền ép toàn bộ xuống, nhưng trong lòng lại không thể áp chế được tức giận.

""Chuyện gì?"" Lại Tư không quay đầu lại, chịu đựng cơn sóng trong lòng, lời nói nhàn nhạt tựa như cơn gió trong mùa đông lạnh giá, thổi vào màng nhĩ của cô, giống như một lưỡi dao.

Tuyết Thuần hít một hơi thật sâu, cô đã xác nhận, anh lạnh lùng liếc cô một cái khi cô tỉnh dậy hoàn toàn không phải là ảo giác.

Cô tiếp tục hỏi bằng giọng trầm khàn: ""Anh làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?""

""Không có chuyện gì, em cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi."" Lại Tư chỉ nói một câu, sau đó liền nhấc chân rời đi.

Không có chuyện gì? Quý mới không có chuyện gì! Không nói một tiếng nào rồi đi ba tháng, điện thoại cũng không nghe, anh cứ như vậy mà thiếu vắng cô! Cứ như vậy mà không gặp được cô! Ngay cả chết cũng không muốn gặp anh! Không làm sao mới là lạ!

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn bóng lưng anh rời đi, không có cách nào trút bỏ được mất mát trong lòng, khẽ cau nhẹ lông mày đen, không nhận được nghĩ, như thế nào anh lại thay đổi giống như biến thành một người khác như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Có Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tôi Muốn Điện Thoại Di Động

Rời đi ba tháng, rốt cuộc cô cũng đã hiểu.

Từ nay về sau, cô nghĩ sẽ chỉ yêu duy nhất người đàn ông này. Lại Tư à, cứ như vậy mà chăm sóc cho cô, cứ như vậy khiến cô bắt đầu yêu thương anh, cô muốn thử yêu anh một lần.

Chính vì nhìn thấy hôm qua anh vô tình với người ta, cho nên càng hiểu được anh đối với em vô cùng tốt. Nhớ tới giây phút gần như bỏ mạng của mình, nhớ tới vào bảy năm trước gặp mặt người kia trong lòng không phải bồi hồi, mà là Lại Tư đang thương tiếc cho cô.

Lại chậm chạp, dĩ nhiên cô cũng hiểu được, người đàn ông Lại Tư này, sự dịu dàng của anh đã bắt đầu ăn sâu vào trong lòng cô. Ở trong lòng cô, anh bắt đầu trở nên quan trọng.

Cốc cốc cốc...

Tuyết Thuần lòng vui mừng, ""Vào đi."" Là Lại Tư trở về sao?

Di Lạc bưng thuốc bỏ đi vào, ""Nhìn thấy phu nhân tỉnh, tôi cũng yên tâm. Phu nhân có biết không, đêm đó lúc phu nhân về cả người đầy tuyết, làm thiếu gia lo lắng muốn chết, thiếu chút nữa đã đập nát đồ đạc trong nhà. Sau này phu nhân đừng nên như vậy nữa, nếu không, đừng nói thiếu gia không sợ hãi, ngay cả tôi thiếu chút nữa cũng tái phát bệnh tim.""

""Di Lạc.""

Con người Tuyết Thuần xám xịt, không che giấu được vẻ thất vọng, Lại Tư đâu rồi!

Không hề để ý tới vẻ mất mát kia của Tuyết Thuần, Di Lạc cười thầm trong bụng, phu nhân và thiếu gia đã bắt đầu tự nhiên hơn hẳn, cái này so với thời gian trước vợ chồng ""tôn trọng nhau như khách"" đã tốt hơn nhiều rồi! Được, có tiến bộ, bên này bà cũng thêm một cây đuốc, không tin sẽ không đổ được lòng của Tuyết Thuần nóng lên.

"Đây là thiếu gia dặn dò tôi nấu cháo thịt băm cho cô đấy."

Nhìn thấy con người đen của Tuyết Thuần phát sáng lên trong suốt, di Lạc cười thầm, tuổi trẻ thật tốt nha! Còn có tình cảm mãnh liệt lại ồn ào, bà cũng ông Trần so với nước lọc còn nhạt hơn, mỗi ngày nhìn thiếu gia và phu nhân liếc mắt đưa tình, thật khiến cho người ta phải hâm mộ.

"Cơ thể của phu nhân vừa mới tốt lên, ăn cháo cho dễ tiêu hóa, rất nhanh là có thể phục hồi sức khỏe. Phu nhân xem, thiếu gia đối với cô thật tốt!"

Khỏe môi Tuyết Thuần nhếch lên cười yếu ớt, Lại Tư vẫn là đối với cô rất tốt. Chẳng lẽ anh đi công tác rồi? Cũng đúng nha, anh luôn bận rộn.

Bỗng nhiên trong đầu hiện lên một khuôn mặt, hồng rồ! Thiến Sờ Sờ! Tỉnh lại vì Lại Tư mà kinh ngạc, suýt chút nữa đã quên Thiến Sờ Sờ cùng đám người kia.

Tuyết Thuần nhanh chóng nhảy xuống giường, động tác quá nhanh, không thể tránh khỏi khiến khuỷu tay bị va chạm, làm cho di Lạc đang cẩn thận bưng cháo thịt đựng phải ngã lăn ra.

Choang... một tiếng, bát sứ trắng vỡ tan.

"Ôi!" Di Lạc bên cạnh nhảy dựng lên, sợ tới mức tim đã không tốt lại trở nên thất thường, còn suýt nữa bị bóng.

"Thật xin lỗi!" Tuyết Thuần thở gấp yếu ớt, nhưng là cô không chờ được, nhìn trái nhìn phải, trong chốc lát lại không nhìn thấy đồ đạc của mình.

"Phu nhân đang làm gì vậy? Cần cái gì cứ nói cho tôi là tốt rồi, thiếu gia nhìn thấy cô như vậy, sẽ lại lo lắng." Quan trọng nhất là, sẽ đuổi việc bà! Huhu, bà chẳng qua cũng chỉ suy nghĩ hồ đồ một phụ nữ có chồng đi làm thuê sẽ phải về hưu mà thôi.

Không để ý di Lạc, giờ phút này, trong thâm tâm đều là an toàn của Thiến Sờ Sờ, cô thì đã được cứu, vậy còn người bạn kia đâu?

"Điện thoại di động? Điện thoại di động của cháu đâu?"

"À! Ở dưới nhà, để tôi đi lấy." Di Lạc thấy cô cấp bách như vậy, tưởng rằng có chuyện thực sự gấp, cũng không chờ nổi, nói xong liền ra ngoài.

Nhưng Tuyết Thuần đã lao ra khỏi phòng trước bà một bước. "Phu nhân! Giày!"

Tuyết Thuần lao đầu chạy, thời điểm xuống cầu thang bị trượt chân, cơ thể xoay mình bay bổng lên phía trước.

Tuyết Thuần nhắm chặt hai mắt, nghĩ thầm, ở đỉnh K2 rơi xuống cũng không được cho là vinh quang, lần này lại ngã chết trên cầu thang trong nhà. Cô thực sự cảm thấy vô cùng mất mặt.

Lại Tư hồi ký Vương Kinh Dương ở trong phòng khách, tuy đã biết rằng không có gì đáng ngại, nhưng trong lòng cuối cùng cũng không bỏ xuống được, nhất định phải lên xem một chút Tuyết Thuần có đang ngoan ngoãn ăn cháo hay không.

Không ngờ vừa ngẩng đầu nhìn lên, mới thả lỏng tâm đã bị nhắc tới cổ họng.

Trong nháy mắt, Lại Tư quang bỏ hết hình tượng anh dũng xông lên, anh từng bước chạy lên bốn bậc thang, khó khăn lắm mới ôm lấy được Tuyết Thuần đang rơi xuống.

Phụ nữ đáng chết! Rốt cuộc có thể hay không quan tâm đến chính mình! Em cứ như vậy mà liều lĩnh trèo lên đỉnh K2, đừng nói đó chỉ là giỡn!

Đụng vào lồng ngực rắn chắc, hơi thở quen thuộc, tim Tuyết Thuần nhảy bắn lên lại lập tức rơi xuống.

"Người phụ nữ này, em rốt cuộc muốn anh phải như thế nào? Hà? Em nói đi, chỉ cần em đừng tiếp tục làm anh sợ, Lại Tư anh không nói hai lời, nhất định sẽ làm theo." Tuy rằng giọng nói của Lại Tư vô cùng bình ổn, nhưng cơ thể căng thẳng lại bán đứng tâm tình của anh. Anh rất tức giận! Hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

"Em.. A!" Cả người Tuyết Thuần bị ném bổng lên, lên tiếng sợ hãi, thiếu chút nữa cho rằng sẽ chết ở trong tay Lại Tư.

Lại Tư đỡ lấy bả vai của cô, đánh một cái vào mông nhỏ của cô, "Nếu không nghe lời lần nữa, không cần để em ngã chết, anh sẽ tự tay ném em xuống."

Tuyết Thuần bám vào vai anh, "Thả em xuống! Em muốn điện thoại di động! Điện thoại di động của em.."

Lại Tư bế cô vào phòng ngủ, sau đó hung hăng ném cô lên giường. Tuyết Thuần ngay cả một hơi cũng không thở được, tay mềm nhũn, nằm sấp ở trên giường.

"Di Lạc." Từ trong kẽ răng phát ra giống như gần từng chữ, "Nếu lại không chăm sóc tốt cho phu nhân, tôi sẽ cho bà về hưu trước thời hạn."

Sắc mặt di Lạc trắng bệch, bận rộn gật đầu không ngừng, liên tục đáp, "Dạ vâng, thưa cậu." Dọn dẹp mảnh vỡ trên mặt đất, len lén lau mồ hôi lạnh một cái, phu nhân là một người vô cùng tốt, chỉ vì cô liên quan tới thiếu gia, cho nên mới sợ tiếp xúc với phu nhân, chỉ một chút chuyện nhỏ xảy ra thì tuổi già

này cũng khó mà giữ!

"Em muốn điện thoại di động..." Hai ngày không ăn uống gì, cộng thêm trải qua giày vò lần này, Tuyết Thuần bắt đầu chóng mặt.

Nhưng mà Thiến Sở Sở, trong lòng cô đau xót, cô không thể có chuyện gì được! Những năm nay vẫn luôn là người bạn ở bên cô nên tuyệt đối không thể có chuyện! Nếu không, cô cũng không muốn sống.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt không có chút huyết sắc của cô, tay vô lực, run rẩy mềm nhũn đưa ra đòi điện thoại di động, con ngươi đen như ngọc lưu ly phảng phất tràn ngập nước.

Trong lòng Lại Tư căng thẳng, đáy lòng không khống chế được mà dâng lên một trận thương xót. Nhìn thấy cô như vậy, lòng anh cứng rắn cũng mềm mại xuống. Nếu cầm lấy người cô mà không gãy, anh sẽ thỏa hiệp.

Anh sờ vào túi, sau đó tay thon dài lấy ra một chiếc điện thoại di động màu xanh lá cây, "Cho em, nói tóm lại, cơ thể vẫn là quan trọng nhất."

Có 199 cuộc gọi nhớ hiện lên, anh chỉ nghe một lần rồi trực tiếp tắt máy, bởi vì đầu dây bên kia là một phụ nữ lưỡi khô, anh không chịu nổi quá nhiều như vậy, cũng may Tuyết Thuần là người phụ nữ im lặng ít nói, anh mới có thể chịu đựng được nỗi, cái này gọi là bù đắp tốt.

Tuyết Thuần nhận lấy điện thoại di động liền lập tức bấm, cô còn chưa kịp lên tiếng, đầu dây bên kia đã hô lên.

"Tuyết Thuần nhà cậu nha! Thế nào bây giờ mới gọi điện cho tớ, còn tưởng rằng cậu chết mất xác rồi! Chồng cậu cũng thật là, sao lại giống như cười lên đầu lên cổ cậu vậy, lại có thể cúp hai trăm lần tớ gọi điện tới, còn tắt máy, hại tớ không tìm thấy cậu..."

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đánh Giá Người Yêu

"Sở Sở." Nghe thấy giọng nói cầu nhàu quen thuộc, trong lòng Tuyết Thuần ấm áp, giọng điệu liền trở nên lớn hơn, "Mọi người có khỏe không?"

Bên kia im lặng một lúc lâu, "Không sao, chỉ có tớ và Tom, cậu là ba người trở về."

Mây đen của Tuyết Thuần có chút đau xót, tay nắm di động run run, "Làm sao có thể? Tớ rơi xuống nơi sâu như vậy vẫn còn được cứu, những người khác làm sao có thể?" Đây không phải là sự thật! Mặc dù quen biết mọi người không lâu, nhưng lúc huấn luyện tại doanh trại ở căn cứ, mọi người đều một lòng đoàn kết, quan tâm lẫn nhau, ấm áp giống như người một nhà, làm sao có thể nói không trở lại là không trở lại? Cô cảm thấy chuyện này không phải là sự thật.

"Tuyết Thuần." Thiến Sở Sở trầm giọng kêu tên của cô.

Thiến Sở Sở là một người chừng mực, rất ít nói chuyện như vậy, trừ phi có chuyện đặc biệt nghiêm trọng.

Tuyết Thuần lại một phen "kinh hồn bạt vía", vội vã hỏi: "Sao vậy? Có phải cậu không được khỏe không?"

Leo núi gặp chuyện không may, mất tay mất chân, thậm chí mất mạng, bọn họ đều đã chuẩn bị tâm lý tốt. Nhưng mà cô thà để người đó là mình, chứ nhất định không hy vọng là Sở Sở. Sáng sủa hoạt bát như vậy, vẫn luôn làm bạn với cô, ở bên cô lúc cô đơn, là cô gái mang đến cho cô sự áp áp, không thể trở thành một người khiếm khuyết.

"Tuyết Thuần, quên Trình Lăng đi."

Cái gì? Cô nghe được âm thanh vỡ vụn ở trong lòng mình, tuy rằng cô đã nghĩ tới việc yêu Lại Tư, nhưng từ trong miệng Thiến Sở Sở nói, Tuyết Thuần không nhận được đau lòng.

Trầm mặc một hồi lâu, Tuyết Thuần mới tìm lại được giọng nói của mình, nhẹ giọng giống như ni non hỏi, "Tại sao bỗng nhiên cậu lại nói đến việc này?"

"Một người đàn ông tình nguyện mạo hiểm tính mạng, phải cứu ra bằng được người phụ nữ của mình. Đàn ông như vậy, chẳng lẽ không đáng để cậu yêu sao? Tuyết Thuần, đã nhiều năm như vậy mà Trình Lăng cũng không có trở về, cậu không cần đợi nữa. Mặc dù lúc trước tớ có hơi tức giận trước lời nói của mẹ nuôi cậu, tùy tiện lập gia đình, nhất là giận cậu vì không biết thương tiếc chính mình. Tớ đã đồng ý với Trình Lăng, giúp bảo vệ tốt cho "công chúa Bạch Tuyết" của anh ta. Nhưng là, ước định năm đó của anh ta đã sớm qua thời hạn, chẳng lẽ cậu không bỏ xuống được sao?"

Thiến Sở Sở làm sao có thể không biết, Tuyết Thuần trèo lên đỉnh K2, thật ra là trong lòng vẫn còn nhớ Trình Lăng.

"Tuyết Thuần, cậu thực sự là một cô gái vừa dịu dàng lại hiền lành, mấy năm nay học tính cách mạnh mẽ thật mệt chết nha, Lại tổng... Anh ta, là một người đàn ông cậu có thể gửi gắm cả đời đó."

Thời điểm Tuyết Thuần tán gẫu trên điện thoại, Lại Tư vẫn nhìn cô chăm chăm.

Nhìn mặt của cô lúc vui lúc buồn, sau đó một lúc lại khôi phục bình tĩnh, sau đó ánh mắt sáng long lanh như chứa vô số những ngôi sao ngược lên, nhưng lại mang theo một chút ưu thương, kinh ngạc mà nhìn anh. Cô nghe được điều gì đó mà giống như mất hồn, tựa như muốn nhìn xuyên qua cả người anh.

Lại Tư nhủ mảy, tuy rằng anh đang giận dữ Tuyết Thuần, nhưng không hề tỏ vẻ anh sẽ cho phép người khác làm cô khổ sở. Người có quyền để cho cô phải đau buồn, chỉ có thể là anh! Ở quá khứ, rồi cả tương lai, anh sẽ cho tất cả bọn họ biến mất không còn một mống!

Không chút do dự đoạt lấy điện thoại của Tuyết Thuần kè vào tai mình, di động đều bên kia còn đang lải nhải nói, "'Tuyết Thuần cậu rốt cuộc có đang nghe tớ nói hay không, tớ nói chuyện Trình Lăng, cậu cũng đừng..."'

Màn hình điện thoại di động tối sầm lại, Lại Tư cất vào, "'Trong khoảng thời gian này em tuyệt đối không được đi ra ngoài, ngoan ngoãn nghỉ ngơi ở trong phòng.'" Ngưng một chút, rồi lại nói thêm: "'Cũng không cần ra khỏi cửa phòng, cần gì thì nằm trên giường gọi di Lạc.'"

Ý gián tiếp chính là, mấy ngày nay phải ngủ ở trong phòng ngủ ở trong phòng ngủ của bọn họ, sẽ không cần phải ngủ ở phòng ngủ kia của cô."

Bọn họ, cùng giường cùng gối.

"'A.'" Tuyết Thuần dùng hết sức lực, nằm ở trên giường, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể cử động. Chỉ có anh mắt vẫn nhìn theo chiếc điện thoại di động màu trà xanh trên tay Lại Tư, anh cầm điện thoại của cô đi đâu vậy?

Lại Tư giống như nhìn thấy ý nghĩ của cô, "'Vì để em an tâm nghỉ ngơi, di động này tạm thời anh sẽ giữ.'" Khi nói cũng không quay đầu lại mà rời đi luôn.

Ở trên đỉnh K2 mà sử dụng trang bị súng ống đạn dược trong bang, anh trở về sẽ phải giải thích như thế nào?

Ăn một chút cháo thịt, đến buổi trưa, trừ cơ thể bên ngoài có chút trầy xước ra, còn lại đều ổn, hai ngày sau, Tuyết Thuần đã có thể đi lại bình thường.

Về phần Lại Tư, vất vả lắm mới khiến Tuyết Thuần không phản kháng lại, còn muốn ăn thật ngon để duy trì niềm vui. Không ngờ, những người lớn tuổi trong bang không chịu bỏ qua, không thuận theo, để cho anh phải bay nghìn dặm trở về giải thích.

Vì những ngày sau Tuyết Thuần đã tốt hơn một chút, Lại Tư có chút suy nghĩ, dứt khoát quyết định lợi dụng cơ hội tốt này, xóa sạch dị kỷ. Toàn bộ những người gây khó dễ cho Tuyết Thuần, anh muốn diệt trừ tận gốc!

Trong phòng ngủ ngày ngốc đã ba ngày, Tuyết Thuần vô cùng nhàm chán, lại muốn làm lại nghề cũ, đã nhận một vài văn bản ở trên mạng về làm.

Đang vui đùa ở trong phòng của chính mình, lại đột nhiên nhìn thấy quyển nhật ký vốn đã được mình khóa kỹ, đặt ở trên bàn của cô. Xấp nhật ký dày này cô bắt đầu viết từ năm học trung học cơ sở, bởi vì trong lòng có nhiều buồn bực không dám nói, nên đây là thứ duy nhất giúp cô bày tỏ nỗi lòng.

Còn có một quyển đang mở ra, Tuyết Thuần cảm thấy có chút kỳ lạ, chẳng lẽ lúc cô rời đi đã quên đóng kỹ? Trên một trang giấy, hiện ra một tấm ảnh đã cũ. Đó là một người đàn ông còn trẻ, vẻ mặt tươi cười giống như ánh mặt trời, so với Lại Tư hoàn toàn là hai người khác nhau.

Nhìn chăm chăm tấm ảnh đã ố vàng kia, Tuyết Thuần có chút hoảng hốt.

Bảy năm thương nhớ, rung động mà thâm mến, thế nhưng lại theo thời gian trôi đi rồi dần dần biến mất.

Đã có lần, cô vẫn nghĩ yêu một người, đó là chuyện cả đời.

Thế nhưng, Lại Tư xuất hiện làm cho thâm tâm của cô bị nhiễu loạn. Cô bây giờ, tràn ngập trong lòng là Lại Tư. Lại lần nữa nhớ tới ngày ấy cô leo núi luôn bầu vuu lấy người đàn ông kia, nhớ lại đã không còn cảm giác mãnh liệt, hơn nữa lại có chút thất vọng.

Tình yêu, chính là thời điểm ta gặp gỡ đúng người, chỉ có vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Lại Tư Lại Giận Nữa Sao?

Trong hình là một nam sinh tỏa sáng như ánh mặt trời, không được tự nhiên mà nói, nam sinh đó đã khiến cô phải chờ đợi năm năm, nhưng thời điểm vô tình nhớ lại, đã không hề còn đau buồn như trước nữa.

"Nếu em trèo lên đỉnh K2 thành công, anh sẽ sớm trở về với em."

Câu nói làm động lòng người kia, nụ cười sáng đến rực rỡ, giống như là một dấu ấn khó phai, vẫn luôn khắc sâu ở trong lòng của cô. Thậm chí Tuyết Thuần còn nhớ lúc anh cười còn để lộ ra hàm răng trắng muốt, còn có lúc cầm quả bóng rổ thì lộ ra cánh tay rắn chắc màu đồng.

Tuyết Thuần nhìn chăm chăm bức ảnh giống như đã đi vào cõi tiên, hoàn toàn không hề biết phía sau lưng có một con người đang tươi cười, khuôn mặt tuần tú bình tĩnh đến nỗi đen lại, nhờ cơ thể kia, nhiệt độ trong phòng đã giảm xuống hai, ba độ.

Xoạt! Quyển nhật kí bị lấy đi.

Bị tiếng động cắt đứt việc nhớ lại hồi ức, Tuyết Thuần bỗng trở lại hiện thực, hoảng sợ hỏi: "Ai vậy?"

Quay đầu, thấy Lại Tư đang dldq.com cười âm u, tuy rằng môi nhếch lên, nhưng con người lại âm trầm lạnh buốt đến mức dọa người, Tuyết Thuần lập tức sồn gai óc.

Lại Tư như vậy, làm cho cô nhớ lại thời điểm thử lễ phục ba năm trước, anh nhìn Đại tiểu thư Trù vừa vô tình, lạnh lẽo lại cứng rắn, tuy nhiên về mặt lần này, có vẻ còn trầm trọng hơn một chút.

Tuyết Thuần không biết lí do, với chuyện tình cảm cô rất ngu ngốc, hồn nhiên đến mức không ngờ, nhật kí viết về chuyện mình thầm mến ở trung học cứ để cho người ta nhìn cũng được. Mà khi nhìn thấy bộ dạng của Lại Tư khi mở tấm ảnh mà cô quý trọng ra, càng thêm tin tưởng ý nghĩ không lâu lúc trước.

Cơ thể bị nhắc bỗng lên, Lại Tư ôm cô đi ra ngoài.

"Lại Tư, anh muốn đưa em đi đâu?" Tuyết Thuần hỏi, còn tưởng rằng vẫn giống như lúc trước mà yêu cô, nuông chiều cô, thương tiếc cô còn hơn cả những hoàng tử Lại Tư ưu nhã khác.

Lại Tư ôm cô vào phòng ngủ, giống như xách một con gà con, ném về phía giường mềm mại, sau đó cơ thể thon dài cao lớn nặng nề áp xuống.

Bị giam cầm ở trong thế giới của anh, Tuyết Thuần dịch lên phía trên, ít nhất cũng có thể mở ra một chút không gian, hơi thở của anh sẽ không thể chiếm lấy hô hấp của cô. Cùng anh đối mặt mà làm ra hiềm khích, cũng sẽ không trở thành một con người nhỏ bé.

Tuyết Thuần nhìn kĩ mặt của anh, khuôn mặt này trước kia luôn tươi cười, giờ phút này đã mang theo vài phần lạnh lẽo cứng rắn, môi mím lại lạnh buốt, con người tối sầm. Nhớ đến lúc tỉnh lại ngày hôm trước, anh cũng có bộ dáng này, giống như đang rất tức giận, tức giận? Lại Tư cũng có lúc tức giận sao?

Anh tức giận như vậy nhất định là có chuyện nha! Chuyện gì mà làm cho anh khó giải quyết như vậy, không còn tươi cười như trước? Trong lòng Tuyết Thuần không khỏi dâng lên chút thương tiếc, bàn tay nhỏ bé không tự chủ được xoa nhẹ lên khuôn mặt tuần tú của anh, nhẹ nhàng hỏi, "Làm sao anh lại tức giận chứ."

Nếu quyết định sẽ yêu, vậy thì phải trả giá.

Nếu như trả giá quá nhiều dẫn đến việc mất thăng bằng, như vậy cân sẽ nghiêng về hạnh phúc nhiều hơn. Chuyện vợ chồng, nhờ có Lại Tư ở bên cạnh, giống như trở nên dễ dàng chinh phục hơn. Như vậy, ở bên anh, cô sẽ thoát khỏi vực sâu tối tăm, nắm được hạnh phúc.

Leo lên đỉnh K2, đối mặt với việc sinh tử, Tuyết Thuần mới ngộ ra, sinh mệnh là thứ vô cùng yếu ớt nên d~dlqdon vô cùng trân quý, nhất phải yêu thương chính mình, yêu luôn người yêu của cô. Mà người này, chính là Lại Tư, còn có... Mẹ nuôi, mặc dù mẹ nuôi từng vì công ty mà vứt bỏ cô, nhưng mấy tháng ở nơi này, cô sớm đã hết giận, nếu rảnh rồi sẽ cùng Lại Tư trở về thăm mẹ nuôi. Cô hồn nhiên mà không để ý, đã coi Lại Tư đặt vào phạm vi người một nhà.

Hô hấp Lại Tư cứng lại, động tác cũng ngưng lại. Tuyết Thuần đối với anh lại dịu dàng như vậy, bởi vì hiếm, cho nên càng khiến đáy lòng xúc động mà mềm mại lại. Không có cách nào khác khổng chế, lòng bắt đầu xao động.

Quá khứ, vì để lấy được cô gái cư xử thành khẩn thẳng thắn, vì để phá tan nội tâm đã được bố trí phòng vệ tầng tầng lớp lớp của cô, anh đã nguy trang thành người nhả nhận, dùng nụ cười để che dấu lòng dạ đen tối. Anh luôn tính để không lộ sơ hở, nhất thời kích động đã đắc tội tới người lớn tuổi, thậm chí không tiếc việc chấm dứt quan hệ với Trù gia.

Vì cô lúc vui lúc buồn, có khi lại hoảng sợ giống như một đứa trẻ, có khi lại xúc động giống như một con rồng đang giận dữ, ném đủ đắng cay lại vẫn yêu say đắm. Tuyết Thuần ở trong lòng anh chính là quan trọng đến như vậy! Không thể vì chuyện quá khứ mà phá đi hiện tại.

Về mặt Lại Tư trì hoãn, con người thâm thúy vẫn đen như đêm tối, có cái gì ở đó cuộn cuộn. Yêu càng sâu, đau khổ lại càng nhiều.

Người đàn ông kia dù sao cũng là quá khứ, anh không ngừng an ủi chính mình, cố nén lửa giận, lại nhìn không được nghiêng rằng nghiêng lợi, "Người đàn ông kia là ai?"

Con người đen giống Lưu Ly dao động, đầu nhỏ nghiêng về một bên, "Đàn ông? Đàn ông nào cơ?"

Lửa giận trong lòng Lại Tư lại dâng lên, Tuyết Thuần đáng chết, còn đang gạt anh? Mấy năm trước cùng tên đó leo núi, thân mật với nhau, vừa rồi còn nhìn đến si mê.

Lại Tư cười vô cùng đẹp, nhưng con người lại lạnh khốc đến dọa người, "Không cần ngại biện, nói đi, người đàn ông trong ảnh rốt cuộc là ai?"

Khó khăn lắm mới khiến cho quả đấm của anh sát vành tai Tuyết Thuần, gổ làm bằng bông tơ này là số một, trên chiếc diendanqdon giường chất lượng thuộc loại tốt nhất nảy ra âm thanh "bụp". Âm thanh nặng nề kia, là anh kiềm chế lửa giận, cho nên đã cố gắng để cô không bị thương.

Có lẽ lòng người đàn ông luôn bị coi thường, chiếm được cơ thể người phụ nữ mình yêu mến, sẽ luôn tưởng rằng mình đã thành công chiếm trọn được người phụ nữ đó.

Sau đó khi lại một lần nữa đối mặt với người phụ nữ của mình thì người đàn ông sẽ tháo tất cả nguy trang xuống, không ý thức được để lộ ra bộ mặt thật.

Mà Lại Tư, trải qua việc Tuyết Thuần "đi không từ biệt", vì người đàn ông khác mà leo đỉnh K2, còn có quyền nhật kí từng tờ từng tờ tràn đầy luyến ái, thân kinh chịu kích động mạnh, không khống chế được, khiến cho Lại Tư lòng dạ đen tối chính thức hiện ra, lên sàn trước thời hạn!

Tuyết Thuần rốt cuộc cũng hiểu rằng Lại Tư trở nên như vậy là do cô. Lại Tư không còn đeo kính, đường nét trên mặt tuấn tú cương nghị, làm làm cho anh trở nên nam tính, cô nhìn đến nỗi tim đập thình thịch. Nhưng vừa nhìn thấy anh thô bạo mãnh liệt như vậy, dày đặc khí lạnh, khiến cho cô bỗng co rúm lại.

Tuyết Thuần suy nghĩ, ánh mắt đột nhiên tròn tròn. Nếu như nói bức ảnh, vậy chỉ có thể là anh đã biết. "Anh làm sao lại biết anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ghen

Quả nhiên! Trong lòng Lại Tư có tiếng "lộp bộp", sau đó khuôn mặt tối sầm, hai bên thái dương nổi gân xanh như muốn nổ tung mạnh mẽ.

Trong chốc lát vất vả lắm, Lại Tư mới mở miệng cười lạnh, che dấu lời nói nguy hiểm với cô gái đang ở dưới thân, giống như dụ dỗ hỏi: "Trình Lăng, là ai?" Chẳng lẽ là bạn trai ngày trước của cô? Tuyết Thuần của anh cũng sẽ không yêu đương khi mới hơn mười tuổi chứ?

Tuyết Thuần giật mình, sau đó về mặt nhìn qua có vẻ kinh hoàng.

Lại Tư lập tức nhận ra, trong lòng vô cùng khó chịu làm cho anh rất không thoải mái. Anh vẫn cứ nghĩ, cô hoàn mĩ trong trắng, từ đầu đến cuối, chỉ có qua lại với một người đàn ông là anh, thì ra trong lòng của cô sớm đã có người khác, còn chờ hấn năm năm.

Nếu không phải anh dùng chân chắn ngang, có lẽ Tuyết Thuần sẽ vẫn còn chờ đợi người đàn ông đã rời đi kia.

Tay Tuyết Thuần gắt gao siết chặt ga giường, anh không nên biết, nam sinh kia đã xua tan bóng tối quanh cô, cô chưa bao giờ nói quá nhiều chuyện với người khác, chỉ trừ Thiên Sở Sở.

Bạn trai, cũng không đúng, năm ấy mọi người đều còn nhỏ. Cho dù có, quá lắm cũng chỉ là thích, tình đầu ngây ngô mà thôi! Ngay cả chính cô cũng hoài nghi, năm ấy nam sinh kia nói như vậy, đều là giả?

"Không phải."

Tuyết Thuần lắc đầu một cái, không dám đoán làm sao anh lại biết được.

Cô vẫn còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, có phải hay không hay chỉ là Thiên Sở Sở lỡ miệng? Hoặc là ngày đó trong điện thoại di động, thật ra đã bị anh nghe thấy đây? Nhưng điều này cũng không chứng minh được cái gì nha! Cái này ngay cả chính cô cũng không dám viện cớ.

"Kia là thế nào?" Lại Tư nhếch môi cười lạnh, giọng lên quyền nhật kí mà Tuyết Thuần vốn cất giấu kĩ nhiều năm, anh cảm quyền nhật kí phiếm cử mờ ra đọc, môi khẽ nhếch, "Anh là một người đàn ông rực rỡ như ánh mặt trời, mỗi lần nhìn anh cười, giống như là nhìn thấy mặt trời vậy, bóng tối trong lòng đều tan biến, sau đó quanh tôi đều là ánh mặt trời ấm áp..."

"Sao anh lại đọc trộm nhật kí của em!" Tuyết Thuần giãy giụa ngồi dậy, nói xong liền muốn đoạt lấy bằng được.

Lại Tư hí mắt, mắt lộ ra vẻ tức giận. Anh đọc trộm? Nếu không phải vì cô bỏ chạy không chút tung tích mà chỉ để lại một mảnh giấy, anh sẽ phải lo lắng muốn chết ư? Nếu không phải vì tìm cô, đau khổ tìm kiếm manh mối, có thể phát hiện quyền nhật kí yêu đương của cô?

Nếu có thể trở lại, anh tình nguyện chưa từng thấy qua nó.

Như vậy, anh vẫn sẽ cho rằng, trong lòng Tuyết Thuần, như vậy cho đến cuối cùng, chỉ có một mình anh. Thân là ddldq lão đại trong bang, người cao ngạo như anh tuyệt đối không cho người khác giẫm đạp.

Người đàn ông khác, cho dù hiện tại cô chỉ thuần khiết lưu lại một chút thứ về hân cũng không được! Huống chi, chết tiệt! Người đàn ông kia, ở trong lòng cô có vẻ vô cùng quan trọng! Đây chính là điều khiến anh tức giận nhất! Mà việc anh muốn tìm người đàn ông kia quyết đấu cũng không thể, cảm thấy không có nơi xả giận. Loại buồn bực này khiến anh hết sức khó chịu.

Hừ, thật đáng buồn là, luôn tự xưng là người có chí sở thông minh cao trên thương trường, từ nhỏ đã là một thần đồng, Lại Tư là người Lại gia tin tưởng nhất giao cho việc tiếp quản bang hội, nhưng ngay cả đến bản thân mình cũng không hiểu, thì ra anh là đang ghen! Nếu như anh sớm biết loại cảm giác này khi yêu cuồng nhiệt của người đàn ông thì đã sớm bình thường, hai người cũng sẽ không âm ỉ lâu đến như vậy.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lại Tư đột nhiên nhếch môi cười quỷ dị, "Cuối nhất kí, hình như là nói cái gì mà chờ hân ta đi du học trở về, phải không?" Tuyết Thuần, như thế nào anh lại chưa từng biết em yêu người đàn ông khác? Anh không phải là người đàn ông đầu tiên sao? Đêm hôm đó, thời điểm anh tiến vào cơ thể em, đụng tới nơi đó không phải là màng trinh ư? Máu kia sẽ không phải kinh nguyệt chứ?

Tuyết Thuần chỉ cảm thấy diệnxddenlqdon đau đến không thể hô hấp, môi run rẩy, vẫn không thể ngờ Lại Tư vốn tao nhã lại có thể nói ra những lời như vậy. Cô tức giận đến đỏ mắt, môi đỏ mọng run run, "Không phải như thế, anh rốt cuộc là đang nói cái gì?"

Cô rất nhanh đã khóc, không biết là vì bị đọc trộm nhật kí, hay là vì Lại Tư đã làm tổn thương lòng cô.

Lại Tư không chút thương tiếc nắm lấy cằm xinh đẹp của cô, Tuyết Thuần kêu đau một tiếng.

"Hiện tại em là người phụ nữ của Lại Tư anh, em lại có thể treo lên lưng anh, ngay cả tính mạng cũng không cần chỉ để đăng tới đỉnh K2, vội vã như vậy để tìm người tình cũ ân ái? Có phải không?"

Đôi môi của Lại Tư cắn lấy tai cô, hơi nóng gáy trắng mịn của cô, giọng nói trầm thấp đầy gọi cảm giống như kéo đàn cello, "Có phải là vì anh đụng chạm cơ thể của em, phá đi nơi đó của em nên em cảm thấy có lỗi với hân, cho nên chạy lên đỉnh K2, nhìn một cái vì hân đã không giữ lời hứa sẽ trở về tìm em? Hay là, em đã không thể chờ đợi mà rời khỏi anh? Tuyết Thuần à, là thế này phải không?"

Nội tâm Tuyết Thuần chấn động, càng ngày càng thêm đau. Trong lòng không ngừng xuất hiện lên sự đau đớn xa lạ, để cho cô bỗng chốc hít thở không thông. Đây là hoàng tử lịch sự ưu nhã đó sao? Là Lại Tư luôn cười nhẹ ấm áp với cô sao?

Không hiểu sao, ánh mắt Tuyết Thuần thực chua xót. 14 tuổi đã bắt đầu trải qua nhiều chuyện, cho nên đến tận D~ dlqdon.com bây giờ đã không còn khóc ở trước mặt người khác, cô cứ như vậy mà cắn chặt môi dưới, tròng mắt, lắc đầu, im lặng khóc lóc kể lể.

Không phải như vậy, chuyện này sao lại trở nên như vậy? Tất cả không phải đều là hạnh phúc ấm áp ư? Lần đầu tiên cô nghĩ đã vào cánh cửa của một người đàn ông yêu mình, sao lại biến thành một ác ma như vậy?

Nhìn Tuyết Thuần yêu mến bật khóc, điềm đạm đáng yêu. Con người Lại Tư sắc bén, lại tự nhiên trầm nghĩ, đều là vì người đàn ông kia mà ra! Nghĩ đến đây, bạo lực lúc tiếp quản Hắc bang được Lại gia truyền lại bắt đầu hiện ra ngoài, động tác không hề nhẹ nhàng nữa mà trở nên thô lỗ.

Đầu bị hung hăng ném lên giường, trong phút chốc liên choáng váng. Hơi thở bá đạo cứ như vậy mà vây quanh cô, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, Lại Tư liền xé rách quần áo của cô, kéo cao tay của cô lên, vén vạt váy lên bên hông, không chút thương tiếc vùi vào da thịt trắng như ngọc, mịn màng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Rúc Vào Trong Mai Rùa

"Anh không nên như vậy! Em không thích." Tuyết Thuần đỏ mắt, đẩy anh ra.

Vì sao lại không hề tôn trọng ý kiến của cô, mỗi lần đều dùng sức mạnh chứ? Tuyết Thuần rất không thích có cảm giác bị ép buộc, nếu anh vẫn dịu dàng như trước, cô nghĩ, cô đã có thể chấp nhận.

Nhưng mà lần này không được! Nếu hiện tại làm ra chuyện như vậy, anh sẽ còn có thể chiếm đoạt lấy cô ở tình huống nào nữa? Nguồn gốc là vì hiểu lầm và tức giận, như vậy xảy ra quan hệ khi đã kết hôn ở đây so với cưỡng hiếp khác nhau ở chỗ nào?

Bữa tiệc đêm đó anh trúng thuốc ddlqd kích tình của người khác, có thể giải thích vì "thân bất do kỷ" (nghĩa là không làm chủ được bản thân). Nhưng mà hôm nay anh lại tỉnh táo, nhớ tới lúc trong phòng cô đã mở quyển nhật ký ra đọc, có phải là anh chỉ đọc duy nhất một trang đó thôi hay không?

Chỉ là nghĩ như vậy, cô liền xấu hổ không thôi. Trong quyển nhật ký vốn có nhiều ý tưởng dơ bẩn của cô, khó khăn nhất là mở miệng chuyện tình, đau nhất là khóc lóc kể lể! Cái loại này giống như bị người ta vạch quần áo sỉ nhục, trần trụi đến không còn bí mật gì đáng nói. Cách làm của Lại Tư, là một sai lầm không thể tha thứ.

"Không thích? Em cũng đừng quên, đêm đó em ôm lấy anh như thế nào? Chúng ta như vậy, như vậy, còn có như vậy..." Lại Tư vừa phả ra hơi thở mập

mờ, vừa nâng chân của cô lên đặt ở bên hông, bày ra tư thế đầy mờ ám, nhớ lại lần triển miên đêm đó.

Môi hơi lạnh, hơi thở nóng rực, ném nhưng qua lại ôn nhu, thô bạo cạy hàm răng của cô ra, cuồng dã dầy dụa lấy lưỡi của cô.

Hai tay to lớn của anh, một cái nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu, bởi vì cơ thể bị anh đụng chạm khẽ run sợ, thân thể lo lắng cong lên, động tác này lại càng làm cho anh tức giận.

Tuyết Thuần kinh hoàng, kịch liệt giằng co, anh như vậy với cảm thụ thật không khác gì nhau. Đêm đó mặc dù không thể làm chủ, nhưng cũng là tràn đầy thương tiếc, mà nay hai tay của anh hung hăng thô bạo, da thịt trơn mềm không chịu nổi dầy vò, mỗi một chỗ anh thô bạo vuốt ve đều để lại vết ửng đỏ.

Dù vậy, nhưng nghĩ tới bí mật nhiều năm cô cất giấu bị anh nhìn thấy, liền không có cách nào giống như đêm đó, tựa như bị trúng tà mà sa vào trong nụ hôn đầy kỹ thuật của anh, lúc này cô vẫn còn nhiều tức giận, đầu óc vẫn rất tỉnh táo.

Lưu luyến dời khỏi đôi môi cô, Lại Tư hướng đến những nơi khác "công thành đoạt đất". Nét mày, hàng mi, vành tai, chóp mũi, má ngọc, xuống chút nữa.

... ..

"Thích không?" Đáng tiếc lại không phải là do người đàn ông Trình Lăng kia làm, nơi này hẳn ta không có chạm qua, nơi này, còn có nơi này, sau đó... "Cần một chút vào nơi đây đây, cơ thể Tuyết Thuần không không chế được run lên.

Đêm đó cũng chưa từng trải qua d-danleqd xấu hổ và tức giận, cô đã bị kích thích. Cô nhẫn nhịn, phát hiện anh một chút cũng không có ý định dừng lại, vẫn đang cố chấp làm nhục cô. Tại sao? Tại sao cứ phải để ý tới quá khứ của cô. Cô vất vả lắm mới có dũng khí để yêu, lại như vậy mà hủy diệt hy vọng của cô.

Tay không thể tự do hoạt động, nhưng cô còn có chân mà! Đừng nhìn thấy cô bình thường ít nói là nhu nhược, có thể trèo lên đỉnh K2, cơ thể và tư chất ở bên trong không phải cũng rất tốt hay sao? Ở thời điểm Lại Tư cuồng nhiệt hôn cô, lúc miễn cưỡng nhất, cô chậm rãi giật giật đùi, chuẩn bị cho anh đón đầu một trận đau đớn, để cho anh biết, cô không phải lúc nào cũng sẽ để cho anh "anh cần em cứ lấy" được!

Thời điểm đang cong đầu gối, đụng phải vật nóng cứng rắn như sắt thép. Tim Tuyết Thuần như nhảy ra ngoài, nhưng là cơn tức vì bị đọc trộm bí mật, làm cho cô không bị nụ hôn của anh đoạt đi lí trí. Cô tranh nơi vừa nóng lại cứng kia ra, chân cong lên thật cao, hung hăng đá một cái!

Tuyết Thuần thường dịu dàng ngoan ngoãn, cho nên Lại Tư đang mãi mê hôn nơi thơm mát liền không hề phòng bị, bên dưới đột nhiên đau xót, một lực mạnh mẽ, đập đổ anh xuống giường.

Đừng nhìn Tuyết Thuần bình thường nhu nhược, bởi vì cơ thể cũng rất có lực, trong lúc đó cô đã nghĩ đến việc Lại Tư thông minh sẽ không để cô có cơ hội lần hai, cho nên đã dốc toàn lực đá một lần.

"Anh đều xem cả rồi? Nhật ký của em, rốt cuộc đã nhìn thấy bao nhiêu?" Tuyết Thuần nhanh chóng thở gấp, chặt vật kéo lại quần áo, khóa cơ thể lại thật chặt.

Lại Tư vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, quý dị đến không bình thường, "Bảo bối, em nghĩ sao?"

Tuyết Thuần nghẹn ở cổ họng, nhưng cô biết mình không thể yếu thế, một khi yếu thế, liền nói lên tương lai bất bình đẳng. Mặc dù cô sống phụ thuộc, nhưng bản thân cũng không phải là của người khác.

"Lại Tư." Mắt Tuyết Thuần khép hờ, thời điểm ngược lên lần nữa, rụt rè buồn bã, con ngươi nhàn nhạt, đã không hề trong suốt ướt ướt như lúc trước, giống như lúc ban đầu, chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lại Tư trong lòng lạnh lùng, cô thân thiện lớn tiếng, không có phẫn nộ, tâm không có tổn thương, cũng không có cầu xin, chỉ có khoảng cách xa lạ. Đột nhiên con người của anh co lại, anh tình nguyện cái lộn với cô, thậm chí thỉnh cầu anh tha thứ, cũng không muốn nhìn thấy cô cư xử với anh như người xa lạ.

"Anh nhớ những chuyện 'trời ơi đất hỡi', em cũng không so đo. Anh đã chán ghét em, không muốn gặp em, đại khái có thể làm như em không tồn tại, hoặc là em chuyển đi khỏi cuộc diananleqd.com sống của anh. Nhưng mà, xin anh đừng nhục nhã em, bất luận phát sinh chuyện gì, lương tâm của em đối với anh đã có 'trời đất chứng giám', em cũng tự nhận chưa từng làm chuyện có lỗi với anh."

"Chúng ta, mỗi người nên lui về vị trí ban đầu của mình. Không cần... Từng bước lại gần nhau, chúng ta không thích hợp."

Tuyết Thuần cúi thấp đầu, động tác thông thả mà bình tĩnh, sửa soạn lại quần áo của chính mình, trong lời nói vô cùng quyết liệt, sau đó từng bước đi khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng.

Trong một khắc cửa phòng vừa đóng, Lại Tư giật giật môi, bỗng nhiên nhận thấy rằng, mọi chuyện dường như đã kết thúc. Cô lại lui về trong mai rùa của chính mình.

Rắc! Gương trang điểm điêu khắc tinh tế rơi xuống nát tan tành, tay Lại Tư nắm lại dính đầy máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cắt

Sáng sớm

""Đứng lại.""

Lại Tư ưu nhã lau chùi khoe miệng, đặt khăn ăn lên bàn.

""Tới đây dùng cơm.""

Tuyệt Thuần ngưng bước, cũng không quay đầu lại, ""Không còn kịp nữa rồi. Em có hẹn với mẹ, bây giờ cũng đã quá giờ hẹn.""

""Mẹ?"" Sau lưng vang lên tiếng bước chân nặng nề, Lại Tư nhếch môi, thân hình to lớn chắn trước người cô, trông mắt đen sắc bén, ""Một người vì muốn giữ gìn công ty, tình nguyện bán cả em cho mẹ của anh, thiết thời này em có nhớ rõ không?

Bán! Cái chữ này khiến cho vết thương sâu của cô lại thật đau đớn! Chưa hề có lần nào, trên mặt anh luôn mỉm cười nhàn nhạt, ở trong mắt cô lại yêu nghiệt đến đáng sợ như vậy.

Trước đó, chuyện này ngoại trừ cảm thấy thất vọng với mẹ nuôi ở bên ngoài ra, cũng không có cảm giác đặc biệt. Có phải là bởi vì cô đã động lòng với anh, cho nên lời nói của anh mới có thể động tới tiếng lòng của cô. Những chuyện quá khứ kia trước giờ cô cũng không quan tâm, lại có một ngày, sẽ sinh ra cảm giác khác đối với anh, như vậy cũng sẽ biến thành chuyện quan trọng.

Tuyệt Thuần hít một hơi thật sâu, tay phải nắm chặt, bình tĩnh ngẩng đầu nhìn thẳng anh, ""Nhưng nếu không phải là bởi vì bà ấy, em cũng sẽ không gả cho anh dù chỉ một ngày.""

Lại Tư, nếu như điều này có thể trở thành lí do để anh si nhục em, em sẽ thừa nhận. Bởi vì đây là sự thật, mà chỉ có như vậy, khoảng cách của chúng ta mới có thể trở về lúc ban đầu như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Con người đen sau tròng kính bình lặng không một gợn sóng, nhưng Lại Tư đã sớm mất đi khuôn mặt tươi cười, môi mím chặt. Phụ nữ này sẽ không cúi đầu lấy lòng anh, cho dù là nói dối lời có ý khuất phục được ư? Không thể ngờ được vẫn luôn nghĩ cô nhu nhược, nhưng lại dành cho anh không ít cao ngạo.

Hai người lâm vào một hồi im lặng.

Một hồi lâu, khi Tuyệt Thuần cho rằng anh sẽ không nói nữa, lướt qua bên cạnh anh, lúc đang chuẩn bị rời đi, âm thanh nho nhỏ của Lại Tư đứng lúc vang lên, ""Không đứng.""

Tuyệt Thuần kinh ngạc, đột nhiên quay đầu lại.

Nắng ban mai từ ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ thủy tinh trong suốt, rọi vào cơ thể thon dài của anh, mặt mũi anh tuấn, so với hôm qua đã thêm chút dịu dàng.

""Nếu như không phải do bà ấy, em cũng sẽ phải can tâm tình nguyện gả cho anh."" Mặc kệ là loại phương thức nào, em đều sẽ trở thành người phụ nữ của Lại Tư anh.

Tuyệt Thuần nhất thời sững sờ, anh nói thế là có ý gì? Nhưng nghĩ đến chuyện của mẹ nuôi, cô liền chán nản, nếu không phải nhờ có Lại Tư ở bên cạnh mẹ nuôi bệnh tình nguy kịch khi ""họa vô đơn chí"" (liên tiếp gặp nạn), có lẽ cuộc sống sẽ giống như cũ, xoay chuyển giống như ngày trước vậy. Trong lòng cô cũng không có hận, cũng sẽ không bởi vì không còn được anh yêu mến mà tuyệt vọng với cả thế giới.

Tuyệt Thuần xoay người, không nói tiếng nào im lặng rời đi. Bọn họ vẫn nên tiếp tục duy trì cuộc sống như lúc ban đầu thì tốt hơn, như vậy, ai cũng sẽ không bị tổn thương.

Ngưng mắt nhìn bóng lưng cô độc của cô, Lại Tư chợt nhớ đến đoạn thời gian kia lúc mới gặp cô.

Khi ấy, cô cũng chỉ là một người bình thường, đeo một cái ba lô, trên tay là ba quyển sách, tóc đen nhánh buộc đuôi ngựa, là một cô gái yên tĩnh đến cô độc.

Tuy rằng phần lớn thời gian không màng danh lợi, nhưng là khi mắt nhìn lên chợt đập vào mặt là hơi thở mát điệnlqdon.com mẽ bùng bùng của cô gái, chỉ cần đơn thuần nhìn tư thế hấp tấp lúc đi đường của cô, cả người bỗng đều biến thành một cỗ nhiệt tình.

Khi đó anh thường nhìn chăm chăm cô

nghe ngẫm ngẫm cứu, thích nhìn bộ dạng im lặng chống cằm của cô. Mà cô luôn đắm chìm trong thế giới sách, say đắm đến độ hoàn toàn không biết gì về anh cả.

Lúc này một cô điếm tỉnh lại biến thành khí chất tràn trề sức sống, càng thêm hấp dẫn anh. Anh vốn định tốt đẹp theo đuổi cô, nhưng anh dùng ánh mắt sắc bén quan sát, Tuyết Thuần cũng không phải loại người dễ dàng vui vẻ đưa thân, mặc dù anh ở trong thư viện đã luôn nói bóng gió với cô, cô chậm chạp trong chuyện tình cảm nên không dám thông suốt.

Trùng hợp, biết được khi ấy đầu tóc được tập đoàn Tần thị, Tần Dung là của mẹ nuôi cô, đi sâu vào hiểu rõ đây là quan hệ sâu nặng, anh liền khều khều đầu ngón tay, không tốn chút sức nào thu cô vào tay.

"Nếu như khi đó Tần Dung không xuất hiện, anh cũng sẽ giống với những người đàn ông bình thường khác, toàn tâm toàn ý theo đuổi cô gái yêu mến. Khiến cho em một mặt tốt đẹp, mà không phải tổn thương."

Lại Tư thì thảo nói.

Nhưng anh cuối cùng cũng làm cô tổn thương.

Ở một nơi anh không nhìn thấy, Tuyết Thuần cắn cạp môi đỏ mọng, cố gắng nhịn để không quay đầu lại, bước chân nhanh hơn, giống như phía sau dường như có quỷ, từng ngậm từng ngậm thở gấp chạy ra ngoài.

Không thể rung động được nữa! Lại Tư, một người ưu tú như vậy, không nên dính dáng đến người tồi tệ như cô. Mặc kệ là chuyện cha mẹ, chuyện Trình Lăng, cô cố gắng rất nhiều lần, nhưng cũng không có cách nào thoát khỏi quá khứ đen tối.

Biệt thự Tần gia.

"Tiểu thư đã về rồi!" Quản gia Phi d~DIQD.com thẳm về mặt mừng rỡ, trà cũng chưa kịp đổ, lập tức hướng phòng sách hô, "Phu nhân! Tiểu thư đã về rồi!"

Đợi một lúc lâu, trên lầu không có động tĩnh.

"Có thể phu nhân đang xem văn kiện, tiểu thư đã ăn sáng chưa? Tôi cho người đi nấu.

Tuyết Thuần cười dịu dàng, "Không cần đâu Phi thăm, đã lâu rồi cháu không về, chỉ muốn lên thăm mẹ một chút."

"Cũng được, mấy ngày nay tâm tình bà ấy không được tốt, người già một mình buồn bực trong phòng sách, tiểu thư đi lên khuyên giải phu nhân đi!"

Chân không, giẫm lên sàn gỗ quen thuộc, ngay cả trong không khí cũng là mùi hương cô thích. Không hề xa hoa, bố trí rất ấm áp, cuộc sống của cô là trôi qua ở nơi này.

Cốc cốc cốc...

"Mẹ, là con, Tuyết Thuần."

Bên trong không có tiếng động.

"Mẹ? Mẹ đang ở bên trong sao?"

Tuyết Thuần giật giật tay nắm cửa, cửa mở ra thì "két" một tiếng.

"Mẹ...."

Nhìn thấy cảnh trước mắt, Tuyết Thuần sợ ngây người.

Tần Dung ngồi trên xe lăn, tay khó khăn đẩy đi tới, nhìn thấy Tuyết Thuần đi vào. Khuôn mặt Tần Dung lạnh lùng hiện lên vẻ phức tạp.

Hồi lâu, Tuyết Thuần nói mà tay run run, vẫn ôm một tia hy vọng, dịu dàng hỏi, "Tại sao mẹ lại phải ngồi xe lăn?"

Tần Dung cười miễn cưỡng, "Đầu gối bị ung thư xương, chỉ có cắt mới có thể ngăn tế bào ung thư dời đi."

Mùi Tuyết Thuần cay xè, trong lúc cô không ở đây, kết quả mẹ nuôi đã phải trải qua biết bao cực khổ!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lại Tư Là Người Trong Xã Hội Đen

Tuyết Thuần chạy tới, ôm lấy Tần Dung, đầu vùi vào lòng bà. Cô rất bất hiểu, biết rõ Tần Dung bệnh nặng, vẫn ân hận không quay về thăm lấy một lần. Giờ phút này, cảm giác áy náy vì tội ác của mình đang tràn đầy cả người.

"Tại sao có thể như vậy, làm sao có thể? Những bác sĩ sau này đều không có lương tâm sao? Làm sao lại bỏ đi?" Ông trời thật không công bằng nha! Đầu óc anh trai từ nhỏ đã không được tốt, mẹ mắc bệnh ung thư, tại sao tất cả bị thương đều muốn mẹ nuôi một mình chịu đựng.

"Đứa nhỏ ngốc, chỉ là sợ con buồn nên mới không nói cho con."

Tần Dung vỗ nhẹ vai nhỏ của cô, sau khi bị ung thư xương, bà hiểu được, quá khứ đã khiến bà mạnh mẽ hơn, có rất nhiều chuyện ý nghĩa không kịp quý trọng, chỉ hiểu được muốn chiến thắng, diananlequydon~

Nhìn con, nhìn Tuyết Thuần, bà đều thẹn trong lòng.

Một lúc sau cảm thấy eo mát lạnh, biết Tuyết Thuần khóc. Đứa nhỏ này, lúc trước chỉ biết len lén khóc, thật sự lần này đã đau lòng thay bà.

"Đừng khóc, có thể sống lâu hơn một chút, mất đi một chân cũng không sao."

Thật lâu Tuyết Thuần cũng không có ngừng đầu, Tần Dung biết rằng lúc này cô lại đang để tâm vào chuyện vụn vặt. Khuôn mặt của cô lại khôi phục, trở nên lạnh lùng cứng rắn, "Nếu mẹ đổ tất cả mọi chuyện lên người của mình, vậy thì con nhất định không tha cho mẹ."

Đột nhiên Tần Dung nghe được giọng nói tức giận, Tuyết Thuần vỗ vài cái lên mặt, nước mắt cũng lau ở trên quần áo của Tần Dung, sau đó mới đứng lên.

"Mẹ chính là như vậy, bất luận không phải là lỗi do mình, vừa có chuyện, liền ôm tất cả vào người, mẹ có thể đừng khiến cho cuộc sống của mình trở nên mệt mỏi như vậy được không? Con cũng không sợ nói ra, bây giờ mẹ không vui, không hạnh phúc tất cả đều là mẹ tự tìm. Làm người, cũng nên ích kỉ, tốt nhất đến khi chết cũng không cần nhận sai, cho dù dè tiện, cho dù không thừa chuyện xấu, nhưng được sống vui vẻ, hạnh phúc, ai có thể làm khó dễ mẹ?"

Nói xong lời cuối cùng, Tần Dung lắc đầu, Tuyết Thuần là người như vậy, mấy năm nay không có bà bảo vệ, bà không biết ở trong xã hội "cá lớn nuốt cá bé", Tuyết Thuần sẽ sống như thế nào nữa. Nếu khi bà chết đi. ... Lúc đó Lại Tư, có thể thay bà bảo vệ cho Tuyết Thuần không?

"Tốt lắm, bình thường đã mạnh mẽ hơn người, đừng già bộ nhu nhược. Lại đây ngồi một chút đi."

"Mẹ có muốn uống chút nước không? Con bảo người mang tới."

"Được rồi, không vội. Lại tổng đâu? Nó không đi cùng với con à?"

Dứt lời, Tần Dung liền phát hiện mình đã hỏi câu hỏi vốn không nên hỏi, đặc biệt là nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Tuyết Thuần thì càng không yên lòng. "Mẹ không có ý gì khác, xuất thân của nó như vậy, mẹ cũng không leo trèo, bầu vú nổi."

"Không phải như vậy, công việc của anh ấy rất bận." Tuyết Thuần hơi nghiêng nghiêng đầu, ngoài cửa sổ bắt đầu u ám, chiếu vào mặt Tuyết Thuần ảm đạm vài phần.

"Tuyết Thuần..." Mẹ nuôi muốn nói lại thôi.

"Gi à?"

"Có một số việc, mẹ không biết có nên nói không?"

"Mẹ, có chuyện gì cứ nói thẳng, chúng ta là mẹ con, cũng không phải là người ngoài."

Đúng, là con gái, huyết thống bị một tầng ngăn cách, khoanh khắc nhìn thấy mẹ nuôi ngồi xe lăn, đã không còn quan tâm nữa rồi. Mình phải hiểu để mà quý trọng nha! Thời điểm lại nhìn thấy mẹ nuôi, Tuyết Thuần rõ ràng biết mình vẫn luôn nhớ bà.

Trước đây, vẫn luôn so sánh, nếu là con ruột của cha mẹ...sẽ là một gia đình hạnh phúc, còn nếu là mẹ nuôi cũng chỉ đem lại một gia đình hạnh phúc mờ nhạt, thật ra thì cũng là nuôi dưỡng người thân yêu, chỉ là hình thức khác nhau mà thôi. Điều không thể thay thế, Lại Tư cũng không thể. Nửa năm qua chính mình cũng không trở về thăm lấy một lần, cô vô cùng hối hận.

"Cho tới bây giờ con vẫn chưa hề biết rốt cuộc Lại Tư đang làm gì sao?"

Tần Dung có chút do dự, quyết định sẽ nói ra chuyện này. Lấy nó Tuyết Thuần đã tự khép kín bản thân mình, chỉ biết ở trong nhà, còn có Lại Tư này có tính giấu nghề, xem chừng Tuyết Thuần vẫn đang không biết chuyện gì.

Tuyết Thuần không hiểu nhú nhú lông mày đen, kỳ quái nhìn Tần Dung, nói chuyện đương nhiên: "Anh ấy chính là tổng giám đốc của tập đoàn YD mà!"

Tuyệt Thuần mở to con mắt trong suốt, đây là chuyện mọi người đều biết.

Về mặt Tàn Dung cổ quái, "Trừ những thứ này ra thì sao?"

Ban đầu bà đoán được Lại Tư yêu Tuyệt Thuần, mới độc ác ép Tuyệt Thuần gả cho Lại Tư. Dù sao Lại gia là dòng họ kế thừa tổ chức xã hội đen nhiều năm, buôn bán súng ống đạn dược khắp thế giới, là tổ chức đứng đầu giống như anh cả xưng vương xưng bá, hiếm có đối thủ có thể địch nổi.

Tuyệt Thuần gả vào nhà của người như vậy, chỉ cần có Lại Tư che chở, cũng sẽ không bị người khác ức hiếp, được sống vẻ vang, nhất định sẽ hạnh phúc.

Nhưng lúc này xem ra, sự tình đã không giống như bà dự đoán. Ngày thường Tuyệt Thuần mặc dù không phải là người hoạt bát, nhưng mà cả người đều là đứa trẻ trong sạch hăng hái, nửa năm sau cô trở về cảm giác đã bớt chút sức sống, có chút tiêu tụy.

Tuyệt Thuần suy nghĩ một chút, không có ý định để bọn họ đang trong lúc không được tự nhiên nói chuyện, tránh để thêm phiền não, "Con không biết."

Tàn Dung quan sát mặt Tuyệt Thuần, hồi lâu, thở thật dài một tiếng. Bà là người cũng không thể sống lâu, trừ con trai ruột, Tuyệt Thuần đang ngăn người này cũng có cá tính riêng, bà cũng không thể bỏ được.

Bà vẫn là có ý định nhắc nhở, "Lại Tư nó không đơn giản giống như bề ngoài, mẹ biết được, nó là người trong tổ chức xã hội đen, Lại gia bọn họ từ trước đến nay là bá chủ, buôn bán súng ống đạn dược khắp thế giới."

"Tầm khoảng hai năm trước, Lại Tư vinh dự trở thành Đại đương gia của Lại gia. Ở trong thế giới ngầm lẫn lộn vô cùng "thuận buồm xuôi gió", quyết định mở thêm thị trường bên ngoài để che dấu, tập đoàn YD chẳng qua chỉ là ngụy trang mà thôi."

Tuyệt Thuần ngạc nhiên, dừng lại việc choàng áo khoác lên người mẹ nuôi, rất lâu không lên tiếng. diananlqd

Một hồi lâu, ngay tại thời điểm Tàn Dung cho rằng cô có chuyện muốn hỏi, cô lại đứng dậy rót một cốc nước lọc, "Chuyện của Lại Tư, bình thường con cũng không quan tâm"

Tàn Dung ngăn người, nhìn qua tình hình, chẳng lẽ hai đứa nhỏ lại giận dỗi rồi hả? Nghĩ lại, có thể giận dỗi, tình cảm cũng thật tốt nha! Đột nhiên bà liền thấy thoải mái mà cười to, "Như vậy cũng tốt, con như vậy thật giống như người ta nói, người gốc cũng có phúc của người gốc mà."

Nếu Lại Tư thật lòng yêu Tuyệt Thuần, lấy lòng Tuyệt Thuần, công sức cũng phí không ít đây! Ngay cả bà cũng muốn thay Lại Tư toát mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tuyệt Thuần, Anh Đã Trở Về

Theo mẹ nuôi đi từ trong nhà ra ngoài, Tuyệt Thuần suy nghĩ lộn xộn.

Mẹ nuôi đã đánh sâu vào tâm cô, bối cảnh là người trong tổ chức xã hội đen của Lại Tư vô cùng phi phạm, lúc đó bọn họ khó có thể hóa giải hiểu lầm..

Từ xưa đến nay, cô đều cho rằng, bất quá nhiều lắm Lại Tư so với mẹ nuôi cũng chỉ là một người giàu có, mạnh mẽ gấp N lần mà thôi, hơn nữa toàn thân anh là khí chất nho nhã cao quý. căn bản không hề tin anh có quan hệ với tổ chức xã hội đen đẫm máu.

Nếu như Lại Tư là người trong tổ chức xã hội đen, vậy hẳn là cả người anh đều hung ác, hoặc là trên người luôn luôn có sự mát lạnh gì đó. Nhưng theo như cô thấy, Lại Tư chỉ giống như một thiếu gia cao quý lớn lên trong một gia đình giàu có mà thôi.

Xã hội đen à, là tổ chức vừa quý bí lại khiến cho người ta sợ hãi, đó là một thứ trên thế giới xa đến nỗi không thể chạm tới nha! Nếu như lời nói của mẹ nuôi đều là thật, tình cảm kia của cô đối với Lại Tư, nên tiếp tục như thế nào đây?

Tuyệt Thuần hoảng hốt bước đi, sau đó ngo ngắc đứng ở ven đường, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đi nghĩ lại, cân não vẫn không nghĩ ra nguyên nhân.

"Tiểu thư, rốt cuộc cô có muốn lên xe không?" Tài xế không biết làm sao, vào lúc này lại dờ người ra, không phải là người không được bình thường chứ?

Tuyệt Thuần giật mình lấy lại tinh thần, phát hiện mình đứng ở trước trạm xe cản đường của người khác, lập tức liền có chút xấu hổ, "Thật xin lỗi, tôi không đi."

"Tuyệt Thuần.

Tuyệt Thuần sững sờ, người nào vừa gọi tên mình? Quay người lại rồi nhìn lên, không hề báo trước, khuôn mặt anh tuấn khỏe mạnh cất giấu trong đấy

lòng năm năm chưa bao giờ quên, đột ngột tấn công con người trong suốt như chưa từng nhiễm bụi trần.

Khuôn mặt trong sáng tươi cười, nước da màu lúa mạch, lộ ra hai hàm răng trắng muốt, giống như năm năm trước, anh tuần dưới ánh mặt trời dưới đôi mắt của cô làm cho cô bình tĩnh.

"Trình Lăng?" Tuyết Thuần kinh ngạc, khẽ mấp máy môi đỏ mọng.

"Là anh, Tuyết Thuần, anh đã trở về."

Mặt trắng như ngọc, tóc đen nhánh thẳng đến eo, xinh đẹp càng thêm động lòng người.

Trình Lăng kiềm chế xúc động muốn gắt gao ôm cô vào trong lòng, miễn cười đê nội tâm mừng như điên cuồng. Nhấc hai chân, bước nhanh tới gần nữ thần của anh.

Cho dù rời đi năm năm, anh vẫn chưa từng quên bề ngoài trong suốt dịu dàng như U Lan bên dòng suối, là một cô gái có nội tâm cứng cỏi giống như cây bông gạo.

Mấy năm nay, bất kể gặp qua bao nhiêu mỹ nữ, đều không thể so sánh được với cô. Tâm ý của anh đối với cô, năm năm qua vẫn chưa hề thay đổi.

Tuyết Thuần không hề chớp mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông càng lúc càng đến gần. Cảm giác rất không chân thật, dường như mất giống như đã có vấn đề.

Ánh mắt sáng trong của cô lóe ra tia phức tạp khó tả, trong lòng là cảm xúc không nói nên lời. Trước khi kết hôn, mỗi ngày mỗi đêm từ khi anh rời đi, cô đều thường xuyên nhớ tới anh, nhớ tới thành tích nổi bật kia, người đàn ông anh tuần coi mở.

Năm đó khi cô bị chứng tự bế, không nói một lời nào, không có thầy cô giáo trong trường nào để ý tới người hết thuốc chữa như cô.

Chỉ có Trình Lăng! Là nhân vật làm mưa làm gió trong trường học, mặc dù nhiều lần lúc thắng lúc thua, nhưng lại không sợ bị cô coi thường, ngược lại còn xuống mặt thường xuyên trêu đùa cô, thậm chí ép buộc cô lên núi, tự tiện mang cô cùng đi du lịch.

Là nhớ anh, sau khi cô đã trải qua đau khổ không thể chịu nổi, đã kéo cô ra khỏi bóng tối, cho cô bước vào một thế giới đầy ánh mặt trời, kiểm soát cuộc sống của cô, không để cho cô trầm luân bi thương, có được một nhân cách khỏe mạnh.

Cho dù anh rời đi rất lâu sau đó, thế nhưng loại tình cảm vừa ngỡ ngàng vừa biết ơn này, đã đủ để cô trở về nơi cũ cả đời.

"Anh là Trình Lăng..."

Vành mắt hơi ươn ướt, im lặng giống như cổ họng bị ngưng nghẹn.

Một màn của năm năm trước kia lại, vô số ngày lẫn đêm lại quay về, khiến cho đứa trẻ mồ côi như cô cảm thấy ấm áp.

"Chờ anh." Trước cửa trường học, một người đàn ông dựa tay vào cánh cửa xe BMW, mắt nhìn thẳng, giật giật cô gái bên cạnh nói.

"Cái gì?" Tuyết Thuần mười tám tuổi, con người như ngọc Lưu Ly trong suốt xinh đẹp ngây ngô nhìn say đắm.

"Ba mẹ anh sắp xếp cho anh đi du học, bốn năm sau, anh sẽ trở về cùng em." Nói xong, Trình Lăng nhẹ nhàng hôn lên hàng lông mi xanh đen của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo càng lúc càng đỏ bừng, xấu hổ đến độ không dám mở miệng.

Trình Lăng cũng không khá hơn chút nào, nhịp tim thất thường, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh, nói không được tự nhiên, "Anh đi, nhớ chờ anh."

Chiếc BMW nghênh ngang rời đi, để lại Tuyết Thuần mặt đỏ má ửng đứng tại chỗ, không biết làm sao.

"Tuyết Thuần? Hồi hồn!" Trình Lăng cố ý nói lớn, chỉ sợ hù dọa người mình tâm tâm niệm niệm nhiều năm. Trời mới biết, anh là một đấng mày râu cao lớn, lại có thể có mặt dịu dàng như vậy, hơn nữa thích một cô gái những năm năm chưa hề phản bội. Cái này ở trong xã hội coi trọng vật chất, có thể nói không phải kỳ tích sao?

Tuyết Thuần đút tay vào túi, có bu lông cơ thể mà nhún vai, "Ừ, rời đi nhiều năm như vậy, anh cuối cùng cũng về nước, Sờ Sờ cũng thường nhắc đi nhắc lại anh rất nhiều lần."

"Thiên Sờ Sờ? Cái người phụ nữ hung hăng đó đột nhiên lại bảo anh không nên tìm em! Bị người ngoài phán xét, họ sẽ nói có thể làm bạn với người như vậy sao?" Trình Lăng cũng đút tay vào quần jeans cười sáng sủa.

Áo Tshirt màu trắng nhàn nhã, quần jeans sạch sẽ chỉnh tề, vẫn là một người trong sáng như vậy. Chỉ là không còn là một thiếu niên xanh miết, đường nét trên mặt rõ ràng hơn, dáng người cao to cao gần 1m9, rất đàn ông. Nhưng sự thật năm đó anh không hề tốt chút nào!

"Em nói như vậy, cũng là có nguyên nhân." Tuyết Thuần híu hắt, cười vẻ khổ sở. Đã từng là hai người thân thiết, nhiều năm sau trở lại, trừ nói đôi lời với nhau, Tuyết Thuần cũng không biết muốn nói gì.

Cô đã là vợ của người khác, còn anh, đã về muộn hơn một năm.

Không biết là loại cảm giác gì? Không thể phủ nhận, trước khi kết hôn, thứ cô khó dứt bỏ nhất, là tình cảm thanh xuân khi ở bên anh.

Cô thích Trình Lãng, nếu không, tại sao khi anh rời đi vẫn luôn nhớ anh? Đồng thời cũng kéo dài sinh hoạt quen thuộc của anh. Thích leo núi, thích đi du lịch, những thứ đều là việc làm anh thích nhất khi mang cô đi cùng nhà!

Trình Lãng đắm chìm trong vui sướng khi gặp lại cô, không để ý trong con người của Tuyết Thuần có chút mất mát. Nghe được giọng nói ngọt ngào mềm mại đặc trưng của Tuyết Thuần, cô gái nhiều năm qua đều gặp trong giấc đứng ở trước mặt, anh không kiềm chế được nữa, bước một bước dài tiến tới, ôm thật chặt lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đã Kết Hôn

Mặc dù Trình Lãng đã kìm nén giọng nói của mình, nhưng vẫn nghe ra sự run rẩy kích động bên trong, “Tuyết Thuần, anh đặc biệt trở về tìm em.”

Anh đã trở về, công chúa Bạch Tuyết của anh. Em có giống như anh, vẫn một mực chờ mong anh không?

Tuyết Thuần kinh hoàng, muốn thoát ra, nhưng thân thể Trình Lãng thật sự rất cao lớn khỏe mạnh, cơ người ở trong ngực của anh, Tuyết Thuần chẳng khác nào chú gà con đáng thương, hoàn toàn không thể nào thoát ra được.

Tuyết Thuần chỉ có thể nhỏ giọng khuyên: “Ồ đây đông người qua lại, anh đừng như vậy.”

Lúc cô và Lại Tư kết hôn, đã được truyền hình trực tiếp. Nếu để cho ai đó nhìn thấy cô và người đàn ông khác thân thiết như vậy, Lại Tư mà biết thì chắc chắn sẽ tức giận.

“Anh xin lỗi, anh có chút không kiềm chế được, làm em sợ rồi.”

Trình Lãng biết mình lỗ mãng, vốn là một người rất chừng mực, thế nhưng vào lúc nhìn thấy cô thì luôn luôn không kiềm chế được.

Trong lòng lại nghĩ, Tuyết Thuần trong sáng như thế, hơn nữa xa nhau nhiều năm như vậy, đột nhiên đến ôm lấy cô, Tuyết Thuần không quen cũng là bình thường. Nhưng cũng không sao cả, sớm muộn cũng có một ngày cô sẽ hoàn toàn thuộc về anh.

Tuyết Thuần hơi lúng túng lắc đầu một cái, “Không sao. Đúng rồi, anh trở về lúc nào vậy?”

“Ba ngày trước. Nghĩ là thu xếp mọi chuyện xong phải đi tìm em. Sau này lại phát hiện, anh không biết em ở chỗ nào. Hơn nữa, năm đó, em cũng chưa nói với anh địa chỉ nhà em.”

Năm tháng hình như không lưu lại hơi thở phàm trần lên người cô, vẫn là phong thái tươi mát dịu dàng như thế. Chỉ có một mái tóc dài nhẹ nhàng bay bay trong gió kia, nói cho anh biết, cô đã không còn là cô thiếu nữ tóc ngắn nhút nhát dễ xấu hổ nữa, mà là cô gái đã trưởng thành dịu dàng thu hút sự chú ý của đàn ông.

Bởi vì lúc trước cô được nhận nuôi, lại có rất nhiều chuyện khó xử trong quá khứ, nên Tuyết Thuần không bao giờ mời bạn bè hay bạn học nào đến nhà chơi, hiển nhiên Trình Lãng sẽ không biết phải đi đâu tìm kiếm cô. Bây giờ gả cho Lại Tư, ở trong biệt thự sang trọng, lại càng không nói đến.

“Nhà em ở chỗ vắng vẻ... hơi khó tìm một chút.” Khu biệt thự sang trọng, đúng là có rất ít xe buýt qua lại các khu dân cư cao cấp, cô cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Lâu rồi không gặp, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi một chút chứ?” Trình Lãng mỉm cười nhưn mây, đường nét khuôn mặt tuấn tú hiện ra sự cương quyết không cho phép từ chối.

Tuyết Thuần im lặng nhìn anh một lát, mới gật đầu, “Được, chỗ kia có một quán cà phê CD.”

Nhân viên phục vụ nhìn thấy hai người sóng vai vui vẻ bước vào, cười cười đi tới, “Xin hỏi anh và chị muốn dùng gì ạ?”

“Cho tôi một ly Mocha đá, Tuyết Thuần muốn uống gì?”

“Giống nhau đi, em không vấn đề.”

“Không thể được, anh nhớ là em uống cà phê sẽ đau dạ dày, uống một ly nước cam thôi.”

Trong con người đen nhánh của Tuyết Thuần chợt lóe lên một số chuyện, lại giống như bị kim châm, đau nhói. Anh vẫn còn nhớ! “Vâng, anh chị chờ một chút ạ.”

“Sao mà sau năm năm, em vẫn không biết cách tự chăm sóc mình vậy? Trông chẳng khác gì đứa trẻ không lớn lên.” Nói xong, Trình Lãng vươn tay, muốn xoa đầu của Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần cúi thấp đầu, hiển nhiên bàn tay to lớn kia đưa ra nhưng lại chụp hụt.

Cũng vì cô cúi đầu trước nên bàn tay của Trình Lãng lại đột nhiên cứng đờ ở đó. Anh thiếu chút nữa đã quên, Tuyết Thuần đã thoát khỏi hình tượng thiếu niên tóc ngắn, giờ đã trở thành một cô gái xinh đẹp thủy mị thật sự rồi.

Anh ảo não vỗ đầu một cái, sau đó cảm thán một câu: “Suýt nữa thì anh quên mất, hiện tại Tuyết Thuần đã là một cô gái vô cùng xinh đẹp rồi. Bây giờ cũng không dễ bắt nạt được nữa.” Bỗng nhiên anh có chút hy vọng nhìn chăm chăm vào cô, “Nếu không, hay là em lại cắt tóc đi?”

Tuyết Thuần lạnh nhạt liếc nhìn anh một cái, người này vẫn không quên cách bắt nạt cô trước đây. Không chỉ nheo nheo gương mặt mồm mỉm của cô, còn rất thành thạo vò loạn mái tóc ngắn của cô. Nhưng mà cũng chính từ đó đã có một số chuyện bắt đầu, khiến cho hai người họ dần trở thành bạn tốt.

Nghĩ lại, trước đây Tuyết Thuần cũng đã là người hồ hững đến kịch điểm, chỉ nhàn nhạt thoáng nhìn một cái, đối với Trình Lãng thì xem ra chuyện này cũng không có gì đáng để nói.

“Anh đùa đó, tóc dài của Tuyết Thuần bây giờ rất đẹp, rất tốt, rất tốt.” Đẹp đến độ kinh tâm, trong lòng Trình Lãng âm thầm tặng thêm một câu.

Trước khi Lại Tư xuất hiện, cô rất hi vọng anh có thể trở về, dù là liếc mắt nhìn cũng được, ít nhất cũng có thể biết anh đã sống như thế nào. Nhưng đến bây giờ, cô cũng chỉ nhớ rằng anh đã bỏ quên cô ở lại trí nhớ trong quá khứ.

Tuyết Thuần vuốt ly nước cam, che giấu tâm trạng phức tạp, ngập ngừng hỏi: “Những năm qua, anh có khỏe không?”

“Cũng được. Chỉ có điều là không có một cô nàng luôn bám theo nữa, đến nơi nào cũng không hoàn toàn vui vẻ. Hơn nữa, cũng không có khuôn mặt mồm mỉm của em, để cho anh nheo.” Trình Lãng ngưng mắt nhìn thật sâu khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn chừng bàn tay của cô, nổi bật lên là đôi con ngươi trong suốt có hồn của Tuyết Thuần. Tay có chút ngứa ngáy, thế nhưng ở trường học, không phải chỗ nào Tuyết Thuần cũng cho anh động tay động chân, nhờ đâu lại khiến cho cô tức giận bỏ đi, làm sao anh có thể theo đuổi cô làm vợ được.

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn anh, trừ ngoại hình bên ngoài ngày càng trở nên cao lớn cường tráng, dường như Trình Lãng không có thay đổi gì. Trong đầu vẫn tràn đầy suy nghĩ làm như thế nào trêu chọc cô.

Đột nhiên, Tuyết Thuần nói một câu, “Em đã trèo lên núi K2 rồi.”

Trình Lãng sửng sốt, đầu óc giống như đình trệ. Bỗng nhiên nhớ tới điều gì, núi K2! Anh ngồi bật dậy, cơ thể như bị bóng ma nặng nề bao trùm lên, nghiêm túc nhìn Tuyết Thuần, “Một cô gái như em một thân một mình trèo lên ngọn núi nguy hiểm như vậy để làm gì? Lại đây để anh xem thử em có bị thương không?”

“Không có. Cho dù có, cũng đã rất lâu rồi, thân thể đã hoàn toàn khỏe lại rồi.” Giọng nói của Tuyết Thuần chợt buồn bực nặng nề nói, “Ngoại trừ bảy người bạn cùng leo núi đã qua đời, em và Sở Sở đều lành lặn trở về.”

Trình Lãng nghiêm mặt mắng, “Về sau không cho phép em tiếp tục làm chuyện nguy hiểm như thế nữa.”

“Anh có biết tại sao em nhất định muốn trèo lên núi K2 hay không?”

“Tại sao?” Mặt của Trình Lãng cũng đã trở nên u ám. Cô gái này, ngoại trừ vẻ bề ngoài, kỳ thật cũng không thay đổi một chút nào, vẫn là người liều lĩnh bất chấp tất cả như thế.

“Vì muốn từ biệt quá khứ của chúng ta. Trình Lãng, em đã kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Chính Là Ghen

Edit: Thích Cháo Trắng

Bàn tay đang bung tách cà phê của Trình Lãng run lên một cái, cà phê màu nâu bắn vào chiếc áo T shirt màu trắng, cà phê bắn tung tóe trên áo vô tình tạo thành “bông hoa đen”, trông hơi khó coi. Trình Lãng lại không để ý, hai tay đột nhiên chống lên bàn cà phê, phát ra một tiếng “Bang” khiếp sợ. Dưới sự thô bạo của anh, cả một chiếc bàn cà phê suýt chút nữa nghiêng về một bên, khiến cho những người xung quanh không một ai là không nhìn chăm chú sang bên này.

Từ xưa đến nay Trình Lãng có biệt danh là “Bá Vương”, nên hiển nhiên không quan tâm đến những chuyện này, gương mặt cứng rắn còn đen hơn cả “bông hoa đen” trên áo T shirt. “Tuyệt Thuần, nếu như anh không nghe nhầm, em vừa nói, em đã kết hôn rồi?”

Đôi môi mềm mại của Tuyệt Thuần giật giật, nhìn bộ dạng thất thường của anh, lời nói nghẹn ở trong cổ, lại không đành lòng mở miệng nữa.

“Đừng im lặng như vậy, em nói em đã kết hôn, có phải sự thật không?”

Hai tay lại vỗ lên bàn cà phê, thêm một tiếng “Bang” nữa, những tiếng xì xào bắt đầu liên tiếp vang lên xung quanh. Lúc này có nhân viên phục vụ nhanh chóng đi tới, đang muốn lên tiếng khuyên bảo, “Hai người yêu nhau xảy ra cãi vã là chuyện bình thường, xin anh cố gắng giữ tỉnh táo.” Đại loại như vậy.

Nhưng Trình Lãng làm sao lại đi giữ thể diện cho những người không liên quan này được, trước khi người nọ lên tiếng anh đã nghiêng đầu khó chịu, cảnh cáo: “Không sợ chết thì cứ tới đây!”

Bởi vì thân thể Trình Lãng quá mức cường tráng, còn trung ra bộ mặt xám xịt đầy lửa giận như muốn ăn thịt người đến nơi, không có một ai dám ăn gan hùm mặt báo tiến lên.

Bàn tay Trình Lãng đã nắm lấy gương xinh đẹp vốn không còn mồm mỉm như trước đây của Tuyệt Thuần, hai ngón tay như cái kìm kẹp lấy chiếc cằm nhỏ xinh xắn của cô, khiến cho Tuyệt Thuần nhìn thẳng vào anh. Anh muốn nhìn cho rõ sự lạnh lùng vô tình của cô, tức giận không kiềm chế được mà hét lên: “Không lên tiếng đồng nghĩa với ngầm thừa nhận. Tuyệt Thuần, em làm như vậy không thấy phụ tâm lòng của anh sao!”

Quanh mình đều là người tò mò hóng chuyện, nhưng Tuyệt Thuần hoàn toàn hiểu được, bá vương Trình Lãng này vốn không để ý đến cách nhìn của người xung quanh. Nếu lúc này mà có người nhúng tay vào, nhất định chỉ chết không thể sống. Hiển nhiên, một tiếng gầm này của Trình Lãng, rất có tác dụng cảnh cáo.

Tuyệt Thuần cau mày, cũng đã là người lớn cả rồi, sao Trình Lãng còn dễ dàng động tay động chân như vậy nữa. Thấy anh quát mình, Tuyệt Thuần cũng không nhịn được quát lại: “Em vẫn luôn luôn chờ anh, chính là anh đã trở về chậm mất một năm đấy!”

Sau khi mắng xong, đôi mắt Tuyệt Thuần không kiềm chế được đã ươn ướt. Cô cũng không thèm nhìn Trình Lãng nữa, một tay vơ lấy túi xách, không quay đầu lại mà chạy thẳng ra khỏi quán cà phê.

Cô ra ngoài rồi, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay Trình Lãng đưa ra lúc này.

Một người luôn cư xử thành thực như Trình Lãng, bỗng nhiên lại thấy có một loại cảm giác vô lực lan khắp toàn thân.

Thiên Sở Sở đáng chết! Thảo nào hôm đó lại không sợ chết ngắt máy điện thoại của anh, còn không khác gì con chuột ngày ngày đều lần tránh anh, thì ra chính là vì giấu giếm chuyện Tuyệt Thuần kết hôn! Thiên Sở Sở, sao tôi lại đi bảo cô giúp tôi trông chừng Tuyệt Thuần chứ? Tôi muốn giết cô!

Tuyệt Thuần dùng một hơi, hoảng hốt chạy lung tung, dường như đang thi chạy ma ra tông, chạy rất xa. Cho đến khi không chạy nổi nữa, phía trước là con đường cuối cùng, cô mới dám dừng lại. Trước mặt là biển rộng mênh mông, Tuyệt Thuần kiệt sức quỳ gối trên bờ cát, nặng nề thở hổn hển, hô hấp không khí.

Bởi vì là Chủ nhật, xung quanh có rất nhiều người đến đến đi đi. Chỉ có điều người khác đều đi thành từng nhóm, vui vẻ cười đùa, nhàn nhã hưởng thụ ánh mặt trời trên bãi cát tắm.

Vì là ban ngày, nên Tuyệt Thuần không dám khóc to, hai tay che kín gương mặt. Mặc dù như thế, nước mắt vẫn rơi xuống theo khe hở giữa kẽ tay, dưới ánh mặt trời, từng giọt nước mắt giống như ngôi sao lóe lên rồi rơi vào trong làn nước thủy triều, hòa cùng với biển.

Hức hức hức, Tuyệt Thuần im lặng khóc. Cô rất sợ Trình Lãng đuổi theo, vì cô phát hiện ra căn bản mình không có cách nào đối mặt với anh. Người đàn ông này vẫn một mực rất yêu rất thích cô, thậm chí còn hơn cả em gái ruột của anh. Trình Lãng tức giận như vậy, là minh chứng cho suy nghĩ của cô, cho đến bây giờ, Trình Lãng cũng chưa từng quên cô.

Tầng cao nhất của tập đoàn thương mại YD.

“Anh cả, anh không biết sao? Phụ nữ ấy, thỉnh thoảng sẽ huyền não cấu kinh một chút, làm cần một chút đó là **. Mua hoa, ăn bữa tối dưới ánh nến, xem phim, nói chút lời ngon tiếng ngọt, chính là phương pháp dỗ dành. Anh cứ nghe theo em, phụ nữ đều thích như vậy.”

Phù Khải nói chắc như đinh đóng cột, anh cả cũng được coi là lẩn lộn thuận buồm xuôi gió giữa hai giới hắc bạch, vậy mà trước mặt chị dâu lại không có một chút oai phong nào. Anh và Tề Luận đều cảm thấy như vậy thật sự là không thể tin được.

Tề Luận thở một hơi thật dài thêm vào một câu, “Ghen tị cũng không phải là kiểu như thế.”

Ghen tị! Hai chữ này như sấm sét giáng xuống đất, đánh trúng vào đầu óc trống rỗng của Lại Tư.

Thì ra, cái loại cảm xúc xa lạ, chua xót, không thể không chế được đó, chính là ghen!

Đáng chết! Vậy mà anh lại không sớm hiểu được điều này. Nhớ lại thái độ thỏa hiệp của Tuyết Thuần sau khi trở về, nếu không phải là anh bức bối nói chuyện với cô, cô cũng không đến mức tức giận. Nói không chừng, lúc này anh và Tuyết Thuần đã có thể thật sự cùng giường chung gối rồi.

Vừa nghĩ như thế, lại nhận ra thái độ của mình đối với Tuyết Thuần, thật sự là đủ tồi tệ, rồi lại hận chính bản thân mình. Hơn nữa, hóa ra là, Lại Tư anh cũng rất thích đề ý đến mấy chuyện vụn vặt của người khác.

Lại Tư quyết định tối nay trở về phải cẩn thận giải thích cho người phụ nữ của mình hiểu. Cái quá khứ chết tiệt kia, người cũng không có ở đây, lại còn có gan ảnh hưởng đến cuộc sống vợ chồng bọn họ, anh cũng không nên trừng kẻ mới phải.

Lại Tư tháo mắt kính xuống, đôi con ngươi tinh tế lóe lên, cũng không còn phong cách lịch sự vô hại nữa. Anh nghĩ, có phải mình nguy trang quá lâu rồi, nên thậm chí sự đen tối của bản thân cũng đã quên không còn một chút nào hay không. Tuyết Thuần trở thành người của anh, không phải cũng là do anh dùng thủ đoạn mới có được sao?

Đột nhiên, Phù Khải nhận một cuộc điện thoại, mặt mày biến sắc. Lập tức đứng lên, cả người nghiêm trang, mặt mũi nghiêm túc. Hai tay anh đưa điện thoại di động lên, lúc nhìn về phía Lại Tư đột nhiên trở nên cẩn thận cung kính, ngay cả xưng hô cũng thay đổi, “Ông chủ lớn, điện thoại từ đường dây nóng bên buôn bán vũ khí!”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đứa Bé Ra Tay

Edit: Thích Cháo Trắng

Lại Tư khẽ nhếch khóe môi, nhận lấy điện thoại. “Nói.”

Nghe một lúc, Lại Tư cúp máy, đôi mắt đen thâm thúy thoáng qua một tia âm hiểm, có chút ý tứ nói: “Người cũ xuất hiện rồi.”

Phù Khải và Tề Luận đồng thời sững sờ, để giành được chị dâu, ông chủ lớn lại sử dụng đến cả hệ thống tình báo độc nhất vô nhị của nhà họ Lại, tìm ra kẻ tình địch đang tồn tại ở một góc nào trên Địa Cầu kia rồi! Sự hấp dẫn của chị dâu quả thật là không thể chống đỡ được! Tưởng tượng ra được, sau này đại ca khôi phục lại thân phận ông chủ lớn, bọn họ cũng phải lấy lòng chị dâu. Dù rằng chị dâu không phải là hình tượng nữ chủ nhân mạnh mẽ truyền thống, nhưng nhìn ông chủ lớn kia mù quáng bao che khuyết điểm, vị trí nữ chủ nhân này đã định rồi!

Lại Tư tao nhã chống cằm, nhìn điện thoại đang cầm trên tay truyền đến video, trên gương mặt hồ ly dần lan tỏa ý cười càng đậm. Ở trong mắt Phù Khải và Tề Luận, chính là lạnh như Bắc Cực, đen tối như đêm khuya.

Lại Tư cười đến cắn răng nghiêng lợi, trong video một nam một nữ ở chung với nhau còn ôm ôm ấp ấp, thật sự rất chướng mắt...! Lập tức như uống phải một bình dấm, người cũ kia, lại dám thừa cơ chen vào!

Tất cả sự căm giận, nung nấu chính là **! Cẩn thận nghĩ lại, Tuyết Thuần vốn không hay làm nũng với anh! Cáu kỉnh? Đó cũng là anh gây sự trước! Coi như anh đã hoàn toàn hiểu được, Tuyết Thuần hoàn toàn không hề coi trọng anh.

Nhìn những tài liệu này một chút, tuổi mới lớn, tình cảm tuổi thanh xuân... Lên núi, du lịch, có chuyện nào là không cùng làm với người cũ kia? Người phụ nữ này! Đừng tưởng rằng anh sống ở bạch đạo một thời gian dài, lại thật sự coi anh như người văn minh!

Muốn chơi trò nói lại tình xưa sao? Vậy cũng phải xem anh có đồng ý không mới được.

Lại Tư tựa vào thành ghế, nhắm mắt giả vờ ngủ say. Cạch... cạch... cạch... Ngón trở gõ gõ theo nhịp lên mặt bàn, cả người rơi vào trầm tư.

Phù Khải và Tề Luận không dám lên tiếng quấy rầy, bọn họ vừa nhìn động tác này của Lại Tư thì biết, lần này có người sắp gặp họa rồi!

Lại Tư đã ra tay, thì ai mà thoát được!

Theo như hiểu biết của bọn họ, cho đến tận bây giờ, chưa ai có thể thoát được mưu tính của Lại Tư. Nếu không, làm sao có thể đánh bại tất cả đối thủ cạnh tranh, trở thành ông chủ lớn nhà họ Lại quyền uy tuyệt đối được!

Tan việc, bãi đậu xe VIP tập đoàn YD.

Tề Luận trốn sau cầu thang trốn quan sát, để có thể ăn bữa tối dưới ánh nến cùng vợ, chỉ có thể để cho vợ thân yêu tự mình ra tay. Nếu để người khác xuất hiện trước mặt Lại Tư, anh dám nói, ông chủ lớn sẽ đưa anh đến Trung Đông ngay lập tức. Lúc này ở Trung Đông ước chừng không thể động đến súng ống đạn dược được, nhà họ Trù thành thạo lại khiêu khích, anh hẳn còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

“Lại Tư, vú nuôi nhà chị xin nghỉ rồi. Em biết đó, chúng ta là gia tộc xã hội đen mấy đời, để Tiểu Thanh ở chỗ khác chị không yên tâm. Dù gì chị cũng là chị ruột của em, hay là để Tiểu Thanh nán lại nhà em một đêm nha.”

Bị Tề Luận nài nỉ đến không biết phải làm thế nào, Lại Dung Nhân khóc không ra nước mắt nhìn người được gọi là em trai ruột của mình. Tuy nói từ nhỏ đã bị bồi dưỡng thành người thừa kế máu lạnh vô tình, nhưng từ sau khi kết hôn, trong tươi cười của em trai đã có độ ấm thuộc về con người, rõ ràng là tốt hơn nhiều.

“Đừng nói đến tiểu quý kia.”

Đúng là chuyện cười, tuy nói hiện tại là người ở bạch đạo, nhưng Lại Tư không bao giờ có ý định tẩy trắng suy nghĩ, anh vẫn nhiệt tình yêu thương vũ khí súng đạn, giống như yêu Tuyết Thuần vậy (khụ khụ, có vẻ như không thể so sánh như vậy được.). Nghĩ lại, anh đường đường là ông chủ lớn nhà họ Lại, lại đi chăm sóc một đứa bé, việc này mà truyền ra ngoài thì đúng là chuyện cười.

“Bữa tiệc đêm đó, Tuyết Thuần rất thích Tiểu Thanh đấy.”

Nghe được câu nói sau cùng, Lại Tư đang muốn bước vào xe Rolls-Royce chợt dừng chân lại, trong con ngươi có cái gì đang lóe lên. Chợt xoay người lại thần bí cười một tiếng nói, “Nếu Tuyết Thuần thích, vậy thì đến đi.”

Chà, em dâu, thật sự rất được ưu ái. Lại Dung Nhân nghĩ.

Thấy Lại Tư hao tổn tâm huyết vì Tuyết Thuần, đối với Lại Tư sinh ra ở một gia tộc như vậy, không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Người bạn nhỏ Tề Tiểu Thanh thấy nụ cười đáng sợ của Lại Tư, hai chân lập tức mềm nhũn, bởi vì Tề Tiểu Thanh lập tức nhạy cảm phát hiện được, chú Satan đang có một chủ ý vô cùng đáng sợ.

Khi Tề Luận và Lại Dung Nhân đang thân thân thiết thiết, Tề Tiểu Thanh ba tuổi đang say sưa tiếp thu lời dạy của Satan.

“Chị gái thần tiên, chú Satan thật tốt bụng, biết chị thích Tiểu Thanh, nên đưa Tiểu Thanh tới thăm chị nè.”

Tề Tiểu Thanh ba tuổi nghe Lại Tư chỉ dạy, tận lực nói lời khen ngợi. Cơ thể ngăn ngừa thân thiết ôm lấy bắp chân Tuyết Thuần, vui vẻ nói. Không nói lời nịnh nọt như vậy, chú Satan sẽ ném cậu ra sân cỏ ngủ qua đêm. Hu hu, quả nhiên giống y như lời mẹ nói, chú thật sự là Satan đến từ địa ngục!

“Ha ha, mẹ của Tiểu Thanh đâu? Có tới hay không?”

Tuyết Thuần nhìn thấy đứa bé ba tuổi, mừng rỡ ôm lấy cậu, thân mật hôn một cái lên gương mặt mũm mĩm đáng yêu. Cô chợt hiểu, tại sao trước đây Trình Lăng lại yêu thích nheo nheo gương mặt mũm mĩm của cô.

“Mẹ với ba đang ở nhà chơi trò yêu thương đấy. Đó! Đúng rồi, chú Satan còn nói chị gái thần tiên rất xinh đẹp, rất hiền lành, rất yêu thương mọi người nữa.”

Bẩm sinh Tuyết Thuần đã thích trẻ con, hôm nay xảy ra đủ loại chuyện, lúc nhìn thấy Tề Tiểu Thanh cũng thoáng phai nhạt đi. Chỉ là, tại sao Tề Tiểu Thanh mở miệng khép miệng đều là Lại Tư vậy?

Lại Tư thay giày, cởi áo khoác ra, đi vào.

Vốn muốn nói một đôi lời thân thiết, lại nhìn thấy đôi mắt cô sưng như hạt đào thì trong lòng lập tức bức bối. Trực giác mách bảo, Tuyết Thuần vì cái người cũ kia mà khóc sưng cả mắt. Đáng ghét!

“Có phải nếu anh mang con riêng về, em cũng có thể đối xử với nó tốt như thế hay không?” Anh tháo cà vạt, cười cười hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Quá Ngây Thơ Hay Quá Ngủ Ngốc

Lời vừa nói ra khỏi miệng, ngay cả Lại Tư cũng lấy làm sợ.

Anh là ai? Anh là người cao quý thanh nhã, còn lịch sự nhã nhặn hơn cả hoàng tử Anh quốc, sao lại không khác gì một đứa trẻ thích ăn kẹo thế này. Trong lòng vừa nghĩ muốn dỗ dành Tuyết Thuần, bây giờ, kể cả cùng diễn kịch với Tề Tiểu Thanh cũng thành vô dụng mất rồi. Một câu nói kia, đã phá hủy toàn bộ.

Bàn tay Tuyết Thuần đang vuốt vuốt cậu bé liền cứng đờ, nụ cười dịu dàng ngưng lại, rất không được tự nhiên. Cô nhìn mặt của anh, mặc dù anh cười,

nhưng đôi mắt phía sau mắt kính đã tối xuống, con ngươi lạnh lẽo ngay lập tức đóng băng bầu không khí.

Nhìn cô hơi khép mở đôi môi mềm mại vì ngạc nhiên, mà cổ họng của anh cũng giật một cái, chợt cũng thấy hơi khát.

Anh ném cà vạt đang cầm trong tay xuống đất, đáng chết! Rõ ràng là vợ của anh, thế nhưng anh lại không thể đụng vào! Anh đi đến tủ lạnh lấy nước suối uống từng ngụm từng ngụm..., ăn phải bình dấm này, anh cũng muốn phát điên rồi!

Có ăn tùy trong xương mới biết chi liếm nó cũng ngon, từ sau lần triển miên ở bữa tiệc hôm đó, mỗi ngày anh đều nhớ đến, nhưng hiển nhiên khi đó chỉ là tình một đêm đối với Tuyết Thuần. Cho dù cô có lý do để không trách anh, nhưng cô vẫn giống như trước đây. Hoàn toàn không có gì thay đổi.

Làm sao cô lại có thể bình tĩnh như vậy?

Càng nghĩ càng tức giận, bản chất ác ma trong anh đang phục hồi, thôi thúc anh trở nên tàn nhẫn.

Đúng! Tồn nghiễm của anh, tự tin của anh, đều bị cô đập vỡ hết rồi, mà cô vẫn không tự mình nhìn ra.

Trong lúc vô tình, Lại Tư không muốn khống chế bản tính chân thật của mình nữa. Anh híp đôi mắt đen tối tăm, đôi mắt ** trở nên sắc bén, dựa vào tính cách rụt rè của cô, xem ra anh cũng chỉ có thể dùng sức mạnh kia.

"Em chuyển về phòng ngủ của chúng ta ngủ đi." Lại Tư không suy nghĩ chút nào đã nói ra khỏi miệng, "Di Lạc, đi đi lấy đồ của cô ấy mang vào trong phòng tôi đi."

Tuyết Thuần sững sờ nhìn anh, có phải là cô nghe lầm hay không? "Sao anh lại..."

"Chúng ta là vợ chồng." Lại Tư cười nhìn cô, thế nhưng nụ cười này lại lạnh như sương giá tháng sáu, đã kích đầu óc còn đang hoang mang của Tuyết Thuần.

Trong lúc vô tình, khí thế lạnh lùng của anh giống như đang nói, em dám không đồng ý thử xem.

Người bạn nhỏ Tề Tiểu Thanh giờ tay la hét muốn Tuyết Thuần ôm một cái, Tuyết Thuần bắt đầu dĩ vừa ôm đứa trẻ, vừa nhìn anh, rõ ràng nói, "Chúng ta là hữu danh vô thực..."

"Đó chỉ là một mình em nghĩ thôi. Anh vẫn luôn muốn cùng em làm đôi vợ chồng có danh có thực đấy. Từ sau bữa tiệc đêm đó, em cho rằng anh còn có thể để mặc tùy ý em sao? Chẳng lẽ em không nhận ra được, anh vẫn luôn rất muốn em sao?"

Nói xong lời cuối cùng, nụ cười lạnh lùng duy trì trên mặt cuối cùng cũng biến mất. Lại Tư tháo mắt kính xuống, đôi con ngươi y hệt tảng băng, khiến cô đông cứng tại chỗ, từng bước từng bước tới gần.

Nhìn biểu cảm dao động của người phụ nữ này, lại cực tuyệt được một cách hiển nhiên như thế, trong lòng Lại Tư bất chợt nổi giận. Nếu anh đã đối tốt, lại dịu dàng với cô, mà cô lại khinh thường, vậy thì hãy để cho con người chân thật nhất của anh xuất hiện đi! Ở bên ngoài anh có biệt danh là ác ma Quân Vương, dù phải nhốt cô lại cũng được, nhưng nhất định không thể để cô rời khỏi anh! Cũng không thể để người đàn ông khác nhúng chàm!

Mà cô nhìn biểu hiện khác hoàn toàn so với sự dịu dàng bình thường của anh, cả người hóa đá tại chỗ, không thể nào nhúc nhích.

"Em cho rằng hòa thượng được ném thử một lần, nhất lại thấy người vợ xinh đẹp như vậy, vẫn còn có thể thủ thân như ngọc được sao? Há? Nên nói em là quá ngu ngốc hay vẫn còn quá ngây thơ đây?"

Tuyết Thuần ghen hòng đến mức muốn ngừng thở. Anh rất tức giận, nhưng mà anh đang tức cái gì chứ! Ban đầu chính anh là người nói, chia phòng ngủ. Đó là sự thật, anh đứng là một người đàn ông không biết xấu hổ lại đi nuốt lời.

"Ngày đầu tiên kết hôn, anh đã nói, nếu như em không muốn, chúng ta có thể chia phòng ngủ." Tuyết Thuần ôm một tia hy vọng cuối cùng.

"Anh là thiên tài đọc nhanh như gió, những lời đã nói qua, hiển nhiên đều nhớ được. Nhưng anh nhớ còn tốt hơn cả bảo bối Tuyết Thuần đấy, anh đã nói chuyện đó cũng chỉ là tạm thời thôi. Tạm thời này, anh cũng đã cho em đủ thời gian rồi. Em, còn có gì muốn nói không?"

Giờ phút này, người nào hiểu rõ Lại Tư, cũng biết anh đang đứng ở đường ranh giới dữ, nói thêm gì nữa, anh sẽ thật sự không thương hương tiếc ngọc một chút nào nữa.

Lông mày kẻ đen của Tuyết Thuần hơi nhíu lại, chuyện này không phải là chuyện đùa, cùng anh trở thành đôi vợ chồng chân chính... cũng không phải là cô chưa từng nghĩ đến.

Sau khi trèo lên ngọn núi K2 về, trong phút chốc cô đã muốn thỏa hiệp, nhưng sau đó nhanh chóng bị thái độ lạnh lùng của anh gạt bỏ đi. Cô vẫn cho là, anh chỉ tạm thời có hứng thú với cô, nói thích thì lại càng như chuyện cô tích. Dù sao cô cũng không phải là một người có bối cảnh giống như anh, trên người cũng không có vật gì được coi là đặc biệt đáng quý.

"Tại sao?" Tuyết Thuần chậm chạp hỏi. Về mặt của anh, rõ ràng là cực kỳ khó chịu, chẳng lẽ đây không phải là dấu hiệu ghét cô sao?

Lại Tư tao nhã nhả ra từng tiếng lạnh nhạt, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái. Sau đó cúi người, cất chai nước trong tay, tà ác kéo khóe môi, "Vì để cho em

không có cơ hội hồng hạnh xuất tường."

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn bóng lưng cao lớn của anh, hồng hạnh xuất tường? Cô cũng chưa hề làm chuyện gì có lỗi với anh. Chẳng lẽ đường đường một đấng mày râu như anh vẫn còn nhớ những chuyện cô viết trong nhật ký hay sao?

"Còn nữa, giống như hôm nay ở trong cái quán cà phê CD kia... Loại đàn ông này, không cần gặp cũng được. Về sau không có việc gì thì ít đi ra ngoài một chút, anh không ngại em suốt ngày suốt đêm viết lách về vôi cái này cái kia hay ra ngoài gặp khách hàng, dĩ nhiên, các loại vận động trên giường của chúng ta thì không thể làm ở ngoài."

Nghe được câu nói sau cùng kia, hai má Tuyết Thuần sung huyết đỏ bừng.

Những ngày này bị anh lạnh lùng chế diễu châm chọc, cô phát hiện mình hoàn toàn không hiểu người đàn ông này một chút nào. Giọng điệu dịu dàng, mỉm cười vô hại, phong cách lịch sự nho nhã, nhưng lời nói ra lại vô cùng bi ối tàn nhẫn.

Tuyết Thuần chịu đủ rồi! Cũng không để ý Tề Tiểu Thanh nữa, đặt đứa bé của Tề Luận xuống. Tuyết Thuần bước tới hỏi anh, "Tại sao muốn như vậy? Em không ngại anh có người phụ nữ khác, nếu như anh có nhu cầu sinh lý cần giải quyết."

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Không Phù Hợp Với Trẻ Em

Edit: Thích Cháo Trắng

Tuyết Thuần giận đến mức cả người run rẩy, lại có cảm giác không biết nói gì tiếp nữa.

Đáng thương cho người bạn nhỏ Tề Tiểu Thanh bị kẹp giữa hai người, không có cha mẹ, chú Satan cùng chị thần tiên lại bận bịu cãi nhau.

Tuyết Thuần dừng một chút, lại luông cuông chọn lời mà nói: "Anh có Tina, Trù Nhiên, Trình Diễm... Những người phụ nữ này đều xinh đẹp như vậy, yêu thích anh như vậy... anh hoàn toàn không cần đến em"

Lại Tư vốn đang bị sự giận dữ vây quanh, đã đứng ở ranh giới kiềm chế của mình, nghe lời nói như vậy, càng giận đến mức không thể kìm lại được.

Nghe xem, đây giống như là lời một người vợ sẽ nói sao? Bảo anh ra ngoài tìm người phụ nữ khác, cô xem bản thân mình là gì, vật chung bày sao?

Chợt quay người lại, anh mạnh mẽ lôi kéo cô, hôn lên môi của cô, không cho phép cự tuyệt, ngay sau đó đưa bàn tay từ phía dưới lên luồn vào trong quần áo của cô, sờ lên làn da bóng loáng mịn màng.

Đứa bé cũng không náo loạn, đứng im tại chỗ chớp chớp đôi mắt, hai vị đại nhân này sao lại thích chơi trò yêu thương rồi, thật sự chơi vui như vậy sao? Hôm nào nhân lúc ba không ở nhà, cũng phải tìm mẹ chơi đùa mới được.

Nhìn một cái, không phù hợp với trẻ con... Đọc hại quá!

Tuyết Thuần bất ngờ bị đoạt đi hô hấp, trong hơi thở tràn ngập mùi hương của anh. Mạnh mẽ cường thế xâm lấn, tựa như cơ thể cũng không còn là của cô nữa. Tất cả đều có anh, anh ngấm lấy mỗi của cô, xoa cơ thể mềm mại đầy đặn của cô. Cô đẩy thế nào cũng không ra, cô biết, anh định làm tới thật.

Ngày thường bị vẻ bề ngoài tao nhã của anh lừa gạt, nghĩ một người tốt như vậy, sẽ không làm chuyện xấu với cô, không có đến một câu làm cho người khác buồn phiền, chung sống cả với một người đàn ông như vậy cũng không tệ. Nhưng không ngờ, sau khi trở về, anh giống như biến thành người khác vậy. Loại chuyển biến này, bây giờ cô vẫn còn không thích ứng được.

Thật vất vả Lại Tư mới khề thờ hồn hên ngừng lại.

"Di Lục! Ném tên tiểu tử này ra ngoài cho tôi." Lúc Lại Tư nói lời này, vẫn không hề chớp mắt chăm chú nhìn Tuyết Thuần, trong mắt chỉ có một người phụ nữ là cô. Ánh mắt của anh, khiến Tuyết Thuần quên mất phải chạy trốn.

Ánh mắt như thế khiến cho cô thật sự sợ hãi. Phương diện này anh đã có cảnh cáo, có người đàn ông nguyên thủy nhất **, tương tự như bữa tiệc ngày hôm đó, dường như muốn chiếm đoạt toàn bộ cô.

Tuyết Thuần đẩy lồng ngực rắn chắc của anh, muốn thoát ra.

Nhìn cô y hệt như con thỏ nhỏ không biết phải làm thế nào, thú tính trong lòng anh đang kêu gào, muốn cô, chiếm đoạt cô!

Anh lau nhẹ gương mặt ửng đỏ của cô, lướt qua đôi môi đang run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ cỡ một bàn tay này sao mà động lòng người đến thế, mùi

hương của cô thơm ngọt như vậy, tựa như hoa anh túc, càng thưởng thức, lại càng chìm đắm mê muội.

Mà người phụ nữ này là của anh, nhất định chỉ thuộc về một người đàn ông là anh. Dù cho cô và người cũ kia có bao nhiêu là cảm tình sâu đậm, cũng con mẹ nó biến mất toàn bộ cho anh! Anh cho cô thời gian thích ứng quá lâu rồi, là tự cô không biết mà nắm chắc lấy.

Một người đàn ông bộc phát thì đáng sợ tới mức nào! Tuyệt Thuần chỉ có thể chịu đựng. Huống chi Lại Tư là ai chứ? Một thần đồng lớn lên thành Ông chủ lớn kế thừa gia tộc buôn bán vũ khí lâu đời nhất. Bàn về tâm kế, hay là mưu lược, Lại Tư chỉ cần búng một ngón tay, tất cả sẽ bị tóm gọn vào tay. Tuyệt Thuần cũng không phải là ngoại lệ!

Di Lạc nhìn thấy hai người như vậy, cũng biết sắp sửa xảy ra chuyện gì.

Con trai của cậu Tề còn đang gặm cắn đầu ngón tay, bé con tò mò nhìn chăm chăm, xem hai người nào đó thân mật.

Di Lạc trầm nghĩ, tuyệt đối không được dạy hư đứa bé, vội vàng ôm đứa bé chạy đi nhanh như một con gió.

Lại Tư chột cùi đầu cười, cười rất kỳ quái, khiến cho đáy lòng Tuyệt Thuần vô cùng sợ hãi.

Lại Tư vác cô trên vai, vác thẳng vào phòng ngủ của bọn họ. Tách một tiếng, khóa trái cửa phòng. Sau đó, coi như không có ai ở đây mà tự nhiên cởi quần áo ra.

Tuyệt Thuần hoảng hồn, nếu như nói đêm đó tình hình xảy ra chuyện kia là không có chuẩn bị, chỉ là một sự hiểu lầm. Nhưng dù sao, cũng coi như đã là buổi tối. Lúc này vẫn còn là ban ngày, trời mới chỉ chạng vạng, cô không muốn làm những chuyện như thế.

Lúc này Tuyệt Thuần cũng không quan tâm anh đang tức giận, chạy ra mở cửa. Nhưng cánh cửa này bị làm sao vậy? Cô xoay trái xoay phải, cũng không nhúc nhích được chút nào.

"Vô dụng thôi, đây là hệ thống anh thiết lập, không được sự cho phép của anh, em không được ra ngoài."

Lại Tư cời áo, lộ ra cơ ngực cường tráng, lập tức đi đến ôm lấy hông của cô, mạnh mẽ kéo cô quay lại, ngay sau đó liền mãnh liệt hôn xuống.

"Lại Tư, không nên như vậy um..."

Tất cả sự dịu dàng của anh, cô đều đã tiêu hao hết. Người phụ nữ này còn muốn như thế nào! Là cô không muốn anh dịu dàng, nhịn lâu như vậy, hôm nay sẽ để cho cô nếm thử một chút cảm giác bỏ rơi anh.

Anh hôn rất dùng sức, thậm chí phát ra cả âm thanh đầy xấu hổ.

Tuyệt Thuần nghĩ mình sẽ chết mất, bởi vì cô không còn cảm thấy hô hấp của bản thân, tất cả đều bị anh chiếm đoạt, dây dưa không ngớt.

Anh để cô tựa lưng lên cánh cửa, hai tay vén áo của cô lên, đồng thời giầy xéo da thịt mềm mại của cô. Giờ khắc này, cô đã hiểu, anh thật sự muốn cô vào lúc này, không hề nghĩ đến chuyện buông tha cho mình.

Hôm nay đầu óc cô đã đủ rối loạn rồi, đột ngột phát sinh tình huống như vậy, cô hoàn toàn không có cách nào đối phó.

Đối với sự quyết liệt tuyệt tình của Trình Lăng, cô cần thời gian. Vào ngày cô gả cho Lại Tư, có lẽ đã từng nghĩ tới chuyện quay đầu, đã từng ôm hi vọng, sau khi người đàn ông này chán ghét cô, cô sẽ có thể được giải phóng.

Nhưng mà sự dịu dàng của Lại Tư, cũng sưởi ấm trái tim của cô. Khi cô muốn vứt bỏ quá khứ, tiếp nhận Lại Tư, thì Lại Tư lại liên tục gạt đi; khi cô đang dao động, thì người cô mong mỏi khi xưa Trình Lăng lại xuất hiện.

Hôm nay, Lại Tư giữu cô, lại làm chuyện thân mật khăng khít với cô như vậy. Hai thái cực đối lập như thế, cô không có cách nào tiếp nhận được. Đây rốt cuộc là cái tình huống gì? Lại Tư này, còn sâu hơn biển, coi như cô suy nghĩ nát óc cũng không hiểu được tâm tư của anh.

Hôn lên da thịt tinh tế của cô, Lại Tư mê muội tới cùng.

Anh yêu loại tư vị này! Người phụ nữ khác dù có xinh đẹp đến đâu, cũng không khiến anh có cảm giác ham muốn. Loại trạng thái tìm đập nhanh, sự quyến luyến, ý muốn dung nhập cả người cô vào trong cơ thể anh để thương yêu, những cảm giác này, dù là Tina, Trù Nhiên, Trình Diễm... Tất cả những người này, đều không khơi dậy được.

Nhưng người phụ nữ này lại luôn là biết cách làm thế nào để đạp lên ranh giới cuối cùng của anh. Sau này, anh tuyệt đối sẽ không cho phép nữa!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Người Phụ Nữ Này, Anh Muốn Tỉ Mỉ Thường Thức

Edit: Thích Cháo Trắng

Khi trần trọc tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Lại Tư nghiêng người sang, tay chống cằm nâng gương mặt tuần tú, kinh ngạc nhìn Tuyết Thuần đang ngủ an tĩnh như thiên sứ. Ngón tay thon dài trắng nõn, tí mỉa miêu tả ngũ quan tinh xảo xinh đẹp của cô.

Nhiều khi, anh suy nghĩ, cuối cùng thì Tuyết Thuần có sức quyến rũ gì, lại có thể khiến cho anh trở nên như thế này? Ông chủ lớn buôn bán súng đạn không cần lên tiếng cũng có người yêu, lại trầm luân dưới làn váy thạch lựu của cô.

Nói là cô dịu dàng, quả thật cũng rất dịu dàng lương thiện, nhưng mà chung quy lại đối với mình lại luôn thản nhiên. Anh lại không phải là người trời sinh đã bị coi thường, Trừu Nhiên ở chung hòa hợp với anh như thế, anh lại không cần, luôn luôn là trạng thái cô mang gương mặt nóng đi áp vào cái mông lạnh của anh.

Anh cũng không phải là người không có năng lực tự kiềm chế, ngược lại, còn làm tốt đến lạ thường. Tin chắc một điều, cho dù giữa anh và chị ruột của mình không còn là quan hệ chị em nữa, thì trái tim của anh cũng sẽ không dao động chút nào. Bởi vì sống trong gia tộc như vậy, anh đã sớm luyện thành lòng dạ lạnh lùng.

Cuối cùng thì tình yêu là cái gì! Đối với anh mà nói, tại sao lại không thể buông tay Tuyết Thuần! Cô đã là người của anh rồi, mà vẫn khiến cho anh nóng ruột nóng gan.

Có lẽ nhờ có Tuyết Thuần, anh mới hiểu được thế nào là động lòng. Nói đến chuyện này, đây quả thật là một cảm giác kỳ diệu. Trêu chọc cho lòng người ta ngứa ngứa một chút, khát vọng được gần gũi, rồi lại không thể gò ép, tâm tình muốn nhưng không có được, như hoa anh túc, làm cho anh muốn ngừng mà không được.

Chỉ là nghĩ tới có được cả thể xác và tinh thần của Tuyết Thuần, anh đã cảm thấy khiêu chiến với việc làm khó khăn cực độ này thú vị cực kỳ, chiến đấu hiên ngang. Cái loại cảm giác hưng phấn, mới mẻ đó, anh rất yêu thích. Anh muốn từ từ thường thức loại cảm giác hồi hộp muốn mà không được này, trêu đùa Tuyết Thuần có tâm tư đơn giản ngờ nghệch này, giống như vòn chuột. Hết lần này tới lần khác, anh muốn có được con chuột này.

Nhưng tâm tình trong cuốn nhật ký kia, rồi người cũ lại trở về, khiến một người luôn giỏi khống chế như anh mất đi sự tỉnh táo và tự kiềm chế. Đối với anh mà nói, loại tâm tình này là nhược điểm trí mạng! Anh không thể để cho người phụ nữ này làm xáo trộn cảm xúc của anh được.

Đang nghĩ như vậy, Tuyết Thuần đột nhiên ưm một tiếng, từ từ mở mắt. Không hề bất ngờ, gương mặt Lại Tư rơi vào trong đôi mắt đen của cô.

Lại Tư có thể nhìn thấy rõ ràng trong con ngươi đen nhánh kia, phản chiếu gương mặt của anh.

Lại Tư thấy cô tỉnh lại, chống nửa người, không ngờ chắn mông rơi xuống, lộ ra nửa thân trên cường trắng. Tuyết Thuần vẫn chưa có hoàn toàn tỉnh táo, Lại Tư liền áp tay vào gáy cô, cúi thấp đầu, nóng bỏng hôn thật lâu.

Tuyết Thuần đáng thương vừa mới tỉnh lại, còn chưa rõ ràng tình hình lắm, lại bị hôn cho mơ hồ.

Sau một lúc lâu, hai người đều thở hổn hển.

"Bảo bối Tuyết Thuần, buổi sáng tốt lành."

"Ừ..." Tuyết Thuần chỉ ngờ nghệch đáp một tiếng, người nào nói với cô vậy?

Chợt thấy yêu thích bộ dạng như trẻ con mê man vừa tỉnh lại của cô, vô cùng dễ thương! Lại Tư không keo kiệt chút nào lại hôn một cái lên má ngọc của cô.

"Còn chưa chịu rời giường, là còn muốn sao?" Lại Tư giả hoạt hỏi. Tay cũng không chịu an phận, vụng trộm sờ soạng một cái.

Tuyết Thuần bừng tỉnh, hoàn toàn thức dậy, bàn tay kéo cao chăn mùng, chỉ lộ ra hai con mắt trong veo lưu chuyển. Nhưng vừa động như vậy, Tuyết Thuần phát hiện cả người mình tựa như bị cán qua.

"Yên tâm, ông xã anh đây cũng không phải là quái vật, sẽ không ăn em sạch sẽ. Cho nên, đừng che mặt nữa, không tốt cho hô hấp." Lại Tư vô hại khuyên, lại lúi lúi kéo kéo cái chăn.

Lại Tư càng nói như vậy, Tuyết Thuần lại càng nắm chặt chăn mùng, bây giờ cô chỉ muốn nhảy xuống giường mặc quần áo vào thôi.

Lại Tư không hề quên, trêu chọc Tuyết Thuần vừa tỉnh giấc mơ mơ màng màng vui tới cỡ nào, đang định tiếp tục trêu chọc cô một phen.

Bất chợt, điện thoại di động màu xanh lá cây mà tối hôm qua vì động tác của Lại Tư quá mạnh mẽ đã rơi trên mặt đất reo lên.

Tuyết Thuần mượn cơ hội kéo giãn khoảng cách với anh, dùng chăn mùng quây thật chặt từ bộ ngực trở xuống.

"Em còn kéo nữa, anh sẽ không có gì để che thân." Lại Tư vô tội nhìn Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần giật mình, người trong sáng như đứa trẻ này, là Lại Tư ngày hôm qua sao? Sói đội lột cừu, Bá Vương ngành thương cung... Lại Tư?

"Nếu không em mặc áo sơ mi của anh vào." Lại Tư đưa bàn tay cao quý ra, chỉ chỉ vật đang vắt một nửa trên đèn đầu giường, ngay chính giữa là áo lót màu trắng xóc xếch. Đây là bằng chứng cho việc hôm qua anh không thể chờ đợi đã vội vã cởi áo quần.

Tuyết Thuần luống cuống quần chân mỏng thật nhanh, liếc mắt nhìn đôi mắt phủ sương của Lại Tư, tay ngọc của cô, cuối cùng cũng chậm rãi với tới áo sơ mi ở kia.

Lại Tư rất cao, nên Tuyết Thuần mặc áo sơ của anh lên người, gần như có thể trở thành váy.

Tuyết Thuần xoa eo đau nhức, cúi xuống đất, nhất diện thoại di động lên nhìn. Màn hình hiển thị cuộc gọi đến của số lạ. Nhìn chăm chăm dãy số này, cô có loại dự cảm chẳng lành. Số điện thoại lạ, lại có thể kiên trì không ngừng gọi lâu như vậy, rất có thể là người ấy.

Sao Trình Lăng lại có thể không hỏi thiếu Sờ Sờ số điện thoại của mình được?

Lại Tư hưởng thụ nhìn chăm chăm người phụ nữ mình yêu mến mặc quần áo của mình trông rất gợi cảm, sự kết hợp giữa vẻ đẹp thanh cao thuần khiết và sự ngỗ ngược, làm cho trong lòng anh dâng lên cảm giác thỏa mãn nhẹ nhàng. Đây chính là người phụ nữ của anh!

Lại Tư cười ngây ngô, những minh tinh người mẫu kia còn tự xưng là nữ thần quyền rũ cái gì! Thôi đi, không thể xếp cùng một cấp bậc với Tuyết Thuần của anh mà so sánh đâu! Nếu cứ ngực lớn là có thể xưng nữ thần, vậy thì trên thế giới này nữ thần đã chạy khắp phổ rồi.

Tầm mắt tỉ mỉ miêu tả thân thể mềm mại dưới áo sơ mi có lỗi có lỗm, hô hấp của Lại Tư ngừng lại, trong lòng hiện lên tư tưởng vô cùng không thuần khiết. Anh có rất nhiều biện pháp để cho Tuyết Thuần dục tiên dục tử, còn chưa có cơ hội dùng tới đấy.

Nhưng hấp dẫn thì hấp dẫn, xấu xa thì xấu xa, Tuyết Thuần nhìn điện thoại di động kia, có chút gì đó không được tự nhiên thì phải.

"Điện thoại di động gọi tôi, sao lại không nhận? Chẳng lẽ... bảo bối, em chột dạ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đi Gặp “Mối Tình Đầu”

Edit: Thích Cháo Trắng

Lại Tư bất chấp cô tránh né tránh mình, một mực lôi kéo cô trở về. Mối mỏng khêu gợi ngấm lấy chuẩn xác vành tai tròn bóng như ngọc của cô, giọng nói khàn khàn đầy từ tính, mang theo lười biếng mà trêu chọc cô.

Tuyết Thuần bị anh trêu liên run rẩy không ngừng, còn chưa nói người kia rất có thể là Trình Lăng, chỉ với việc Lại Tư dùng cách như này trêu chọc cô, làm sao cô có thể bình thường mà nghe điện thoại được!

Tuyết Thuần nghe trong không khí mùi hương nồng đậm, trên giường còn có bọn họ ** không che đây, trong lòng bỗng dâng lên một loại cảm giác phức tạp, một chút bi thương mơ hồ lại ập đến. Tuyết Thuần do một lát, sau đó dứt khoát quyết tâm ấn nút từ chối cuộc gọi.

"Vậy thì," Lại Tư kéo chiếc chăn, từ trên cao nhìn xuống đầu tím xanh trên thân thể cô, đôi mắt dừng lại nơi con ngươi đen trong suốt như ngọc lưu ly của cô, đưa tay cầm lấy điện thoại di động màu xanh lá cây ném ra phía sau, "Không bằng dứt khoát tắt máy, chúng ta tiếp tục làm chuyện của chúng ta."

Sau đó da thịt thân thể kề nhau, chóp mũi chạm chóp mũi, môi đối môi, bốn mắt nhìn nhau, tựa như cả hai cùng tồn tại trong một cơ thể.

"Ngày hôm qua mấy lần thì đã không chịu nổi rồi, em còn chưa giúp anh xong đâu."

Sao lại thế này! Tuyết Thuần hoảng sợ tròn to hai mắt, người này còn muốn tiếp tục làm chuyện kia! Cô, cô sẽ chết thật đấy! "Anh... Đừng tới đây." Cô lui lại.

"Ha ha..." Lại Tư không kìm được cúi đầu cười khê, cười đến không thể ngừng được, cuối cùng nằm cả lên người cô, thân thể cường tráng run rẩy. Trêu chọc Tuyết Thuần thật đúng là vui quá!

Tuyết Thuần chịu đựng cảm giác da thịt thân mật, kinh ngạc đến cực điểm. Lại Tư, lại cũng có thể cười một cách nhẹ nhàng như vậy. Không thể phủ nhận, anh như thế này, Tuyết Thuần lại cảm thấy anh... à, có chút đáng yêu.

Lại Tư còn chưa hết buồn cười, vỗ vỗ gương mặt trắng như ngọc của Tuyết Thuần, "Em yêu, em cho rằng anh còn có thể làm cái gì đây? Tuyết Thuần bảo bối, cho dù anh có thể lực như thế, nhưng em khẳng định mình chịu đựng được sao? Anh thật không ngại làm nhiều hơn mấy lần nữa."

Dù sao thì làm xong chuyện kia, chỉ có người phụ nữ là mệt mỏi, còn đàn ông thì cả người đều thư thái.

Rõ ràng ngày hôm qua vẫn còn rất tức giận, có phải Lại Tư cũng giống như lời người xưa nói, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa hay không?

Tuyết Thuần nổi giận, đẩy ra anh, chạy ào vào phòng tắm.

Khi trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách thì Lại Tư mới thu lại nụ cười. Ngay sau đó anh đứng dậy bật điện thoại di động màu xanh lá cây lên, cầm trong tay và ngắm nghía.

Trên màn hình là một số điện thoại không lưu tên, thông minh như anh cũng đoán được đại khái là ai. Dần dần, con mắt xinh đẹp trở nên lạnh lẽo, cánh môi lại thoáng ánh lên nụ cười. Đây, chính là người được cả giới buôn bán vũ khí đồn đại - quân vương ma quỷ.

Ăn cơm sáng xong, nghỉ ngơi một lúc lâu, Lại Tư liếc nhìn chiếc đồng hồ Girard-Perregaux trên tay, vừa đúng lúc.

"Bảo bối Tuyết Thuần." Lại Tư bày ra một gương mặt tuần tú, "Đi cùng anh đến một nơi."

"Đi đâu vậy?"

Sao Lại Tư lại khôi phục dáng vẻ dịu dàng mà bám dính người trong quá khứ rồi? Làm cho quyết tâm mấy ngày trước của cô muốn kéo dài khoảng cách giữa hai người, như đang bị anh dần dần làm cho tan rã.

Không thể không nói, có thể khiến cho Lại Tư đại nhân cao quý cúi đầu, thật sự là một chuyện rất khó. Lại Tư đôi khi rất kỳ quái, có lúc cực kì hẹp hòi, có lúc lại mắc chứng mau quên. ("Đàn ông mà, khi anh ta yêu ai đó điều kiện đầu tiên chính là, chỉ cần cho anh ta chút thịt ăn, thì sẽ yêu cậu đến tận xương tủy luôn. Nếu cậu sai, anh ta cũng có thể trở mặt ngay." Sau này thiên Sở Sở đã nói với cô như vậy.)

"Bảo bối đừng có vội, đến nơi thì sẽ biết. Anh để em cùng ngồi trên cậu nhóc Lamborghini của anh, nhất định giúp em buông bỏ phiền não."

Quán cà phê CD.

Tuyết Thuần dừng bước chân, đây là nơi cô và Trình Lăng đã làm ra mấy chuyện ngốc nghếch. Lại Tư không có ý tứ gì khác chứ? Trải qua những ngày sống chung này, cô có phần không hiểu rõ tâm ý của Lại Tư. Không thể phủ nhận, cô đang có một loại dự cảm chẳng lành.

"Tuyết Thuần!"

Tuyết Thuần giật mình hóa đá. Giọng nói này, là của Trình Lăng. Đưa mắt nhìn lại, Trình Lăng đang vẫy tay với cô. Không thể trùng hợp như vậy chứ!

Lại Tư khẽ mỉm cười, đẩy Tuyết Thuần đang ngây người một cái, ôm cô ngang đầu mà bước về phía kia.

Mà sau khi Trình Lăng nhìn thấy Lại Tư xuất hiện, cũng ngừng động tác vẫy tay.

"Tuyết Thuần, người đàn ông này là ai?"

Trình Lăng đã chờ ở đây từ rất sớm, đến khi nhìn thấy một người đàn ông thân mật ôm lấy Tuyết Thuần, động tác kia như đâm bị thương mắt của anh.

"Anh Trình không cần hoan nghênh chúng tôi long trọng như vậy đâu, đừng vội, ngồi xuống đã, chúng ta từ từ nói chuyện."

Lại Tư khoát khoát tay, y hệt như người đàn ông lão luyện thành thực dạy dỗ con trai mình. Anh chỉ bấm mấy chữ trên điện thoại di động của Tuyết Thuần mà thôi, gửi đi mấy tin nhắn, lại không nghĩ người cũ kia lại bỏ nhào tới ngay lập tức.

Trình Lăng nghe vậy buồn bực một lúc, đây không phải là một người đàn ông dễ đối phó.

Tuyết Thuần sợ đến ngây người, cô không bao giờ nghĩ đến, Lại Tư sẽ đưa cô tới gặp Trình Lăng. Trực giác mách bảo cô phải rời khỏi đây.

"Lại Tư, chúng ta đi thôi."

Tuyết Thuần không nhìn về phía Trình Lăng, chỉ muốn thoát khỏi cảnh tượng hai người đàn ông này mặt đối mặt. Cô thật sự không biết không biết nếu cứ để hai người đối đầu nhau mạnh mẽ, thì sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Nhưng có một điều có thể khẳng định, chính là sẽ có một bên bị thương tổn.

"Anh nghe nói anh Trình đây chính là bạn của em, thân là ông xã của bảo bối Tuyết Thuần yêu quý, sao mà anh có thể không gặp mặt một chút được?"

Lại Tư mạnh mẽ ép Tuyết Thuần ngồi xuống, rồi cũng ngồi ở bên cạnh cô. Bàn tay thon dài trắng nõn cẩn thận vuốt ve bờ vai lộ ra của cô, điệu bộ thân mật này, trực tiếp khiến cho Trình Lăng trào dâng tức giận một lúc lâu.

Lại Tư quan sát "mối tình đầu" của Tuyết Thuần, đây là một người đàn ông hoàn toàn bất đồng với anh. Anh tự nhận mình là người có tâm cơ, cũng không màng thể hiện ra ngoài sự âm hiểm ngoan độc tuyệt tình, phàm là chuyện rơi vào tay anh, đều sẽ bị mưu lược hoàn hảo của anh giải quyết nhanh

gọn.

Nhưng mà, người đàn ông thân thể cường tráng lại có vẻ cương nghị này, cười tươi tắn tựa như ánh mặt trời, giống như bất kỳ người phụ nữ nào được gả cho anh ta, cũng sẽ thấy hạnh phúc vì được che chở. Mà phụ nữ lại rất thích điều này.

Đáng tiếc, một đối thủ cạnh tranh như vậy. Nếu không có thể lực như anh, nhất định sẽ là người thất bại trong cuộc chiến tình yêu này.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Trình Lăng Vs Lại Tư

Edit: Thích Cháo Trắng

Chỉ chốc lát sau, Trình Lăng đã tỉnh táo lại.

Những năm qua, anh đã sớm không còn là người dễ nổi nóng như trước đây nữa, năng lực tự kiềm chế không hề bình thường. Ngoại trừ lần trước lúc mới về nước vô tình gặp Tuyết Thuần, ở trước mặt cô anh không thể cường lại, nguyên nhân bên ngoài cũng là vì muốn cho Tuyết Thuần không có cảm giác như là đã xa cách nhiều năm, mới có thể đối xử như là cậu nhóc năm xưa. Phàm là người đàn ông có chút đầu óc, cũng hiểu được mục đích chuyển đi này của Lại Tư.

Nói ra mấy câu, Lại Tư cũng quan sát anh, đồng thời anh cũng phán đoán con người Lại Tư. Đây là một cao thủ bụng dạ khó lường, chưa chắc đã là một chính nhân quân tử.

Thông qua lời nói của Thiên Sở Sở, anh biết được nguyên nhân Tuyết Thuần gả cho anh ta, đối với Lại Tư này lại càng không có cảm tình tốt. Kể từ nhân Lại Tư này, mỗi giờ mỗi khắc đều đào ra bấy rập để cho người anh ta chứng mất ngủ vào. Tuyết Thuần đã như vậy, sao anh có thể là ngoại lệ được? Nghĩ đến vấn đề này, Trình Lăng không thể không cố gắng chống đỡ hết sức.

"Anh chính là chồng của Tuyết Thuần?" Trình Lăng hiểu ra.

"Thông minh."

Trình Lăng khẽ xì một tiếng, động tác chiếm hữu như vậy, muốn anh không nghĩ đến phương diện kia cũng không được. Tuyết Thuần kết hôn chính là sự thật, anh vốn định muốn cô cho anh một lời giải thích, chỉ cần biết Tuyết Thuần hạnh phúc là tốt rồi. Nhưng mà Lại Tư cũng đến, không cần hỏi ra miệng, cũng đã đủ nói lên tất cả. Anh muốn không từ bỏ ý định cũng không được.

Chỉ là, xét tính cách đó của Lại Tư, anh lại cảm thấy lo lắng cho Tuyết Thuần, Tuyết Thuần đơn giản trong sáng như vậy làm sao đầu lại được anh ta? Không trách được sẽ trúng bẫy của anh ta. Nếu như lúc ấy anh biết chuyện, dù phải sử dụng toàn bộ tài sản của công ty mình để trả nợ, cũng sẽ không để Tuyết Thuần gả cho một con sói mặt trắng như này.

"Tuyết Thuần, sống chung một chỗ với con sói mặt trắng này, em hạnh phúc sao?" Đừng lăm, đừng thủ đoạn hèn hạ để lấy được Tuyết Thuần, không phải sói mặt trắng thì là cái gì?

Nghe được lời Trình Lăng nói với mình, Tuyết Thuần bắt đầu dĩ ngẩng đầu lên. Nhìn gương mặt nghiêm túc của Trình Lăng, căng thẳng cương nghị, vẫn là Trình Lăng cứng đầu như trước đây. Chống lại đôi con ngươi thâm tình cố chấp của anh, Tuyết Thuần khẩn trương không biết đáp lại như thế nào. Trình Lăng đầu với Lại Tư, nhìn thế nào cũng giống như hai bên quân đội đang đối chọi chèn ép nhau.

Lại Tư vuốt ve bờ vai của Tuyết Thuần, lại di chuyển một cái, thuận tay lượn lơ trên mấy lọn tóc đen rủ ở ngực Tuyết Thuần, mập mờ vuốt vuốt.

Mặt Trình Lăng biến sắc, bởi vì anh thấy phía dưới mái tóc đen, trên cổ Tuyết Thuần có những dấu dáu tây nho nhỏ. Những năm qua trải nghiệm cuộc sống ở nước ngoài, anh đã không còn là cậu thanh niên trẻ tuổi cái gì cũng không hiểu nữa. Anh biết đây rõ ràng là vết hôn, lại còn là dấu vết sau khi vận động vô cùng kịch liệt để lại.

Lại Tư ôm chặt Tuyết Thuần vào ngực, nhếch môi cười yếu ớt, giả vờ không nhìn thấy biểu hiện của Trình Lăng, mập mờ đáp lời thay Tuyết Thuần: "Có Lại Tư tôi che chở, Tuyết Thuần sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới. Quan hệ của chúng tôi cũng rất thân mật, rất hòa hợp. Anh Trình, thật sự không cần lo lắng gì cả."

Trình Lăng không nhìn Lại Tư, thẳng thừng coi như anh ta không tồn tại. Anh không nói gì chỉ ngấm nhìn Tuyết Thuần ngồi đối diện, nữ thần trong lòng anh, lại cứ để cho người đàn ông kia chà đạp như vậy. Thực sự như thế, còn có gì để nói tiếp nữa đây? Anh tuyệt vọng nhắm mắt lại, hai nắm đấm đặt trên đùi siết chặt, tiếng xương khớp vang lên răng rắc.

Đi ra khỏi quán cà phê CD, sắc mặt Tuyết Thuần có chút tái nhợt.

Cô dừng lại bước chân đang đi theo Lại Tư, cup mắt nhìn xuống, nhỏ giọng hỏi: "Có phải là anh lợi dụng danh nghĩa của em hẹn Trình Lăng ra ngoài hay không?"

Lại Tư giống như người hiền lành, biết bản thân đã làm cho Tuyết Thuần bức mình rồi. Anh đã dự liệu có thể sẽ như vậy, nhưng Tuyết Thuần tức giận chắc chắn cũng có lúc hết, dù sao anh cũng sẽ luôn luôn khóa cô ở bên cạnh mình, từ từ đổ dành thì tức giận cũng sẽ tiêu tan hết. Anh không thể cho phép người phụ nữ mình yêu vẫn còn vương vấn không nguôi với một người đàn ông khác được, đây là ranh giới cuối cùng không thể chạm tới của anh.

"Lên xe hãy nói."

Tuyết Thuần rút tay về, cả người bất động. "Lại Tư, Trình Lăng là bạn của em. Anh muốn em và anh ta chấm dứt quan hệ, em có thể hiểu. Nhưng anh có thể tôn trọng em một chút hay không, cho em không gian riêng, em có thể xử lý tốt chuyện này!"

Lại Tư bị cự tuyệt, khiến cho người từ trước đến giờ chỉ biết lớn tiếng ra lệnh như anh cảm thấy bất mãn hồi lâu. Anh nhú nhú mi tâm, chỉ vừa vói gặp lại người cũ, Tuyết Thuần đã bắt đầu thay đổi bất thường rồi.

"Nếu em có thể xử lý được, thì ngày hôm qua đã không chạy đến bờ biển khóc thút thít."

Lại Tư mím môi, cô lại còn tỏ thái độ với anh. Anh còn chưa trút tức giận lên người cô, cô hùng hùng hổ hổ nổi giận cái gì chứ! Hơn nữa, cũng đã là vợ chồng rồi, còn so đo cái gì! Về sau đối xử tốt với cô là được. Chẳng lẽ cô còn hoài nghi sự thật lòng của anh sao?

"Làm sao anh biết?" Tuyết Thuần quay ngược lại một bước dài, không dám tin, nhìn anh, "Anh theo dõi em có phải không?"

"Anh chỉ lo lắng cho em mà thôi." Nói ra lời này, Lại Tư không khỏi hơi chột dạ một chút, đối với người bình thường mà nói, chuyện này quả thật không phải là quang minh chính đại cho lắm.

"Có kiểu quan tâm người như vậy sao?" Tuyết Thuần quay đầu sang chỗ khác, cắn chặt đôi môi đỏ mọng. "Lại Tư, anh đi đi, em muốn yên lặng một mình một lát."

Nói xong, lần đầu tiên cô bỏ mặc Lại Tư, cô đơn khoanh tay, xoay người rời đi.

Lại là kiểu này! Vừa nảy sinh vấn đề là né tránh, anh đã nói rồi, anh sẽ không cho phép cô xem thường uy quyền của anh nữa!

Anh lập tức kéo lấy tay của cô, gương mặt âm trầm, "Anh nói, lên xe."

"Em nói, chỉ muốn yên lặng một mình một lát mà thôi."

Nếu Phù Khai và Tề Luận mà nhìn thấy chuyện này, chắc là sẽ ngạc nhiên đến rơi con mắt mất. Chị dâu thật to gan lớn mật, dám can đảm từ chối Lại Tư!

"Thời gian em an tĩnh một mình quá nhiều rồi, từ nay về sau chỉ có thể ở bên cạnh anh. Dù cho em náo loạn với anh, hay làm nũng gì cũng được, nhưng mà không cho phép em chơi trò một mình, dù thế nào thì sau này cũng chỉ có thể đi theo anh mà thôi."

"Lại Tư, anh lại ép buộc người khác."

...

Trình Lăng cũng chưa đi xa, chứng kiến rõ ràng một màn này. Anh đấm một cái lên vô lăng. Anh vô cùng không cam lòng để cho Tuyết Thuần thuộc về người đàn ông này!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chồng Của Em Sẽ Lo Lắng

Edit: Thích Cháo Trắng

Trên xe, Tuyết Thuần ngồi cách xa Lại Tư, tựa đầu vào cửa sổ xe, nhìn phong cảnh phía ngoài, chính là không nhìn Lại Tư.

Lại Tư tỉ mỉ phát hiện Tuyết Thuần khẽ thu mình thành một khối nhỏ nhắn, không khỏi quan tâm hỏi: "Có phải lạnh hay không? Bác Trần mở máy sưởi."

"Vâng, cậu chủ."

"Em rất khỏe, không nhọc anh phí tâm." Tuyết Thuần không quay đầu lại, lạnh nhạt trả lời.

Lông mày Lại Tư nhướn lên, từ lúc nào mà Tuyết Thuần đã học được cách làm cao rồi?

"Ngoan nào, lại đây." Lại Tư ngoắc ngoắc ngón trỏ, cô gái này đôi tính rồi sao?

Tuyết Thuần nhìn anh, tức không nhìn nổi, anh đang gọi thú cưng sao? Cô không được tự nhiên quay mặt đi, tiếp tục nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. "Em thích ngồi ở đây."

Trên mặt Lại Tư hiện lên nụ cười thản nhiên, cũng không tức giận. Tuyết Thuần cúi kính với anh, đây chính là biểu hiện thường thấy giữa các đôi yêu nhau ...

"Mua hoa, bữa tối dưới ánh nến, xem phim, nói những lời ngon tiếng ngọt, chính là phương pháp dỗ dành." Phù Khải đã nói như vậy.

"Chẳng lẽ anh còn không bằng những thứ tạp nham ngoài kia sao?" Lại Tư nhẹ nhàng vươn tay kéo một cái, lời Tuyết Thuần nhỏ nhắn vào trong ngực, quả nhiên, thân thể của cô hơi lạnh, thời tiết đã là cuối mùa thu, cần phải chú ý đừng để bị lạnh.

Lại Tư thuận tay để cô ngồi trên đùi mình, cảm giác Tuyết Thuần hoàn toàn thuộc về anh thật là tốt.

Tuyết Thuần giật mình không được tự nhiên, muốn ngồi xuống ghế. Cô cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, cần phải có người ôm.

"Đừng lộn xộn! Tốt nhất là em an phận một chút cho anh. Nếu không, anh không dám đảm bảo sẽ làm ra chuyện gì đâu." Lại Tư uy hiếp nói.

Cánh tay để ở dưới không được tự nhiên, Tuyết Thuần chợt hiểu ý Lại Tư nói là gì, lập tức đỏ mặt. Nhớ tới chuyện tối hôm qua, trong lòng cô không khỏi cho ra một kết luận, đàn ông đều chính là sắc lang, đều chỉ nghĩ đến những chuyện kia thôi, không đứng đắn chút nào.

Cảm nhận được sự mềm mại và hương thơm nhàn nhạt của người trong lòng, Lại Tư cảm thấy an tâm không ít. Chỉ cần cơ thể của Tuyết Thuần thuộc về anh, một ngày nào đó, anh sẽ xóa sạch cái quá khứ ấy khỏi đáy lòng Tuyết Thuần, đến mức một mẫu vụn cũng không còn.

"Bảo bối, đừng cứ mãi buồn bực không nói chuyện với anh như thế. Bằng không, người chồng là anh đây sẽ lo lắng." Lại Tư gục đầu vào vai cô, hít một hơi thật sâu, thật là thơm! Theo anh biết, thì người Tuyết Thuần không xúc nước hoa. Loại mùi hương cơ thể thuần khiết tự nhiên này, khiến cho anh vô cùng say mê.

Đã có kinh nghiệm từ trước, thực sự cảm nhận được sự chênh lệch về thể lực giữa đàn ông và phụ nữ, Tuyết Thuần biết mình không từ chối được những hành động thân mật của Lại Tư. Nhưng trong lúc vô tình liếc mắt nhìn người ngồi ở thùng xe phía trước, cô vẫn chưa từ bỏ ý định kháng cự, đẩy anh một cái. Nhắc nhở Lại Tư, trên xe còn có tài xế nữa, anh đừng được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

Lại Tư nhếch đôi môi mỉm cười khế, càng thêm mạnh mẽ ôm chặt cô hơn. Tuyết Thuần còn xấu hổ cái gì nữa đây, giữa hai người họ đều đã là loại quan hệ ấy. Mọi người đã công nhận, cũng không phải là vụng trộm gì. Đừng nói là ôm, cho dù là hôn, người khác cũng sẽ không nói gì. Nếu không, lần sau mạng cô đi Paris nói một chút chuyện tình cảm, cô sẽ hiểu được, những hành động thân thiết nhỏ nhặt này của họ, quả thực chính là không đáng để nói đến.

"Lại Tư." Đột nhiên Tuyết Thuần nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Sao vậy?"

"Về sau chuyện của Trình Lăng, anh đừng tham gia vào được không?"

Lại Tư ôm lấy cô im lặng một lúc, ánh mắt lấp lánh, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ ý tứ trong lời nói của cô gái này.

Một lúc lâu sau, anh quyết định không thể mạo hiểm, ngộ nhỡ hai người họ tình cũ không rủ cũng đến thì anh phải làm thế nào? Mối tình đầu chính là nguy hiểm nhất! "Không thể được."

"Tại sao? Anh ấy là bạn của em." Tuyết Thuần đẩy lồng ngực rắn chắc của anh ra.

Lại Tư ngồi thẳng dậy, nhìn người xinh đẹp trong lòng, "Trừ phi em đồng ý với anh sẽ không bao giờ gặp hắn ta nữa, bằng không tất cả mọi chuyện liên quan đến hắn ta đều không cần bàn nữa."

Lông mày Tuyết Thuần nhíu thật chặt, nhận ra Lại Tư cũng có một mặt ** như vậy, không khỏi càng thêm buồn rầu.

"Chuyện giữa em và anh ấy đều đã qua rồi, bây giờ, em là vợ của anh, hơn nữa chúng ta cũng đã ... ở cùng một chỗ, em sẽ không làm chuyện gì có lỗi với anh."

Lại Tư nhìn cô không nói lời nào, bàn tay to lớn đặt lên vị trí trái tim của cô.

Gương mặt xinh đẹp của Tuyết Thuần nóng lên, cho là anh lại bắt đầu có suy nghĩ không đứng đắn, đang muốn nói, còn đang ngồi trên xe! Nhưng Lại Tư chợt thu hồi nụ cười, nghiêm túc bướng bỉnh nhìn vào đôi mắt trong veo của cô.

Anh cố chấp hỏi, "Nơi này, chỉ có một mình anh thôi sao?"

Trong lòng Tuyết Thuần cứng lại, đôi mắt trong trẻo lóe lên một tia đau xót.

Tuy nói chột lóe rồi biến mất, nhưng Lại Tư lại tinh mắt nhận ra được.

Anh dùng lực nắm lấy chiếc cằm nhỏ của cô, cắn răng nghiến lợi nói: "Cho nên, anh mới nói em không cần thiết phải gặp hắn ta. Nếu em cứ một mình đi gặp hắn ta, thì cũng chỉ là làm hại hắn mà thôi. Tập đoàn Tần Thị chính là một ví dụ điển hình, nhưng hắn ta không có em làm lợi thế, cho nên chó khiêu chiến giới hạn cuối cùng của anh."

Nếu dám dùng quá khứ trước đây để tiếp tục qua lại với Tuyết Thuần, anh nhất định sẽ nuốt công ty của hắn. Một tập đoàn Trình thị nhỏ nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ là hơn Tần thị vài triệu mà thôi.

"Tuyết Thuần, đừng để cho anh nắm được nhược điểm nếu không, anh sẽ hủy hoại hắn."

Câu nói cuối cùng, đã chặn hết tất cả đường lui của Tuyết Thuần.

"Cậu chủ, tổng bộ gọi điện thoại tới." Bác Trần vừa chăm chú nhìn con đường phía trước, vừa cầm điện thoại di động đưa cho anh.

Lại Tư để Tuyết Thuần ngồi vào ghế xong, lúc này mới nhận lấy điện thoại.

"Có chuyện gì gấp?"

Bên đầu kia điện thoại, giọng nói vội vàng nhưng rất rõ ràng của Đào Dân truyền đến, "Ông chủ lớn, số đạn được chúng ta chuyển đến Trung Đông xảy ra chút vấn đề. Nhà họ Trù chặn hàng hóa của chúng ta lại, hiện giờ hai bên đang giao chiến rất kịch liệt. Nếu lại tiếp tục như vậy, chỉ e là chúng ta không thể giao hàng đến nơi đúng thời gian quy định, không thể đạt được mục đích."

Sắc mặt Lại Tư trầm xuống, chuyến hàng lần này đề phòng cẩn thận như vậy mà nhà họ Trù vẫn có thể tìm ra được sơ hở. Trù Nhiên, cô giỏi lắm! Không hổ danh là đối thủ duy nhất của anh.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Về Nhà

Edit: Thích Cháo Trắng

"Thông báo cho Hắc Lăng, dù là phá hủy vài máy bay quân dụng, cũng phải oanh tạc nhà họ Trù, tôi muốn một kích khiến cho bọn họ tổn thất thật lớn! Về phần hàng hóa, ông trùm Mafia Ý mới kế nhiệm, không phải đang nợ nhà họ Lại một cái ơn sao? Cho anh ta cơ hội đền đáp đi."

"Dạ, ông chủ lớn, tôi lập tức thông báo cho bọn họ, chắc chắn bên Ý kia sẽ không có dị nghị gì."

Cúp điện thoại, gương mặt tuần tú lịch sự của Lại Tư càng cười đến mức kì quái, "Nhà họ Trù, không hủy hoại tất cả các người, quả thật khó tiêu tan mối hận trong lòng ta."

Nhà họ Trù? Cái tên này nghe quen quen. Tuyết Thuần rất nhanh nhớ lại, lúc ở phòng làm việc của Tina, từng gặp một người phụ nữ tên là Trù Nhiên.

Cô ta đã từng nói, "Lại Tư, vì người phụ nữ xấu xí trong ngực kia, mà hủy bỏ cuộc hôn nhân lý tưởng kết thân giữa hai nhà Trù - Lại. Anh chưa từng hối hận bao giờ sao?"

Câu nói ấy, cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu được chân tướng ẩn trong đó, nhưng lại nhớ rất kỹ. Chuyện qua rồi cô cũng không nhiều lời hỏi lại, cô biết Lại Tư sẽ không thích nói ra ngọn nguồn những việc này.

Lại Tư chăm chú nhìn Tuyết Thuần, đáy mắt có ánh sáng lóe lên, "Tuyết Thuần, trở về nhà họ Lại cùng anh đi, ngôi nhà chính thức thuộc về chúng ta."

Tuyết Thuần chột giật mình, đầu tiên cô nghĩ đó là biệt thự nơi hai người ở. Nhưng khi thấy vẻ mặt Lại Tư dường như có ý tứ khác, trong nội tâm Tuyết Thuần dâng lên một loại cảm giác chia ly khó có thể diễn tả bằng lời được, "Không phải bây giờ chúng ta trở về luôn sao?"

Vốn định đợi đến lúc Tuyết Thuần hoàn toàn yêu anh, sẽ lập tức đưa cô trở về nhà chính của gia tộc họ Lại. Nhưng lúc này chuyện của nhà họ Trù cần phải xử lý gấp, sẽ có một khoảng thời gian tương đối dài không thể trở về Trung Quốc. Mà đang lúc hỗn loạn này lại gặp phải tình địch, chỉ có đưa cô trở về, nắm giữ trong lòng bàn tay chính mình, anh mới có thể an tâm.

Về phần vị trí bà chủ nhà họ Lại, Tuyết Thuần có thể ngồi vững hay không...

Lại Tư cụp mắt, Tuyết Thuần vẫn đang chăm chú nhìn anh, chợt phát hiện ra hai hàng lông mi thật dài đẹp mê hoặc của anh hơi rung động, dường như Lại Tư đang do dự chuyện gì đó.

Bỗng nhiên, Lại Tư ngước mắt nhếch môi, trên mặt lại ngập tràn thần thái tự tin, khiến cho trái tim Tuyết Thuần đập bịch bịch dồn dập hồi lâu, "Có lẽ anh đã lo lắng quá nhiều rồi, chỉ muốn làm gì đó để em yêu anh. Mà em, lại không hề biết con người thực sự của anh, thì làm sao có thể toàn tâm toàn ý giao mình cho anh được. Là sơ suất của anh, nhưng mà bây giờ vẫn chưa muộn, hơn nữa lại vừa đúng lúc. Tuyết Thuần, đừng do dự gì cả, đi theo anh. Em là vợ của anh, có anh ở đâu, phải có em ở đó, vậy mới là vợ chồng thật sự."

Nhà họ Lại kế thừa trăm năm, nổi tiếng trong giới buôn bán vũ khí, ra ngoài không ai là không kính nể ba phần, dù là nguyên thủ quốc gia cũng phải để cho họ mấy phần mặt mũi. Ở trong một gia tộc như thế này, nếu đã là vợ của ông chủ lớn Lại Tư, tất nhiên sẽ trở thành phu nhân của nhà họ Lại. Lại Tư đã từng suy nghĩ, tính cách Tuyết Thuần ngoài rần trong mềm, hoàn toàn trái ngược với tác phong cường thế của những vị phu nhân trong gia tộc suốt một trăm năm qua. Nhưng mà ở trong thế giới bóng tối, sức mạnh đại diện cho tất cả, trong Nhà họ Lại thì Lại Tư là người mạnh nhất, chỉ cần ra lệnh một tiếng, không ai không tuân theo. Tất cả quy tắc trong gia đình, chế độ, quy củ, anh có thể coi rě, bởi vì không ai có thể vượt qua được anh.

Mạnh nhất chính là Lại Tư anh, muốn bảo vệ một người, hoàn toàn không cần tốn nhiều sức lực. Buồn cười nhất chính là, anh lại đi lo lắng cái gì nữa!

Đôi môi Tuyết Thuần mấp máy, lời nói này của Lại Tư rất nghiêm trọng, nhưng trái tim lại bất giác dâng lên xúc cảm ấm áp, "Anh muốn đưa em đi đâu?"

Lại Tư nhẹ nhàng ấn xuống môi cô một nụ hôn, khẽ mỉm cười, "Ngôi nhà chính thức của chúng ta." Không đợi Tuyết Thuần trả lời, Lại Tư đã nói với bác Trần, "Không quan tâm bác dùng phương pháp gì, trong vòng mười phút, tới sân bay cho tôi."

"Dạ! Ông chủ lớn!" Lời nói còn chưa dứt, xe đã như tên rời cung, lao một mạch như con bão.

Tăng tốc nghiêm trọng quá mức như vậy, phải chịu phạt bao nhiêu tiền đây, lại còn bị bám bao nhiêu lỗ nữa!

Cho dù là bác Trần, cũng chỉ là nguy trang như tài xế bình thường mà thôi. Đây chính là tài xế riêng của Lại Dung Nhân, hiển nhiên nếu tiến vào trường đua, không nghi ngờ chút nào, chính là tay đua xe vô địch!

Đối với bọn họ mà nói thì tập đoàn YD chỉ thuần túy là vỏ bọc nguy trang mà thôi. Thân phận thật sự của bọn họ, chỉ thuộc về đêm tối, nhân vật đứng đầu trong gia tộc xã hội đen buôn bán vũ khí không lồ nhất giới. Lại Tư, ông chủ lớn nhà họ Lại, thế lực mạnh mẽ hung bạo, kết hợp với tâm cơ thâm trầm như biển, nhà họ Lại ở trong tay anh ngày càng lớn mạnh, trở thành thần thoại trong giới xã hội đen buôn bán vũ khí.

Tề Luận, đời thứ tám của gia tộc có quan hệ mật thiết với nhà họ Lại, là người hào hoa phong nhã, thích đánh bạc, ở trong bóng tối trông coi các sòng bạc to lớn trên thế giới, quản lý cả các mỏ kim cương ở Châu Phi.

Phù Khải, đời thứ chín của gia tộc có quan hệ mật thiết với nhà họ Lại, là một công tử phong lưu trong mắt mọi người, kì thực ở thế giới ngầm là người phụ trách quản lý sản xuất các loại vũ khí đạn dược.

Tập đoàn YD mở ra trên thị trường bạch đạo ở Trung Quốc, lại chiếm cứ một vị trí lớn nhất trên thị trường thế giới. Tề Luận và Phù Khải được chọn lựa trở thành người chuyên khai thác thị trường bạch đạo, Lại Tư tự mình dẫn dắt bọn họ mở ra các con đường làm ăn bình thường, các nhà hàng cao cấp, các công ty bất động sản, các cửa hàng bách hóa ở khắp nơi trên thế giới... Những công việc này lẽ ra phải giao lại toàn bộ cho hai người Tề Luận và Phù Khải xử lý từ mấy tháng trước. Không ngờ, trước sự xuất hiện của Tuyết Thuần, Lại Tư đã trì hoãn chừng nửa năm rồi.

Xe phi như bay trên đường, Tuyết Thuần ôm lấy trái tim nhỏ thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài của mình. Tuy nói người đã từng leo lên đỉnh núi K2, cũng coi như là người từng trải việc đời rồi, nhưng cái loại tốc độ đua xe đáng sợ này, nỗi sợ hãi như thể bất kỳ lúc nào cũng có thể xảy ra tai nạn xe cộ, cũng không phải là chuyện nói cho vui thôi!

Nhân tài thì không lộ mặt đây! Không ngờ bác Trần đã hơn bốn mươi tuổi rồi, mà trái tim vẫn còn mạnh mẽ như cô. Rốt cuộc thì gia đình Lại Tư còn ẩn giấu những bí mật gì? Chẳng lẽ tất cả những lời mẹ nuôi nói đều là thật?

"Bảo bối, xuống xe nào." Lại Tư đã ở đầu bên kia mở sẵn cửa xe, đưa bàn tay thon dài trắng nõn về phía cô, khoe môi chứa đựng nụ cười khiến người ta an tâm.

Tuyết Thuần chưa hồi hồn, lập tức nắm lấy tay anh, được bàn tay của anh bao bọc, trên tay truyền đến từng đợt ấm áp, tâm trạng lập tức bình tĩnh lại. Tính ra, đây là lần thứ hai cô trải nghiệm cảm giác đua xe, lần đầu tiên là khi Lại Tư phóng như tên bắn trên chiếc Bugatti Veyron anh coi như con mình, khi đó cô còn chưa rõ tâm tư anh, mơ mơ hồ hồ bước vào thế giới của anh.

"Đây là đâu?" Tuyết Thuần nháy nháy mắt, cho là bản thân nhìn lầm, đúng là sân bay, nhưng không phải sân bay bình thường cô vẫn đi.

"Sân bay chuyên dụng nhà họ Lại." Lần đầu tiên Lại Tư chớp mắt. Không thể không nói, Tuyết Thuần tình nguyện trở về cùng anh, toàn bộ tâm tư của anh đều thấy sáng khoái.

Đi theo Lại Tư vào, hai dãy toàn những người đàn ông khỏe mạnh mặc đồng phục áo vest xanh trắng thơm đượm đứng đó nghênh đón. Khi Lại Tư bước qua thì đều khom người cúi chào, tất cả đều rất nghiêm trang.

Mà Lại Tư thì không hề chớp mắt, bước đi nhẹ nhàng tào nhả, thậm chí nụ cười nhạt trên mặt cũng không có chút thay đổi nào, giống như tất cả những điều này đều là việc mà anh hiển nhiên được nhận. Chỉ có đôi con mắt lóe lên tia sáng lợi hại, cho thấy sự cường thế cùng cơ trí của con người này.

Trong lòng Tuyết Thuần vẫn còn hồi hộp, may là có Lại Tư dẫn dắt, cô mới không đến nỗi luống cuống tại chỗ. Có lẽ tự đáy lòng mình, theo bản năng cô đã mơ hồ tin tưởng Lại Tư.

Mãi cho đến khi ở trên máy bay tư nhân, vẫn có người phục vụ tận tình.

Tuyết Thuần không đợi được đến khi Lại Tư tự động thăng thẩn, cuối cùng cũng không nhìn được hỏi một câu, "Lại Tư, rốt cuộc thì anh là ai?" Tập đoàn YD đúng là một tập đoàn xuyên quốc gia, nhưng cho dù là tập đoàn lớn như thế nào, cũng sẽ không có loại khí thế trang nghiêm mà lạnh lẽo này. Đại ca xã hội đen sao? Thánh mẫu Maria, không phải thật đó chứ!

Lại Tư chống cằm, vuốt ve trêu chọc môi của cô, "Em đoán thử xem."

A... Tuyết Thuần bỗng đỏ mặt, Lại Tư lại cũng sẽ nói ra lời nói sến sẩm như vậy sao. Cô cũng không gỡ anh tay ra, trực tiếp bỏ qua ngón tay cái đang không quy củ của anh, trên mặt lộ ra vẻ gian nan, chần chờ hỏi "Sẽ không thật sự là xã hội đen đó chứ?"

Nụ cười của Lại Tư tối dần, xem ra Tuyết Thuần cũng không phải là người hoàn toàn ngu ngốc.

Anh cũng không phủ nhận, Tuyết Thuần liền tiếp tục truy vấn, "Còn là băng đảng xã hội đen rất lớn?"

"Em còn biết những chuyện gì nữa? Nói hết ra."

Lại Tư không đáp lại, chỉ cười mà không nói, hỏi ngược lại cô.

Trái tim Tuyết Thuần như rơi xuống vực thẳm, tục ngữ có câu, biết được càng nhiều sẽ chết càng nhanh, Lại Tư chính là cố tình không nói rõ ra, nếu không vô duyên vô cớ lại hỏi cô vậy làm gì. Sự thực là cô không biết có được hay không!

"Không còn." Cô hơi nản lòng, bởi vì Lại Tư không chịu thẳng thắn nói ra tất cả với mình.

Cô là một người đầu óc tri tri, nhưng đồng thời lại có sự nhạy cảm với một số chuyện, tệ nhất chính là, cô lại tin tưởng giác quan thứ sáu của mình nhất. Thôi được, dù sao đến đó thì chuyện gì cần biết tự nhiên sẽ biết cả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ông Trùm Xã Hội Đen Trở Về

Edit: Thích Cháo Trắng

Trải qua cả một đêm, máy bay chở Tuyết Thuần và Lại Tư cũng hạ cánh.

Ra đến bên ngoài, vừa nhìn đã nhận ra, đến Newyork rồi.

Lại là hàng nhân viên cao lớn khỏe mạnh đồng loạt mặc vest đen nghiêm chỉnh nghênh đón, số lượng chỉ có hơn chứ không hề kém so với lần trước.

"Ông chủ."

Miệng đồng thanh cung kính hô, cả độ cong và động tác khom lưng cũng đúng nhịp.

Đôi mắt đen sắc bén của Lại Tư thoáng lướt qua, trên môi là nụ cười lạnh lẽo. Như vị vua ngạo nghễ quét nhìn tất cả những thứ trước mắt, ông chủ buôn bán súng đạn lạnh lùng tàn khốc ngang ngược, đã chính thức trở về.

Nửa năm sống ở bạch đạo, thời gian chỉ loáng một cái như chớp mắt. Nếu như bên cạnh không có Tuyết Thuần, thật giống như tất cả đều chỉ là một giấc mộng không có thật.

Một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn nho nhã dẫn đầu bước lên trước, "Ông chủ, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa rồi."

"Ừ." Lại Tư nhàn nhạt đáp một tiếng, cảm thấy thân thể mềm mại của Tuyết Thuần run rẩy, anh duỗi cánh tay to lớn ra, càng ôm chặt người trong lòng mình hơn.

Đạo Dân có vẻ như lơ đãng nhìn lướt qua người Tuyết Thuần, sau đó lui xuống, bước theo sau lưng Lại Tư, sẵn sàng đợi lệnh.

Tuyết Thuần sao có thể không run được, từng người một đều đeo súng là chuyện gì đây? Cũng không phải là thời chiến tranh, làm gì mà ai cũng cầm trong tay thứ đồ bị quốc gia nghiêm cấm như này chứ, phô trương thanh thế coi trời bằng vung, điều bộ thì lạnh lẽo âm u, chỉ có người mù, mới không nhìn thấy!

Tuyết Thuần không hiểu được rằng, đây là người của xã hội đen, không có lúc nào là không phải đề phòng có người âm thầm tập kích mình. Một lần tình cờ, một chút lơ đãng mất hồn, cũng sẽ có thể khó mà giữ được tính mạng. Trở lại thân phận ông chủ xã hội đen nổi bật, mỗi khi ra ngoài, làm việc hay giao dịch, kẻ có lòng dĩ nhiên là lúc nào cũng chú ý, bất kể lúc nào cũng chuẩn bị đánh lén.

Ra khỏi sân bay, không phải là chiếc Bugatti Veyron giống như phú nhị đại*, mà là chiếc Rolls-Royce màu đen tuyền, lạnh lùng, hắc ám, đầy khí phách.

Tâm trí Tuyết Thuần thấp thóm bất an, vừa lên xe, đã bắt tay vào nhìn trộm Lại Tư, quan sát tới tới lui lui nhiều lần, giống như lần đầu tiên biết đến đàn ông.

Cô luôn cho rằng, mặc dù có bề ngoài tuấn tú nho nhã, kết hợp với chiếc kính gọng đen che giấu đi cảm xúc, thế nhưng vô hình chung thì khí thế vương giả của anh vẫn tồn tại. Lúc này, cô thật sự hiểu, cô vẫn cảm nhận được sự mạnh mẽ áp đảo, lạnh lùng tàn khốc và cả sự sắc bén trên người Lại Tư, là có nguồn gốc, không làm bộ chút nào.

Đây mới thật sự là Lại Tư, bá chủ xã hội đen ngạo nghễ thiên hạ.

Ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, Lại Tư vẫn chăm chú nhìn vào máy tính xách tay nhỏ, đại khái đã nắm rõ toàn bộ tình hình như lòng bàn tay. Trước đây lúc còn lăn lộn ở bạch đạo, trong tay anh lúc nào cũng có sẵn một máy tính xách tay, liên hệ mật thiết với bộ phận quản lý súng đạn xã hội đen bên này.

Nhưng lúc đó, vì cần che giấu tài năng mọi người, nên chỉ có thể dùng loại máy phổ thông trên thị trường. Còn trong tay anh bây giờ, là loại mà nhà họ Lại đặc biệt nghiên cứu chế tạo ra. Mặc dù kích thước rất nhỏ, nhưng tốc độ và chức năng cao hơn hẳn mấy vạn lần so với máy tính xách tay trên thị trường.

Người thông minh như anh, đã sớm nhận thấy được tầm mắt của người bên cạnh mình. Chuyên chú như thế, có đánh giá, có nghi ngờ, lại mang theo cả mấy phần thấp thóm lo lắng.

Lại Tư nhìn chằm chằm máy tính xách tay, bất chợt, Tuyết Thuần nhìn thấy gò má khóe môi trên gương mặt hoàn mỹ của anh khẽ nâng lên.

Lại Tư đột nhiên cười một tiếng, nhẹ nhẹ duỗi tay ra, Tuyết Thuần giật mình a một tiếng, thân thể liền nghiêng theo hướng tay của anh, bị anh ôm, đụng rất mạnh vào anh.

Nhìn cô khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn bởi vì giật mình, cổ họng Lại Tư căng thẳng, ngay lập tức áp tay giữ lấy gáy của cô, giữ thật chặt, nuốt hết tất cả tiếng kêu của cô.

Bỏ đi sự dịu dàng cẩn thận thường ngày, thay vào đó là những nụ hôn dồn dập không chút kiêng kỵ nào. Đầu lưỡi mạnh mẽ quét ở trong miệng của cô, lập tức ngâm lấy chiếc lưỡi mềm mềm ấm nóng của cô, quấn quýt lấy nhau.

Kỹ thuật hôn cao siêu của anh, khiến cho cô mê man một hồi lâu, thân thể cũng không tránh khỏi nóng dần lên. Bởi vì nghiêng người, tay Lại Tư vẫn để trên gáy của cô, nửa người trên của cô là nghiêng về phía trước. Tư thế không được tự nhiên, làm cho cô mệt chết đi. Cô mất kiên nhẫn đẩy anh một cái, phát ra những tiếng ưm ưm mờ ám.

Dường như Lại Tư hiểu được ý cô, liền ôm cả người cô lên, tách ra ** ngồi ở trên đùi của anh, không coi ai ra gì, hôn sâu hơn, triển miên hơn.

Anh hôn quá kịch liệt, mạnh mẽ, ngang ngược, Tuyết Thuần bị hôn đến mức đầu óc choáng váng, ý thức rối tinh rối mù.

Lại Tư không lãng phí một phút giây nào tiếp tục thả những nụ hôn xuống dưới, càng đòi hỏi nhiều hơn gấp bội. Chiếc cổ thiên nga trắng như tuyết, vành tai mịn màng như ngọc, xương quai xanh tinh xảo, lưu lại những dấu ấn thân mật mập mờ.

Không ngờ lúc này, chiếc xe lại đột ngột chuyển hướng.

Bánh xe khẽ xì một tiếng, Lại Tư đột nhiên tỉnh táo lại, thay đổi tư thế chuyển sang ôm chặt Tuyết Thuần, ôm cả đầu cô vào trong ngực mình.

Lại Tư nhìn chằm chằm gương chiếu hậu, đôi mắt đen sắc bén bắn ra những tia sáng rét lạnh, môi mỏng lạnh lùng cảnh cáo, "Lam Dạ, lái xe của người cho đằng hoàng."

Trên mặt tài xế Lam Dạ không tỏ vẻ gì, vẫn chuyên chú lái xe không nói lời nào, nhưng lòng bàn tay anh đã thấm ra một lớp mồ hôi lạnh. Một màn vừa rồi thật quá kinh ngạc, vì vậy nên tay của anh trượt một cái, lúc vào cua kéo hơi mạnh tay một chút, nên đã vô tình đi lệch quỹ đạo.

Thật ra thì nói là ngoài ý muốn, nhưng mà cũng chỉ là nhanh hơn bình thường một chút xíu. Bình thường bọn họ đua xe đã thành thói quen, mỗi ngày chạy dọc theo con đường địa ngục, chuyện bọn họ vượt đèn đỏ trên đường cao tốc cũng xem như chuyện rất bình thường. Nhưng đại ca nói gì cũng đều là chính xác, anh không có dị nghị gì.

Đạo Dân ngồi ở ghế trước tiếp tục nhìn thẳng, chỉ là thi thoảng lấy can đảm nhìn gương chiếu hậu một cái. Cha mẹ ơi! Ông chủ lại ở trên xe... Không phải nói, thời điểm làm chính sự, thì tất cả đều chỉ là mây trời sao! Gặp được người phụ nữ sạch sẽ xinh đẹp một chút, xét cho cùng cũng chỉ là tiêu khiển. Tình cảnh này, chỉ có hai chữ để hình dung: điên đảo!

"Đạo Dân, lúc nào thì bên Ý kia giao hàng?"

Đạo Dân vội vàng thu hồi suy nghĩ khác thường, trong lòng run một cái, lập tức nghiêm chỉnh, đúng quy củ trả lời: "Ba giờ sáng đêm qua đã sắp xếp hàng

hóa, đã chuẩn bị theo con đường an toàn để xuất phát. Nhưng chúng ta lại bị mất hàng hóa tại cửa, hiện giờ vẫn không rõ tung tích, nhà họ Trù che giấu rất kỹ."

Những ngón tay của Lại Tư đang đặt trên eo Tuyết Thuần, vô ý thức gõ gõ theo nhịp, trong lòng dường như tính toán điều gì.

Lam Dạ và Đào Dân, hai người tài giỏi thân cận bên Lại Tư, một văn một võ. Đào Dân là văn, Lam Dạ là võ. Đào Dân phụ trách tình báo, hacker, liên lạc giải quyết những vấn đề lao động trí óc khó khăn. Còn những việc đấu đá súng đạn... thô bạo, bình thường đều là Lam Dạ ra tay.

Một đường tiếp tục đi, xe đi qua cửa chính một tòa thành cổ không gặp trở ngại gì.

Phong cách kiến trúc kiểu Gothic Nước Pháp, hoa văn điêu khắc thời trung cổ Châu Âu, nặng nề lạnh lẽo, lại hoa lệ nhưng tối tăm, tăng thêm khí thế hào hùng cổ kính.

Khi chiếc xe đi qua, dù là người đang đi đi lại lại, hay là đang làm việc, không ai không rớt rít dừng chân, nghiêm trang cung kính cúi đầu về phía chiếc Rolls-Royce.

Ở một nơi phía xa, người đang mở cửa xe, cũng lập tức dừng bên lề, người trên xe cũng đứng ở bên cửa xe, nhìn sang bên này cúi chào cung kính.

Lại Tư đã quen hưởng thụ sự phục vụ thượng đẳng, giờ phút này đang chống tay lên cửa sổ xe, phiền chán đến chết, nhưng mặt lại nhìn về phía bên trong xe, ánh mắt lạnh lùng ẩn giấu nụ cười cưng chiều, chăm chú nhìn cô.

*Phụ nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bước Vào Nhà Họ Lại

Trên mặt Tuyết Thuần thay đổi đủ các loại biểu tình, khiếp sợ, ngạc nhiên, than thở, kinh hãi, nghi ngờ, và cả không hiểu. Ngũ quan trên gương mặt trái xoan muốn màu muốn vẽ, vô cùng thú vị.

Lại Tư nhếch khóe môi mừng chưa đựng ý cười nhàn nhạt, lẳng lặng thưởng thức. Tuyết Thuần sinh động như vậy, thật sự vui tai vui mắt!

Cuối cùng Tuyết Thuần vẫn không khỏi chăm chú nhìn vào Lại Tư, kiến trúc hào hùng này thậm chí còn có thể đẹp hơn cả giáo đường kiểu Gothic nước Pháp, hưởng thụ được cách thức tiếp đãi y hệt nguyên thủ quốc gia, ngay cả khi nhìn lại, cũng phải khâm phục, trước tiên cô cũng muốn tìm hiểu rõ ràng, rốt cuộc thì cô đã tới một địa phương như thế nào!

Nhưng đối diện với đôi mắt của anh, tâm tình của Tuyết Thuần lập tức lẳng xuống.

Bỏ qua hoàn toàn cặp kính gọng đen nguy trang lịch sự, đôi mắt sáng tinh tường của Lại Tư nhu hòa đi một chút. Đôi mắt đen lưu luyến không dời, không nhìn đến mấy chuyện biến hóa ở bên ngoài, trong đôi mắt sáng long lanh chỉ ánh lên hình ảnh của một mình cô. Giống như toàn bộ thế giới biến đổi, đều chỉ vì muốn có được một tiếng cười của hồng nhan. Cô, chính là thế giới của anh.

Nội tâm Tuyết Thuần như hóa thành một vũng nước mềm mại, cánh tay vô ý thức đưa lên, muốn vuốt ve gương mặt tuấn tú của anh.

Hai tròng mắt xinh đẹp khiến cô mê muội, mọi chuyện có phải là sự thật hay không.

Một người mạnh mẽ ngang ngược như thế này, lại nguyện ý lấy cô làm vợ, sau đó ngang nhiên dẫn cô vào thế giới của anh, chia sẻ cùng anh tất cả những chuyện vui buồn hạnh phúc.

Bàn tay nhỏ bé, dừng lại đúng lúc chỉ còn cách Lại Tư một khoảng nhỏ. Anh như một vị chúa tể của muôn loài trong rừng rậm, người bình thường như cô, có thể giữ anh trong tay sao?

Khoảnh khắc ngay trước khi cô muốn lùi bước, Lại Tư nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, không nói hai lời, liền đặt lên vòm ngực rắn chắc của mình, giữ tay cô thật chặt, ánh mắt nóng bỏng, như có hai ngọn lửa cháy lên, muốn thiêu đốt cô tan rã bằng tình ý cuộn trào bên trong, "Chỉ có em."

Trong lòng anh chỉ có em.

Giống như có tiếng sét đánh ngang tai, đầu óc trống rỗng, chỉ lưu lại một câu che chở nhẹ nhàng: Chỉ có em.

Trong nháy mắt, nội tâm Tuyết Thuần run rẩy kịch liệt.

Sao một người tuấn tú không anh sáng bằng, một người mạnh mẽ lạnh lùng tàn nhẫn như Lại Tư, lại có thể dịu dàng quan tâm, nắm lấy tay cô, dùng tất cả lòng chân thật nhất, tỏ tình với cô.

Được yêu thương mà ngạc nhiên sợ hãi, tim đập như điên, dù phải đánh đổi mạng sống cũng muốn mơ được đáp lại tất cả chân tình, đủ loại tình cảm ngổn ngang nhanh chóng lan tràn trong trái tim của cô. Suy nghĩ của Tuyết Thuần trở nên hỗn loạn, lại có loại cảm động muốn khóc lên.

Môi đỏ mọng mấp máy, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng không nói được nên lời, chỉ là to gan chủ động nắm lấy bàn tay đầy vết chai sần bên trong.

Không cần nói điều gì cả, đây chính là đáp án tốt nhất rồi.

Từ đó, có một người đàn ông đã tiến vào chỗ góc sâu nhất trong trái tim của cô.

Cửa xe được mở ra, người mở cửa xe cho cô không phải là Lại Tư, mà là thuộc hạ của anh.

Không khỏi có chút không quen, nhưng như vậy, mới càng giống như anh bây giờ. Cao không thể với tới, tôn quý như Hoàng Đế cổ đại.

Một chân đã dẫm xuống đất, bất chợt, trước mắt xuất hiện một bàn tay thon dài quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, dường như cô không dám tin, nhìn theo bàn tay lên trên, không hề ngoài ý muốn, trông thấy gương mặt của Lại Tư.

Bên đôi môi kia kéo lên một nụ cười bình tĩnh lạnh lùng, là ánh nắng chiều không bao giờ phai nhạt.

Tuyết Thuần hoàn toàn không lo lắng, đặt tay lên lòng bàn tay thật dày của anh, sau đó bước ra khỏi chiếc Rolls-Royce, đứng bên cạnh anh.

Mặc dù, cô cũng không biết con đường tương lai sẽ gian khổ như thế nào? Cô có đủ tư cách đứng sòng vai cùng anh hay không? Tất cả đều là chuyện không thể biết trước. Nhưng chỉ cần dựa vào việc Lại Tư che gió che mưa cho cô, cũng đã đủ rồi.

Cô sẽ không băn khoăn điều gì nữa. Tấm lòng của Lại Tư, cô hiểu được, nên muốn quý trọng. Bởi vì cho tới bây giờ, hạnh phúc đều không phải dễ dàng có được như trở bàn tay.

Có người đã đứng cung kính nghênh đón từ sớm, sắc mặt Lại Tư vẫn như thường, hai chân dài bước đi, thân hình cao lớn thon dài ôm lấy một nửa thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực, đi thẳng về phía trước. Một người phụ nữ trung niên cúi đầu chào hỏi xin ý kiến, “Ông chủ đi đường xa mệt nhọc, người dùng bữa trước, rồi đi tắm nước nóng ạ.”

Lại Tư cũng không thèm nhìn mấy người kia lấy một cái, “Sau này Tuyết Thuần sẽ là bà chủ của nhà này, hầu hạ ta như thế nào, sau này cứ hầu hạ bà chủ như thế.”

Người phụ nữ trung niên vẫn nghe lời nghiêm chỉnh cúi đầu như trước, đôi mắt phía dưới lướt qua tia kính ngạc, cung kính lên tiếng: “Vâng”

Bà chủ? Trái tim nhỏ của Tuyết Thuần nhảy nhẩy lên, nghe thấy xưng hô này, cũng biết là một thân phận đứng trên đỉnh cao danh vọng. Cô không có tài năng ở thế giới xã hội đen, mang cái tên danh dự này, cô thật sự cảm thấy không chân thực lắm.

Chờ Lại Tư và Tuyết Thuần ngồi xuống, người phụ nữ trung niên phục vụ dùng com, trong lúc vô tình mới nhanh chóng liếc nhìn Tuyết Thuần một cái. Chỉ là, ánh mắt của người phụ nữ trung niên cũng không có gì là tò mò, chỉ là quan sát, đơn giản là muốn hiểu để phục vụ bà chủ sao cho thật tốt.

Chủ nhân như thế nào, thì có quy củ nghiêm chỉnh và có thuộc hạ như thế.

Tuyết Thuần mặc dù vẫn không quen, nhưng tâm tình cũng không khó chịu. Bởi vì cô không hề bị người ta xem xét như một con khỉ, thật cảm ơn trời đất!

Quán gia là một người đàn ông trung niên mặc bộ áo Tuxedo, đang cẩn thận bố trí không dưới mười loại món ăn lên bàn, động tác nhẹ nhàng mà lưu loát.

Thức ăn cũng không biết là khẩu vị theo phong cách của nước nào, mỗi một món trông đều rất đẹp mắt, nhìn cũng đã thấy no, mới nhìn thôi đã thấy thèm rồi.

Chỉ là, bàn com màu đen... Quá dài! Cũng quá đen! Giống kiểu Quý tộc Châu Âu, thanh lịch, tôn quý. Nhưng mà, cũng thấy kỳ cục.

Mỗi người ngồi một bên, đây là quy củ gì vậy? Tại trung quốc, khi cô và Lại Tư dùng com, cũng chỉ ngồi ở bàn ăn hình tròn, khoảng cách rất gần, cũng có thể chạm tay vào đối phương.

Nhưng quy củ thì không thể phá vỡ được, tự nhiên Tuyết Thuần sẽ không nói lời dị nghị.

“Cái này...” Tuyết Thuần chần chờ liếc nhìn Lam Dạ và Đào Dân, có cần bảo hai người bọn họ ngồi xuống cùng ăn com hay không? Nhưng mà cách một cái bàn hình chữ nhật, rất là khó nha.

Lại Tư khẽ mỉm cười với Tuyết Thuần, “Đói bụng lâu như vậy, đừng câu nệ nữa, nhanh ăn đi.”

Tuyết Thuần nhìn Lại Tư ở nơi “xa xôi” đối diện, cứng ngắc gật gật đầu. Xem ra nơi này quản lý rất quy củ nghiêm chỉnh, muốn bảo bọn họ ngồi xuống,

có vẻ như không hợp lý lắm

Lại Tư nheo mắt lại, như hiểu ra.

“Người đầu, bày thức ăn và ghế dựa ở vị trí giữa bàn, sau này cứ làm như vậy.” Anh cho là Tuyết Thuần đã quen với cách dùng cơm trước đây, mà anh thích cảm giác Tuyết Thuần ngồi gần sát ở bên cạnh mình, đương nhiên làm như vậy là tốt nhất.

“Vâng” quản gia khom người lên tiếng, sau đó chỉ huy mấy người hầu chuyển vị trí của thức ăn và ghế dựa.

Hai tay Tuyết Thuần cầm dao đĩa, hơi lúng túng đi tới giữa ngồi.

Dùng đầu ngón chân để nghỉ cũng biết, những thay đổi này, đều chỉ vì cô. Làm cô khâm phục vô cùng là, những quản gia và người hầu này, không có một người nào lộ ra vẻ mặt quái dị, đối với tất cả lời nói của Lại Tư, tuyệt đối tuân theo, không hề dị nghị.

Thức ăn rất thơm, Tuyết Thuần lại ăn không biết ngon. Chỉ vì sự hầu hạ bên người của bọn họ.

Lại Tư vẫn bình thường, thậm chí còn dùng khăn ăn, mập mờ giúp cô lau thức ăn dính vào khóe môi.

“Từ từ thôi.”

Từ từ thôi là chỉ từ từ ăn, cũng là từ từ quen với việc bất kỳ lúc nào cũng có người hầu hạ bên cạnh. Tuyết Thuần cũng không hiểu, vội vàng dùng xong bữa ăn kiểu tây, còn để dao nĩa xuống sớm hơn Lại Tư.

Chợt thấy Lại Tư tao nhã dùng khăn ăn lau bờ môi mỏng, sau đó quản gia lập tức sai người thu dọn sạch sẽ đồ đạc. Cả một bữa ăn xong bữa bữa bọn họ, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa. Tốc độ này, quả nhiên là có phong cách quý phái, ai ai cũng đều là người tài giỏi cả!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Cô Cả Lại Dung Nhân

“Lại Dung Nhân đến?”

“Cô cả đã đến từ hai ngày trước rồi ạ.”

Lời của người phụ nữ trung niên vừa dứt, một giọng nói nhu hòa liền vang lên, “Ông chủ đã phân phó, chị có thể không tới sao?”

Lại Tư hí hóp đôi con mắt hẹp dài lại, “Vậy thì tốt.”

“Thời gian em không có ở đây, hãy chăm sóc Tuyết Thuần.”

“Yên tâm đi, cô ấy là em dâu của chị, chị sẽ thu xếp ổn thỏa.” Thân là chị gái, sao cô lại không biết ý định của em trai. Tuyết Thuần mới tới, lại không có công lao gì, mặc dù trên mặt người phía dưới giữ thể diện cho Lại Tư, nhưng chung quy lại vẫn là không thật sự khâm phục.

“Tuyết Thuần! Còn nhớ rõ chị không? Ở bữa tiệc đêm đó, chúng ta đã gặp nhau rồi.”

“Chào chị.” Tuyết Thuần lễ phép cười gật đầu.

Lại Dung Nhân cười hết sức dịu dàng, trực tiếp kéo tay Tuyết Thuần đi lên lầu, “Đi theo chị, chị dẫn em đi lên xem phòng của các em một chút.”

Tuyết Thuần bị kéo đi, quay đầu lại nhìn về phía Lại Tư, chỉ thấy Lại Tư không thể không đồng ý, gật đầu một cái.

Lúc này Tuyết Thuần mới quay đầu lại, đi theo Lại Dung Nhân lên lầu. Hơn nữa, Lại Dung Nhân là vợ của Tề Luận, ở bữa tiệc đêm đó bọn họ đã cùng tán gẫu mấy câu, cô ấy và Tề Luận còn có một cậu con trai, người bạn nhỏ tên gọi Tề Tiểu Thanh rất hoạt bát đáng yêu.

Thật ra thì ý định của Lại Tư rất đơn giản, cứ thế nuôi Tuyết Thuần, cũng không yêu cầu cô phải giống như những quý phu nhân khác, luôn đoan trang thùy mị, ra ngoài tiếp khách, xã giao..., trở thành người phụ nữ đứng đằng sau người đàn ông thành công.

Anh tự nhận mình là người mạnh mẽ, đứng ở đỉnh cao quyền lực của thế giới đen tối, anh có ý nghĩ của riêng mình.

Để cho một người phụ nữ bảo vệ mình thì còn gọi gì là đàn ông! Cô là người anh yêu thương, đương nhiên phải bảo vệ thật cẩn thận, che chở cô trong lòng bàn tay.

Đưa cô về nhà, cũng không nghĩ tới việc yêu cầu thuộc hạ phải cung kính Tuyết Thuần giống như cung kính anh. Yêu cầu của anh rất đơn giản, sai người chăm sóc tốt cho sinh hoạt hàng ngày của cô là được. Dù sao Tuyết Thuần cũng thích ở nhà lên mạng viết mấy truyện loạn thất bát tao* gì đó, nhiều lắm chỉ là thỉnh thoảng đi du lịch một mình, trèo lên ngọn núi K2 kia, nhưng có người của anh bảo vệ, sẽ không làm anh lo lắng có chuyện không may xảy ra. Tuyết Thuần cũng không màng danh lợi, không thích lục đục đầu óc, là người vô cùng an tĩnh.

Dĩ nhiên, nếu cô có thể đặt toàn bộ tâm tư lên người anh thì mới là tốt nhất.

Cho đến khi Tuyết Thuần rẽ vào khúc quanh, Lại Tư không thấy được bóng dáng của cô nữa, lúc này mới thu lại ánh mắt, dẫn theo Lam Dạ và Đào Dân đi ra ngoài. Đột nhiên nhớ tới chuyện gì, “Tìm cho bà chủ một nữ huấn luyện viên đi.” Vì đề phòng ngựa bất trắc, người, dù sao cũng phải có lực lượng của mình bảo vệ.

“Tôi sẽ sắp xếp tốt.” Đào Dân nhìn gương mặt luôn luôn cười lạnh của Lại Tư giờ đây xuất hiện mấy nét nhu hòa không thể che dấu được, mắt phượng hơi nheo lại. Người phụ nữ kia chính là nhược điểm của ông chủ.

Toàn bộ pháo đài cổ kính, đều mang phong cách Gothic tinh xảo, bên trong lại u tối, không khí nghiêm túc nặng nề mà trang trọng, lấy gam màu lạnh làm chủ đạo.

Nhưng vừa bước vào gian phòng, trước mắt Tuyết Thuần vụt sáng lên.

Thảm trải sàn Ba Tư tinh tế quý báu, trên vách tường màu trắng hiện lên hình vân mây màu tím nhàn nhạt không dễ nhận ra, đầu giường dựa vào bức tường màu hồng in mấy đóa hoa màu đỏ nhỏ nhỏ. Còn có cửa sổ đang mở, gió thổi vào, làm cho rèm cửa màu đỏ đung đưa lay động, giống như mỹ nhân yêu kiều, đung đưa trái phải. Màu đỏ vốn là một loại màu sắc kích thích, nhưng ở đây, thảm màu trắng, tường vây quanh phòng thấp thoáng vân mây tím nhàn nhạt, phối hợp với khoảng sắc hồng trên đầu giường lại bổ sung cho nhau rất tốt, màu sắc phối hợp với vật phẩm bày biện trong phòng, tổng thể trở nên rất hài hòa.

Trông thật tràn trề sức sống, lại không mất đi vẻ lãng mạn kiều diễm.

“Thích chứ?” Lại Dung Nhàn rạo rực tiến lên phía trước giới thiệu, “Những thứ này đều là Lại Tư đích thân tìm người làm, chính cậu ấy cũng cho không ít ý kiến. Cậu ấy nói em thích ở nhà, tâm tư đơn giản, lại có phần thích viết lách.”

Tuyết Thuần nhủ mảy, chỉ chỉ chính mình, “Anh ấy nói là em sao?” Tuyết Thuần nháy nháy con mắt, thì ra ở trong lòng Lại Tư, cô là người như vậy. Có điều cô rất thắc mắc một chuyện, rốt cuộc Lại Tư thích cô ở điểm gì?

Lại Dung Nhàn cười rộ lên, rất nhiệt tình giới thiệu, “Vốn không có chiếc ghế bập bênh này, nhưng Lại Tư nói em thích lên sân thượng, nằm trên ghế bập bênh đọc sách, xem một lúc lâu lại ngủ quên mất, cho nên phải chọn loại có chất lượng tốt nhất. Nhìn xem, còn có thể thay đổi độ cao đấy.”

“Còn nữa, cậu ấy nói mặc dù em là trạch nữ, nhưng vẫn rất yêu thích vận động, vì không để em cảm thấy buồn chán, nên sơn một chút màu đỏ lên tường. Bởi vì em là người thích văn học trẻ, màu tím lãng mạn sẽ rất thích hợp với em. Đây nữa, ban công phía bên này giáp với biển, lúc nhàn chán có thể ra ngoài hưởng thụ một chút gió biển. Còn trồng rất nhiều loại hoa, có hoa quỳnh, hoa hồng Siberia, ngay cả hoa anh túc cũng sai người mang về trồng. Còn nữa, cậu ấy nói em không thích đi giày, toàn bộ sàn nhà đều sửa thành sàn gỗ, phủ thảm thượng hạng mềm mại lên trên.”

Tuyết Thuần nghe được điều này cả người đều sửng sốt, hoa mắt tiếp thu mọi chuyện. Lại Tư đã vì cô mà làm những chuyện này? Những chuyện nhỏ nhặt này, không giống những vấn đề mà anh muốn quan tâm? Trừ phi, anh yêu cô? Nghĩ đến điều này, Tuyết Thuần chợt cảm thấy trong lòng trào dâng từng đợt sóng kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Khả năng này rất lớn! Trong lòng có một âm thanh đang nói với cô. Tuyết Thuần không khống chế được trái tim bang bang nhảy loạn.

Lại Dung Nhàn cười càng vui vẻ hơn, “Em còn chưa biết trước khi em đến đây nơi này có sắc thái như thế nào đâu.”

“Sắc thái gì?”

Không thể không thừa nhận, nghe được Lại Tư tự mình thiết kế gian phòng vì cô, tâm tình Tuyết Thuần rất kích động, giống như mùa xuân đang dần chiếm giữ trái tim cô.

“Tới đây, chị cho em xem một chút.” Lại Dung Nhàn cười gian lấy điện thoại di động màu hồng ra, ngón tay lướt nhẹ trên màn hình một cái, hình ảnh lạnh lẽo hiện lên ngay trước mắt.

Đồ đạc toàn màu đen, vách tường chỉ một màu trắng, tuy có rất nhiều bức tranh quý giá, đồ gốm sứ, những đồ cổ trang trí, nhưng vẫn không che giấu được vẻ uy nghi lạnh lùng khô khan.

“Xem đi, trước khi biết em, cậu ta chính là một người cứng nhắc không có chút thú vị nào, một chút lãng mạn cũng không hiểu được.”

Bên môi Tuyết Thuần bắt gặp tràn ra nụ cười cảm động, đây chính là anh! Bá chủ xã hội đen sao? Thật ra thì... rất đáng yêu.

“Còn có thứ xem hay hơn đây này.” Lại Dung Nhàn thần bí bí bí nhìn xung quanh, phát hiện không có người nào khác, liền giấu đầu lòi đuôi lòi kéo Tuyết Thuần đi vào trong.

“Là cái gì? Sao lại thần bí như vậy?” Tuyết Thuần không hiểu, chẳng lẽ muốn cho cô xem chuyện bí mật của xã hội đen?

“Xuyt!” Lại Dung Nhân đặt ngón trỏ lên môi, sau đó lên lên lút lút kéo Tuyết Thuần ra ngoài ban công, “Nếu cho người khác biết, chị sẽ chết chắc luôn đó. Nói nhỏ, nói nhỏ thôi.”

Thật ra thì, giọng nói của chị mới là rất to ấy. Trong lòng Tuyết Thuần thầm nói.

*Loạn thất bát tao: Lộn xộn, mất trật tự, không có nội dung rõ ràng, chuyện tầm phào...

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ảnh Nude Của Lại Tư

“VẬY chị cứ cất đề đó đi, em không xem đâu.”

Biết càng nhiều, chết càng nhanh. Tuyết Thuần tuân theo quy củ cao nhất của xã hội đen, có phần lùi bước. Thật không nghĩ tới, chị cả Lại lại có lúc bướng bỉnh như vậy.

Nhớ lúc gặp mặt ở bữa tiệc đêm đó, người rụt rè, dịu dàng, rung động lòng người... Ấc, giờ ở trước mặt cô, lại đang phá hỏng những ấn tượng tốt đẹp ấy. Nhưng, thật không hổ là chị cả của Lại Tư!

“Không được, không được. Cái này người khác có thể không nhìn, nhưng em thì nhất định phải nhìn.”

Lại Dung Nhân nôn nóng, trông mắt đột nhiên đảo một cái, mập mờ hỏi: “Chẳng lẽ, em không có ý định hiểu Lại Tư hơn một chút sao?”

Lại Tư à. Tuyết Thuần rối rắm, lại nói, cô thật sự không hiểu Lại Tư rõ lắm, trước đây thì chỉ nghĩ anh là người giàu có, trong nháy mắt đã trở thành người đứng đầu xã hội đen. Cho nên, cô có phần hơi phân vân.

Cuối cùng, chung quy lại vẫn không thắng nổi lòng hiếu kỳ, hơn nữa chị cả Lại khiến cho sự tò mò của cô dâng cao, liền giả bộ như lơ đãng nhìn lướt qua.

Trong phút chốc, khóe mắt Tuyết Thuần giật nhẹ một cái, “Cái này... Ảnh nude của trẻ con? Hơn nữa...” Hơn nữa bộ dạng hơi giống Lại Tư, trong lòng không khỏi xoắn chặt lại, không phải là... con riêng của anh đấy chứ?

“Có phải nếu anh mang con riêng về, em cũng có thể đối xử với nó tốt như thế hay không?” Ngày đó anh giật phăng cà vạt, vừa cười vừa hỏi cô.

Lại Dung Nhân hoàn toàn không nhận ra được Tuyết Thuần không bình thường, đặc chí cười, làm hành động Tây Thi ôm ngực, “Tuyết Thuần, em thật thông minh! Em đoán đoán đúng rồi! Đây chính là ảnh nude của Lại Tư khi còn bé.”

Thông minh sao? Tuyết Thuần cảm thấy Lại Tư Nhân rất biết nói quá lên. Nếu như Lại Tư Nhân biết mới vừa rồi cô đã nghĩ những gì, còn có thể nói như vậy sao. Trên trán Tuyết Thuần hiện lên mấy vạch đen. Nhưng lúc nghe được câu nói sau cùng, Tuyết Thuần lập tức giật mình!

“Ảnh nude của Lại Tư!” Tuyết Thuần kêu lên, lại bị Lại Tư Nhân dùng một tay che miệng cô lại.

“Nhỏ thôi! Nhỏ thôi!” Lại Tư Nhân liếc mắt cảnh cáo Tuyết Thuần một cái, nét mặt kia giống như đang nói..., có cái gì mà ngạc nhiên chứ.

“Xem một chút đi, còn nhiều lắm. Những thứ này Lại Tư đều giấu đi, không dễ gì được nhìn thấy. Lúc ấy chị đã nghĩ ra cách dùng điện thoại di động chụp toàn bộ những tấm hình này. Em chính là người phụ nữ thứ ba được nhìn thấy những tấm hình này đó.”

Ai bảo từ nhỏ tới giờ, Lại Tư chưa từng có một chút ý thức tự giác làm em gì cả, hại cô phải hao tổn bao nhiêu tâm huyết, mới có thể thân thiết với cậu em trai duy nhất này. Cô không trị được Lại Tư, nhưng bây giờ không phải đã xuất hiện Tuyết Thuần rồi đó sao. Ha ha ha! Lại Tư, đừng tưởng rằng làm ông chủ lớn thì lúc nào tôi cũng phải nghe lệnh cậu.

“Người thứ ba?” Tuyết Thuần do dự hỏi: “VẬY thứ nhất, thứ hai là ai?”

“Cô gái ngốc nghếch này, đang ghen sao?”

Lại Tư Nhân dùng ánh mắt như muốn nói chị đã hiểu, liếc về phía cô. Nhìn Tuyết Thuần căng thẳng nói không ra lời, vội vàng giải thích, “Em lại còn không nghĩ ra sao, thứ nhất đương nhiên là mẹ của chị, thứ hai, dĩ nhiên là chị đây rồi.”

Tuyết Thuần ngượng ngùng cúi thấp đầu, cũng đúng, mẹ cũng là phụ nữ mà.

Cốc cốc cốc...

Lại Tư Nhân vội vàng cất điện thoại di động, ném cho Tuyết Thuần một cái nhìn đầy luyến tiếc, dịu dàng bảo, “Lát nữa lại gửi ảnh qua bluetooth cho em xem.” Sau đó hướng ra ngoài nói: “Vào đi.”

“Bà chủ, cô cả, ông chủ có việc phải đi ra ngoài. Bảo tôi chăm sóc bà chủ thật tốt.” Là người phụ nữ trung niên cô trông thấy lúc vào nhà họ Lại.

“Thím Tô, đã bảo thím không cần câu nệ như vậy mà.”

“Bà chủ ở đây, đương nhiên phải cung kính ạ.”

Sắc mặt thím Tô không thay đổi liếc Lại Dung Nhân một cái, tiếp tục cung kính chờ đợi Tuyết Thuần. Cả nhà họ Lại cũng chỉ có duy nhất cô cả một mình một kiểu như vậy, cũng đã là phụ nữ ba mươi tuổi rồi, lại còn như trẻ con không khiến người khác bất lo. Cô cả của nhà họ Lại, nói ra chắc chẳng ai tin! Nhưng ai bảo ông chủ lớn nhà họ Lại chính là em trai của cô, ai còn dám ý kiến gì nữa.

“A, cháu biết rồi.”

Tuyết Thuần gật đầu một cái, nhìn Lại Dung Nhân thay đổi thái độ trước mặt thím Tô như thế. Cô đoán, chắc thím Tô là vú nuôi của Lại Tư và Lại Tư Nhân... Chỉ là, trước giờ cô luôn là người tự lực cánh sinh, muốn hưởng thụ sự hầu hạ của người khác, trong lòng cô có chút không được tự nhiên mà kháng cự. Nhưng cô lại mới đến, thôi thì bảo sao nghe vậy đi.

“Vây để tôi hầu hạ bà chủ tắm rửa.” Nói xong, thím Tô đã vào trong phòng tắm rộng rãi, cẩn thận chuẩn bị xong nước nóng và khăn tắm.

“Được rồi, ngồi máy bay suốt đêm, Tuyết Thuần cũng mệt rồi. Tắm rửa xong đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai chị dẫn em đi dạo xung quanh đây.” Cuối cùng, còn thân bí cười một tiếng, để lại một câu, “Nhớ mở bluetooth ra đó.”

Rửa mặt xong, Tuyết Thuần nhảy luôn lên giường, vội vàng mở điện thoại di động lên, ngón tay liên tục lướt trên màn hình.

Càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu, chính bản thân cô cũng không phát hiện ra, môi đỏ đã kéo lên độ cong càng ngày càng lớn.

Nhưng rất kỳ quái là, khi còn bé Lại Tư không có một tấm hình nào là cười cả, đứa trẻ nho nhỏ đẹp thuần khiết như búp bê vải, nhưng mỗi một tấm ảnh chụp anh đều chung ra bộ mặt lạnh lùng như cá chết. Nhớ tới về mặt tươi cười nham hiểm bây giờ của Lại Tư, tương phản quá lớn. Có phải đã từng xảy ra chuyện gì, khiến anh xảy ra biến hóa to lớn như vậy hay không?

Lại Tư không có ở đây, cả một căn phòng lớn, đúng là rất yên tĩnh, rõ ràng ban ngày cô đã thấy nhiều người xuất hiện như vậy mà. Nên khen người của nhà họ Lại có thái độ quá tốt, hay là vì ban đêm ở một nơi xa lạ không có Lại Tư ở bên cạnh?

Mặc dù đang nằm trong phòng, nhưng nhà họ Lại từ lâu đã mang hơi thở lạnh lẽo xưa cũ tích tụ theo thời gian, vẫn khiến trong lòng cô thấp thỏm không yên.

Nhìn chằm chằm trần nhà, Tuyết Thuần nằm ngay đơ trên giường, miễn man suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, không hề cảm thấy buồn ngủ.

Xem lại một lần nữa những tấm ảnh của Lại Tư khi còn bé mà Lại Dung Nhân gửi đến.

Phương đông sáng dần, hai mắt Tuyết Thuần đã đỏ bừng mới không chịu được giầy vò, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, Tuyết Thuần uể oải thức dậy.

Ngoài cửa phòng không ngừng truyền đến tiếng gõ cửa, không nặng cũng không nhẹ, đủ để cho cô tỉnh lại.

Tuyết Thuần mang theo đôi mắt gấu mèo, tùy tiện buộc lại mái tóc, chỉnh sửa lại một lượt áo ngủ xộc xệch.

Nhưng nghĩ lại, nhớ người tới là đàn ông thì sao?

Tuyết Thuần suy nghĩ hai giây, thanh giọng nói hỏi: “Ai ở bên ngoài vậy?”

“Là tôi, thím Tô, tôi tới hầu hạ bà chủ rửa mặt.”

Bà chủ! Tuyết Thuần chợt giật mình, vỗ đầu một cái, trời á! Bà chủ ơi là bà chủ! Cô thậm chí có phải nên chỉnh trang lại dung nhan trước rồi hãy mở cửa hay không đây? Nếu không, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng đẹp đẽ của bà chủ!

Nhưng mà người đến đã nói là hầu hạ bà chủ kia mà, nếu cô chỉnh trang sạch sẽ rồi thì người ta còn đi vào hầu hạ cái gì nữa?

Hết cách rồi, Tuyết Thuần vốn là con nhà nghèo, đối mặt với bảo tuyết cũng không nhủu mảy chút nào, vậy mà ở nhà họ Lại thì cẩn thận dè dặt.

Ngoài cửa lại có thêm tiếng gõ cửa, sức lực đột nhiên gia tăng, “Tuyết Thuần! Là chị cả nè, em không sao chứ? Tuyết đối đừng có ngủ không dậy nổi nhé, nếu không, Lại Tư sẽ làm thịt chị mất!”

Nghe được tiếng gõ cửa dồn dập, Tuyết Thuần không còn phí thời gian lo xấu hổ nữa, mở cửa cách một tiếng.

Vừa mở cửa ra, trước mắt lập tức hiện lên một gương mặt xinh đẹp được phóng đại.

*Tây Thi bị bệnh đau ngực, cứ mỗi lần phát bệnh, nàng đều lấy tay ôm ngực, cau mày nhăn mặt. Dù vậy, trong mắt mọi người, ngay cả dáng vẻ ấy của nàng cũng vẫn rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Ngày Đầu Tiên Đi Đạo Phố

Edit: Thích Cháo Trắng

Lại Dung Nhân nghiêm túc nhìn chăm chăm Tuyết Thuần, đôi mắt sáng rực như bóng đèn mấy chục oát, nhìn Tuyết Thuần đầu tóc bù xù đang đứng đấy. Được rồi, cô vừa mới tỉnh ngủ, quả thật không giống với hình tượng một bà chủ nghiêm túc quy củ chút nào cả.

Sau một lúc lâu, Lại Dung Nhân nhìn chăm chăm cô rồi đưa ra một kết luận, "Đúng là bảo vật quốc gia." Khiến cho Tuyết Thuần giật mình ngay tại chỗ.

"Bà chủ ngủ không ngon giấc sao, có phải giường có vấn đề hay không? Có muốn tôi thay ga giường mới không? Hay là người không thích mùi hương trong phòng?"

Thím Tô khăn trương nhìn bà chủ một lượt từ trên xuống dưới, nói với Tuyết Thuần vừa mới ngủ dậy còn chưa tỉnh táo, vẫn hoa mắt chóng mặt ngo ngắc đứng đấy.

Tuyết Thuần bắt đầu dĩ gãi gãi đầu, "Không có việc gì, tôi chỉ là chưa quen thôi."

"Được rồi, đang chờ em xuống ăn điểm tâm đó." Lại Dung Nhân hôn một cái trên má ngọc của Tuyết Thuần, dọa cho Tuyết Thuần hít vào một ngụm khí lạnh. Chị cả nhà họ Lại, không phải là kiểu người nam nữ đều yêu đấy chứ?

Nhìn Tuyết Thuần đột nhiên tròn to hai mắt gấu mèo 0.0, Lại Dung Nhân không cho là đúng kêu la: "Làm sao? Làm sao? Đây là lễ nghi chào buổi sáng! Không cần ngạc nhiên." Sau đó cô quẹt tay qua chiếc mũi đẹp để tỉnh táo, đắc chí mà cười nói: "Việc này cũng cần phải quen đó."

Ách... Quác... Quác... Quác... Quạ bay đến đầu!

Không có một chút tin tức nào của Lại Tư, tâm tình Tuyết Thuần càng ngày càng trở nên phiền não. Dù sao thì anh cũng nên nói với cô một tiếng anh đi đâu, khi nào trở về chứ. Đây là điều cơ bản nhất của người làm chồng mà!

Cả ngày trời, cô đều cùng Lại Dung Nhân đi dạo, bị lôi đi dọc khắp các con phố dài.

Nhà họ Lại dương thịnh âm suy, ngày thường không có nổi một người phụ nữ cùng Lại Dung Nhân đi dạo phố, cho dù có, cũng chỉ là loại cấp bậc như Thím Tô, không nói đến chuyện không có cùng đề tài để trao đổi, con mắt nhìn cũng không giống nhau.

Hà hà, lần này có em dâu rồi, cô đã có người cùng đi dạo phố với cô! Lại Dung Nhân âm thầm mừng rỡ, mặc dù ông xã Tề Luận rất thương cô, nhưng vừa nói đến đi dạo phố, liền ôm đầu than thở, hại cô lần nào cũng đều không đành lòng lại tra tấn anh. Hơn nữa còn có cả cậu con trai nhỏ, cả ngày quần lấy cô, một chút không gian riêng tư cũng không có.

Khó được khi Lại Tư ra lệnh một tiếng, muốn cô về nhà. Làm cầu nối giúp Tuyết Thuần làm quen dần với cuộc sống mới, tuy nói chuyện này không hẳn là dễ như trở bàn tay, nhưng cô cũng rất thật lòng thích cô gái có thể giúp cho Lại Tư trở nên có tính người hơn này!

"Tuyết Thuần, cái này, hay là cái này? Thế nào? Có phải trông đẹp hơn mấy bộ trước không?"

Tuyết Thuần hoa mắt chóng mặt, cứng ngắc gật gật đầu. Dù sao cũng đều là những món có giá cao ngất trời, nhất định đều tốt cả, gật đầu hay lắc đầu đều có tác dụng.

Chị cả nhà họ Lại cũng đã thử quần áo giày dép cả một ngày rồi, cô đã không còn phân biệt được bộ nào với bộ nào nữa. Trong mắt cô, tất cả quần áo giày dép đều hóa thành những ngôi sao nhỏ bay vòng vòng.

Người ta đều nói đi dạo phố là bản năng của phụ nữ, nhưng trạch nữ như Tuyết Thuần lại là ngoại lệ, cô không hề cảm nhận cảm giác tốt đẹp khi được đi dạo phố, chỉ thấy hai chân đã trở nên tê dại, mệt mỏi đến không cảm nhận được gì nữa.

Thật vất vả, Lại Dung Nhân mới không thử thêm bộ quần áo mới nào nữa, dẫn Tuyết Thuần rời khỏi cửa hàng Chanel. Mấy nam vệ sĩ đi theo phía sau, tay xách túi lớn túi nhỏ, hình tượng kỳ kỳ quái quái, khiến cho người đi đường thích thú tò mò nhìn chăm chú theo, một lúc lâu sau lại bật cười.

"Hôm nay có thu hoạch rất lớn, đều là công lao của Tuyết Thuần đó. Tâm trạng của chị cả Lại rất tốt, chị làm chủ chi, mời Tuyết Thuần một bữa ăn ngon nha."

Lại Dung Nhân cười híp cả mắt, không thấy chút vẻ mệt mỏi nào, ngược lại tinh thần càng tỏ ra thoải mái.

Tuyết Thuần khâm phục sát đất, tự than sức khỏe không bằng. Nói thế nào cũng được, đến quán ăn là có thể ngồi nghỉ rồi. Nghĩ tới đây, hai mắt đang vô hồn của Tuyết Thuần nhất thời sáng rỡ lên, nhanh chóng cất bước đi về phía trước.

Ngồi trong một nhà hàng Tây lãng mạn, Lại Dung Nhân gảy một ngón trỏ, lập tức có người đi tới phục vụ.

"Như cũ, cho hai phần."

Trông thấy Lại Dung Nhân chẳng cần nói tên món ăn là gì, nhân viên phục vụ đã hiểu ý rồi rời đi.

"Chị cả là khách quen ở nơi này rồi nha."

Tuyết Thuần lên tiếng khẳng định, không gian và bài trí nơi này đều vô cùng ấm áp, mang hơi hướng của phong cách Trung Quốc quen thuộc, không giống kiểu nhà hàng phương Tây thường thấy, trong đây còn có một vài nhân viên phục vụ là người Trung Quốc.

"Bingo! Tuyết Thuần yên tâm đi, mấy món chị gọi, đều là những món ngon nhất nơi này."

"Em biết rồi." Đi cùng nhau cả một ngày, Lại Dung Nhân cũng mua cho cô không ít đồ, suy nghĩ thay cô, người nhạy cảm như cô tự nhiên sẽ cảm nhận được.

"Cửa hàng này là sản nghiệp của Nhà họ Lại chúng ta, các món ăn đều là hạng nhất, ở bên ngoài không thể tìm được hương vị tương tự."

Hai người chị chồng em dâu đang trò chuyện vui vẻ, một tiếng nói đột nhiên xuất hiện chen vào.

"Cô Lại! Thật là vinh hạnh, có thể ở gặp cô ở nơi này, tôi còn tưởng rằng cô vẫn ở Trung Quốc chưa về."

Một người đàn ông tóc ngắn mặc âu phục chỉnh tề bước tới, gương mặt tỏ vẻ hết sức tự nhiên, ánh mắt lại âm u lạnh lẽo.

Bị cắt ngang lời nói, nụ cười của Lại Dung Nhân cứng đờ ở trên mặt, thoáng cái trở nên lạnh lẽo, "Trù Nhân, tôi không cho là đây là vinh hạnh. Anh không phải là không biết, hai nhà chúng ta đang đối đầu kịch liệt đây! Dù ai thắng ai thua, cũng đều hao binh tổn tướng cả! Anh không ở nhà họ Trù làm hậu thuẫn kiên cố nhất, lại có tâm tình tán gẫu mấy chuyện lông gà vớ tôi thường ngày, anh không sợ nhà họ Trù biết à, không có sao?"

"Tôi muốn cô cả Lại đừng hiểu lầm. Muốn khai chiến với Nhà họ Lại, chỉ là chủ ý của một mình Trù Nhiên. Đối với Nhà họ Lại, tôi vẫn luôn theo đuổi phương châm cùng nhau hợp tác, chung sống hòa bình."

Lúc Trù Nhân nói chuyện, gò má gập gật, khiến cho vẻ mặt anh ta trông không được bình thường, giống như là người bị bệnh.

Trực giác mách bảo Tuyết Thuần người này rất thô bạo.

"Ý của anh, tôi hiểu. Căn cứ vào lời của anh, nhà họ Lại sẽ xem xét thêm lần nữa."

Trong mắt Lại Dung Nhân lóe lên một tia sáng, thoáng qua rồi biến mất. Trù Nhân đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, cô cũng không tin đây chỉ là trùng hợp.

Trù Nhân đạt được mục đích, hài lòng gật đầu, cũng không thèm nhìn Tuyết Thuần một lần, lập tức rời đi. Nghĩ lại, không hề ngờ được rằng, một người lạnh lẽo như vậy, lại là nhân vật quan trọng nhất nhà họ Lại.

Xem ra hẳn cũng không hề kịp thời nắm được tin tức tình báo chính xác gì! Ngay cả Tuyết Thuần cũng dám không nhìn. Lại Dung Nhân xem thường liếc mắt nhìn hẳn một cái, mới thu hồi ánh mắt.

"Anh ta là ai vậy?" Tuyết Thuần một mực im lặng nhìn Lại Dung Nhân nói chuyện với anh ta, không hề chen lời vào, mà Lại Dung Nhân lại không muốn giới thiệu hai bên với nhau.

"Anh trai của Trù Nhiên."

Lại Dung Nhân ngừng lại một chút, giải thích: "Trù Nhiên là chủ nhân hiện tại của nhà họ Trù, mới đây đã tuyên chiến với nhà họ Lại chúng ta. Tối hôm qua Lại Tư không có ở đây, chắc là đang bận xử lý những chuyện nan giải này rồi."

"Trù Nhân này, tuy hẳn là anh trai của Trù Nhiên, nhưng lại là người hữu dũng vô mưu. Nhà họ Trù đành bắt đắc dĩ, phải bỏ con trai chọn con gái, quyết định đưa cái người phụ nữ Trù Nhiên chết tiệt kia lên làm chủ. Lần này thì hay rồi, Lại Tư kết hôn, đầu bên kia cô ta liền đổ kị đến phát điên, lòng dạ hẹp hòi muốn trả thù nhà họ Lại. Cắt, không phải là bị Lại Tư cự tuyệt kết hôn cùng sao, lại phải dùng đến cả súng đạn để đầu đá, rõ ràng hai nhà vẫn luôn bình an vô sự nhiều năm qua."

Giọng nói của cô tỏ ra rất tiếc nuối, hòa bình cả chục năm, ai mà không thích yên ổn chứ. Nhưng cô vừa sinh ra, thân phận đã định trước là không thể hưởng thụ cuộc sống bình thường rồi.

Mặc dù rất tiếc nuối, nhưng Tuyết Thuần nghe ra được trong giọng nói của Lại Dung Nhân không tự chủ hiện lên vẻ ngang ngược, có lẽ đây là niềm tin tuyệt đối của cô đối với nhà họ Lại.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lại Tư Bị Thương

Nhà họ Lại và nhà họ Trù vốn đều là những gia tộc lớn trong giới buôn bán vũ khí, nhưng qua mỗi đời truyền lại, giữa nhà họ Lại và nhà họ Trù dần dần có sự chênh lệch. Nhà họ Lại càng ngày càng phát triển lớn mạnh, nhưng nhà họ Trù lại ngày một xuống dốc, thật vất vả hai nhà Lại Trù mới sắp đặt được chuyện kết thân, Lại Tư lại đột nhiên cưới một người phụ nữ bạch đạo đơn thuần.

Trù Nhiên bị lừa gạt thiêu đốt lý trí, quyết định bằng mọi giá phải chiếm được lòng của Lại Tư. Thậm chí còn không ngại dùng toàn bộ nhà họ Trù làm lợi thế.

“Nhà họ Trù quá không tự lượng sức mình rồi, nên biết rằng, mặc dù Nhà họ Lại được tất cả công nhận là bá chủ trong giới vũ khí xã hội đen, nhưng vì không muốn khiến cho một số nước phải kiêng kị, nên vẫn còn ẩn giấu một phần lực lượng.”

“Nhưng mà, như vậy thì thật sự sẽ không sao ư?”

Đại khái hiểu được nguyên nhân, nhưng Tuyết Thuần không tránh được vẫn còn có chút lo lắng, cả đêm qua Lại Tư không về, không biết có phải đang giao đấu với nhà họ Trù ở đâu đó hay không, súng đạn không có mất, khó bảo đảm sẽ không cướp cò.

Lại Dung Nhân hòa nhàn kim tĩnh*, vừa thấy Tuyết Thuần im lặng ngập ngừng uống nước trái cây thì đã hiểu, vội vàng nói: “Yên tâm, Yên tâm. Em chưa từng thấy đó thôi, Lại Tư mạnh mẽ khác thường. Nếu cậu ấy mà có chuyện, nhà họ Trù này cũng đến ngày diệt vong rồi.” Trong thế giới này đều là những người sống sót đi ra từ địa ngục đau khổ, không một ai không là quái vật. Mà từ nhỏ thân đồng Lại Tư chính là quái vật trong quái vật!

Tuyết Thuần ngượng ngừng cười, thì ra những chuyện cô không biết về Lại Tư còn nhiều đến như thế!

Trở về Nhà họ Lại, dọc theo đường đi vẫn là những vệ sĩ chuyên trách đưa đón như cũ. Loại phái đoàn lúc nào cũng có người đi theo hầu hạ này, khiến cho tâm tình Tuyết Thuần căng như dây cung buộc chặt. Cô có quyền lực gì gì mà được hưởng thụ loại đãi ngộ này đây!

Lại Tư...

Bây giờ cô rất muốn, rất muốn gặp được anh. Muốn chứ không cần có lý do gì cả, chỉ là muốn nhìn thấy gương mặt quen thuộc, muốn được nghe giọng nói dịu dàng khiến cô an tâm.

“Đợi chút.” Lại Dung Nhân mập mờ cười một tiếng, nhét mấy túi đồ lớn vào trong ngực của cô, “Những thứ này đều là quần áo mua cho em, còn có mấy món nội y bằng ren, họa tiết da báo, có cả loại trong suốt nữa nhé.”

Hả... Tuyết Thuần nuốt nuốt nước bọt, nhỏ giọng cảm ơn, “Chị cả khách sáo quá.”

“Muốn giữ được lòng của một người đàn ông, cái này là rất cần thiết. Cho nên, không được lãng phí, phải thường xuyên mặc đó nha.”

Nhìn đồng hồ báo thức một chút, kim đồng hồ đã chỉ đến số 12, lại là một đêm chán đơn gối chiếc, thao thức khó ngủ.

Chưa lúc nào cô có cảm giác vô cùng muốn được gặp Lại Tư như lúc này.

Đây chính là cảm giác nhớ nhung người mình yêu sao? Cô cũng muốn được cảm nhận tình yêu, một tình yêu chân chính, chứ không phải là gánh nặng của lòng biết ơn.

Ban đêm, Tuyết Thuần lăn qua lộn lại đã lâu, cuối cùng cũng vẫn là không kiên nhẫn ngồi dậy rời giường.

Cũng may còn có máy vi tính, cô có thể làm việc, lại bắt đầu sáng tác.

Bởi vì linh cảm trào dâng, Tuyết Thuần ngồi viết một mạch đến tận đêm khuya. Lúc ngừng tay, đã là hơn ba giờ sáng. Cô xoa cái bụng rỗng tuếch của mình, xuống lầu tìm chút gì đó để ăn. Ở trong hoàn cảnh xa lạ, vào ban ngày thần kinh vẫn căng thẳng, cô ăn được rất ít.

Mấy chiếc bóng đèn nhỏ trên hành lang phát ra ánh sáng mờ ảo, nhưng lúc xuống lầu, phía dưới lại tối đen như mực.

Pháo đài cổ của nhà họ Lại rất lớn, khiến cho cô có một loại cảm giác âm u trống trải. Cô sợ bóng tối như thế...

Nhưng cái bụng âm thầm kêu gào. Bất đắc dĩ, Tuyết Thuần phải cố gắng kiên trì đi xuống lầu.

Ở đây chưa đến hai ngày, cô còn không biết công tắc bật đèn điện ở đâu. Đang muốn quay về phòng mình để lấy đèn pin cầm tay, lại sợ sẩy trượt chân một cái cả người ngã xuống.

Cô nhắm mắt lại, chuẩn bị ảo não im lặng chịu đựng đau đớn trong dự liệu thì chợt rơi vào một vòm ngực kiên cố.

“Á!”

Là ai đang giữ lấy cô?!

Tối đen như mực thế này, cô không nhìn thấy được bất kỳ cái gì cả. Bây giờ, cô thà bị chết chứ không muốn thấy Sadako* đâu!

Cô rất sợ ma!

“Là anh, chồng của em.”

Giọng nói trầm thấp êm ái vang lên, theo sau đó chính là ánh đèn chói lóa.

Phía dưới có người nhanh chóng bật công tắc điện, tất cả bóng đèn trong đại sảnh lập tức sáng lên.

Ôm người vợ mình ngày đêm nhưng nhớ trong ngực, Lại Tư nghĩ mà bật cười, lại có chút bất đắc dĩ và lo lắng.

“Lại Tư!”

Tuyết Thuần dưng dưng nước mắt, hoàn toàn quên mất sự bất mãn của bản thân vì Lại Tư đi mà không để lại bất kỳ lời nhắn nào. Cô bất chấp tất cả mọi thứ xung quanh lao đến ôm cổ anh, vòng ôm càng thêm siết chặt.

Cô khụt khịt khụt khịt, giọng nói tràn đầy nước nức nở, “Trở về là tốt rồi.” Không biết là bản thân ở xa lạ luôn thấp thỏm bất an, hay là vì sự quan tâm của anh, mà khi nhìn thấy Lại Tư bình yên vô sự xuất hiện, trong lòng Tuyết Thuần như tìm được lối thoát, lời nói chưa suy nghĩ đã bật ra khỏi miệng.

Lại Tư chợt giật mình, thật không nghĩ phản ứng của Tuyết Thuần lại lớn như vậy. Nhưng mà, đối với sự chủ động thân mật áp vào trên người anh của Tuyết Thuần, Lại Tư rất hài lòng, tay phải càng ôm chặt hông của cô, để cho cô gần anh hơn. Trước ngực cô mềm mại, khiến cho anh thâm nhập dễ dàng một lúc lâu.

Tuyết Thuần ôm một lát, giật mình nhận ra bản thân luống cuống, rất nhanh lui ra sau. Mới vừa rồi khi gác cảm lên vai Lại Tư, cô đã nhìn thấy.

Phía sau Lại Tư còn có cả loạt đàn em mạnh mẽ tàn bạo với gương mặt lạnh lùng, toàn thân trang bị vũ khí, vẫn đang cảnh giác cầm súng.

Tuyết Thuần hít sâu, cố gắng khiến cho vẻ mặt trở nên tự nhiên, “Thật xin lỗi, em xúc động quá rồi.” Mới vừa nói xong, đột nhiên cô kêu khẽ một tiếng, “A, tay của anh làm sao vậy?”

Tay trái của Lại Tư băng bó toàn vải trắng, máu đỏ loang lổ ướt đầm băng gạc, mới vừa rồi cô chỉ nhìn thấy mặt của Lại Tư liền quên mất tất cả, lúc này mới nghĩ thấy mùi thuốc khử trùng nồng nặc.

“Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.”

Băng trắng cũng hóa thành băng đỏ, giữa lúc hai người nói chuyện, hai giọt máu đỏ thẫm đột ngột rơi xuống đất. Trong tim Tuyết Thuần chợt níu chặt lại, thật sự chỉ là một vết thương nhỏ thôi sao?

“Bà chủ, ông chủ bị thương cần phải chữa trị kịp thời.” Dao Dân lập tức lên tiếng nhắc nhở, còn tiếp tục trì hoãn nữa, vết thương không nặng cũng sẽ vì chậm trễ mà thành bệnh nặng.

“Được.” Tuyết Thuần phản xạ có điều kiện lùi sang một bên, nhường ra một lối đi.

Lại Tư khẽ nhíu đôi lông mày, cho thấy anh không vui. Tuyết Thuần còn không rõ chuyện gì xảy ra, Lại Tư vung tay lên, tay phải không bị thương ôm lấy cái mông của cô, nhẹ nhàng lưu loát bế cô lên lầu không tốn chút sức nào.

Tuyết Thuần kinh ngạc giật mình ôm lấy cổ của Lại Tư, chợt thấy bàn tay đang dán chặt lên cái mông của cô truyền đến từng trận trận ấm áp khiến trái tim cô đập rộn ràng, gương mặt đỏ bừng, cái đầu nhỏ của cô ngượng ngập chôn ở đầu vai anh. Nhưng, lại an tâm dị thường.

Ba vị bác sỹ mặc đồ trắng thay phiên nhau kiểm tra thân thể cho Lại Tư, băng bó, cho uống thuốc.

Xong xuôi đầu đây là khoảng mười lăm phút đồng hồ trôi qua. Tuyết Thuần một mực đứng thẳng người, lẳng lặng ở một bên nhìn, nhiều người vây quanh Lại Tư như thế, cô an tĩnh, dường như người khác không hề nhận ra sự tồn tại của cô.

*Hòa nhãn kim tinh: Phép nhìn thấu yêu tình dưới bất cứ hình thức nguy trang nào của Tông Ngộ Không – trong tác phẩm Tây Du Ký của Ngô Thừa Ân. Ẩm chỉ một người có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác.

*Sadako: Sadako (hay Samara trong phiên bản Mỹ) là nhân vật ma nữ trong bộ phim kinh dị nổi tiếng khắp thế giới “The Ring” (tựa Việt: Vòng tròn tử thần). Đây là một con ma nữ tóc dài bù xù với đáng bỏ xiêu vẹo treo từ giếng lên và có thể giết người bằng một cuộn băng.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thâu Tôm Nhà Họ Trù

Edit: Thích Cháo Trắng

Lại Tư uống một ngụm nước rồi nói, "Được rồi, các người lui xuống hết đi." Sau đó mọi người lặng lẽ lui ra ngoài.

"Lại đây."

Lại Tư liếc mắt nhìn Tuyết Thuần tựa như con chim nhỏ đang yên lặng đứng ở kia, trong lòng có chút buồn cười. Cô lại còn có loại bản lĩnh này nữa, còn hiểu được chuyện phải che giấu hơi thở của bản thân hơn cả sát thủ. Vô cùng an tĩnh, anh phải khiến cho cô trở nên tự tin hơn mới được.

Tuyết Thuần ngồi ở mép giường, Lại Tư nhẹ nhàng kéo cô, hai người cùng ngã xuống.

Lại Tư ôm Tuyết Thuần, nhắm hai mắt lại nói, "Ngủ đi." Trong giọng nói lộ ra một chút mệt mỏi không dễ phát hiện, nếu không chăm chú cảm nhận, sẽ không dễ gì nhận ra được.

Tuyết Thuần vội vàng cẩn thận nằm xuống, không đành lòng để anh phải tốn nhiều tâm trí. Giương mắt lên nhìn gò má đẹp đẽ của anh, trên mặt anh đang toát mồ hôi lạnh, trong tâm Tuyết Thuần lại dâng lên một loại cảm giác đau lòng xa lạ như bị ai nhéo lấy.

Cô rút giấy lau trong tủ đầu giường ra, nhẹ nhàng lau cho anh. Thời điểm còn là chủ tịch tập đoàn YD, mỗi ngày anh đều bận đến túi bụi, Laptop, điện thoại, hội nghị, không có lúc nào rảnh rỗi. Nhưng bình thường cho dù bận như thế nào, anh cũng không có vẻ mệt mỏi, lần này hình như thật sự bị thương nặng rồi.

Trái với kiểu huấn luyện địa ngục như ngày xưa, so với mỗi ngày quanh quẩn bên bờ sinh tử mà nói, lần này Lại Tư bị thương quả thật không tính là nặng. Chỉ có điều, đã hai ngày hai đêm anh không được chợp mắt, giờ lại bị thương mất máu, nên tự nhiên rất dễ buồn ngủ.

So ra thì, những khổ cực mà Tuyết Thuần chịu từ nhỏ đến giờ cũng chưa được coi là gì, bây giờ mới cảm thấy lo lắng.

Lúc vừa rồi cô đứng ở một bên sợ hãi nhìn, không xen tay vào được chút nào, căn bản cô không thể giúp đỡ được gì, trong lòng tự nhiên sinh ra loại cảm giác bất lực. Nhưng cô chịu đựng, cố gắng bỏ qua cái loại cảm giác tiêu cực ấy. Lại Tư trở về, là quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Lại Tư ngủ nhưng khóe môi lại nhếch lên một chút ý cười, trong lòng hơi vui vẻ. Giữa đêm yên tĩnh, suy nghĩ của anh lặng lẽ biến chuyển.

Nghĩ tới việc tại sao anh lại động lòng với một mình cô? Ở trên thế giới này cái không thiếu nhất chính là phụ nữ đẹp, anh lại chọn trúng cô, có lẽ cũng chỉ vì cô là một người hoàn toàn không có tâm cơ. Cho dù người ta đối xử với cô như thế nào, cô vẫn cố chấp kiên trì nguyên tắc của mình, không trả thù, không căm thù, cũng không oán hận.

Ai cũng đều nói anh là thiên tài, mà chắc chắn rằng, anh chỉ cần nhìn một cái là có thể hiểu thấu suy nghĩ trong lòng người khác. Tất cả những người tiếp cận anh, anh đều có thể thấy rất rõ ràng mục đích của bọn họ.

Bây giờ trong giới xã hội này, vì leo lên cao, vì lợi ích, người ta đều có thể tình nguyện vứt bỏ lương tâm, dẫm đạp lên người khác để bò lên trên. Hoàn hảo là, người khác đều vô dụng, cho nên anh lên được.

Chỉ có người phụ nữ ngốc này, cứ cố chấp kiên trì, tin chắc rằng con người sinh ra đều có tính lương thiện, không thích tranh quyền đoạt lợi.

Mới đầu anh còn suy nghĩ, nếu như không có anh, căn bản cô sẽ không có biện pháp sinh tồn ở trong xã hội này. Nhưng rất nhanh anh lại phát hiện ra mình đã sai, trên người cô có một loại bền bỉ, luôn có thể giúp bản thân mở ra một cái con đường quang minh chính đại. Nhìn một chút mà xem, cho dù là lựa chọn công việc, cô cũng chọn công việc tránh được chuyện tổn thương lẫn nhau.

Mà làm cho anh khó chịu nhất lại là, Tuyết Thuần thà cầm chút tiền nhuận bút ít đến đáng thương đó, cũng không chịu dùng đến một đồng tiền anh để ở nhà cho cô.

Đúng là trạch nữ!

Sau đó trong màn đêm yên tĩnh, vang lên một tiếng “Ba” khe khẽ.

Lại Tư vỗ ** cô, trên tay tràn đầy cảm giác co giãn mượt mà, sờ qua một lần là sẽ không cam lòng buông ra. Đêm khuya lạnh dần, bên cạnh có nhiệt độ và hương thơm của phụ nữ, Lại Tư quyền luyến càng ôm cô chặt hơn.

Trong màn đêm đen nhánh, mặt Tuyết Thuần đỏ tới tận mang tai, bàn tay của một người đàn ông dán lên vị trí đó, dù là ai cũng sẽ không được tự nhiên.

Cho đến khi Tuyết Thuần nằm gọn ở trong ngực của anh, Lại Tư mới thỏa mãn nhếch khóe môi chìm vào giấc ngủ.

Lại Tư luôn luôn ngủ không sâu, mỗi ngày cũng chỉ ngủ bốn tiếng, nhưng lại vô cùng tỉnh táo.

Kéo chăn đắp lên cho Tuyết Thuần, Lại Tư liền ra khỏi phòng.

Trong thư phòng, Lại Tư ngồi ở ghế sa lon bằng da thật, đang nghe người phụ trách tình báo là Đào Dân báo cáo đầy đủ.

"Lần này, chẳng những chúng ta đã phá hủy ba cứ điểm tại Trung Đông của nhà họ Trù, lấy lại hàng hóa của chúng ta, hơn nữa còn khiến cho chuyện buôn bán súng đạn với bên Trung Đông của nhà họ Trù cũng trở thành con số không, tổng tổn thất gần 100 tỉ, tổn hại này cũng rất nghiêm trọng."

Lại Tư cười lạnh, "Nhưng đối với nhà họ Trù không khác nào con sâu trăm chân kia mà nói, chỉ như là chín trâu mất một sợi lông, không đáng kể."

Lại Tư vuốt vuốt cằm, trông mắt đen tinh xảo thỉnh thoảng lóe lên tia sáng, đây cũng là dấu hiệu cho hay anh vừa nghĩ ra được mưu kế hoàn mỹ.

"Ý của ông chủ là chúng ta còn phải tiếp tục chủ động xuất kích?"

Lại Tư cười như không cười, xoa nhẹ bờ môi, "Cho tới bây giờ, nhà họ Lại đều không bao giờ là phía bị động, dám can đảm khiêu khích, sẽ phải khiến cho chúng nhận ra thất bại thảm hại!"

Lam Dạ luôn luôn đứng bằng ở một bên đúng lúc này lại lên tiếng: "Nhưng mà ngày hôm qua cô cả ra ngoài đã gặp được Trù Nhân, theo ý tứ của hắn ta thì, việc khiêu chiến Nhà họ Lại chúng ta chỉ là chủ ý của một mình Trù Nhiên mà thôi. Theo như em thấy, trong nội bộ nhà họ Trù đã bắt đầu chia rẽ, nếu có thể thâm tóm nhà họ Trù, thì không còn gì tốt hơn nữa."

Mặc dù trong tâm trí Đào Dân từng mơ hồ xuất hiện ý nghĩ này, nhưng khi nó phát ra từ miệng Lam Dạ, vẫn không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Nhà họ Trù là một dòng họ lớn, trong giới này không ai là không biết, gần như có thể so sánh được với Nhà họ Lại. Nhưng cho dù Nhà họ Lại có mạnh hơn nữa, thì trong thời gian ngắn cũng không nuốt trôi được món mồi béo bở như vậy.

"Làm như thế, chưa nói đến việc có thành công hay không, nhưng nhất định sẽ phải trả giá thật lớn. Ngộ nhớ có kẻ có lòng, thừa dịp hai nhà chúng ta tranh chấp, ngồi đó ngư ông đắc lợi, chẳng những nhà họ Trù bị diệt môn, chúng ta cũng có khả năng rơi vào tình thế trước sau có địch, rất nguy hiểm. Mặt khác mà nói, nếu như thực sự thâm tóm nhà họ Trù thành công, mấy cường quốc kia còn có thể cho phép Nhà họ Lại chúng ta tồn tại sao?"

Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt đen của Lại Tư, anh lạnh nhạt nói: "Ý của các cậu, tôi đều hiểu. Trước đây người lớn hai nhà Lại - Trù có ý tổ chức đám cưới liên gia, cũng đã khiến cho một số quốc gia này sinh cảnh giác. Nếu bây giờ hai nhà lại thống nhất về một mối, đoán chừng thế giới này muốn đảo điên rồi."

Lam Dạ cau mày nói, "Thế nhưng như vậy chẳng phải là quá đáng tiếc sao."

Lại Tư đã liệu trước, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, "Ai nói đáng tiếc, cũng không phải là không thể thâm tóm nhà họ Trù."

"Ý của ông chủ là...?" Lại Tư liếc mắt một cái, mắt phượng của Đào Dân sáng lên, ý tứ của ông chủ không phải là lấy đi một nửa đấy chứ.

"Chủ nhân của nhà họ Trù cũng nên thay đổi rồi."

Đào Dân mỉm cười, "Thì ra là vậy."

Thấy Lam Dạ bắn ánh mắt lạnh lẽo sang phía này, Đào Dân bèn giải thích cặn kẽ, "Kia chẳng qua chỉ là thay đổi một cách thức khác mà thôi. Nhà họ Lại cũng đã đủ lớn mạnh, nếu nắm chắc làm được, sẽ không cho ai có cơ hội gây ra tranh chấp không cần thiết. Một số vị trí quan trọng trong Nhà họ Trù, bọn họ không có lập trường, trở thành vật trong túi của chúng ta là chuyện vô cùng đơn giản. Về phần những kẻ yếu ớt khác, không cần cũng được. Để cho một kẻ không có đầu óc lên làm chủ, nhà họ Trù có tiếp tục tồn tại đi chăng nữa, cũng hoàn toàn không tạo nên uy hiếp gì."

Đào Dân không hồ là não lớn, trong đầu Lại Tư thì có sạn. Lam Dạ khâm phục sát đất, đồng ý nói: "Trù Nhân làm ông chủ, quả thật không có uy hiếp gì."

Lại Tư gật đầu, không chút do dự tán thưởng Đào Dân thêm mấy phần, "Nhà họ Trù sự thực đã không còn đoàn kết như trước, tương lai cũng sẽ không thay đổi được gì, xuống dốc không phanh, đều là con đường họ tự chọn. Nhà họ Lại không cần phải thể hiện ra bên ngoài lớn mạnh thêm nữa, quan trọng cần làm là phải diệt trừ những kẻ địch cản đường chúng ta tiến lên. Mặc dù tôi không nghĩ muốn thâm tóm nhà họ Trù, nhưng nếu đây là mối uy hiếp đến sự an toàn của Nhà họ Lại, thì tất nhiên tôi sẽ không cho nó tiếp tục tồn tại trên đời này nữa."

"Lam Dạ, điểm này, người còn phải học tập Đào Dân nhiều."

Trong lòng Lam Dạ vui mừng, khâm phục lên tiếng, "Lam Dạ tuân lệnh."

Đột nhiên, con người sắc bén của Lam Dạ chợt lóe lên tia sáng lạnh lùng, chưa cần nhìn rõ bóng dáng, đã sớm lao ra ngoài cửa, chiếc nhẫn trong tay bắn ra sợi tơ trong suốt, chỉ trong nháy mắt, trên gáy Tuyết Thuần đột nhiên xuất hiện một sợi tơ hồng.

Cũng trong lúc đó, Lại Tư luống cuống rống giận: "Dừng tay!"

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Thẻ Trung Thành Với Bà Chủ

Edit: Thích Cháo Trắng

Đôi mắt màu xanh dương của Lam Dạ lướt qua tia kính hải, nhưng cánh tay cũng ngừng lại ngay khi thấy rõ người phụ nữ trước mắt không hề tạo cảm giác uy hiếp gì.

"Thuộc hạ tình nguyện chịu phạt." Đầu gối trái của Lam Dạ chạm lên mặt đất, biểu cảm trên mặt không thay đổi như thể đang nói thời tiết hôm nay không tệ.

Gương mặt Lại Tư hung dữ và lạnh lùng, bắn ánh nhìn lạnh lẽo về phía Lam Dạ, không nói một lời. Mới một giây vừa rồi, dường như anh đã nghe được tiếng trái tim mình đập như trống trận.

"Không phải, không phải là lỗi của anh. Là tôi không nên lén lút đứng bên ngoài." Nhìn trận chiến này, Tuyết Thuần âm thầm lau mồ hôi hột, cũng không thêm đoái hoài tới vết thương trên gáy. Sớm biết thế này, cô cũng không dám chần chờ mãi ở bên ngoài nữa, cứ lấy hết can đảm đi vào là được.

Lại Tư hơi nhíu mày, "Tới đây." Khi thấy sợi tơ chường mắt màu đỏ trên chiếc cổ trắng như tuyết của cô, ánh mắt của anh trở nên sắc lạnh hơn. Nếu chần chờ thêm nửa giây nữa, Tuyết Thuần sẽ thật sự được chứng kiến bản lĩnh khác người của Lam Dạ rồi.

"Em đi gọi bác sỹ." Đào Dân vội vã chạy ra ngoài, còn Lam Dạ vẫn duy trì động tác quỳ một chân. Lại Tư không nói gì, anh ta vẫn giữ vững động tác này.

"Em không sao, vết thương nhỏ thôi." Cần cổ Tuyết Thuần đau nhói, nhưng nhìn qua hình ảnh trên cửa sổ thủy tinh sau ghế sa lon, cô chỉ nhìn thấy một sợi tơ mỏng màu đỏ, có thể thấy được vết thương không ảnh hưởng gì nhiều. Ánh mắt mờ hồ nhìn tới người đàn ông đẹp trai nhưng cực kỳ lạnh lùng đang nửa quỳ trên đất, Tuyết Thuần muốn nói thêm mấy câu, nhưng lại sợ mình nhiều chuyện.

Lại Tư trầm ngâm không lên tiếng, ánh mắt lại xuất hiện vẻ nặng nề hiếm có. Những người khác không biết, đều sẽ cho rằng vì bảo vệ chuyện tối mật của Nhà họ Lại, nên Lam Dạ mới đột nhiên ra tay. Nhưng đối với thuộc hạ của mình, Lại Tư luôn nhất thanh nhị sở*, tại sao Lam Dạ lại ra tay, anh hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

(*Nhất thanh nhị sở: Rõ ràng rành mạch, ám chỉ hiểu biết cặn kẽ về chuyện gì.)

Hướng chỉ, từ trước đến giờ Lam Dạ luôn được coi là sát thủ giết người tao nhã đến độ không thấy máu tanh. Tuy chỉ là một sợi chỉ bạc tinh tế, nhưng chỉ nửa giây nữa thôi, cái mạng nhỏ của Tuyết Thuần sẽ mất luôn rồi. Làm sao anh có thể không tức giận ngập trời được chứ!

Nhưng anh không muốn Tuyết Thuần biết quá nhiều chuyện chém giết máu tanh, chỉ mong cô tiếp tục giữ được tâm hồn tinh khiết hướng thiện của mình, ở bên cạnh con sói đêm như anh là được rồi. Người khác nhìn vào, có lẽ sẽ nhận định một người phụ nữ đơn giản ngây thơ như vậy làm cái gì cũng là sai, nhưng chỉ có trong lòng anh là rõ ràng nhất, trong suốt gần 30 năm sinh mệnh toàn chém giết của mình, trái tim dường như đã chìm sâu trong địa ngục đen tối, là chính người phụ nữ này đã chiếu sáng lòng anh.

Cô điềm tĩnh, nhưng không hề âm trầm buồn bực, trên người cô luôn tỏa ra hương thơm mát mẻ dễ chịu. Ngày đó trời u ám, trong mưa gió, cô đang cầm trên tay một quyển sách, cười một cách tự nhiên, an bình. Dường như tất cả ý nghĩa thực sự của cuộc sống này, đều để cho cô giải thích.

Cho nên, dù là ai cũng không được gây tổn thương cho cô đâu chỉ là nửa phần! Anh tuyệt đối không cho phép!

Đào Dân dẫn theo bác sỹ trở về.

Lại Tư lại đặc biệt phát tay một cái, "Để hòm thuốc xuống là được rồi."

Sau đó Lại Tư tự mình mở hòm thuốc ra, khử trùng vết thương cho Tuyết Thuần.

"Tay trái của anh bị thương còn chưa khỏe, để bác sỹ làm giúp đi." Hoặc là để cô tự làm cũng được. Cô hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của những người ở nơi này. Giống như tia X-quang, chiếu rọi, xuyên vào một người không thích bị chú ý là cô, khiến cho cả người cô đều không được tự nhiên.

Tuyết Thuần nói chuyện không hề gì như thế, tay Lại Tư ấn hơi mạnh, khiến Tuyết Thuần cắn răng hít vào một hơi.

Lại Tư hơi nhíu mày, "Đau sao?"

Tuyết Thuần chậm chạp gật đầu một cái, trong lòng nghi ngờ rốt cuộc anh có biết làm hay không đây?

Lại Tư nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Thuần nhăn lại như trái khổ qua, động tác liền nhẹ nhàng hơn. Từ trước tới giờ, đây đúng là lần đầu tiên anh xử lý vết thương cho người khác, anh đường đường là một đấng mày râu, chưa từng chăm sóc cho một người phụ nữ nào, thật là không thể không chế được lực tay nặng nhẹ.

Cầm lấy gương soi, Tuyết Thuần thấy cái cổ của mình được băng vải trắng trông rất khó coi, đành im lặng thờ dài. Bác sỹ gia đình giỏi thì không cần, rốt cuộc thì tại sao Lại Tư lại cứ muốn cô chấp băng bó vết thương giúp cô như vậy chứ?

Lại Tư nhàn nhạt nhìn lướt qua mặt của mọi người, Lam Dạ vẫn cúi đầu che đi gương mặt không có chút biểu tình nào như cũ, đáy mắt có tia sáng không ai trông thấy.

Sắc mặt Đào Dân hơi nặng nề. Thông minh như bọn họ, từ nhỏ đi theo bên cạnh Lại Tư, làm sao lại không hiểu rõ tình huống này.

Đây là Lại Tư đang dùng hành động để nói cho bọn họ biết, người phụ nữ này rất quan trọng, sau này đây vẫn cứ là bà chủ mà bọn anh phải tôn trọng.

Lại Tư hí mắt, giọng điệu lạnh lùng nói: "Lam Dạ, cậu có phục hay không?"

Trong thoáng chốc, toàn thân Lam Dạ bắn ra sát khí nồng đậm, anh cắn chặt đôi môi mỏng lạnh lùng. Anh hiểu, ông chủ muốn hỏi anh có phục người phụ nữ này là bà chủ hay không. Ngoại trừ có được trái tim của ông chủ ra thì người phụ nữ này đâu có làm ra được chuyện gì công hiến cho nhà họ Lại, bảo anh làm sao phục được!

Tim Tuyết Thuần đập thình thịch, thật ra thì cô thật sự không để ý việc Lam Dạ ra tay, chỉ là mất một chút máu mà thôi. Người hiện đại, trừ lay trời hay quỳ xuống đất lạy cha mẹ, cô còn chưa từng thấy người nào cam tâm tình nguyện cung kính quỳ trước người khác như vậy, nhất thời nhìn cảnh này mà tròn tròn mắt.

Lại Tư giận dữ cười lạnh, "Được lắm. Tôi cũng không cần các cậu tuyệt đối phục tùng, nhưng không được làm hại cô ấy." Nói xong lời cuối cùng, Lại Tư giống như rắn độc bắn ra lời nói sắc bén lạnh lùng. "Phạt cậu quỳ, là cảnh cáo cậu. Xem xét đến việc đã nhiều năm nay cậu tận trung với tôi, phạt cậu 20 roi."

"Lam Dạ trở về sẽ tự lãnh phạt." Lam Dạ khẽ liếc, ông chủ không cần một bà chủ mạnh mẽ, tác dụng của người phụ nữ này, chỉ là làm bạn bên cạnh ông chủ mà thôi, cô cũng sẽ không cần phải nắm trong tay thế lực nào của Nhà họ Lại.

Lam Dạ và Đào Dân chợt nhận ra mình có chút nhỏ nhen ích kỷ, người ta cũng không có nghĩ tham lam phải lấy được cái gì, bọn họ lại đánh đòn phủ đầu. Nếu như Lam Dạ hôn khéo, sao mà không nghĩ đến chuyện ông chủ Nhà họ Lại sẽ không cho ai có cơ hội xuất hiện dẫu tâm. Nếu như bà chủ có điểm gì khác thường, bằng ánh mắt tinh tường của mình, ông chủ đã sớm diệt trừ rồi.

Trái ý của ông chủ, là muốn thử dò xét, cũng là biểu đạt bọn họ bất mãn với người phụ nữ không có chút công hiến nào nhưng lại chiếm lấy vị trí quan trọng trong nhà họ Lại, vì cho đến hôm nay, vị trí của nhà họ Lại ở thành phố này là do tất cả mọi người dùng mạng của mình đổi lại. Người phụ nữ không có công hiến, không có năng lực, thực sự không hề xứng với ông chủ. Nhưng nếu điều mà người phụ nữ này muốn chỉ là một cuộc sống đơn giản như vậy, mà ông chủ lại tình nguyện cho, thì dĩ nhiên bọn họ không có ý kiến gì nữa.

Lại Tư lại bắn ánh mắt về phía Đào Dân.

Trên gương mặt Đào Dân thoáng qua một tia xấu hổ, dưới áp lực của sự tức giận và lạnh lẽo của Lại Tư, vội vàng tỏ thái độ, "Sau này Đào Dân thề nhất định trung thành với bà chủ."

Tuyết Thuần trở mắt nhìn tất cả những chuyện xảy ra trước mắt, trong mơ hồ hình như đã hiểu rõ, vì muốn sau này cô có thể sống tốt hơn nên Lại Tư mới cảnh cáo bọn họ một chút.

Cô cụp mi mắt xuống, đây là nơi mà đẳng cấp phân biệt bằng sự cống hiến, muốn cô ra ngoài đổ máu, cô không làm được, nói một cách khác, cô căn bản không thích hợp với nơi này.

"Cũng xong chuyện rồi, còn không lui xuống?" Lại Tư khôi phục lại vẻ lười biếng, trên mặt chứa đựng ý cười nhạt, chỉ có ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía bọn họ, cho thấy mới vừa rồi đúng là lừa giận thực sự xuất hiện.

Đào Dân xin chỉ thị: "Vài ngày nữa chính là sinh nhật ông chủ lớn, vẫn là tổ chức như mọi năm chứ ạ?"

Lại Tư miễn cưỡng nhìn anh một cái, "Đúng vậy, nhưng từ năm nay trở đi, người phụ nữ bên cạnh tôi sẽ chỉ là các bà chủ của các cậu mà thôi."

Đào Dân đáp, "Em sẽ thu xếp ổn thỏa."

Đây là muốn chính thức giới thiệu bà chủ để tất cả mọi người được biết, trong lòng Đào Dân tâm nổi lên sóng to gió lớn. Dù chỉ là một bà chủ không có được bất kỳ thế lực nào, Lại Tư cũng phải đưa cô ra ngoài, cái này đồng nghĩa với, mỗi tiếng nói cử động của người phụ nữ này ở bên ngoài, sẽ đại biểu

cho nhà họ Lại. Người của nhà họ Lại, dưới áp lực này, cũng không thể không cung kính đối đãi với bà chủ hữu danh vô thực* này.

(*Hữu danh vô thực: Có danh tiếng nhưng không có quyền lực hoặc lợi ích.)

Vì người phụ nữ này, ông chủ thật đúng là dụng tâm lương khổ* rồi! Đã như vậy thì, nếu trung thành với ông chủ, thì rất tự nhiên phải bảo vệ cả người và vật mà anh yêu thích

*Dụng tâm lương khổ: Phải suy nghĩ rất cẩn thận, tính toán trước sau cho vẹn toàn để làm hài lòng người khác. Bỏ ra rất nhiều công sức và tinh thần để đối xử tốt với ai.

Từ đó, mặc dù Tuyết Thuần ở Nhà họ Lại không thể làm mưa làm gió, nhưng cũng thuận buồm xuôi gió, không có ai làm khó cô. Gặp phải một chút chuyện khó giải quyết, thì dựa vào cô cả Lại Dung Nhân, nhờ cô ra tay giải quyết giúp là được. Cô ăn no, ngủ kỹ, cả đời cũng có thể yên tâm kê cao gối nằm mà không phải lo lắng gì.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hai Vợ Chồng Cùng Nhau Du Lịch Newyork

"Còn đau không?" Lại Tư hỏi đến vết thương của cô, ngón trỏ cũng không an phận vuốt ve xương quai xanh tinh sảo của cô, cặp mắt nóng rực nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của cô.

Tuyết Thuần chậm chạp không nhận ra có điều gì không đúng, "Không đau, đã tốt hơn nhiều rồi."

"Không phải rất khuya mới ngủ sao? Em dậy sớm như vậy làm gì."

Khóe mắt Tuyết Thuần liếc về phía khác, né tránh ánh mắt lớn mật nhiệt tình của Lại Tư, cô có chút không chịu nổi ánh mắt nóng rực như vậy. Trong trí nhớ, ánh mắt rực lửa như vậy, chỉ vào lúc hai người lăn lộn ở trên giường mới có. Chỉ mong là cô nghĩ sai thôi.

"Dù sao thì em cũng không có việc gì khác để làm, lúc nào thích cũng có thể ngủ." Ngày đêm đảo lộn, đã sớm trở thành thói quen của cô, nếu không phải là lúc trước từng hứa với Lại Tư, thì cô vẫn còn tiếp tục là con mèo đêm đấy.

Lại Tư khẽ mỉm cười, ánh mắt mập mờ, "Cái này là em đang gián tiếp mời anh lên giường sao?"

Đôi mắt xinh đẹp của Tuyết Thuần xấu hổ nhìn chằm chằm anh, cô không có ý này có được hay không! Anh thật đúng là sắc lang!

Nhìn lướt qua vết thương trên cái gáy trắng như tuyết của cô, mà tay của anh cũng không được thuận tiện, Lại Tư thờ dãi, lúc nào thì anh mới có thể được thỏa mãn như bình thường đây!

Lại Tư trêu đùa cô đủ rồi, liền gác chân, dựa lưng vào ghế sa lon, bàn tay vươn tới ôm lấy bả vai mượt mà như ngọc của cô, "Hôm nay anh không sao rồi, có thể đi chơi với em. Bảo bối, em muốn đi đâu nào?"

Tuyết Thuần kinh ngạc tròn to hai mắt, giống như nghe được chuyện không thể tưởng tượng nổi, Lại Tư mà cũng có ngày nghỉ sao? Từ khi bắt đầu biết anh đến giờ, chưa từng có một ngày nào mà anh không phải làm gì.

Tuyết Thuần chần chờ hỏi, "Anh cũng không phải làm việc qua máy vi tính sao?"

Lại Tư lắc đầu.

"Không cần nghe điện thoại di động?"

Lắc đầu.

"Không cần đi công tác?"

Lại Tư bắt đầu xoa xoa mái tóc dài của cô, rất phiền muộn, "Anh thờ ơ với em như vậy sao? Giờ nói đưa vợ đi chơi, lạ thành chuyện không thể tin nổi."

Tuyết Thuần vội vàng lắc đầu, nhớ lại chuyện mới xảy ra vừa rồi, ngay cả mấy người ưu tú như Lam Dạ, Đào Dân đều phải cúi người trước anh, đùa à, ai dám nói không chứ!

"Anh thân là ông xã thân yêu của Tuyết Thuần, lại bị hoài nghi thế này, có phải là rất thất bại hay không?"

Khỏe môi Tuyết Thuần khẽ co giật, lại thế rồi, cái bộ dáng này của Lại Tư, khác thường, khác thường quá! Ách... Tuyết Thuần không dám trả lời, sợ anh lại còn nhả ra những từ ngữ còn kinh người hơn nữa. Trước kia thì không cảm thấy đáng sợ cho lắm, nhưng kỳ cục là, hôm nay sau khi biết được thân phận to lớn của anh, thì lại cảm thấy không thể tin được. Bá chủ buôn bán sủng đạn trong giới xã hội đen, ông chủ lớn họ Lại, nghe tên thôi đã sợ mất mật rồi!

"Ăn sáng xong thì xuất phát thôi. Tuyết Thuần muốn đi đâu nào?"

Không thể không thừa nhận, trong lòng Tuyết Thuần dâng lên từng trận kích động, mấy khi được đến Newyork một lần, không đi ra ngoài chơi một chuyến, thì thật sự rất đáng tiếc. Trước đây cô cũng từng rất ước mơ, có thể đi thăm thật nhiều thắng cảnh. Ánh mắt của cô đảo đảo, đếm trên đầu ngón tay mấy nơi: "Tượng nữ thần tự do, công viên trung tâm, bảo tàng nghệ thuật thủ đô, tòa nhà Empire State, đại lộ Fifth Avenue....."

Ánh mắt lại tình cờ nhìn đến tay trái bị thương của anh, giọng nói hứng khởi lập tức ngưng lại, ngay sau đó đôi con ngươi long lanh lập tức trở nên âm đạm, do dự hỏi, "Nhưng tay của anh bị thương, anh cần nghỉ ngơi, chúng ta để lần sau hãy đi cùng được."

"Không có việc gì, em xem."

Nhìn thấy cô giống như trở về dáng vẻ nhiệt tình thuở học sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa ra sức sống tràn trề. Lại Tư không đành lòng làm cô thất vọng, liền nâng cao tay trái, sau đó nắm chặt thành quyền, từng sợi gân xanh thỉnh thoảng xuất hiện, mạnh mẽ và thô bạo.

Tuyết Thuần sợ tới mức lập tức ấn bả vai khỏe mạnh của anh lại, lo lắng cảnh cáo, "Không được lộn xộn, vết thương của anh vẫn chưa hoàn toàn khép miệng lại. Thân thể quan trọng hơn bất kỳ điều gì, chuyện đi chơi này, lại chờ sau này anh có thời gian rảnh cũng được."

Anh còn nói không có việc gì! Tối hôm qua cô mất ngủ mất ngủ nhưng vẫn nhìn thấy toàn bộ quá trình, bác sỹ rạch da lấy viên đạn ghim trong xương tay của anh ra, người đứng xem là cô cũng cảm thấy sợ hết hồn hết vía, sao có thể nói là không có việc gì! Người đàn ông này quả là không biết tự yêu thương bản thân mình rồi.

"Vậy được, em đã không muốn anh đi chơi với em, thì anh đi vận chuyển vũ khí." Lại Tư giống như lơ đãng thờ dãi, "Ày da, nhà họ Trù ở Trung Đông bên kia đã thiết kế nhiều cái bẫy rập như vậy, đoán chừng vừa bom, vừa lửa đạn....."

"Đừng, đừng!" Tuyết Thuần nóng nảy ngắt lời anh, "Hay là chúng ta đi du lịch đi." Dù sao cũng còn hơn mưa súng bão đạn. Mắt thấy Lại Tư cười trộm, đây là anh cố ý!

"Thật biết nghe lời." Lại Tư hôn một cái lên miệng nhỏ của cô, "Đây là ông chủ Lại thưởng cho em."

Cạc cạc cạc.....

Newyork, là thành phố phồn hoa nhất thế giới.

Có người nói, muốn hiểu được ý nghĩa của một thành phố, thì phải đi thăm những cảnh đẹp tiêu biểu đại diện cho thành phố đó. Mà Tuyết Thuần cho là tượng trưng cho Newyork, thì Tượng Nữ thần Tự do là lựa chọn tốt nhất.

Hôm nay Lại Tư mặc áo T shirt màu xanh da trời rộng thùng thình, kết hợp với quần dài màu trắng, hoàn toàn không có khí thế mạnh mẽ lạnh lẽo của buổi sáng nữa, trên gương mặt là nét anh tuấn dịu dàng có thể ngây chết người.

Ông tay áo dài che kín vết thương để không ai phát hiện tay anh bị thương. Những người phụ nữ phương tây thật nhiệt tình bạo dạn, còn có rất nhiều cô gái nóng bỏng hấp dẫn chủ động tới gần làm quen với anh.

Nhìn Lại Tư được tu dưỡng cực tốt, đang ứng đối tự nhiên với người đẹp, trong lòng Tuyết Thuần buồn bực, anh lại cũng đối xử dịu dàng với người phụ nữ khác như vậy.

Lời nói của Lại Dung Nhân khiến cho cô rất xúc động, trong tiềm thức, cũng đã tin tưởng. Vẫn cho là mình rất quan trọng trong lòng người khác, chợt phát hiện, thật ra thì người khác kia đối xử với bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều tốt cả. Nhận ra điều này, cô giống như bị người ta hung hăng tặng cho một cái bạt tai. Trong lòng dâng lên cảm giác trống trải, khiến cho cô rất không thoải mái.

Ca nô tư nhân của nhà họ Lại đến, Tuyết Thuần nhìn Lại Tư cười cười với người phụ nữ khác, thấy rất ư là chướng mắt, liền đi lên thuyền trước.

Phía sau mắt kính, đôi con ngươi của Lại Tư lóe lên ** nụ cười trắng trợn. Xem ra đưa cô tới Newyork, là một lựa chọn chính xác. Vậy mà cô lại học được thế nào là ghen.

Ca nô lướt như bay trên mặt nước, gió biển thổi tung mái tóc của Tuyết Thuần. Thỉnh thoảng trên mặt biển xanh lại có hải âu bay qua bay lại, nơi xa xa là những người đua thuyền tốc độ cao, rẽ sóng lướt đi trên mặt nước, trên đỉnh đầu máy bay trực thăng tư nhân nhiều như sao trên trời, đây chính là New York giàu có.

"Bảo bối, sao lại không đợi anh? Ghen thật sao?" Lại Tư hào phóng lên tiếng.

"Không có." Đánh chết cô cũng không thừa nhận. Tuyết Thuần nhìn thẳng về hòn đảo phía xa xa, tượng nữ thần màu xanh lá cây ấy mới thần bí mê người làm sao. Cô tự an ủi mình, không có việc gì cả.

Lại Tư hôn trộm lên gương mặt trắng như ngọc của cô một cái, ôm lấy cô, cùng nhau cảm thụ gió biển mát mẻ nhưng êm ái. Trong gió, dường như có giọng nói du dương phiêu đảng phát ra, "Nếu như em ghen, chính là chứng minh, em yêu anh."

Trong lòng Tuyết Thuần có một tiếng trống vang lên, hình như có cái gì nổ tung ra. Anh cố ý sao, nhắc nhở kẻ thông thái rỏm cô hiểu ra? Chẳng cần anh phải nói, cô đã mơ hồ đoán được tình ý của anh từ lâu rồi, chỉ có điều, đối với bất kỳ người đàn ông nào phụ nữ cũng có tâm lý đề phòng, người phụ nữ như cô cần phải có thời gian mà thôi.

Gió biển thổi tung mái tóc thẳng đen bóng của cô, quệt qua gò má phấn hồng của cô, Tuyết Thuần lơ đãng kéo lên, vén qua vành tai, sau đó sực nhớ ra chuyện vui mừng gì đó, trên mặt liền xuất hiện nụ cười nhẹ làm lộ ra má lúm đồng tiền xinh đẹp.

Hành động vô ý nhưng lại mang vẻ quyến rũ rất tự nhiên của cô khiến Lại Tư mở to mắt nhìn, mà lúc đó có người vẫn không nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Hẹn Anh

Leo hết 275 bậc thang, Tuyết Thuần đến được chỗ tượng nữ thần, chân cũng mỏi nhừ, mặt kinh khủng.

"Beautiful!" (Đẹp quá!) Nghe được có người ở bên cạnh hưng phấn reo vang thán phục.

Mọi người leo lên đến đây đều mồ hôi nhễ nhại, chỉ có Lại Tư là mặt không đỏ hơi thở không gấp, thể lực cũng tốt quá rồi đi! So với anh, đúng là tức chết người ta.

Tuyết Thuần ngồi ở trên bậc thang nghỉ ngơi, nhìn thấy rừng rậm màu xanh lá cây nơi xa, tâm trạng trở nên dễ chịu thoải mái hơn nhiều.

"Rừng rậm màu xanh lá cây bên kia sát với tiểu bang New Jersey, người Mỹ rất chú trọng xanh hóa. Cuộc sống ở Newyork, sẽ rất thoải mái dễ chịu, Tuyết Thuần sẽ thích nơi này." Lại Tư giới thiệu, đồng thời, cũng không quên dụ dỗ cô vợ xinh đẹp của mình định cư ở Newyork.

Phồn hoa, nhưng lại không mất đi sự yên tĩnh thoải mái, Tuyết Thuần cảm nhận được Newyork không ngừng tỏa ra sự ngạc nhiên và sức hấp dẫn mãnh liệt.

Ngồi một lát, thể lực của cô cũng khôi phục lại không tệ, bắt đầu ngược mắt nhìn tượng nữ thần tự do rất cao này.

Nữ thần Tự Do mặc bộ đồ theo phong cách Hy Lạp Cổ, đeo vương miện có bảy tia sáng nhọn hướng ra ngoài, tượng trưng cho bảy châu lục lớn và năm đại dương trên thế giới. Một loại cảm giác linh thiêng và khát vọng tự do mệnh mệnh tự nhiên sinh ra.

Vốn Lại Tư vẫn không hề chớp mắt, chỉ chăm chú nhìn Tuyết Thuần cũng phải liếc mắt một cái, thật là đủ tính văn nghệ, điều này mà cũng có thể làm cô xúc động được.

Lại Tư chán muốn chết nhìn lướt qua, anh không hiểu hàng năm mọi người từ khắp nơi trên thế giới tới đây, chỉ để nhìn một pho tượng, anh không nhìn thấy bức tượng này có gì hấp dẫn cả.

Nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Thuần tràn đầy hưng phấn, không ngừng đi tới đi lui, giống như một con châu chấu nhỏ không an phận, cái này cũng nhảy nhót, cái kia cũng nhảy nhót, bộ dạng tò mò hết như đứa trẻ. Anh mới cảm thấy, chuyến đi này cũng không coi là lãng phí. Tuyết Thuần vui vẻ, anh cũng vui theo.

"Excuseme?" (Xin lỗi!)

Tuyết Thuần lưu luyến không rời phục hồi tinh thần lại từ trong cảm xúc khi nhìn ngắm tượng nữ thần tự do, nhìn thấy một đôi vợ chồng già, đang thân thiết cười với cô.

Tuyết Thuần cười mở chào hỏi: "Chào bà."

Bà cụ kia khẽ kêu một tiếng, "A, đều là người Trung Quốc này."

Thật đúng là những người đồng hương gặp được nhau, mặc dù không đến nỗi nước mắt lưng tròng, nhưng xa quê gặp được người mang lại cảm giác quen thuộc cho mình, khiến cho bọn họ nảy sinh tình cảm thân thiết rất tự nhiên.

"Cô gái, có thể giúp hai người già chúng tôi chụp mấy tấm hình được không?"

"Được, không thành vấn đề ạ, ông bà đứng yên đó nha." Tuyết Thuần sáng khoái lên tiếng, tách một tiếng, hình ảnh hai vợ chồng già tay trong tay tràn

đầy tình cảm đứng ở dưới chân bức tượng nữ thần, vĩnh viễn dừng lại ở một khoảnh khắc này.

"Ảnh đẹp quá." Bà cụ cười đến mức chỉ thấy răng không thấy mắt, liếc nhìn Lại Tư vẫn đang nhìn Tuyết Thuần không chớp mắt, như hiểu ra điều gì, hỏi: "Hai người trẻ tuổi các cháu, là tới đây hưởng tuần trăng mật sao?"

Tuyết Thuần còn chưa có ý định trả lời, Lại Tư đã bước lại gần, rất thân nhiên ôm chầm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tuyết Thuần, "Chúng cháu kết hôn đã gần một năm rồi." Nói đến chuyện trăng mật, bởi vì đủ loại nguyên nhân, nên lúc trước anh không thể cùng đi hưởng trăng mật với Tuyết Thuần. Giờ nhắc tới, không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Ông cụ vui vẻ cười cười, "Thật ngoài dự liệu của chúng tôi, chúng tôi còn tưởng rằng hai cô cậu vừa mới kết hôn cơ. Nhưng tôi thấy hai người đều rất yêu đối phương, nếu không thì cũng một năm rồi, sao còn yêu thích dính lấy nhau như vậy. Tôi với bà ấy, dính chặt lấy nhau nửa năm liền đấy."

Nói đến yêu, nói đến trăng mật, Tuyết Thuần chợt nhớ lại nguyên nhân lúc ban đầu cô gả cho Lại Tư. Quả thật không phải là chuyện khiến cho người ta vui mừng, nên muốn đổi sang chủ đề khác, "Cháu thấy hai ông bà thật là một đôi rất hạnh phúc, nếu không cũng đã mấy chục năm rồi, sao còn ân ái y như khi còn trẻ thế này."

"Hai." Cụ bà không đồng ý, buông tiếng thở dài cảm khái, "Có đôi vợ chồng nào lại không có lúc cãi vã? Bà với ông ấy hả? Cháu không biết đấy chứ, lúc tuổi còn trẻ chúng tôi còn đánh nhau đấy, sau khi ra viện, tôi về nhà mẹ đẻ ở ba tháng, suốt cả ba tháng đó không hề liên lạc với nhau."

Tuyết Thuần tròn mắt há mồm, không thể nào? Thoạt nhìn là một đôi vợ chồng nhà nết ân ái ái ái, mà lại bạo hành gia đình sao?

Thấy Tuyết Thuần kinh ngạc, ông cụ vui vẻ nói, "Mặc dù âm ỉ nhiều, bất mãn đối phương cũng nhiều, nhưng bởi vì đã cùng nhau trải qua muôn vàn sóng to gió lớn, nên tình cảm lại càng sâu. Tựa như da thịt trên thân thể, thiếu mất một miếng, sinh mạng cũng không còn hoàn chỉnh nữa."

"Bây giờ cũng đã già rồi, con cái cũng thế giới của mình, bình thường không thể thường xuyên ở bên, người già càng dễ cảm thấy cô đơn bội phần. Chỉ có một người bên cạnh này, cuộc sống mới có ý nghĩa. Giờ cùng nhau đi du lịch vòng quanh thế giới tới đây, cuộc sống xem ra còn muôn màu muôn vẻ hơn so với lúc trẻ nhiều."

Cụ bà đưa mắt nhìn lại ông lão, trong mắt hai người cũng không có tình nồng ý mật, không phải kích tình lúc còn trẻ, không phải là những xúc động mãnh liệt. Cái còn lại, chỉ là tình thân như mưa gió chập chờn trôi qua một cách bình thường và chân thật, thấm thiết.

"Quan trọng nhất là, cho dù gặp phải chuyện gì, đều không được dễ dàng buông tay đối phương, đây mới là tình yêu thật sự!"

Không được dễ dàng buông tay đối phương!

Nhìn đôi vợ chồng càng lúc càng xa, rất nhiều cảm xúc trào dâng trong lòng Tuyết Thuần, tâm tình kích động không thôi. Về điểm này, hình như Lại Tư vẫn luôn làm rất tốt. Một người như cô, mà anh lại không hề ngại. Mà cô lại luôn dễ dàng buông tha tất cả, trốn tránh, thu mình, có lẽ cô nên thử nắm bắt, quý trọng thứ trong tay. Lại Tư đối xử với cô tốt như vậy, cô không muốn lại tiếp tục sa vào những tình cảm trong quá khứ nữa.

"Lại Tư, chúng ta cùng đi xem phim thôi."

Gió thổi nhẹ nhẹ, Tuyết Thuần ngược lên nhìn anh nở nụ cười, có chút ngượng ngùng, tươi trẻ động lòng người.

Lần đầu cô hẹn một người đàn ông, nên cảm thấy hơi khấn trương. Nếu đã muốn quý trọng, không được phép xem nhẹ mà bỏ qua, cô sẽ thử tranh thủ, khiến Lại Tư cũng cảm nhận được tâm tình khi yêu.

Đôi con ngươi đen nhánh của Lại Tư thoáng qua nét kinh ngạc, đây là Tuyết Thuần đang... hẹn anh.

Hẹn hò, chính là việc mà hai người yêu nhau cần phải trải qua trong giai đoạn ngọt ngào.

Mặc dù trong quan niệm của anh, điện ảnh cùng phim truyền hình chỉ làm lãng phí thời gian, đối với anh mà nói, mỗi ngày chạy dọc theo đường số mệnh, thể nghiệm cuộc sống chân thật nhất, mới thật sự là sinh mạng, những cái này cũng chỉ là hư vô mà thôi. Nếu như bình thường, anh cũng khinh thường, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không muốn.

Nếu như Tuyết Thuần biết Lại Tư lại có cái nhìn như vậy đối với điện ảnh, không biết sẽ có cảm tưởng gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Váy Đen Viên Tơ Khêu Gọi

Đi đến chỗ mua vé, lại không cần phải xếp hàng, Tuyết Thuần vui mừng không thôi. Sau khi lấy được vé, lần đầu tiên cô chủ động lôi kéo Lại Tư đi vào rạp chiếu phim.

Nhìn Tuyết Thuần xảy ra thay đổi tích cực như vậy, Lại Tư có chút cảm kích đối với cặp vợ chồng lâu năm kia.

Không ngờ vừa mới vào trong, rạp chiếu phim to lớn như thế nhưng lại không có một bóng người.

Suy nghĩ của Tuyết Thuần hơi rối loạn, rạp chiếu phim này buồn bán không ra hồn gì cả! Khu vực nhộn nhịp phồn hoa như thế này, lại chẳng có mấy người khách xem, ông chủ buồn bán như này, chỉ lỗ vốn thôi.

Hai người chiếm nguyên cả một rạp chiếu phim, ngoại trừ âm thanh phát ra từ bộ phim, chỉ có tiếng hít thở của bọn họ. An tĩnh, mập mờ lơ lửng trong không khí, trên màn ảnh rộng đang chiếu bộ phim "Cuộc đời của Pí".

Đây là thể loại phim hành động mạo hiểm mà Tuyết Thuần yêu thích, mới lạ thú vị, lại có phần kinh dị.

Tuyết Thuần háng hái dạt dào nhìn chăm chăm vào màn ảnh, đại dương huyền quang thần bí, hòn đảo chết, cá chuồn... hình ảnh rất đẹp, Tuyết Thuần xem không hề chớp mắt.

Mà Lại Tư, cũng không nháy mắt... nhìn chăm chăm Tuyết Thuần.

Gương mặt trắng nõn như ngọc, đôi môi đỏ thắm, mái tóc dày đen bóng thẳng mượt tự nhiên. Trắng trắng, đỏ đỏ, đen đen, giống như cô gái trong truyện ngụ ngôn bước ra từ bức tranh thủy mặc cổ xưa.

Khi Tuyết Thuần nhìn chăm chăm màn ảnh, hàng lông mi thật dài cong cong nhô lên như cây quạt nhỏ đáng yêu. Lúc con người chuyển động, hàng lông mi cong cong khẽ run, giống như cánh bướm êm ái xinh đẹp nhẹ nhàng lay động.

Nhìn thế nào cũng không thấy chán, Lại Tư lại một lần nữa hiểu được cái gì gọi là sắc đẹp thay cơm, bây giờ anh rất muốn một ngụm ăn sạch cô.

Tuyết Thuần như cảm nhận được, khó có khi rời sự chú ý khỏi màn ảnh, nghiêng mặt sang bên cạnh, khó khăn chống lại tròng mắt đen nóng bỏng của anh.

Tuyết Thuần nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó đưa bóng ngô trên tay cho anh, "Anh muốn ăn cái này sao? Còn có cocacola nữa, anh có muốn uống không?"

Mặt của Lại Tư tối sầm lại, anh muốn ăn, nhưng không phải muốn ăn bóng ngô, mà là cô kia! Người phụ nữ tri độn này, anh không thể đánh, không thể mắng, còn không được thương nữa.

"Tay anh bị thương, em không dứt anh ăn sao?" Lại Tư cười nhạt, bình tĩnh đùa giỡn.

Tay Tuyết Thuần dừng lại, trong bóng tối, nhích đầu tới gần anh một chút, cô cho là mình nghe lầm. Thanh nhã cao quý như Lại Tư, cũng sẽ nói ra lời nói buồn nôn như vậy sao? Tới gần, tới gần, đôi con ngươi rực lửa của Lại Tư có thể thấy rõ ràng.

Đưa tới cửa, không ăn thì thật phí phạm. Lại Tư chu môi, đôi mắt đen kia từng được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong bóng tối anh cũng có thể nhìn thấy mọi vật rõ như ban ngày. Anh tự tin, chuẩn xác không sai lầm hơn... Lại chụp huyệt.

Âm nhạc đột nhiên trở nên rộn ràng, Tuyết Thuần lập tức quay mặt đi, ánh mắt rất nhanh chóng bị bộ phim hấp dẫn, khẩn trương nhìn không chớp mắt.

Trên màn hình đang chiếu một cảnh rừng rậm, ban ngày những hòn đảo nhỏ hết như thiên đường, nhưng khi màn đêm buông xuống, thì trở thành hòn đảo kinh dị, nước trong suốt nhìn thấy đáy lập tức biến thành a-xít, khiến cho mấy chú cá nhỏ bị ăn mòn thành đồng xương trắng. Mà nhân vật chính, đang ở trên chạc cây, nếu rơi xuống nhất định chết không toàn thây!

Bởi vì bộ phim đang đoạn gay cấn, Tuyết Thuần cũng trở nên kích động theo, cô khẩn trương nắm lấy tay Lại Tư, miệng nhanh chóng nhai bóng ngô.

Lại Tư chụp huyệt, lần đầu tiên mặt mặt như vậy, Lại Tư im lặng một lúc lâu. Bộ phim đáng chết kia lại còn hấp dẫn hơn cả anh!

Thừa dịp này, Lại Tư im lặng ra hiệu với người đứng chờ ở cửa phòng chiếu phim. Lối vào phòng chiếu phim kén lên bóng người rồi biến mất, như chưa từng xuất hiện.

Tuyết Thuần xem phim, Lại Tư nhìn Tuyết Thuần. Hơn hai giờ ở trong rạp chiếu phim, cứ như vậy rồi kết thúc. Tuyết Thuần hài lòng vì đã được xem phim, mà Lại Tư thì tràn đầy tiếc nuối vì đã không hôn được Tuyết Thuần.

Lúc ra ngoài thì thấy đám người Lam Dạ đang canh giữ ở cửa rạp chiếu phim. Còn có một vệ sĩ khác đang đuổi khách, khiến cho mọi người thất vọng rời đi.

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn về phía Lại Tư, nhất thời im lặng. Không trách được đoạn đường đông đúc nhộn nhịp như thế, mà lại không có người nào đến xem phim, thì ra là Lại Tư đã sai người bao toàn bộ nơi này từ sớm, làm gì còn có ai tới nữa.

"Bây giờ trở về ả?" Lam Dạ xuất hiện, hẳn là đón anh về nhà.

Lại Tư nhoen miệng cười, "Yên tâm, về nhà còn có chuyện tốt hơn đang chờ."

Sau đó, chúng ta sẽ thưởng thức bữa tối dưới ánh nến, trong lòng Lại Tư thầm nói tiếp. Mở cửa xe, mời công chúa đầu yêu của anh ngồi vào chiếc Rolls-Royce.

Thiếu mất yêu đương, hẹn hò, và còn cả tuần trăng mật của bọn họ nữa, Lại Tư luôn có cảm giác mình nợ Tuyết Thuần. Hôm nay dứt khoát làm một lần duy nhất, đền bù cho một chút tiếc nuối của bọn họ.

New York về đêm đắm chìm trong ánh đèn nên ông rực rỡ sắc màu, lại không thể che giấu được một hai tiếng bang bang ngẫu nhiên vang lên trong đêm.

Tuyết Thuần vênh tai, nghe thấy tiếng súng mờ ảo, cô hơi nghi ngờ. Nhưng New York lớn như vậy, hẳn là trị an rất tốt chứ.

"Ở nước Mỹ, người dân thường dùng súng là việc hợp pháp. Mặc dù New York là nơi nhiều tình anh trên thế giới tụ tập lại, nhưng trị an lại không thể bằng Bắc Kinh - Trung quốc, cho nên nếu em muốn ra ngoài, phải để cho người của anh đi theo, anh mới yên tâm." Cho em thân phận như vậy, có lẽ sẽ mang nguy hiểm không thể lường tới cho em, nhưng đây là lựa chọn không có đường lui.

Anh không muốn nhốt em cả đời, nhưng, đẩy em lên đầu sóng ngọn gió lại cũng không phải là điều anh mong muốn. Giữa hai việc này, anh chỉ có thể đem hết khả năng của mình, cho em tự do nhưng đồng thời cũng phải bảo vệ em.

Xe lướt như bay trên đường, dần dần cách xa sự ồn ào náo nhiệt.

Pháo đài cổ nhà họ Lại.

"Đi tắm nước nóng trước đi, xong ra ngoài sẽ có một sự vui mừng dành cho em." Lại Tư cười đẩy Tuyết Thuần vào phòng tắm.

Cô đi tắm, Lại Tư còn gấp gấp hơn cả cô. Trong lòng Tuyết Thuần hơi nghi ngờ, nhưng cũng nghe lời anh đi vào.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rào rào, trong mắt Lại Tư, đáy mắt đen kịt luôn lạnh lùng lại lướt qua tia từng tia ấm áp.

Anh chậm rãi dạo bước đến cạnh cửa, vỗ tay phát ra tiếng, quản gia dẫn theo người liên tiếp chỉnh tề nối đuôi nhau đi vào, động tác êm ái, không phát ra chút tiếng động nào.

Tuyết Thuần ở trong phòng tắm vừa cọ rửa thân thể, vừa suy nghĩ mông lung. Lại Tư nói chuẩn bị cho cô một niềm vui bất ngờ, sẽ là chuyện vui mừng gì đây? Nhưng mà trong tiềm thức cô đã cho rằng, nhất định không phải là chuyện xấu.

Lau khô thân thể, Tuyết Thuần cầm áo ngủ Thím Tô chuẩn bị cho mình lên, mặt chợt đỏ đến độ có thể nhỏ ra máu.

Đây là một chiếc váy đen viền tơ, mặc lên sẽ lộ ra vai và xương quai xanh rất khô gò, căn bản váy áo kia cũng không che được mông. Chỉ có bikini bên trong, cũng không hề chuẩn bị áo ngực cho cô, nhìn trong gương, thân thể uyển chuyển như ẩn như hiện, mí mắt Tuyết Thuần thỉnh thoảng nháy.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì! Lại Tư nói vui mừng không phải là cái này đấy chứ? Đây là kinh hoàng có được hay không!

Không còn cách nào khác, Tuyết Thuần chỉ có thể trùm khăn tắm đi ra ngoài tìm quần áo mặc.

Không ngờ vừa mở cửa phòng tắm ra, trước mắt chợt rơi vào một vùng tắm tối.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Có Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Bữa Tối Dưới Ánh Nến

Edit: Thích Cháo Trắng

"Lại Tư?" Tuyết Thuần không thích ứng được với tia sáng mờ mờ như vậy, cô là một người rất sợ bóng tối, lúc này ngay cả giọng nói cũng trở nên mềm mại hơn.

Không có ai đáp lại, trong đêm đen, tràn ngập bóng tối tịch mịch kì lạ. Tuyết Thuần mò mẫm đi về phía trước, lại không cẩn thận va vào một góc ghế, cả người lao đảo.

Lại Tư đứng cách cô mấy bước, theo lý mà nói thì ánh đèn ban công hắt vào, không đến nỗi Tuyết Thuần không thấy được gì. Trong lúc lơ đãng anh đã phát hiện ra manh mối, băng vào sự thông minh của anh, suy nghĩ ngay được một kết luận: Tuyết Thuần mắc bệnh quáng gà.

Vốn định dành cho cô một sự ngạc nhiên, nhưng hiển nhiên người phụ nữ ngốc chính là người phụ nữ ngốc, nhìn một lát thôi cũng không được.

"Anh ở đây."

"A!"

"Xuyt, đừng sợ, đưa tay cho anh."

Tiếng nói dịu dàng như rượu ngon ủ trăm năm, giờ phút này đột nhiên vang lên ở vành tai, Tuyết Thuần giật mình sững sốt.

Bàn tay nho nhỏ mềm mại đặt lên, Tuyết Thuần lấy lại bình tĩnh, thấy rõ ràng là Lại Tư, thật may là bệnh quáng gà của cô không đến nỗi quá nghiêm trọng. "Có phải đường điện có vấn đề hay không, sao toàn bộ đèn lại bị tắt thế này?"

"Không phải, anh cố ý. Yên tâm, đi theo anh."

Giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng ni non, từng tiếng mê hoặc cô. Tuyết Thuần không cưỡng lại được sự dịu dàng của Lại Tư, để anh dắt ra ban công.

Trước mắt Tuyết Thuần đột nhiên sáng lên, cô khẽ nhếch miệng, kinh ngạc khám phục đến độ nói không nên lời.

Lúc này ban công như được tô điểm bằng những chiếc đèn cầu kỳ, trang trí đẹp để tinh xảo vô cùng... Ánh sáng mờ ảo, trên bàn ăn thấp mấy cây nến, hoa hồng xinh đẹp, đồ ăn có đủ sắc hương vị, rượu đồ quý giá...

Ban công được xây dựa vào biển, màn đêm cùng biển cả mênh mông vô tận kết hợp với nhau, thiên nhiên thuần khiết, cảnh đẹp to lớn tráng lệ, nhưng lại cũng lãng mạn đến kinh động tâm can.

Khi hai người ngồi xuống thì ánh nến chập chờn yếu điệu lay động, như điệu múa của giai nhân, vui mừng chào đón đôi tình nhân ngọt ngào bọn họ.

Không biết từ chỗ nào, tiếng kèn Saxophone tao nhã vang lên, xen lẫn với tình cảm lãng mạn ấm áp, sự lãng mạn dần biến thành vẻ đẹp tinh khiết.

Đôi mắt Tuyết Thuần long lanh như phát ra ánh sáng, còn lấp lánh hơn cả sao trên bầu trời đêm, "Đây chính là sự ngạc nhiên mà anh nói sao?" Trong lúc cô đi tắm, anh đã sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi thứ, chính là vì muốn cùng thưởng thức bữa tối dưới ánh nến với cô.

Phản tâm ý này, làm cô cảm động đến độ hốc mắt cũng ẩm ướt.

Lại Tư cười không đáp, chỉ hỏi: "Thích không?"

"Có." Tuyết Thuần gạt mạnh đầu một cái, lo lắng ánh sáng mờ ảo, anh sẽ không nhìn rõ, bèn nói to hơn, "Thích." Bất kỳ người phụ nữ nào cũng không kháng cự nổi sự lãng mạn như này.

Trên bàn ăn còn đặt một chiếc hộp nhỏ được đóng gói đẹp đẽ, Lại Tư nhắc lên, nhẹ nhàng kéo một cái, nơ con bướm lặng lẽ tuột ra.

Mở chiếc hộp, bên trong là chiếc nhẫn kim cương đỏ thắm như biển, vòng nhẫn có hoa văn cổ xưa đen sẫm, nhìn cũng biết chiếc nhẫn đã có lịch sử lâu đời. Tuyết Thuần nghĩ đây chắc là một chiếc nhẫn cổ.

Lúc này, một tình huống còn ngạc nhiên hơn diễn ra.

Lại Tư quỳ một gối xuống đất, giơ chiếc nhẫn kim cương lên, "Ban đầu khi kết hôn, không hề hỏi ý của em, là anh không đúng."

Tuyết Thuần dường như giật mình ngay tại chỗ, Lại Tư lại chủ động nhắc tới chuyện trước kia, hơn nữa còn nhẹ nhàng xin lỗi cô! Nhưng mà không cần thiết phải quý xuống, cô không chịu nói. Để cho ông chủ lớn nhà họ Lại quỳ xuống, sợ rằng cô sẽ giẫm thọt mất. Đạo Dân, Lam Dạ, Lại Dung Nhân, Tề Luạn, Phù Khải mấy người nhà họ Lại gia đều sẽ giết cô!

"Cho dù quá khứ đã xảy ra chuyện gì, bất kể là tốt hay xấu, chúng ta cũng đã cùng đi đến ngày hôm nay, đều đã có sự hiểu biết nhất định về nhau. Có lẽ em cũng cảm nhận được, bởi vì ngay từ khi bắt đầu, anh đã không hề che giấu nó, thậm chí để lấy được em, đã dùng cả những thủ đoạn không quang minh chính đại gì."

Lúc này đôi con ngươi sắc bén tràn ngập dịu dàng, sâu nơi đáy mắt là sự yêu thích nồng đậm, "Tuyết Thuần, anh yêu em, vẫn luôn như vậy."

Trái tim đập thình thịch như trực nhảy ra ngoài, giống như có ai đó liên tục dùng búa gõ lên trái tim nhỏ của cô, khiến nó không ngừng nhảy nhót.

"Anh vẫn luôn ích kỷ khóa chặt em ở bên người, có lẽ cũng từng có lúc làm em không vui. Nhưng lần này, anh muốn trực tiếp hỏi em, Tuyết Thuần, có phải em cũng yêu anh dù chỉ một chút hay không?"

Bởi vì yêu cô tha thiết, nên anh mới có thể làm tất cả vì cô, kể cả kiên nhẫn chờ đợi, coi trọng mỗi cảm nhận của cô, chậm chạp cố chấp phá tan băng giá đã phong bế trái tim cô.

Anh nói xong, chiếc thìa trong tay cô rơi xuống nền gạch men sứ tinh xảo, phát ra âm thanh va chạm. Ở trong đêm tối, cực kỳ vang dội.

Một loại tình cảm mãnh liệt ập tới, mãnh liệt không thể khống chế được, như muốn xuyên thấu lồng ngực của cô. Tuyết Thuần che đi nơi nhịp tim đập thình thịch, đầu óc trống rỗng, theo dòng mật ngọt tuôn trào là cảm giác hạnh phúc ngập tràn.

"Nếu như, em có thể đồng ý, sau này cam tâm tình nguyện làm vợ của anh được không? Có lẽ con đường phía trước, sẽ khác một trời một vực so với cuộc sống mà em đã trải qua trước đây. Dù là bây giờ trên đường đầy bụi gai, thậm chí dính máu tanh, em có nguyện ý đi cùng với anh không?"

Tuyết Thuần che miệng, không thể tin được lắng nghe tất cả.

Nhớ lại chặng đường đã đi trong quá khứ, ngoại trừ chuyện ép buộc cô gả cho anh, về sau này, Lại Tư đều đối xử rất tốt với cô. Vật chất, tôn trọng, thậm chí tự do, sau đó lại không hề e ngại thân phận mà đưa cô trở về nhà chính của anh, kéo cô vào trong thế giới của anh, tuyên cáo với người của anh, cô là người quan trọng.

Được anh chăm sóc, coi trọng như thế, tình cảm lạnh lẽo sinh trưởng này mầm nơi đáy lòng từ lúc nào không hay. Mấy ngày nay, cô luôn lo lắng cho Lại Tư, thậm chí có lúc cô còn suy nghĩ, nếu như không có Lại Tư, thế giới của cô có thể sẽ sụp đổ hay không.

Đối với Trình Lăng, cô nhớ nhưng, nhưng nhiều hơn chính là hoài niệm loại cảm giác có người đồng hành bên cạnh khi cô độc, trong đó phần nhiều là sự cảm ơn và tình cảm bạn bè.

Trong quá khứ, cô lẩn lộn giữa tình yêu và những loại tình cảm khác ấy.

Nhưng vào giờ phút này, chân thật cảm nhận trái tim mình đập thành thích, thực sự chỉ khi cô nhìn thấy Lại Tư thì mới có. Cô nghĩ, cô đã yêu người đàn ông này rồi.

Giữa ánh nến ngập tràn, Tuyết Thuần cười yếu ớt làm lộ ra lúm đồng tiền, mặt mũi xinh đẹp như hoa Tuyết Liên nở rộ ban đêm, thánh thiện và thuần khiết mê hoặc lòng người.

Cô nghiêng người, hai đầu gối chạm đất, không có ý nhận lấy chiếc nhẫn. Cô chỉ vươn hai tay ra, vui vẻ lao về phía trước theo bản năng, ôm lấy hông của anh, thật chặt, thật nhiệt tình và nghiêm túc.

Có một người đàn ông đang nói yêu cô.

Ba, mẹ, Tuyết Thuần cảm thấy niềm hạnh phúc trước nay chưa từng có. Hai người đã từng nói, nếu như có một người đàn ông chịu hao tổn tâm trí để lấy lòng một người phụ nữ, ít nhất có thể chứng minh rằng anh ta thật lòng.

Mà phần thật lòng này, cô gặp được, cũng không muốn buông tay. Ba, mẹ, con không muốn đến Thiên đường gặp hai người sớm như vậy rồi. Con muốn ở lại, nhìn thật kỹ người đàn ông này, cùng anh ở chung một chỗ. Nợ hai người, nợ Trình Lăng, hãy để kiếp sau con trả lại.

Lại Tư vui mừng, đây là lần đầu tiên Tuyết Thuần chủ động ôm ấp yêu thương. Lại Tư tự nhiên mừng rỡ càng ôm chặt người phụ nữ này hơn, hương thơm thân thể mềm mại, tản mát ra hương thơm sau khi tắm.

Trong đầu tư tưởng đen tối đang chuyển động, không khỏi phỏng đoán, bây giờ cả người cô chỉ khoác một cái khăn tắm, không biết bên trong khăn tắm có phải là thân thể không che đậy của cô hay không đây?

Lại Tư ngửa ngáy trong lòng, như có trăm ngàn con kiến đang bò khắp toàn thân, anh rất muốn dung nhập người phụ nữ này vào xương tủy của mình, như vậy thì sẽ không phải luôn luôn chịu đựng cảm giác chưa thỏa mãn dục vọng hành hạ nữa.

Trước ngực có thêm cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo, Lại Tư nhận ra có cái gì không đúng. Đầu óc xoay chuyển nghĩ đến trọng điểm, Tuyết Thuần còn chưa nhận chiếc nhẫn của anh, có phải vẫn còn để ý đến chuyện ban đầu hay không?

Anh đẩy thân thể mềm mại của cô, lộ ra gương mặt đầm nước mắt. Nhưng đối lập với nước mắt khổ sở chính là, nụ cười vô cùng xinh đẹp, như nở rộ trong mưa gió, đẹp đến mức chấn động tâm can!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Cầu Hôn

Edit: Thích Cháo Trắng

"Tuyết Thuần, sao vậy? Có phải có chỗ nào anh làm không tốt hay không? Khiến cho em nhớ tới mấy chuyện không vui?"

Dù Lại Tư có bình tĩnh hơn nữa cũng có chút gấp gáp, trời ạ, lần đầu tiên anh lại có loại cảm giác sợ hãi bị cự tuyệt! Đây chính là lần đầu tiên anh cầu hôn một người phụ nữ! Cuộc sống có bao nhiêu lần cầu hôn đây! Lòng mày anh nhúu chặt lại, kể cả khi nghe được tin nhà họ Trù cướp sạch không còn một mống nào số hàng hóa của anh ở Trung Đông, thời điểm bị đạn bắn xuyên qua da thịt, cũng không hề nhúu mày chút nào. Bây giờ đối mặt với một Tuyết Thuần khóc không ra tiếng thì lại trở nên luống cuống khản trương, chẳng khác gì đứa trẻ miệng còn hơi sữa.

Lại Tư bên này hỏi, Tuyết Thuần bên kia lắc đầu phủ nhận, Lại Tư cuống đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Nhìn Lại Tư cũng sẽ có bộ dáng nóng này, Tuyết Thuần đột nhiên phì cười, nghịch ngợm dùng ngón trỏ dán lên môi mỏng của anh, ngừng lại lời nói dồn dập của anh, sau đó cầm lấy chiếc nhẫn trong tay anh, tự mình lồng vào ngón áp út.

Chiếc nhẫn nhìn rất cổ, rất đẹp. Hình vẽ điêu khắc, rõ ràng là một con..... Phụng Hoàng Niết Bàn(*)!

(*)Phụng Hoàng Niết Bàn: Phụng hoàng sống đến năm trăm tuổi thì tự thiêu mình, nhưng nó lại tái sinh từ trong lửa, càng trở nên rực rỡ, hoàn mỹ và mạnh mẽ hơn.

Vòng xung quanh nó là hình khắc chìm cái đuôi dài của Phụng Hoàng, ở giữa khảm hai viên kim cương đỏ thắm như lửa làm mắt, đẹp lộng lẫy mà tinh xảo.

Tuyết Thuần chưa bao giờ nhìn thấy chiếc nhẫn nào đặc biệt như vậy, trên đó còn phảng phất một loại khí thế hào hùng xa hoa!

Tuyết Thuần nâng đôi mắt đã ướt nhoe lên, chống lại đôi mắt đong đầy nhu tình mật ý của Lại Tư, khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ kia tràn ngập vẻ nghiêm túc và kiên định, "Lại Tư, em nghĩ, em nên yêu anh."

Ánh mắt đen láy như con nai nhỏ của cô phát ra ánh sáng y hệt như đang chờ mong tia nắng rạng đông, nhưng nhìn thấy Lại Tư thì chột giật mình chớp mắt một cái, Tuyết Thuần lo lắng nhíu lại đôi lông mày kẻ đen. Lần này đến lượt cô sốt ruột, "Thế nào? Anh định đổi ý sao?"

Không thể không nói, vì chuyện của bố mẹ, bản thân trở thành người thiếu tự tin, vẫn là chướng ngại lớn nhất của cô.

Tuyết Thuần lo sợ nín chặt đầu ngón tay. Người đàn ông nào cũng dễ dàng tam tâm lưỡng ý (*), huống chi là người đàn ông tốt như Lại Tư, bên cạnh anh, thứ không thiếu nhất chính là phụ nữ đẹp. Thời gian bọn họ sống chung với nhau cũng không ngắn, cho dù là một người phụ nữ xinh đẹp đi chăng nữa, đều sẽ có một ngày anh nhìn mãi thành chán thôi.

(*) Tam tâm lưỡng ý: Ba tâm, hai ý. Chỉ sự không kiên định, dễ dàng thay đổi.

Đều nói đàn ông trời sinh có tính tự trọng, không phải bởi vì trước đây anh không chiếm được, nên có cảm giác khiêu chiến, cho nên mới hao tổn tâm trí làm tất cả những chuyện này? Anh sẽ không nảy sinh cảm giác chán ghét đối với cô đâu chứ?

Lúc này cô mới lấy hết dũng khí, thổ lộ với anh. Nhanh như vậy Lại Tư đã không thích nữa rồi sao? Trong lòng cô vẫn thấp thỏm không yên, trông ngược đập thình thịch liên hồi..... Khẩn trương, mong đợi, e lệ khi bày tỏ, đủ loại cảm xúc xen lẫn nhau, khiến Tuyết Thuần sắp hít thở không thông.

"Không, dĩ nhiên không phải! Anh cầu còn không được kia!" Lại Tư cảm thấy tương đối khổ não đối với việc mình vội vàng phủ nhận, từ bao giờ mà một người luôn luôn trầm ổn tự tin như anh lại trở nên mất bình tĩnh như vậy.

"Chỉ là... chuyện đột nhiên xảy ra, anh không hề nghĩ em lại tiếp nhận anh nhanh như vậy." Có lẽ anh đã hình thành thói quen bị Tuyết Thuần ngược đãi, hại anh luôn không ôm hi vọng quá lớn, anh còn nghĩ không biết phải kéo dài công cuộc theo đuổi này thêm bao lâu nữa.

"Hả?" Tuyết Thuần nghiêng đầu không hiểu, mở to hai mắt nhìn anh, trong lòng cô, Lại Tư không phải là kiểu người sẽ làm những chuyện mà mình không nắm chắc.

Mặc dù anh vẫn luôn thể hiện ra hình tượng là một người lịch sự nho nhã, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt đầy khí phách của anh thì sẽ biết, anh có cá tính mạnh mẽ không ai bì nổi, thích nắm tất cả trong tay, thích sự phục tùng tuyệt đối, một khi làm trái mệnh lệnh của anh, thoát khỏi bàn tay nắm giữ của anh, nhất định sẽ phải chịu đựng lửa giận của anh.

Cô cho rằng, đáp án của cô, anh đã đoán được từ sớm rồi. Nói cách khác, tối nay, những thứ này, cũng nên nằm trong phạm vi anh nắm giữ được mới đúng.

"Trừ em ra, không có người nào khiến cho anh có cảm giác không thể với tới được như này."

Tròng mắt đen thâm thúy của Lại Tư như đêm muộn cuối mùa thu, giữa con người đen kịt lại lấp lánh như sao, tràn đầy tình yêu say đắm.

Ý là, anh thật sự không đoán được tâm tư của cô sao?

Lại Tư nghĩ tới rất nhiều trường hợp, một là, Tuyết Thuần mang về mặt đau khổ, kỳ cục không để ý tới anh. Hai là, ngưng ngừng đỏ mặt rồi miễn cưỡng tiếp nhận, ba là chỉ vào mũi của anh mắng to anh không biết xấu hổ. Chứ không phải như hiện tại, to gan nói ra đáp án.

Nhưng mà anh có thể lập tức thoái mái cười rồi, Tuyết Thuần không giống như những người phụ nữ khác. Tâm tính cô đơn giản, nhưng lại nhìn thấu việc đời hơn bất cứ ai. Có lẽ, vì đã nhìn thấy nơi cao nhất rồi nên cô mới có thể vẫn duy trì được trái tim tinh khiết như vậy. Mà khi sự thật hiện ra trước mắt lại vẫn có thể đứng cảm tiếp nhận.

Người phụ nữ đã từng leo đến đỉnh núi K2, từ trước tới nay luôn là người đứng cảm tiến về phía trước, sao lại có thể trốn tránh nỗi sợ hãi được? Lại Tư mỉm cười yếu ớt, đúng vậy, ban đầu, điều hấp dẫn anh nhất, chẳng phải chính là điểm này sao!

Vì Lại Tư vội vàng giải thích, tâm tình Tuyết Thuần âm chuyển biến, cô mở to đôi mắt đẹp, sững sờ nhìn anh đang cười khúc khích, đây chính là người đàn ông cô quyết định yêu thương.

Cô là một người rất ít biểu đạt cảm xúc, ngày thường cũng không có nhiều bạn, trừ Thiển Sở Sở có thể thỉnh thoảng cùng đi leo núi ra, nếu không ở nhà, thì cũng chỉ có một mình cô với đôi giày vải, đi du lịch.

Vào giờ phút này, cô chỉ biết mình rất vui mừng, đầy trong trái tim, đầy trong mắt đều là ngọt ngào hạnh phúc, cô không biết làm thế nào để biểu đạt loại tâm tình này. Cô chỉ muốn tiếp tục nhìn người đàn ông anh tuấn thanh nhã trước mặt này mãi thôi, rất muốn... rất muốn mãi mãi ở bên anh.

Đôi mắt với đôi con ngươi đen láy lấp lánh kia, Lại Tư như ngừng thở, cổ hết sức im lặng nuốt một cái, nhưng cổ họng nhấp nhô đã bán ** anh.

Tuyết Thuần đột nhiên mở miệng cười yếu ớt, chủ động dâng lên đôi môi xinh đẹp đỏ mọng. Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên khóe môi gọi cảm của anh.

Nhuễn ngọc ôn hương trong ngực, trong hơi thở tràn đầy hương thơm của phụ nữ. Lại Tư mừng rỡ như điên, cuộc sống tính phúc của anh đến rồi! Vốn dĩ anh đã không có sức chống cự với sự hấp dẫn của Tuyết Thuần, thật vất vả cơ hội mới đến, tất nhiên sẽ muốn nắm thật chặt, muốn tiến thêm một bước.....

Không ngờ đang lúc anh có động tác, Tuyết Thuần lại giảo hoạt lui ra.

Sau đó.....

"Chúng ta còn chưa ăn cơm đâu nha?" Tuyết Thuần nhăn nhó cái mũi nhỏ đáng yêu của mình.

Yết hầu Lại Tư chợt động, "Ý của em là, cơm nước xong, chúng ta có thể rồi?"

Tuyết Thuần cúi đầu động lung tung lên dao nĩa, lại không ngăn cản được sự nóng bỏng trần trụi của Lại Tư, ánh mắt kia như muốn đốt cháy cô đến không còn một mảnh.

"Rốt cuộc có phải hay không?" Bên môi Lại Tư nhẹ nhàng xuất hiện ý cười đùa, anh chỉ thích nhìn cô bị ép đến đường cùng không còn đường lui, bộ dạng 囧.

Đầu Tuyết Thuần cũng sắp vùi vào bàn ăn đến nơi rồi, cô gầy lung tung chút đồ ăn, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, "Tay của anh còn bị thương chưa khỏi hẳn."

Nếu là người bình thường, nhất định không nghe được giọng nói như muỗi kêu này của Tuyết Thuần, nhưng là Lại Tư là người như thế nào chứ! Thường đi khắp nơi quyết đoán sát phạt trong bóng tối, tất nhiên thính lực sẽ vô cùng nhạy.

"Tay của anh đã hoạt động bình thường rồi." Nụ cười trên mặt Lại Tư càng trở nên rạng rỡ, để cô có thể tin tưởng, anh đưa tay tới, nâng cằm cô lên, nghiêng người cắn lên bờ môi căng mọng của cô.

"Á!" Tuyết Thuần kêu nhỏ một tiếng, bướng bỉnh phản đối nhưng thật ra lại là ngầm thừa nhận.

Vừa động đến loại hương vị thanh khiết này, Lại Tư không kiềm chế được vội vã ôm lấy thân thể của cô, đi vào trong. Tất cả những chuyện này, mới là chủ đề tối hôm nay.

Từ khi kết hôn đến nay, thời gian không hề ngắn, nhưng số lần hai người họ gần gũi tính ra không quá hai đầu ngón tay. Là một người đàn ông khỏe mạnh cường tráng, có nhu cầu mãnh liệt của người đàn ông, anh thực sự không hề dễ dàng vượt qua!

Tối nay nghe được lời nói của cô, coi như đã được cô đáp lại tình yêu, Lại Tư cũng không khống chế nổi khao khát mãnh liệt về chuyện nam nữ của mình nữa.

Khăn tắm nhanh chóng bị anh tháo ra, anh dùng tốc độ cực nhanh đè ép lên thân thể của cô, lộ ra áo ngủ khêu gợi bên trong. Áo ngủ như vậy cũng chẳng khác không ** là mấy, trước ngực cao ngất đầy đặn, hoàn toàn bị viền tơ che kín, nhưng lại càng tăng thêm vẻ hấp dẫn mị hoặc.

Hai mắt Lại Tư híp lại, lóe lên vẻ đẹp yêu nghiệt, chị gái tốt của anh đã tính toán tính phúc cho anh từ trước, bất ngờ thú vị này quả thật không tệ.

Bởi vì có lý do quang minh chính đại để lên giường, anh tính toán tối nay nhất định phải hết sức tận hưởng, để bù đắp cho sự muốn mà không được đã hành hạ nhiều ngày nay.

Cũng không phải lần đầu tiên xảy ra chuyện như này, Tuyết Thuần lo lắng giãy dụa, thân thể mềm mại có lỗi có lỗi, lại chỉ càng khiến cho Lại Tư to gan làm nhiều động tác hơn mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Xã Hội Đen Tụ Hội Tại Tiệc Sinh Nhật

"Chờ, chờ một chút." Tuyết Thuần thở hắt hắt kéo xuống chiếc váy viền tơ bị Lại Tư vén cao lên.

"Làm sao vậy?" Đột nhiên bị cắt đứt, Lại Tư chịu đủ loại áp lực, trừng phạt bằng cách nhéo một cái lên ngực trắng như tuyết của cô.

Thân thể Tuyết Thuần run lên, "Em.. em.. gáy của em hơi đau."

Nghe vậy, Lại Tư lập tức vội vàng cúi đầu nhìn xuống, nghiêm túc quan sát, "Theo lý thuyết, thuốc bôi cũng là loại tốt nhất, nửa ngày là có thể đóng vảy rồi. Để anh xem một chút vết thương có bị nứt ra hay không..... Tạm được, không có gì đáng ngại. Không phải sợ, anh sẽ cẩn thận không làm đau em, anh hôn hôn, rất nhanh sẽ không đau nữa....."

Cần cổ thấm ướt một trận, những nụ hôn dày đặc mát lạnh rơi xuống, tựa như trao cho cô sự che chở tốt nhất. Tay cũng không hề rảnh rỗi, kéo mạnh xé chiếc váy viền tơ mỏng manh của cô ra thành hai nửa. Tuyết Thuần giống như một món quà tặng mặc cho người khác mở ra, mở món quà ra, là lễ vật đang chờ đợi chủ nhân cưng chiều.

"Đợi đã!"

Tuyết Thuần kéo chặn mỏng qua, tốn công vô ích che đi một nửa thân thể.

Lại Tư hơi mỉm môi cười gian, miễn cưỡng nhẫn nhịn, "Vợ à, em lại làm sao nữa đây?"

"Vết thương trên tay anh rất sâu, phải cẩn thận đề phòng một chút."

Thật ra thì, từ lúc vừa rồi mới bắt đầu, lời Tuyết Thuần muốn nói nhất chính là câu này. Hai người đều bị thương, lại vẫn có tinh thần phấn chấn làm mấy chuyện này. Nghĩ như thế nào, cũng thấy hơi vội vã quá đi.

"Nếu không, hay là em ở phía trên?" Lại Tư cười gian, bàn tay xoa nắn khối mềm mại, dưới thân đột nhiên vọt lên dòng nhiệt lưu sóng sau cao hơn sóng trước.

Tuyết Thuần thở gấp, mở đôi mắt mông lung nhìn anh, "Phía trên thế nào?"

"Bảo bối đừng nóng vội, để anh dạy cho em"

.....

Ngày hôm sau, trên bàn cơm

Tuyết Thuần cắn chiếc dưa, hôm nay là ngày mấy rồi, thức ăn cũng quá khác biệt so với bình thường rồi đi.

Tuyết Thuần còn muốn hỏi, nhưng bên này Lại Tư đã mở miệng nói sang chủ đề khác, "Anh sẽ tìm cho em một huấn luyện viên, ban ngày em đi theo họ học chút kỹ năng phòng thân."

Tuyết Thuần nhú mày, có chút nghi ngờ, "Nhưng em đã hai mươi lăm tuổi rồi, xương cũng cứng rắn, còn có thể học mấy cái này sao?" Ngộ ngờ gây xương chỗ nào đó, tuổi đã cao, muốn thân thể phục hồi lại được như cũ là rất khó.

"Bản lĩnh không sợ người có lòng." Lại Tư xoa xoa ngón tay trên chiếc cầm xinh đẹp của cô, khiêu khích trêu đùa, xúc cảm truyền đến vô cùng tốt.

Trong lòng anh đã tính toán từ trước, mặc dù Tuyết Thuần có người của anh bảo vệ, nhưng dù thế nào, thì Tuyết Thuần cũng phải biết một chút chiêu thức căn bản để bảo vệ mình. Như lời anh nói, người mà anh tin tưởng không hề nghi ngờ nhất thế gian, vĩnh viễn chính là bản thân mình! Tuyết Thuần vừa hai mươi, còn rất trẻ, hướng chỉ nhất định tình trạng thân thể của cô cũng tốt, mặc dù không thể luyện thành cao thủ giỏi nhất, nhưng cũng thể luyện thành.

"Được rồi." Tuyết Thuần lên tiếng, mặt có chút ửng đỏ, sau đó ánh mắt dời về phía mâm thức ăn, tránh cho Lại Tư tiếp tục làm mấy chuyện khác người giữa ban ngày ban mặt.

Cô cầm đĩa gọt gọt mấy món ăn trước mắt, đều là cà rốt và gan các loại động vật..... Rất nhiều, nhưng chỉ dùng mũi ngửi nhẹ, cô cũng biết đều là những món gì, cô chợt có cảm giác không muốn ăn.

"Thế nào? Không thích những thức ăn này?"

Tuyết Thuần thừa cơ bày ra khuôn mặt tươi cười khéo léo gắp lời, "Bình thường cũng không phải ăn mấy món này." Có thể thay đổi lại mấy món ăn như những ngày trước được không, tài nấu nướng của đầu bếp ở đây đều là hạng nhất, muốn ăn bữa ăn kiểu Pháp, Mexico, hay thậm chí là món ăn bí truyền của hoàng thất Thái Lan..... đều có. Đầu bếp nhà họ Lại tựa như túi thần kỳ của Doraemon, tùy ý ta cần ta cứ lấy. Chỉ có không nói ra, chứ chưa hề nói không làm được. Hôm nay đổi lại đồ ăn Trung Quốc, cô cũng rất nhớ những món ăn trong nước, thế nhưng mấy món này là những món ăn cô chán ghét nhất.

"Mắt của em không tốt, tất cả những thứ này đều giàu Vitamin A, về sau cũng phải ăn nhiều rau dưa trái cây một chút."

"Sao anh lại có thể biết?" Lòng mày Tuyết Thuần nhếch lên, hơi kinh ngạc, nhưng lại vụng trộm không giấu được vui mừng. Nhất định là tối hôm qua lúc cô bị vấp ngã, Lại Tư đã tỉ mỉ phát hiện ra.

Lại Tư lơ đãng cười nhạt, "Lúc nào anh cũng chú ý đến em, nếu như ngay cả một chuyện rõ ràng như vậy mà cũng không phát hiện, vị trí chủ nhân nhà họ Lại này cũng đã bị người khác ngồi rồi." Nhưng tâm tình rất vui vẻ, người phụ nữ mình yêu mến dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, nhìn cái gì cũng cảm thấy thuận mắt.

"Em cảm thấy ngày hôm qua ăn tương đối nhiều rồi, nếu không, hay là thay đổi đi?" Tuyết Thuần cười nịnh nọt, mắt híp lại cong cong như trăng khuyết lung linh, sáng tỏ mà xinh đẹp.

Như hòn đá quăng vào giữa hồ bích một tiếng, hàng mi nét mày như trắng non, khiến cho trái tim cường ngạnh của Lại Tư hơi rung động, như sóng gợn lăn tăn nhộn nhạo lên. Trong đôi mắt đen xinh đẹp lóe lên ánh sáng chiếm hữu mạnh mẽ không ai nhìn thấy.

"Ông lại đây." Gò má Lại Tư nhìn về phía quản gia mặc áo Tuxedo đứng bên cạnh.

"Bà chủ, đề thuộc hạ xem một chút."

Lại Tư nhìn lướt qua Vương Kinh Dương, "Bác sỹ Vương xem, nếu là đã ổn rồi, anh sẽ không ép em nữa." Huống chi, cũng không nhìn một chút xem là ai phải ăn một đồng những thứ khó ăn gì đó cùng cô.

"Bà chủ, hiện tượng không thể nhìn thấy sự vật vào ban đêm đã xảy ra được bao lâu rồi?"

Người này nhìn rất quen mắt..... A! Nghĩ ra rồi, khi cô trèo lên ngọn núi K2 về bị bệnh, khi đó chính là ông ấy khám bệnh cho cô.

"Chắc khoảng năm năm rồi đi. A không, cũng không phải là không thể thấy đồ vật, chỉ là, so với người khác thì, thời gian cần để thích ứng với ánh sáng yếu ót lâu hơn một chút." Lúc ấy chỉ cảm thấy bình thường, sau đó tình trạng này lại tăng thêm, cô cũng không thêm đề ý, dù sao thì cô không cho rằng việc không thể thấy đồ vật trong ánh sáng yếu, là chuyện rất quan trọng.

"Đã lâu như vậy rồi, tại sao em không đi bệnh viện chữa trị?" Trong lúc lơ đãng, Lại Tư chau đôi mày kiếm lại, bình thường ông chủ che dấu khí thế mãnh liệt của mình lại, giống như gió thổi không lọt áo choàng, lại có lúc sẽ làm lộ ra mấy phần như vậy.

Lời này rơi vào trong tai Tuyết Thuần, trái tim nhỏ không khỏi run lên, ách..... cô có loại dự cảm chẳng lành rồi.

Vương Kinh Dương khám bệnh trong chốc lát, "Ông chủ yên tâm, bệnh quáng gà của bà chủ chỉ là mức độ thấp. Giống như lời tôi vừa mới nói, nguyên nhân chủ yếu là thiếu hụt Vitamin A, phương pháp trị liệu tốt nhất là dùng Thực Liệu, bình thường ăn nhiều cà rốt, quả táo, gan động vật... một chút là được"

Tuyết Thuần vỗ trán, gan động vật..... món cô không ăn được nhất chính là cái này, cà rốt còn có vị rất kỳ quái. Tất cả đều là món cô không thích ăn đấy!

"Tôi có thể uống trực tiếp Vitamin A được không? Chẳng phải có loại thuốc vệ sức khỏe này đó sao?"

Vương Kinh Dương khẽ mỉm cười, "Cũng có loại này, chỉ là, phương pháp tốt nhất vẫn là Thực Liệu, thuốc bảo vệ sức khỏe dù sao cũng là thuốc, là thuốc thì có 3 phần độc, tôi có thể đưa bà chủ một ít, có thể khôi phục tốt hơn trong thời gian ngắn. Nhưng quáng gà là bệnh mãn tính, không vội vàng được, cần từ từ điều trị từng chút một."

Vì vậy, Tuyết Thuần không có lý do gì để tiếp tục kháng nghị. Trước khí thế mạnh mẽ của Lại Tư đang nhìn chăm chăm mình, cô miễn cưỡng bới vài miếng cơm. Sau đó chạy ra ngồi lên ghế sa lon, buồn chán đến chết mở tivi LCD lên xem.

Ghế sa lon lún xuống, Lại Tư thanh nhã ngồi gác chân bên cạnh, vươn tay trái ra, dễ dàng kéo cô vào trong ngực, đang muốn anh em em nói mấy câu lời ngon tiếng ngọt.

Đúng lúc này, Đào Dân vội vã đi tới, trên mặt mang nụ cười nhẹ nhẽ, bày ra bộ dạng mang đến tin tức tốt, "Ông chủ."

Con mắt sắc sảo nguy hiểm của Lại Tư chợt nâng lên, "Trù Nhân đồng ý rồi?"

Lộp bộp! Tâm tình ông chủ không tốt..... Không đúng, là tốt quá mức mới đúng! Đào Dân giống như lơ đãng nhìn lướt qua tay ông chủ, người trong vòng tay của ông chủ, là bà chủ đã dính chặt một chỗ với ông chủ suốt hai ngày nay, hiển nhiên, sự xuất hiện của anh làm cho ông chủ đang vô cùng hăng hái lại tòi ta trở về. Anh chính là đầu sỏ khiến cho tâm tình ông chủ không tốt rồi.

Âm thầm đỏ mặt hôi lạnh, tiếp theo là mắt nhìn thẳng, từng chữ từng câu báo cáo: "Bởi vì em gái ruột của Trù Nhân, là Trù Nhiên, đoạt mất vị trí chủ nhà của anh ta, anh ta hận Trù Nhiên đến tận xương tủy. Tiểu tử kia lại vì tư lợi bản thân, không tiếc bán đứng cứ điểm trọng yếu của nhà họ Trù cho chúng ta. Ông chủ đưa ra kế này thực sự vô cùng hay! Nhà họ Trù gây họa từ trong mà ra, chúng ta có thể tiết kiệm được không ít công sức."

Lại Tư nhếch môi, đây vốn là chuyện trong dự liệu của anh, không có gì đáng để vui mừng, chỉ ngoại trừ Tuyết Thuần.....

"Chỉ là, Trù Nhiên muốn gặp người."

Lại Tư nhủ mày, anh và người phụ nữ kia không có gì để nói.

Đạo Dân nói: "Trù Nhân từng đến nhà hàng Won-der tìm cô cả để nói chuyện, rất có thể phía Trù Nhiên đã nhận được tin tức. Hơn nữa Trù Nhân là một kẻ không giữ được miệng, một hai câu thì bị moi ra cũng không biết chừng. Có khả năng chính vì chuyện này mà Trù Nhiên muốn tìm ông chủ đàm phán hay không?"

"Không gặp." Vô luận cô ta muốn ba hoa chích chòe cỡ nào, là nhà họ Trù khiêu khích nỗ sùng trước, lúc này muốn toàn thân rút lui là chuyện bất khả thi.

"Vâng"

Trong thế giới xã hội đen, ngày ngày đều xảy ra những việc này, làm sao làm như thế nào về lên dấu chấm xinh đẹp hoàn mỹ, anh đã sớm thành thạo. Lúc này có thể khơi lên hứng thú của anh, chỉ có người phụ nữ bên cạnh mà thôi! Nghĩ tới đây, tâm tình Lại Tư cực tốt ôm lấy Tuyết Thuần, vuốt vuốt đầu ngón tay trắng nõn của cô.

Đạo Dân tròn to mắt nhìn, anh không dám tin từng từng mất, về mặt kinh dị chỉ có tăng chứ không giảm, chiếc nhẫn trong tay bà chủ.....

Mí mắt Tuyết Thuần nhảy thành thạch, Đạo Dân làm gì mà bày ra bộ mặt như nhìn thấy quỷ thế kia! Cô sờ mũi một cái, cô cũng không có làm cái gì mà? Chẳng lẽ Lại Tư sờ tay nhỏ bé của cô cũng có thể kinh dị như vậy sao? Hay là, cô không nên nghe những việc này? Nhưng Lại Tư cũng không có ý bảo cô tránh đi mà.

Đó là chiếc nhẫn đã truyền qua nhiều đời bà chủ Nhà họ Lại! Những lúc ông chủ không có ở đây, thấy chiếc nhẫn như thấy ông chủ, có thể điều khiển ba phần tư thế lực của Nhà họ Lại. Tay đeo nhẫn Phụng Hoàng chỉ người, phàm là tất cả các nhân vật quản lý của Nhà họ Lại, từ ông chủ và hội Trưởng Lão, cho tới tầng dưới chót nhất thu thập tình báo, chỉ cần bà chủ gặp nguy hiểm, cần đều phải xông pha khói lửa, đến chết mới thôi.

Đạo Dân nặng nề rũ xuống đôi mắt sắc bén vẫn chưa hết kinh ngạc, anh đã đánh giá quá thấp vị trí của người phụ nữ này trong lòng ông chủ.

Tựa như không hề phát hiện ra về kinh ngạc tột độ của Đạo Dân, Lại Tư nhàn nhạt hỏi, "Tiệc sinh nhật chuẩn bị như thế nào rồi?"

"Tất cả đều được tiến hành theo trình tự ạ."

Lại Tư trầm mặc một hồi lâu, "Cũng mời cả nhà họ Trù đi."

Đạo Dân nhủ mày không hiểu, "Chúng ta đang khai chiến với nhà họ Trù, việc này không hợp lý cho lắm."

Lại Tư mỉm môi cười yếu ớt, đôi mắt đen sắc bén cười như không cười, "Tôi muốn khiến cho Trù Nhân và Trù Nhiên hoàn toàn trở mặt. Không phải thế lực của bọn họ tương đối ngang nhau sao? Để trong bang phái nhà họ tự tranh quyền đoạt lợi, tiết kiệm được chút sức lực. Chúng ta chỉ cần làm người đứng ngoài xem, vào lúc thích hợp đẩy một cái là được. Chẳng phải Trù Nhiên sống chết cần Nhà họ Lại không nhà sao? Dưới tình huống như thế này, cô ta tuyệt đối không thể phân thân. Dù sao mỗi năm có tiệc đều mời bọn họ, năm nay cũng không ngoại lệ, còn có thể cho thấy rằng Nhà họ Lại chúng ta rộng lượng."

Đạo Dân vui lòng phục tùng, trí tuệ của ông chủ, thế gian hiếm có, cho nên anh sẽ luôn luôn một lòng đi theo mỗi bước của ông chủ. Thông minh cơ trí, nắm bắt thời cuộc trong tay, mưu kế thâm dò cẩn thận, xâm nhập từng bước từng bước, không có chỗ nào không khiến anh cảm phục.

Tuyết Thuần nghe mà không hiểu ra sao, chỉ là, cái đầu đơn giản của cô cũng không hứng thú tiếp tục nghiên cứu những chuyện này.

Đạo Dân lui xuống.

Ngay tức khắc về mặt của Lại Tư trở nên nhu hòa, đầu mảy cuối mắt đều cười, trán cũng chống lên trán cô.

Mắt hai người gần trong gang tấc, đôi con ngươi sâu như biển nhìn chăm chú vào đôi mắt trong suốt thấy đáy của cô, anh dịu dàng hỏi, "Sợ sao?"

Về sau sẽ còn xảy ra rất nhiều chuyện như này, nếu cô ghét việc anh đánh đánh giết giết, tính toán mưu toan, vậy thì phải làm sao bây giờ? Anh hao tổn tâm cơ che giấu tâm tư thâm trầm của mình, cũng chỉ vì cái nhìn của cô. Tuyệt đối không thể khiến cho Tuyết Thuần ghét anh!

"Tại sao lại sợ?" Tuyết Thuần không hiểu cung cung trán của anh, xã hội đen mà, bắt đầu từ thời khắc tiếp nhận anh, cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón thế giới của anh. Hướng chỉ, phương diện này cô hoàn toàn vô năng, cũng chỉ là ngồi nghe, chứ không cần cô ra tay. Nhiều hơn sẽ chỉ là cảm thấy lo lắng thay Lại Tư mà thôi, nhưng thấy anh đều đang mạnh mẽ khí phách nắm giữ tất cả trong tay, lập tức khiến cô hoàn toàn bỏ đi những sầu lo đó.

Lại Tư cười, lòng bàn tay dán lên lớp vải mỏng phủ trên da thịt mát mẻ mềm mại của cô, sau một lúc lâu nội tâm liền dao động.

Anh cúi đầu, nặng nề hôn lên môi cô. Một tay khẽ siết eo nhỏ của cô, một tay luồn vào mái tóc mềm mại mượt mà của cô, ngăn cô lui về phía sau, đầu lưỡi nhẹ nhàng tách môi cô, tiến vào thăm dò, lướt qua hàm răng tựa như trân châu của cô, cuối cùng quần lấy lưỡi của cô dây dưa.

Bụng dưới đột nhiên nổi lên một đốm lửa nóng, môi Lại Tư bắt đầu dao động trên chiếc cổ trơn bóng của cô, một tay cũng thăm dò vào trong quần áo.

Đường như đang dính cả vào trên người của anh, Tuyết Thuần lập tức cảm thấy được sự biến hóa của anh, thần trí đang mơ hồ lập tức tỉnh táo lại. Đẩy lồng ngực mạnh mẽ của anh ra, hàm hồ kêu lên: "Không được, em còn mệt chết đi."

Trời mới biết hôm nay cả người cô dường như rụng rời hết ra, mới vừa rồi lúc rời giường, chân còn run run, Lại Tư muốn hành chết cô sao!

Lại Tư thấy cô thật sự mệt mỏi, vì vậy ôm lấy cô, để cho cô ngồi trên người mình. Anh thích cảm giác ôm cô trong ngực, có một loại hạnh phúc khi cô hoàn toàn thuộc về anh.

"Vào tiệc sinh nhật hôm đó, em phải xuất hiện cùng anh."

"Ừ." Tuyết Thuần cười, cô sẽ không hỏi nhiều. Lại Tư nói gì, cô làm theo là được.

Người phụ nữ rơi vào lưới tình đều trở nên có chút ngu ngốc ***, bây giờ cô chính là đang trong trạng thái mù quáng rất tin vào tình yêu cuồng nhiệt, đơn phương cho là Lại Tư đều là vì muốn tốt cho cô. Cô là loại người một khi yêu, sẽ một lòng tin tưởng và mến yêu người đàn ông của mình.

Lại Tư cân nhắc cách dùng từ, "Đến lúc đó, có thể sẽ nhìn thấy một số người rất hung ác."

Tuyết Thuần dí dõm nhãn nhãn mũi, nghe hàm răng trắng muốt như ngọc, "Có người hung dữ hơn anh sao?"

"Còn hung ác hơn anh nhiều." Lại Tư nhún mày lại, "Anh rất hung dữ sao?"

Anh vốn định giả vờ trêu chọc cô thôi, không ngờ Tuyết Thuần lại cực kỳ nghiêm túc gật đầu một cái, "Rất hung dữ." Còn có chút đáng sợ, trong tâm Tuyết Thuần thầm nói.

Nhớ tới quãng thời gian Trình Lăng xuất hiện trong cuộc sống của hai người, ngày ngày anh đều tỏa ra khí thế lạnh lẽo mãnh liệt, lúc ấy, ngay cả hô hấp của mình cô cũng đè nén lại. Lại Tư mắng chửi người không hề có từ ngữ thô tục, nhưng từng chữ từng chữ lại làm cho người ta đau nhói lòng, làm cho người ta thương tâm khổ sở.

Đầu óc Lại Tư nhanh chóng nhớ lại từng ly từng tý về sự hung ác của anh. Phải kể tới đoạn thời gian mối quan hệ của hai người bọn họ kém nhất, đó chính là khi người cũ kia xuất hiện.

"Không cho phép nhớ."

"Hả?"

Mặt mày Tuyết Thuần vẫn còn đang tươi cười quay ra nhìn Lại Tư, không hiểu tại sao anh lại nói ra lời ấy?

"Chuyện không vui, đều quên đi." Lại Tư nhận thua, với tính tình ngay thẳng của Tuyết Thuần nhất định sẽ không hồng hạnh xuất tường, dù cho rất yêu người đàn ông khác, cũng sẽ không một chân đạp hai thuyền, kiểu gì cũng sẽ đợi đến khi ly hôn với anh mới sà vào lồng ngực của người đàn ông khác. Anh chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn thấu một người, tâm tính Tuyết Thuần vô cùng trong sáng, anh đã khẳng định điều này một lần nữa rồi.

Nhớ tới cái quá khứ đó, ánh mắt sắc bén của Lại Tư chợt lóe lên sát khí, thật là một sự tồn tại chương mất mà!

"Được." Gương mặt Tuyết Thuần trở nên sáng sủa tươi cười. Tâm tính tốt, thích Lại Tư rồi, Lại Tư nói gì cũng tốt. Chỉ số thông minh của những người phụ nữ khi yêu chỉ là số lẻ, mà bất hạnh thay cô lại chính là một trong số đó, lại còn rất thích thú.

Từ khi bọn họ mở ra cánh cửa vui vẻ, biết được tâm ý của đôi bên, Tuyết Thuần không bao giờ còn phải cô độc tịch mịch nữa, liền mặc sức tương trợ về tương lai, không lúc nào hết cảm giác ngọt ngào. Cô có chồng, tương lai sẽ có em bé, sẽ tạo thành một đại gia đình náo nhiệt.

Tuyết Thuần như vậy, người phụ nữ của anh toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, Lại Tư không nhịn được, cả khuôn mặt cũng được phủ lên một tầng ánh sáng dịu dàng. Loại cảm giác khổ tận cam lai ngọt ngào lại xa lạ mà vui thích này, anh khép hờ con mắt hưởng thụ, mặc cho sự ngọt ngào này như nước lan tràn khắp tứ chi của mình.

Loại cảm giác thoải mái và xa lạ này, suýt nữa khiến cho anh thư thái đến độ phát ra tiếng rên rĩ.

"Lại Tư." Tuyết Thuần chủ động quẩn lên người anh.

"Hả?" Lại Tư siết chặt tay, để Tuyết Thuần dán lên người anh chặt hơn.

"Em có thể không ăn gan heo được không?"

"Không được."

"Cái đó... cà rốt sống, em ăn sẽ đau bụng."

"Vậy thì ăn chín, anh cũng sẽ bảo người ép thành nước."

Khỏe môi Tuyết Thuần không nhận được mà co rút, Lại Tư này, sao không chịu thương lượng chút nào hết, cái gì cũng đều nói không.

"**." Cô thì thầm một tiếng.

"Người nói cái gì?" Lại Tư nheo mắt lại đầy nguy hiểm.

Áp suất quanh người đột nhiên tăng lên, "Không có, không có gì." Tuyết Thuần thức thối phù nhận.

"Đây là em đang nói anh không đúng hả."

"Không có."

"Anh ** sao?"

"Không có."

"Hôm nay chúng ta không make love?"

"Không có."

"Phủ định của phủ định, chính là khẳng định." Lại Tư ôm cô lên, sải chân dài bước nhanh về phòng. Anh vốn định bỏ qua cho cô, nhưng cô lại thô khí như lan* quyến rũ anh, hưởng chi thể chất của một người phụ nữ đã trèo lên đến đỉnh núi K2 sẽ không thể kém được, thêm nữa, vận động loại này nhiều một chút sẽ khiến cho thể xác và tinh thần thêm khỏe mạnh.

Tuyết Thuần trừng mắt, điều này mà Lại Tư cũng có thể bắt bẻ được!

—— thỉnh thoảng là đường phân cách nước mắt giàn giụa ——

(Còn tiếp)

*Thổ khí như lan: Hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp quyến rũ của người phụ nữ, hấp dẫn người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Xã Hội Đen Tụ Hội Tại Tiệc Sinh Nhật (Tiếp Theo)

Tiệc sinh nhật của ông chủ nhà họ Lại được tổ chức tại một tòa biệt thự ở ngoại ô. Nơi đó cách xa trung tâm thành phố, người đi đường thưa thớt, bí mật, là nơi thích hợp nhất để giới xã hội đen tụ tập.

Trang phục dạ tiệc đỏ thắm như máu, mặc trên người Tuyết Thuần, giống như nữ thần mặt trời tuyệt vời tự do tự tại.

Lại Dung Nhàn chặc chặc tán dương: "Không hổ là mỹ nhân, dường như bộ trang phục chuyên dành cho vị trí bà chủ này trời sinh vốn là để dành riêng cho em vậy."

Tuyết Thuần chỉnh lại trang phục, bộ đồ này thắm trầm như máu. Nhìn mình trong gương, vẻ xinh đẹp lan tỏa ra bốn phía, gợi cảm mạnh mẽ, hoàn toàn bất đồng với hình tượng trầm thường ngày, lại có vẻ quyến rũ phong tình vô hạn.

Trong gương, phía sau lưng cô, Lại Tư mặc bộ tây trang đen tuyền trước sau như một, đi tới ôm eo của cô.

"Chuẩn bị xong rồi?" Lại Tư hỏi, thâm tình nhìn thẳng vào mắt cô trong gương.

"Xong rồi." Tuyết Thuần giả ho một tiếng, còn nhìn tiếp, bọn họ cũng không cần đi tham gia yến hội nữa.

Tây trang màu đen tuyền, cái đầu cứng rắn lạnh lùng, thể hiện rõ mòn một tất cả khí phách cường thế trời sinh của Lại Tư. Gắn trong gang tấc, Tuyết Thuần có thể nhìn rõ ràng, hình dáng ngũ quan rõ nét của anh, trông mắt thâm thúy trầm ổn.

Rõ ràng là người mình đã nhìn thật lâu, nhưng mãi đến thời điểm gần đây Tuyết Thuần mới bắt đầu có cảm giác tình yêu cuồng nhiệt, giờ phút này, nhịp tim không ngừng được gia tốc. Trong lòng có một giọng nói đang reo hò, làm thế nào, làm thế nào bây giờ, nhìn anh gần như vậy, rất tuần tú rất tuần tú đó!

"Công chúa xinh đẹp, mời đi theo tôi." Ánh mắt Lại Tư sáng quắc, vươn tay ra.

Tuyết Thuần lộ ra một nụ cười ngọt ngào, yên tâm hoàn toàn giao mình cho anh. Lại Dung Nhân, Đào Dân và Lam Dạ cùng đi phía sau, Tuyết Thuần và bọn họ từng bước từng bước một, nặng nề rồi lại kiên định, đi khắp nơi ở bữa tiệc.

Ánh mắt phức tạp của Lại Dung Nhân nhìn theo bóng lưng Tuyết Thuần, cô là người đơn thuần như vậy, có thể thích ứng được với những trường hợp như này sao?

Tuyết Thuần rất rõ ràng, tiệc sinh nhật của Lại Tư sẽ không mời những nhân vật đơn giản, Lại Dung Nhân cũng đã đề cập với cô, toàn thể những nhân vật có danh tiếng trong giới xã hội đen đều sẽ đến, đồng thời cũng có nhà lãnh đạo của một số cường quốc.

Cô không đoán, cũng không suy nghĩ việc bữa tiệc của Lại Tư mời những người nào nữa. Chỉ vì cô tin tưởng Lại Tư, giao mình cho anh là tốt rồi, người đàn ông này có năng lực làm tốt tất cả mọi việc, dẫn cô đi đến hạnh phúc tương lai.

Cửa chính ầm ầm nặng nề mở ra, ánh sáng rực rỡ chột chiếu vào làm mắt của cô đau nhói. Cô bình tĩnh chớp mắt mấy cái, rất nhanh lại thấy rõ tất cả mọi thứ trước mắt.

Hoàn toàn khác biệt với bữa tiệc lần trước cô tham gia. Những người này, vừa nhìn đã biết không phải là người lương thiện.

Đây là một loại cảm giác mũi nhọn đầu với dao sắc*, mùi vị cường giả đặc trưng thuộc về thế giới hắc ám. Khi khỏe mắt liếc thấy một vài vị lãnh đạo của mấy quốc gia lớn chỉ được thấy ở trên tin tức, thì trong nội tâm trở nên hồi hộp một chút, lòng bàn tay tiết ra mồ hôi.

(*) Mũi nhọn đầu với dao sắc: Sự đối chọi gay gắt, quyết liệt.

Trong nháy mắt khi cửa lớn mở ra, tất cả mọi người đều dừng cuộc nói chuyện với nhau, hướng ánh mắt về phía bọn họ.

Lại Tư thanh nhã cất bước, lạnh lẽo trầm ổn cười, Tuyết Thuần cảm nhận được rất rõ ràng, người đàn ông cô đang khoác tay, tản ra khí phách độc đoán, cuồng vọng như vậy, không ai bì nổi như thế, anh chính là vương giả ở nơi này!

Trên địa bàn của mình, anh chính là vương giả nắm giữ toàn bộ mọi thứ trong tay!

Một nguyên thủ quốc gia đang ngồi, đại ca xã hội đen hung ác, cũng dùng ánh mắt cung kính cẩn thận chào Lại Tư. Chỉ một lần ra sân, Lại Tư liền chấn áp được những cường nhân này, làm cho Tuyết Thuần mở rộng tầm mắt, trong lòng không kìm được thán phục.

Tiếp tục tiến vào trong, Lại Tư lạnh lùng cao ngạo dẫn Tuyết Thuần đi đến ghế ngồi ở vị trí cao nhất.

"Ông chủ Lại, năm nay sinh nhật không còn cô đơn nữa nha." Một người đàn ông trung niên mặc Tuxedo, mặt mũi tràn đầy tươi cười đứng ra chào đón.

Lại Tư nhìn người đàn ông này một cái, nhàn nhạt cười tà nói: "Hoàng tử Hách Liên, đây là người phụ nữ của tôi."

Trong lòng mọi người đứng tại đây đều không khỏi giật mình sùng sốt, người phụ nữ của ông chủ nhà họ Lại, đây chẳng phải chính là bà chủ nhà họ Lại sao? Nhưng, vì sao lại không chính thức công bố là thân phận bà chủ đây? Chẳng lẽ còn có ân tình khác?

Lời nói của Lại Tư, cũng rất đáng để cân nhắc.

Lại Tư tự có suy tính của mình, người phụ nữ của ông chủ nhà họ Lại, rất đơn giản, chính là người nhận được sự bảo vệ cẩn thận nhất của nhà họ Lại.

Không nói rõ là bà chủ, đó là bởi vì Tuyết Thuần không có thế lực, không có vị trí, mọi người cũng không cần quá chú ý đến cô. Cho nên anh truyền ra tin tức này, chỉ là cho mọi người được biết, vừa cho Tuyết Thuần danh phận, lại được nhà họ Lại bảo vệ, không người nào dám làm gì cô. Đây chính là phương thức xử lý tốt nhất.

Nếu như thật sự nói ra đây là bà chủ, những người này đều là những đại ca xa xỉ đen tình quái, còn không biết sẽ nịnh bợ, hoặc dùng thủ đoạn chen ép như thế nào. Anh chỉ muốn dán thêm cái nhãn tên anh lên Tuyết Thuần là được, danh xưng bà chủ quá nặng nề, anh cũng không muốn gia tăng trách nhiệm quá nặng nề lên người cô. Chỉ mong muốn cô vui vẻ, vô lo vô nghĩ ở bên cạnh anh là tốt rồi.

"Đồng, đồng, đồng"..... Đồng hồ báo thức cổ xưa treo trên tường vừa đúng chỉ vào số 12.

Đào Dân đã sai người đẩy bánh ngọt lên từ trước, Lại Tư vòng tay quanh chiếc eo nhỏ nhắn của Tuyết Thuần, cầm tay cô, cùng nhau cắt bánh ngọt.

Nhất thời, tiếng vỗ tay như sấm, vang dội cả đại sảnh.

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, tốp năm tốp ba người tụ họp chung một chỗ, mặt ngoài thì khách khí nói chuyện, kì thực lời nói bất hòa, kẻ thù gặp nhau cũng vẫn là khuôn mặt tươi cười trái ngược. Không khỏi ngại mặt mũi của nhà họ Lại, nên đành áp chế chịu đựng.

Không khí được thả lỏng, Đào Dân cúi đầu nói gì đó bên tai Lại Tư, Lại Tư không vui hơi nhíu mày lại, "Đuổi cô ta đi."

Tuyết Thuần thấy tình huống có chút khác thường, hỏi "Làm sao vậy?"

"Chủ nhân nhà họ Trù rất không biết điều lại muốn tới đây." Lại Tư lạnh lùng mím môi, dám can đảm quấy rối ở tiệc sinh nhật của anh. Bây giờ bắt đầu tiến hành, Lại Tư tính toán trong lòng để lại cho Trù Nhiên cơ hội cuối cùng, rồi trực tiếp phán tử cho cô ta! Về sau tuyệt đối không lưu chút tình cảm và

thể diện nào nữa!

"Ông chủ Lại, bà chủ Lại."

Tên mặt bại liệt? Anh ta cũng tới. Anh cả của chủ nhân nhà họ Trù, Trù Nhân..... Lại Tư không nói lời nào, trên mặt Tuyết Thuần không hề tỏ vẻ chán ghét anh ta, "Chào anh."

"Tôi đại diện cho nhà họ Trù, Trù Nhân, hơn nữa, trước đây tôi đã từng gặp bà chủ Lại ở nhà hàng Won-der. Không biết tôi có tư cách mời cô nhảy một bản hay không?" Trù Nhân rửa mặt chải đầu càng chỉnh tề hơn so với bộ dạng sơ xác tiêu điều ngày hôm đó, lại cố gắng thể hiện ra vài phần ý cười.

Rõ ràng Tuyết Thuần nhìn thấy gương mặt này co quắp không bình thường chuyển động mấy cái, giống như bên trong da mặt mọc lên sâu bọ.

Tuyết Thuần đang muốn cất bước di chuyển về phía trước nói cái gì đó, lại bị Lại Tư kịp thời ngăn lại.

Khóe miệng Lại Tư xuất hiện nụ cười khát máu mà thanh nhã, "Người phụ nữ của tôi chỉ có thể khiêu vũ với tôi."

Trù Nhân ngượng ngùng lui ra, "Đứng, đứng. Là tôi không đứng rồi." Thoạt nhìn thì người phụ nữ này rất dễ thân thiết, vốn dĩ anh định thông qua cô để khiến cho mối quan hệ với Nhà họ Lại thêm gần hơn, nhưng hiển nhiên là gặp trắc trở rồi.

Ở sau lưng Lam Dạ lác đác, thật là một thằng ngu không chịu được. Ngay cả người phụ nữ của ông chủ mà cũng dám vọng tưởng động vào, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem mình là cái dạng *** gì.

"Thế nào? Anh được chủ nhân nhà họ Trù phái tới?" Hoàng tử thứ mười, thành viên của hoàng thất Saudi, đến từ Ả-rập Saudi đi tới ngạc nhiên nói. Gần đây không ai là không biết nhà họ Trù và Nhà họ Lại đối nghịch với nhau, còn tưởng rằng sẽ không thấy người nhà họ Trù tham dự bữa tiệc này.

Gương mặt cương thi của Trù Nhân cố gắng nặn ra nụ cười nói: "Tôi đại diện cho nhà họ Trù đến chúc mừng nhà họ Lại, chuyện vài ngày trước đây, chỉ là sự hiểu lầm thôi." Hiểu lầm? Mọi người không khỏi kinh ngạc nhìn bọn họ. Căn cứ vào tin tức bọn họ nhận được, hai nhà Lại - Trù đánh nhau, đã bắn ra 6 tấm đạn đạo phòng thủ trên không, phá hủy 8 chiếc máy bay trực thăng vũ trang, 11 chiếc tàu chiến các loại, 12 chiếc máy bay tác chiến....., động tĩnh tại Trung Đông huyền ảo lớn như vậy, nói là hiểu lầm, ai cũng không tin, đều rối rít suy đoán về nội tình bên trong.

Lại Tư lạnh nhạt thoáng nhìn, mọi người vội che giấu thu hồi ánh mắt, làm bộ như đang tán gẫu.

"Nếu là hiểu lầm, chuyện đã qua thì không cần nhắc lại nữa. Sinh nhật hàng năm của ông chủ nhà họ Lại, cũng không thể thiếu nhà họ Trù đến để chúc thọ, năm nay tất nhiên cũng sẽ không ngoại lệ."

Giọng nói lạnh lùng đều đều vừa cất lên, toàn trường lập tức yên tĩnh nghiêm trang, mọi người không khỏi nhìn về phía cô gái đang bước vào từ cửa lớn.

Bộ đồ tây màu xanh thẫm thêu chỉ vàng, bó gọn bằng da thật, tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng, thật đúng là một nữ bá nữ vương mạnh mẽ!

Trù Nhiên! Tuyết Thuần kinh ngạc, ngày đó khi thử lễ phục thì người phụ nữ cường thế lãnh khốc này đã lưu lại cho cô ấn tượng cực kỳ sâu sắc, nhớ đến con giận dữ trào dâng tận sâu đáy lòng tối tăm của cô ta, lại nhìn bản thân cô một lần nữa, thế nhưng lại không khỏi sinh ra ý nghĩ sợ hãi người phụ nữ này.

Khí thế cuồng vọng kia, không coi ai ra gì cứ thế xông vào, hiểu được ý của Lại Tư, là một người phụ nữ có thể đứng sừng sững vai với Lại Tư! Ngực Tuyết Thuần chợt dâng lên cảm giác vô cùng bất lực, trong tiềm thức, ghi tên cô ta vào hạng tình địch số một!

Tuyết Thuần không hiểu, gần đây nghe nói Lại Tư vừa mới xử lý sự khiêu khích tranh chấp bên ngoài của cô ta, sao cô ta còn dám xuất hiện tại địa bàn của nhà họ Lại, nên nói cô ta gan lớn không sợ chết, hay là bởi vì Lại Tư thật sự canh cánh trong lòng chuyện kết hôn với cô ta?

Ánh mắt sáng quắc coi trời bằng vung của Trù Nhiên, lạnh lùng đảo qua toàn bữa tiệc, cuối cùng ngừng ở trên người Lại Tư.

"Để tỏ thành ý của nhà họ Trù, không biết ông chủ Lại có thể nể mặt, nhảy một điệu với tôi hay không?"

Chống lại ánh mắt của Trù Nhiên, nụ cười trên mặt Lại Tư chậm rãi sâu hơn, nhưng điều hoàn toàn khác biệt chính là, sự lạnh lùng cuộn cuộn đậm đặc trong ánh mắt, toát ra sự lạnh lùng chết chóc thấm vào tận tim phổi, "Chủ nhân nhà họ Trù quả thật có bản lĩnh, lại có thể đột phá phòng vệ của nhà họ Lại, chỉ bằng một chiêu rất hay này của cô, Nhà họ Lại cũng sẽ không chặn cô ở ngoài cửa."

"Nhưng mà nói đến khiêu vũ, trường hợp như này, thật khó có khi vợ của tôi cũng ở đây, dĩ nhiên điệu nhảy đầu tiên sẽ để dành nhảy cùng với người phụ nữ của tôi."

Mặt mũi Trù Nhiên trở nên lạnh lẽo, giống như gió nơi Bắc Cực, vù vù bắn tới đây. Cô ta lạnh lùng nhìn chăm chú về phía Tuyết Thuần, không coi ai ra gì mà nói: "Thật là kỳ tích, thế gian lại có người phụ nữ có thể lọt vào mắt xanh của ông chủ nhà họ Lại."

Trù Nhiên là chủ nhân của nhà họ Trù, tản ra khí thế vô cùng kinh người. Ngược lại, Tuyết Thuần xuất thân nhà bình dân, bản thân là một người điềm tĩnh, khí thế sẽ thấp hơn, lúc này bị cô ta đè ép, dường như có loại ảo giác không thở nổi.

Bên hông truyền đến từng đợt ầm ập, phảng phất như có sức mạnh vô cùng bất tận tuôn trào tới. Nếu lựa chọn Lại Tư, cô sẽ phải học được cách sinh tồn trong thế giới của anh. Tuyết Thuần thầm cắn răng ngẩng, nhìn thẳng vào mắt Trù Nhiên, người luôn luôn an tĩnh như cô lại có thể phát ra ánh mắt kiên

định chống đối lại, giống như một đóa hoa hồng Siberia bền bỉ.

"Xin lỗi không tiếp được rồi." Lại Tư mỉm môi, cũng không thèm nhìn tới Trù Nhiên một cái, trực tiếp kéo Tuyết Thuần đến ngay chính giữa sàn nhảy.

Mọi người không khỏi mong đợi, Lại Tư quả thật là người đứng đầu xã hội đen, khả năng kiềm chế đúng là tốt nhất, mưu trí và tầm nhìn xa trông rộng đều đứng hàng thượng phẩm. Nhưng lại chưa từng có người nào nhìn thấy anh khiêu vũ, đương nhiên đều cho là, là không xứng với bạn nhảy này.

Tuyết Thuần bị Lại Tư kéo xuống chỉ trong chớp mắt, đột nhiên cả kinh, cô dường như đã quên chuẩn bị một chuyện cực kỳ quan trọng.

Hình như cô..... thật sự..... không biết..... khiêu vũ!

A! A! A!

Tuyết Thuần hoảng sợ tròn to mắt, thẳng tắp nhìn Lại Tư. Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ? Mà cô lại... bây giờ... mới phát hiện!

Trước đây đã một lần tham gia bữa tiệc của giới thượng lưu, thế nhưng đều là một vài danh nhân trên thương trường mà thôi, mà lúc đó cô cũng không hề yêu Lại Tư, tùy tiện tiến vào nhóm khách khứa là được, hơn nữa cũng không có ai muốn mời cô khiêu vũ cả.

Nhìn về mặt ngạc nhiên luống cuống của cô, suýt nữa thì hoa dung thất sắc*, trong lòng Lại Tư dâng lên muôn vàn yêu thương. Nhưng định lực cũng không tệ, không có hô to gọi nhỏ, cũng không hề liên tục quăn lấy anh hỏi làm thế nào, làm thế nào.

*Hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi

Tuyết Thuần muốn hạ thấp giọng trao đổi với anh, nhưng âm nhạc đã vang lên, đôi tay của Lại Tư lập tức vòng quanh eo của cô.

Tìm Tuyết Thuần nhảy bùm một cái, cảm giác áy náy mãnh liệt trào dâng. Ngộ nhờ cô khiến cho Lại Tư mất thể diện thì phải làm thế nào đây? Bình thường cô quan tâm quá ít đến Lại Tư, cũng không hề suy nghĩ cho anh, trước tới nay vẫn luôn là một mình anh cho đi, cho nên hôm nay mới xuất hiện sơ suất như thế này.

Khi Tuyết Thuần đắm chìm trong cảm xúc áy náy và lo sợ không thể tự thoát ra được, Lại Tư cũng không có nhảy như bình thường, anh chỉ ôm cô, để cô vùi sâu vào lồng ngực của anh, làm bên cạnh tránh gió kiên cố nhất của cô.

Vòm ngực rộng bao quanh thân thể nhỏ nhỏ của cô, "Đừng nghĩ những thứ khác, buông lỏng thân thể, anh dẫn em, coi như tản bộ theo bước chân của anh là được rồi."

Tuyết Thuần ngược mắt lên, con ngươi trong suốt tỏa ra ánh sáng lấp lánh, đốt lên ngọn lửa thương tiếc trong lòng Lại Tư. Người phụ nữ này, là đang e ngại sẽ mang thêm phiền toái đến cho anh.

Ánh mắt lạnh lẽo khí phách, lại trở nên nhu hòa khi anh chăm chú nhìn cô. Trong lòng Tuyết Thuần ấm áp, Lại Tư đối với tất cả mọi người đều lạnh lùng vô tình, nhưng lại chỉ dịu dàng đối với một mình cô. Phần tâm ý thâm tình này. Thôi đi, căn bản cô không thể nào e sợ.

Cô, tin tưởng nhất Lại Tư rồi!

Trong phút chốc, cô nở nụ cười sáng lạn, ấm áp như hoa hướng dương, trong im lặng, lại rực rỡ loá mắt.

Ai nhìn cũng phải ngừng hô hấp, không khỏi âm thầm thờ dài nói, không hổ danh có thể trở thành người phụ nữ của ông chủ nhà họ Lại, vẻ đẹp đề phong tình một cách tinh khiết này, trên thế gian hiếm có.

Lại Tư chậm chạp thanh nhả dẫn theo Tuyết Thuần, thật sự coi như đang tản bộ, vòng quanh eo nhỏ của cô, bước đi theo nhịp điệu. Cũng không có ai cảm thấy có điều gì không ổn, hai người nhẹ nhàng ôm ấp, giống như nhẹ giọng thì thầm triền miên, chảy theo dòng tình yêu lãng mạn ấm áp, hòa hợp một cách kỳ lạ, tự nhiên, ngay cả âm nhạc cũng trở thành nền tô đẹp cho hai người họ.

Một điệu nhảy thôi, Lại Tư nói mấy câu khách sáo, rồi không nhìn đến ánh mắt đông lạnh của Trù Nhiên, dẫn theo mọi người rời đi.

Hàng năm đều như thế, lần lượt theo trình tự, tỏ vẻ ra là Nhà họ Lại có thành ý là được rồi. Đối với mấy người thương nhân tư bản mà nói thì mấy chuyện này cũng không cảm thấy hứng thú, từ trước tới nay luôn là người tới người đi đều vội vã như vậy, mọi người nhìn vào, cũng không ai cho là có điều gì không ổn.

"Đợi chút."

Tuyết Thuần giật mình, hình như đối với Trù Nhiên cô luôn có một loại sợ hãi đặc biệt.

Trù Nhiên ôm cánh tay dựa vào cửa chính, cách mấy bậc thang từ trên cao bềnh bệ nhìn xuống bọn họ, "Thủ đoạn của anh tôi đã quá quen thuộc rồi, tôi đã nhìn thấu mảnh khốc của anh, Trù Nhân sẽ không tạo được sóng gió gì đâu."

"Vậy thì như thế nào?" Nụ cười của Lại Tư tối dần, trong mắt mọi người xung quanh lại là sự lạnh lẽo thấu xương. "Nếu thật sự là không tạo được sóng gió gì, tối nay cô cũng sẽ không xuất hiện ở đây."

Trù Nhiên tràn đầy tự tin nhếch môi cười, "Tôi nay tôi tới đây không hề có ý gì khác, chỉ là đến nhắc nhở anh, đừng không nhìn đến tôi như vậy. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả." Còn một nguyên nhân khác, muốn gặp anh.

Dứt lời, Trù Nhiên dứt khoát rời đi.

Lại Tư cup mắt che giấu trông mắt đen, nhìn kỹ phía dưới, sẽ phát hiện trong đáy mắt anh lóe lên sự hưng phấn, đây chính là một vương giả cô độc gặp gỡ được kỳ phùng địch thủ* của mình... Bộc phát ý trí chiến đấu đầy hưng phấn.

Kỳ phùng địch thủ: đối thủ cân tài cân sức

Trù Nhiên quay người rời đi, khẽ nhếch môi cười, Lại Tư, đây là phương thức trao đổi duy nhất chỉ thuộc về chúng ta. Cuối cùng anh sẽ hiểu, trên thế gian này, không có ai thích hợp với anh hơn tôi đâu. Trong thế giới đen tối này, hai người mạnh nhất chúng ta mới chính là một đôi hoàn mỹ nhất!

Sự buồn bực xông lên đầu Tuyết Thuần, thế giới của anh, dường như cách xa cô vô cùng.

Lại Tư..... Em không gia nhập vào thế giới của anh, thật sự có thể nắm bắt được trái tim cuồng dã kiêu ngạo của anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Người Phụ Nữ Được Lại Tư Yêu Chưa Chắc Đã Hạnh Phúc

Edit: Thích Cháo Trắng

Sân huấn luyện tư nhân của nhà họ Lại.

"Bốp! Bốp! Bốp!"

Roi bén nhọn càn quét khắp nơi, Tuyết Thuần nhếch nhác lần từ chỗ này sang chỗ khác, trong nội tâm kiên cường ra lệnh cho cơ thể gần như đã thương tích khắp người, phải bền bỉ cứng cỏi, không chịu kêu lên một tiếng nào.

Sau khi trở về từ bữa tiệc sinh nhật, Lại Tư sắp xếp cho cô tham gia một khóa học võ, mỗi ngày đều theo huấn luyện viên võ thuật luyện tập các động tác phòng thân và các loại thi đấu thể thao.

Trù Nhiên đã kích thích cô quá lớn, cô thực sự muốn dung nhập vào thế giới của Lại Tư, trở thành người phụ nữ xứng với anh. Cho nên anh từ chối việc học chút công phu khoa chân múa tay, thậm chí chính miệng anh đề nghị huấn luyện viên của cô dạy cô những kỹ năng thực dụng.

"Hừ, ngay cả cái này cũng không tránh được, còn có tư cách gì để trở thành bà chủ. Loại bà chủ vô năng như này, chỉ khiến cho ông chủ thêm phiền toái mà thôi." Trình Diễm xì khẽ một tiếng, châm chọc cười lạnh.

Không sai, Trình Diễm, là một trong những người ái mộ si mê Lại Tư. Từng khiêu khích Tuyết Thuần tại bữa dạ tiệc của các doanh nhân nổi tiếng trong nước, nhiều năm qua vẫn luôn bày kế để biến Lại Tư trở thành người đàn ông của cô ta, không tiếc nhiều lần hạ xuân được. Trên thực tế, Trình Diễm là thiên kim của một vị trưởng lão nào đó của nhà họ Lại, ngang ngược ương ngạnh, lại rèn luyện được một thân công phu tốt. Thêm nữa lại là phụ nữ, nên việc trở thành huấn luyện viên của Tuyết Thuần, Lại Tư cũng đã gật đầu đồng ý.

"Tôi nhớ là tôi báo học Taekwondo." Tuyết Thuần khẽ cắn răng đứng lên, Trình Diễm là một tay dùng roi rất tốt, roi ở trong tay cô ta giống như một con rắn khéo léo, thậm chí lúc đánh trúng người có thể làm người ta bị thương không chảy da tróc thịt, nhưng lại bị thương ở bên trong.

Mỗi lần sau khi Tuyết Thuần trở về, đều mệt đến tê liệt ngã xuống giường, vậy mà Lại Tư không hề biết rằng trên người cô có vết thương.

"Taekwondo?" Trình Diễm dùng khước mắt liếc cô, "Cô nghĩ hay nhì, người cũng đã có cả bó tuổi rồi, sao có thể hiểu rõ được cái loại công phu bền bỉ đó trong khoảng thời gian ngắn được."

"Có điều, coi như tố chất thân thể cô cũng tạm được." Cô ta quét mắt nhìn Tuyết Thuần từ trên xuống dưới, "Nếu như mười năm trước cô bắt đầu luyện tập thì... Đáng tiếc, năm tháng khiến cho con người ta già đi, cô đã già thêm mười tuổi rồi, dù cố gắng thế nào cũng sẽ không có thành quả."

"Tôi cũng biết võ thuật." Tuyết Thuần lạnh mặt nhìn cô ta chăm chú, kể từ học võ thuật với người phụ nữ này, người luôn luôn có tính tình ôn hòa như cô cũng trở nên lạnh lẽo cứng rắn.

"Cô?" Trình Diễm không tin cười nhạt vài tiếng, giễu cợt lắc đầu một cái, "Cô đừng gạt người, bằng vào tốc độ và năng lực phản ứng này của cô. Định lừa gạt ai đây? Stop!"

"Từ lúc ba tuổi tôi đã bắt đầu luyện Thái Cực quyền cùng cha tôi rồi, hai mươi mấy năm qua, chưa từng gián đoạn."

Đáy mắt Trình Diễm thoáng qua một tia kinh ngạc, không trách được cô ta như vậy mà ngày qua ngày vẫn có thể để cho mình hành hạ đến chỉ còn lại nửa cái mạng, nhưng ngày hôm sau lại vẫn có thể lực rất tốt ráng chống đỡ, thể chất tốt như thế, hóa ra là vì nguyên nhân này.

"Thái Cực quyền? Ngược lại, thật ra trong lúc tôi đi dạo công viên, cũng nhìn thấy mấy cụ ông, cụ bà bảy tám chục tuổi luyện cái này. Cô học những thứ võ thuật chậm như rùa kia, chẳng trách cơ thể cô vô dụng như này." Trong lòng nghĩ là một chuyện, ngoài miệng nói ra lại là một chuyện khác, ai bảo cô ta là người phụ nữ của ông chủ! Không nắm cơ hội đá kích cô ta, thì cô không phải là Trình Diễm!

Tuyết Thuần không cam lòng cau mày, chăm chú nhìn Trình Diễm thật sâu. Cô thừa nhận, đối mặt với sự công kích của cô ta, quả thật cô trở nên không còn sức lực chống đỡ. Mà mục đích trước đây cô luyện tập, thứ nhất là để kéo dài thói quen sinh hoạt, cũng coi như là một cách để tưởng nhớ về người thân; hai là để rèn luyện thân thể khỏe mạnh, cô chưa bao giờ nghĩ dùng Thái Cực quyền đánh người.

Nhưng Thái Cực quyền rất bác đại tinh thâm*, cô luyện tập lâu như vậy rồi, theo lý mà nói thì thể nào cũng phải có một chút thành tựu mới đúng chứ. Thể lực của cô còn tốt hơn những người bạn cùng nhau trèo lên Đỉnh núi K2 kia. Nghĩ tới đây, ánh mắt cô chợt sáng, có lẽ cô chỉ là thiếu thầy giỏi chỉ dạy mà thôi.

*Bác đại tinh thâm: Rộng lớn, phong phú, uyên bác, không phải ai cũng có hiểu được một cách dễ dàng.

"Cô làm cái gì thế?"

Lần đầu tiên Trình Diễm thấy Tuyết Thuần yên tĩnh nặng nề như vậy, lại mãnh liệt nhìn chăm chăm cô ta mà không sợ hãi chút nào. Thân thể cô ta rụt lại, sau đó khoanh hai cánh tay lại thật chặt, "Cô tuyệt đối đừng có ý đối với tôi, người tôi yêu là Lại Tư, cô lại muốn yêu tôi, như vậy là không được."

Tuyết Thuần liếc nhìn cô ta một cái, cô không hề sợ cái vẻ bề ngoài hung ác quyền rũ này của Trình Diễm, ngược lại có chút thích tính cách thẳng thắn của cô ta, cái gì cũng nói rõ ràng ra, tốt hơn so với những kẻ trên mặt giả bộ thiện lương, nhưng sau lưng lại ngấm bày kế hiểm.

"Trình Diễm, cô còn tiếp tục đối đãi với Tuyết Thuần như vậy, đừng trách tôi báo lại với Lại Tư." Lại Dung Nhân đẩy cửa vào, vừa thấy tình hình thế này đã biết, Trình Diễm lại điên loạn lung tung rồi.

Trình Diễm chau mày, chạy tới làm nũng với Lại Dung Nhân, "Chị cả, chuyện không liên quan đến em, là cô ta đàn độn thôi! Dạy thế nào cũng không tiếp thu được, tức chết em rồi."

Lần đầu tiên Tuyết Thuần thấy cảnh này thì khóe mắt giật giật, nhưng bây giờ đã coi như không thấy gì nữa rồi. Bàn lãnh nịnh bợ người khác của cô ta, người trước một đảng, người sau một nẻo, trình độ đúng là hạng nhất.

Lại Dung Nhân chính là bị ăn đến sít sao như vậy, cũng không định phơi bày tính tình xấu xa của cô ta ra ánh sáng.

Tuyết Thuần thở ra một hơi, cầm khăn lông lau mồ hôi trên mặt, "Chị cả, em đi tắm trước." Khi Lại Dung Nhân đến, cũng có nghĩa là tan lớp.

Lại Dung Nhân gật đầu cười cười, "Nhanh đi, Lại Tư chờ em đấy." Rõ ràng là một cô gái bé bỏng mảnh mai nhu nhược, lại có thể gắng gượng chống chọi được sự huấn luyện ác ma của Trình Diễm một tháng trời, thật sự rất tốt.

Sau khi Tuyết Thuần đi, Trình Diễm này tức giận dậm chân một cái, bất mãn cau mày nói lầm bầm: "Tại sao các người đều che chở cô ta vậy! Rõ ràng đáng đáp của em hấp dẫn quyền rũ hơn cô ta, có chỗ nào kém hơn họ Tuyết kia chứ!"

Lại Dung Nhân nhìn về hướng Tuyết Thuần đang từ từ rời đi, "Nói thật, cô ấy thực sự là kiểu người càng nhìn càng thấy thuận mắt. Lúc mới đầu tôi cũng cho là cô ấy rất nhu nhược, hường nội, tự phong bế chính mình, cũng không hiểu tại sao Lại Tư si mê cô ấy. Chỉ là, hình như tôi bắt đầu hiểu ra rồi. Tôi nghĩ, cô ấy chính là loại người đó, dù cho cả thế giới này chỉ còn lại một mình cô ấy, thì cô ấy cũng có thể sống rất tự nhiên tùy ý."

"Hả? Vậy là cái kiểu người gì chứ! Là người sợ hãi cô độc mà thôi. Cô ta cũng chỉ là một tên lười gặt có gương mặt hiền lành! Thôi đi, có gì đặc biệt hơn người đâu, chờ Lại Tư chơi chán, bỏ rơi cô ta, thì có mà đẹp mắt."

Lại Dung Nhân thu hồi ánh mắt, bắt đầu dĩ vãng, "Cô cũng đừng nói những lời khẩu thị tâm phi nữa, những ngày này, cô còn không chịu thừa nhận, cô đã phục cô ấy?"

Trình Diễm chau mày, hơi bình thường, "Thật sự cô ta cũng không giống với cái vẻ ngoài nhu nhược của mình, tâm trí bền bỉ, ngay cả em cũng phải tự than không bằng. Mặc dù em nhìn cô ta rất không thuận mắt, nhưng không thể không thừa nhận, những thứ em dạy, cô ta học được rất nhanh. Lại còn rất....."

"Rất cái gì?" Lại Dung Nhân cười hỏi tới, cô cũng biết Trình Diễm trong nóng ngoài lạnh, nói khó nghe, nhưng trong lòng nghĩ thế nào lại là một chuyện khác, chết vẫn còn sĩ diện.

"Nói như thế nào đây, cho dù em hành hạ cô ta thế nào, cô ta đều là bộ mặt dù trời có sập xuống thì bản thân cũng bình tĩnh không đổi sắc. Thôi đi, rõ ràng chính là một cô gái ngoan ngoãn chưa từng thấy qua gió tanh mưa máu, giả bộ thâm trầm cái gì chứ." Trình Diễm hơi dẩu cánh môi xinh đẹp, khuôn mặt thiên sứ tăng thêm mấy phần trẻ con.

Lại Dung Nhàn cười nhìn cô, "Chẳng lẽ cô ấy không có ưu điểm gì? Ôi chao, không ngờ ở trong lòng cô, ánh mắt của Lại Tư lại kém cỏi như vậy....."

Trình Diễm liếc cô một cái, dừng thấy sắc mặt Lại Dung Nhàn luôn là vẻ lịch sự nhã nhặn và thân thiết mà làm, thực chất trong lòng cũng gian xảo không kém Lại Tư đâu, dù sao cũng là chị em ruột với Lại Tư, trong cơ thể luôn có gen giống nhau. Không phải là muốn cô khen Tuyết Thuần mấy câu, để cho những ngày sau này của cô ta tốt hơn một chút, cần phải như vậy chứ sao.

Có điều, không loại trừ khả năng sau này Lại Tư chán Tuyết Thuần rồi, sẽ lấy thêm mấy người vợ nữa, nói không chừng sau này cô ấy chính là chị mình. Không thể đắc tội được, phải nịnh bợ, lấy lòng, mới là thượng sách, đây là một trận đánh lâu dài mà.

"Mặc dù cô ấy không nói nhiều, nhưng nơi nào có cô ấy ở, thì giống như có một loại cảm giác ấm áp, giống như..... bông."

Khóe mắt Lại Dung Nhàn giật giật, có kiểu hình dung như này sao?

Trình Diễm sờ mũi một cái, "Giống như..... được mẹ ôm vào trong ngực."

Quác, quác, quác.....

Lại Dung Nhàn im lặng.

Muốn nghe được lời nói tán dương tình địch từ trong miệng của cô, đúng là thất sách đi!

"Vậy thì thế nào! Các người càng thích cô ta, em lại càng phải hành hạ cô ta. Ai bảo cô ta đoạt mất Lại Tư của em! Hu hu hu.... Thật vất vả mới đã được Trù Nhiên đi..... Lại Tư sẽ phải là của em mới được....."

Trình Diễm hi vọng vô thường đột nhiên nước mắt nức nở nghẹn ngào khóc lên, người đàn ông cô yêu nhất, không phải cha, không phải ông nội, mà là Lại Tư! Vì anh, ngay cả mạng cô cũng có thể không cần, thậm chí bao gồm cả tôn nghiêm. Dù là anh ngoắc ngoắc ngón tay, để cho cô trở thành người tình bí mật của anh, cô cũng đều sẽ không hề do dự chùn bước.

Lại Dung Nhàn không cho cô lời khuyên nhẹ nhàng như trước đây, ngược lại quay đầu nhìn về phía cửa đối diện đường mòn trong rừng, nơi đó một mình Tuyết Thuần an tĩnh bước đi. Sâu trong đôi mắt cô mơ hồ thoáng qua mấy phần thương hại nhàn nhạt.

Người phụ nữ được Lại Tư yêu, cũng không nhất định sẽ hạnh phúc.

Hiện giờ chỉ có thể kỳ vọng, Tuyết Thuần có thể dùng sự dịu dàng đặc biệt và tình yêu trước nay chưa từng có, để cảm hóa Lại Tư, gạt đi đáy lòng hắc ám tàn nhẫn của anh.

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy rào rào vang lên, Tuyết Thuần nhẹ nhàng lau chùi da thịt tinh tế, da thịt nõn nà trơn bóng sáng long lanh bây giờ lại hiện lên đầy vết máu ứ đọng dơ bẩn. Mặc dù không phải bị thương nặng, nhưng nhiều cú tăng lên nhiều như vậy, cũng có chút khó có thể chịu được đau đớn.

Mặc áo ngủ dài tay vào, thích hợp để che kín da thịt loang lổ, cô không muốn để cho Lại Tư nhìn thấy.

Ý muốn ban đầu của Lại Tư chỉ là để cho cô học chút thuật phòng thân đơn giản là tốt rồi, nhưng sau lưng anh cô lại cố ý luyện tập chuyên sâu hơn một tầng. Cô biết, nếu là cô không tiến bộ, sẽ không có cách nào khác có thể dung nhập vào thế giới của anh. Cả đời này, khó có khi cô gặp được người đàn ông lương tâm tương duyệt* với mình, cô cũng muốn phấn đấu vì anh.

*Lương tâm tương duyệt: Hai người đều yêu thương nhau, không phải yêu đơn phương.

Ra khỏi phòng tắm, mí mắt Tuyết Thuần bất thành linh giật giật, ngay sau đó trên mặt không thể kiềm chế được mà hiện lên hai áng mây hồng nhạt.

Hoàng hôn mờ mịt hòa quyện dưới ánh đèn, nhuộm màu tình yêu lãng mạn.

Lại Tư đang khóa thân, lấy một tư thái mê người chống tay ngồi ở trên giường lớn, nửa người dưới chỉ khoác một cái khăn tắm màu trắng, bắp thịt đầy đặn hấp dẫn căng phồng mạnh mẽ.

Càng ngoài ý muốn là, khi Lại Tư thấy cô đi ra, ánh mắt nóng bỏng như lửa chăm chú ngắm nhìn cô, bên môi treo nụ cười ác ý, sau đó vươn đầu lưỡi trơn nhẵn hấp dẫn liếm láp môi mỏng khêu gợi của mình.

Trong lòng Tuyết Thuần lộp bộp một tiếng.

Quyến rũ! ** trắng trợn quyến rũ!

Hai hàng lông mày đen nhánh của Tuyết Thuần giật giật, im lặng quay mặt qua chỗ khác, kiềm chế nhịp tim đang gia tốc, nín thở, đi tới bàn trang điểm thoa kem dưỡng da. Làm bộ không hề tiếp thu được tín hiệu của Lại Tư, cúi thấp đầu, làm con rùa rụt cổ.

Tròng mắt đen hẹp dài yêu nghiệt của Lại Tư híp lại. Nửa tháng rồi! Người phụ nữ này không hề cho anh đụng. Mới đầu thì lấy việc trên tay anh có thương làm cái cớ, tiếp đó lại nói bà di tới, sau đó thì lại nói huấn luyện võ thuật mệt chết đi được. Có trời mới biết mỗi đêm nằm trên giường, anh không hề làm gì, bao nhiêu đêm phải trần trọc mất ngủ. Đại ca xã hội đen cũng bị buộc phải xuất đòn sát thủ rồi, bắt đắc dĩ mới phải sử dụng tuyệt chiêu hạng một bán nhan sắc này, cô lại còn không chịu khuất phục!

Lại Tư ngồi dậy, phơi bày đôi chân dài trần chụi cường tráng của mình, từng bước áp lại gần cô.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Chương 63.2

Edit: Thích Cháo Trắng

Tuyết Thuần cảm thấy không khí trong phòng đang dao động đầy bất an, mặc dù Lại Tư bước đi chân không, không phát ra tiếng động, nhưng cô lại có thể cảm nhận một cách rõ ràng có một loại khí thế mạnh mẽ áp đến khi anh càng tới gần. Làm thế nào bây giờ? Trên người cô có vết bầm chưa tan, nếu là..... cái đó thì sẽ rất đau.

"Tuyết Thuần."

Tuyết Thuần rũ mắt che đi đôi con ngươi lóe ra ánh sáng nóng bỏng, còn không hề nghĩ đến biện pháp đáp lại, bàn tay thon dài của Lại Tư đã nâng đầu của cô lên, không nói hai lời lập tức nghiêng người, nóng bỏng hôn xuống.

Bởi vì cô kinh ngạc hé môi, Lại Tư lập tức đi thẳng vào vấn đề, vội vàng cuốn lấy cái lưỡi thom tho của cô.

Hơi thở nóng rực làm lòng của cô hoảng loạn, cô không thể khước từ, Lại Tư lại nghiêng người hơn, dễ dàng ôm thân thể nhỏ nhắn của cô lên, đặt cô ngồi ở trên bàn trang điểm, mỹ phẩm trên bàn rơi xuống đất lách cách.

Lại Tư liều mạng, bây giờ nào có chuyện gì có thể quan trọng hơn việc thân mật với bảo bối nữa.

Ngón tay quen thuộc đẩy áo của cô ra, lập tức trượt vào bên trong, sờ lên khối cao ngất kia.

Hơi thở của Tuyết Thuần đứt quãng, khi môi Lại Tư bắt đầu công thành chiếm đất ở những nơi khác trên người mình, Tuyết Thuần mới bắt đầu hít thở từng đợt.

"Chờ, chờ một chút."

Thừa dịp Lại Tư dừng lại động tác, Tuyết Thuần vội vàng nhảy xuống đất.

Lại Tư bất mãn ngẩng đầu lên khỏi cần cổ trắng như tuyết của cô, "Làm sao vậy?"

"Cái này....." Tuyết Thuần nhú lông mày, cô bị anh hôn đến mức đầu óc trống rỗng, não bộ đang đình chỉ, bỗng dưng không tìm được lý do gì phù hợp.

"Có chuyện gì sao?" Lại Tư tiếp tục đẩy chiếc nút áo thứ ba, lộ ra khe rãnh thật sâu giữa hai khối đầy đặn.

"Cái đó....." Nhịp tim thất thường, Tuyết Thuần càng thêm choáng váng đầu óc.

"Không thích sao?" Lại Tư lại đẩy áo ngực của cô một chút, môi thả những nụ hôn xuống, tiến dần lên.

Trong nháy mắt, một dòng điện chạy từ đầu tới chân, dưới chân Tuyết Thuần mềm nhũn, Lại Tư ôm lấy cơ thể mềm yếu của cô, thả lên giường.

Lại Tư hào phóng tháo khăn tắm quấn hạ thân ra, không nói hai lời lập tức áp lên trên người cô.

"Đợi chút đã."

Anh nheo mắt, đôi con ngươi lóe lên tia sáng nguy hiểm, cắn răng nghiêng lợi: "Nửa tháng!"

"Cái gì?" Tuyết Thuần chớp mắt, không hiểu chân tướng.

Người phụ nữ này đang giả bộ không hiểu, hay là thật sự không hiểu? "Em có biết chồng mình đã cấm dục nửa tháng rồi hay không? Một người đàn ông cấm dục nửa tháng sẽ có cảm nhận như thế nào? Chẳng lẽ em lại muốn để anh đi ra ngoài tìm người phụ nữ khác?"

Đáy mắt Lại Tư mơ hồ có sự bất mãn. Không phải là người phụ nữ này là không thích anh đụng chạm đấy chứ? Cũng đã nhận lời cầu hôn của anh rồi, theo lý mà nói thì hai người không còn có gì ngăn cách, tại sao cô lại không hiểu phong tình như vậy!

Sao có thể như thế được! Tuyết Thuần tròn to mắt, làm người phụ nữ, Tuyết Thuần chỉ từng có quan hệ với Lại Tư, trước khi Lại Tư nói lời này, cô cũng không hiểu rõ một người đàn ông cấm dục là một việc khó khăn dường nào. Trước đây, bọn họ cũng đã như vậy rồi, Lại Tư cũng không có biểu hiện gì

không ổn nha? Tuyết Thuần lăm vào mớ bông bong, có chút không hiểu, bởi vì trước đây Lại Tư cũng không hề có yêu cầu như vậy.

Thân là ông chủ của giới xã hội đen, anh rất tự nhiên tỏa ra khí thế mạnh mẽ mà thoải mái, bản thân Lại Tư còn chưa thể hiện gì, Tuyết Thuần lại nghĩ là anh đang nén giận mà mặt tái đi.

Thật vất vả mới đón nhận tình yêu của anh, biết được tâm ý của nhau, chung đụng hòa hợp mới chỉ được mấy ngày, cô không muốn lại xảy ra mâu thuẫn. Tuyết Thuần nhận thấy được có lẽ Lại Tư đang nổi nóng, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ hơi giật giật, nhưng không hề nói thêm gì nữa. Chỉ là vờn người, đưa tay tắt đèn đầu giường đi, tiếp đó, môi đỏ mọng chủ động hôn anh.

Thôi, vết bầm trên người cũng không phải là vết thương nặng quá, nhìn một chút là qua rồi.

Tuyết Thuần chủ động đưa lên môi thơm, hồ hấp Lại Tư cứng lại, thân thể nguyên thủy ** bị trêu ghẹo đến căng bực phát dăng cao.

"Tiểu yêu tinh chuyên trêu chọc ham muốn của người khác này....." Anh liều mạng ép lên người cô, cuồng nhiệt giãy vò, phóng thích tất cả những kìm nén chịu đựng bao ngày qua.

Mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống người, hai thân thể trắng nõn chìm trong lửa nóng quấn lấy nhau. Thở dốc, đầu lưỡi Lại Tư quấn quanh vành tai lạnh mìn như ngọc của cô, "Bảo bối, ngày mai ông xã muốn đi Đông Nam Á nhận thêm địa bàn mới, tối nay em chịu khó một chút....."

Khi Tuyết Thuần thức dậy, Lại Tư đã không còn ở đây nữa. Trong không khí vẫn còn phảng phất hơi thở kiều diễm đêm qua, cô cũng không muốn để cho người dọn dẹp phòng biết những chuyện riêng tư này.

Đang muốn đứng dậy mở cửa sổ để gió thổi tan hơi thở này, cô đột nhiên "A" một tiếng, phát hiện thân thể mệt mỏi hơn bao giờ hết. Cả đêm triền miên cùng Lại Tư, hông của cô như muốn đứt rời ra rồi.

Lúc này, cửa phòng lách cách vang lên, "Này! Có phải cô bị ốm hay không vậy? Không lên lớp cũng không tới nói một tiếng, hại tôi đứng một mình chờ cô cả buổi sáng."

Trình Diễm!

Tuyết Thuần chợt nhìn lên đồng hồ, thì ra đã là buổi trưa rồi.

"Này, không nghe lời luyện tập thì cũng phải ăn cơm chứ, tôi và chị cả đều chờ cô ăn cơm, còn không nhanh một chút đi!"

Tuyết Thuần khề cần rắng, vội vàng bò dậy, "Cô chờ một lát, tôi lập tức ra đây."

Bỏ lỡ bữa ăn sáng, rất tự nhiên Tuyết Thuần sẽ vô cùng đói bụng, khẩu vị rất tốt. Cô đang nổi hứng ăn, đột nhiên phát hiện hai người đối diện lại không hề nhúc nhích đĩa.

Cô kỳ quái ngẩng đầu lên từ trong đồng thức ăn mỹ vị, "Hai người không ăn sao?"

Ánh mắt Lại Dung Nhân mập mờ lưu luyến ở cái cổ trắng ngần của cô, ra điều ẩn ý mà nói: "Em và Lại Tư thật sự..... rất ân ái nha."

Tuyết Thuần chợt giật mình, sao bỗng nhiên chị cả lại nói như vậy? Cô và Lại Tư vẫn luôn không có vấn đề gì mà.

Đôi mắt đẹp của Trình Diễm đột nhiên vụt lên đám hai ngọn lửa nhỏ, hùng hực thiêu đốt. Đột nhiên, cô đứng lên, động tác lớn tới mức làm đổ cả ghế ngồi, cô ra lạnh lùng nhìn chằm chằm Tuyết Thuần, "Cả thế giới này có người nào không biết Lại Tư thích cô! Nhưng cô cũng không cần phải khoe khoang hạnh phúc của mình như vậy đi. Coi tôi như đứa ngốc để đùa bỡn à!"

Nói xong, đập lên giày cao gót mười tấc, mang theo khuôn mặt bùng bùng lửa giận bỏ đi.

Tuyết Thuần khề nhếch miệng, bối rối.

Sau một lúc lâu, cô quay người lại, phát hiện Lại Dung Nhân vẫn mãnh liệt mập mờ nhìn chằm chằm mình.

Khỏe mắt Tuyết Thuần giật nhẹ, tại sao ánh mắt của chị cả lại quỷ dị như vậy! Giống như đang nhìn chằm chằm kỳ trân dị bảo gì đó, không chịu dời ánh mắt. Đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, Tuyết Thuần hỏi đến vấn đề có vẻ nặng hơn muốn, "Trình Diễm sao vậy?"

"Yên tâm, Yên tâm. Không phải là bị kích thích thôi sao, đừng lo lắng, tính cách của cô ta chính là như vậy, tối cũng nhanh, đi cũng nhanh, nhiều nhất một giờ là hết chuyện." Lại Dung Nhân vô tình nói xong, miệng bới một miếng cơm, ánh mắt lại vẫn nhìn chằm chằm vào cô.

Cuối cùng Tuyết Thuần cũng không thể nhịn được nữa, "Chị cả, rốt cuộc thì chị đang nhìn cái gì? Trên người em có cái gì sao?"

Lại Dung Nhân nhanh chóng nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng hỏi, "Em đâu thật sự không biết hả?"

Tuyết Thuần nhũn mày đẹp, tức giận hỏi: "Biết cái gì?"

Lại Dung Nhàn đưa một tay ra, chỉ chỉ vị trí cổ cô, "Chỉ nghĩ đầu tây trên người em so với ở trên cổ còn dày đặc hơn đúng không. Ôi chao, nói thật, trước đó, chị còn không biết * ** Lại Tư là mạnh như vậy đó. Chắc chắn, không hiểu được thương hương tiếc ngọc chút nào cả."

Rầm! Đầu óc Tuyết Thuần trống rỗng, trong nháy mắt gương mặt trắng như ngọc lại trở thành trái cà chua, như bị lửa thiêu nóng bỏng.

Lại Dung Nhàn cả kinh, tròn to hai mắt như thể Columbo phát hiện vùng đất mới. Thế gian này, lại còn có Người đẹp xấu hổ ư! Cô còn chưa từng thấy mỹ nữ thẹn thùng mà còn đẹp mắt như vậy đâu!

Lại Dung Nhàn nhìn không chớp mắt, phải biết đã là xã hội hiện đại rồi, cô lại sống ở trong một gia đình xảy ra nhiều chuyện như vậy, vẫn luôn không biết xấu hổ vì điều gì. Nhìn thấy Tuyết Thuần như vậy liên kinh ngạc không thôi, mắt cũng không chớp, lập tức lấy điện thoại đi động ra, tách một tiếng chỉ trong chớp mắt đã khiến cho hình ảnh Tuyết Thuần đang xấu hổ dừng lại ở vĩnh hằng.

Trong chớp mắt khi Lại Dung Nhàn nói ra khỏi miệng, Tuyết Thuần đã buông chén đĩa xuống, đôi tay lập tức che kín cổ, lông mày nhíu lại, "Em ăn no rồi, một lát còn phải huấn luyện nữa, em đi về trước chuẩn bị." Bóng người chợt lóe, biến mất ở chỗ rẽ cầu thang.

"Ôi chao, ôi chao, em đừng đi mà, chị còn chưa chụp xong!"

Mắc cỡ chết người rồi!

Tuyết Thuần trở về phòng, đứng trước tấm gương to, quả nhiên vết hôn trái rộng. Không trách được Trình Diễm tức giận bỏ đi, cô ấy như vậy là vì yêu Lại Tư.

"A!" Cô có chút điên cuồng nắm tóc trên đầu, gặm nhẹ một tiếng, mắc cỡ muốn chết đi được!

Lúc này, điện thoại đi động đặt ở đầu giường đột nhiên vang lên, trên mặt Tuyết Thuần vui mừng, vội vàng đặt ở bên tai, "Alo, Lại Tư à?"

Tối hôm qua Lại Tư nói muốn đi Đông Nam Á đón nhận thêm địa bàn mới, buổi sáng cũng không đánh thức cô dậy đã rời đi. Rất tự nhiên cô nghĩ đến, điện thoại này là Lại Tư gọi về báo bình an.

"Hu hu hu....."

Tiếng khóc thút thít bị thương chợt vang ở bên tai, Tuyết Thuần sững sờ, vội hỏi, "Ai vậy?"

Đầu kia vẫn là tiếng khóc kìm nén, Tuyết Thuần nghe ra chút gì đó, "Phải..... Mẹ không?"

Đầu kia Tần Dung khóc đến lạc giọng, thật vất vả mới bình tĩnh lại, "Tuyết Thuần, có thể trở về bên mẹ được không? Anh của con..... Anh của con đi rồi..... Hu hu....."

Tuyết Thuần kinh ngạc vô cùng, Tần Minh - con trai của mẹ nuôi, người anh thiếu năng của cô đi rồi? Ý của mẹ nuôi, không phải là anh chết đấy chứ?

"Nhưng... không phải anh đang ở bệnh viện chữa trị thiếu năng tốt nhất nước Mĩ chữa bệnh sao?"

"Mẹ quá nhớ anh con, nên đã phái người đón nó trở về nước, nghỉ lại trước đây, sống chung một chỗ với anh con thật là tốt. Dù sao cũng là con trai của mẹ, dù sao cũng nhiều năm như vậy rồi, khẳng định cũng không chữa khỏi được nữa, nên muốn để cho anh con trở về....."

Tần Dung nói xong chuỗi lời nói không mạch lạc, cả đời bà cũng chỉ đấu tranh vì con trai, có thể nói con trai là trụ cột tinh thần của bà, không có Tần Minh, cũng sẽ không có Tần Dung gây dựng công ty của nhà họ Tần như hôm nay.

Tuyết Thuần nghe được mà kinh hồn bạt vía, anh trai chính là nguồn sức mạnh duy nhất giúp mẹ nuôi sống tiếp, dù mắc bệnh ung thư, bà tình nguyện cắt đi cũng chỉ muốn còn sống, mà cũng là không yên lòng đưa con trai này. Thậm chí nhận nuôi cô, cũng là vì muốn lót đường cho nửa đời về sau của con bà. Nếu anh trai không còn, thì mẹ nuôi cũng không sống được mất!

Nghĩ tới đây, Tuyết Thuần vội vàng về phòng nhanh như con gió, đơn giản thu thập mấy thứ đồ, muốn chạy thẳng tới sân bay quốc tế. Cô hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt mẹ nuôi, chỉ mong chờ mẹ nuôi có thể bình an trước khi cô về.

Nhìn bóng dáng của Tuyết Thuần chạy qua chạy lại dọn dẹp, Thím Tô cau mày, "Bà chủ cần cái gì ạ? Để tôi dọn dẹp cho."

"Không cần đâu. Thím Tô, thím sắp xếp xe cho tôi, phải nhanh lên." Tuyết Thuần vội vàng nói, "Nếu như chị cả hỏi, thím cứ nói tôi trở về nước gặp mẹ tôi."

Trên xe, cô lại gọi điện thoại cho quản gia của Tần Dung là thím Phi, cẩn thận dặn dò muốn bà chăm sóc tốt cho Tần Dung, không được để bà làm những chuyện điên rồ. Đến sân bay cô lại gọi điện thoại cho Tần Dung nói rất nhiều lời nói nhằm trấn an bà. Đợi đến khi cô gác máy, muốn gọi điện thoại cho Lại Tư thì lại phát hiện điện thoại hết pin.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Vượt Qua Tang Lễ (1)

Nhà họ Tần vốn neo người, bởi vì cử hành tang lễ, hoa tang màu trắng treo lên càng lộ vẻ vắng lạnh tịch mịch.

Trong lòng Tuyết Thuần dâng lên cảm giác khó chịu, bước nhanh chân hơn đi vào.

"Cô chủ, cô trở về rồi, khuyên thế nào bà chủ cũng không cho phép hạ táng cậu chủ, không ăn không uống, khóc ròng hai ngày hai đêm. Bác sỹ nói còn tiếp tục như vậy nữa, trạng thái thân thể như này, sớm muộn gì cũng sẽ cùng đi." D_{gg}d(A_g)ⓁⓈ≡Qúy?D❄(N)~

Thím Phi lau nước mắt, bà đã làm việc ở Nhà họ Tần mấy chục năm, đi theo Tần Dung, có sóng gió gì chưa từng thấy qua, nhưng vẫn là lần đầu thấy đến Tần Dung cực kỳ đau lòng như vậy, bà có dự cảm, bà chủ đây là thật sự muốn đi cùng thiếu gia.

Tuyết Thuần nhủ chặt lông mày lại, cô muốn đi vào linh đường an ủi mẹ nuôi, đứng ở cửa cũng đã liếc thấy cảnh mẹ nuôi ôm lấy quan tài khóc ròng rồi, nội tâm của cô đột nhiên dâng lên một loại sợ hãi không cách nào nói rõ, tiếp theo đó chính là cảm giác buồn nôn cuộn cuộn dâng lên.

Đây là tâm bệnh!

Kể từ năm mười bốn tuổi ấy, sau đám tang của cha mẹ, cô không có cách nhìn thấy bất kỳ tang lễ nào nữa, cô sợ cái chết! Mỗi khi thấy những đồ vật có liên quan đến tang lễ, cả người cô sẽ co rút lại.

Có lẽ ở nước Mi đi theo Lại Tư quá hạnh phúc, cho nên cô tạm thời quên được đã từng có tội nghiệt như thế nào. Cô cho rằng tâm bệnh của mình đã khỏi hẳn, nhưng không ngờ cho đến giờ này ngày này, cô vẫn không cách nào thoải mái được. Cô chạy vội vào phòng vệ sinh nôn mửa, lại chỉ có nước chua.

"Cô chủ, cô chủ, cô thế nào rồi?" Thím Phi bị sợ đến nước mắt lưng tròng, một người đang khỏe mạnh bình thường, sao chỉ trong giây lát cả người đã co quắp hết lại như thế này?

Tuyết Thuần cố gắng bình ổn lại nhịp thở, khẽ thở dốc: "Thím có thể gọi mẹ nuôi tôi ra được không? Tôi..... Không nhìn nổi cái đó."

Thím Phi không nhịn được kinh ngạc: "Không nhìn nổi cái gì?"

"Kể từ khi cha mẹ ruột sinh ra tôi qua đời, vừa nhìn thấy những thứ đó, cả người tôi sẽ co rút. Cho nên có thể làm phiền thím cho người đưa mẹ trở về phòng giúp tôi được không? Mẹ, để tôi an ủi, chuyện của anh cả, thím cứ xem đó mà làm, thím cũng là một thành viên của nhà họ Tần, tôi và mẹ đều tin tưởng thím."

Mập thím lau khô nước mắt: "Được, được, bây giờ tôi sẽ cho người ta đưa bà chủ về phòng. Còn cô chủ....."

"Tôi không sao."

Chợt, trong đầu thoáng qua lời nói nghiêm nghị sắc bén của Trình Diêm: "Hừ, còn có tư cách gì để trở thành bà chủ đây! Loại bà chủ vô dụng như cô, chỉ làm cho ông chủ thêm phiền toái....."

Sắc mặt Tuyết Thuần trắng nhợt: "Thím Phi đợi chút đã....!"

"Cô chủ khó chịu chỗ nào?"

Tuyết Thuần lắc đầu một: "Không có việc gì, chuyện của mẹ, hãy để cho tôi làm thôi."

Nếu ngay cả chuyện này cũng không thể nào đối mặt, cô càng không có tư cách ở cùng một chỗ với Lại Tư, nếu như cô cũng dừng cảm giống như Trù Nhiên, thì chuyện đi Đông Nam Á lần này, cô đã có thể đi cùng với anh rồi. Chứ không phải chỉ có thể ở nhà, làm một người phụ nữ vô công rồi nghề chờ chồng trở về.

Tuyết Thuần bước từng bước tới gần, ép buộc hai mắt của mình nhìn về phía quan tài gỗ u ám tĩnh mịch, mặt của mẹ nuôi cực kỳ bi thương. Trong nháy mắt, dường như cô lại thấy thi thể cháy đen, bốc mùi tanh hôi của cha mẹ. D_{gg}d(A_g)ⓁⓈ≡Qúy?D❄(N)~

"Ừm....." Trong dạ dày quay cuồng một hồi, Tuyết Thuần che mũi, mạnh mẽ nuốt xuống cảm giác buồn nôn đang dâng lên.

Cổ nén khó chịu, bước chân của cô thận trọng, chậm chạp nhưng cố chấp đi vào. Khi cảm thấy được cảm giác nồng đậm chỉ thuộc về tang lễ, Tuyết Thuần cũng không nhịn được nữa, co quắp phun một ngụm nước chua khó coi lên mặt đất. Cô thở hồng hộc, cơ hồ là bò đi, cô duỗi tay, cả người lao đến ôm mẹ nuôi.

Năm đó, cô trở thành hung thủ sát hại song thân (cha mẹ), một cô gái còn nhỏ, đã bị phi nhủ. Không có ai an ủi, cũng không có lấy dù là một tiếng hỏi thăm ân cần hay âm áp.

Đi theo Lại Tư lâu rồi, Tuyết Thuần cũng học được cách hít thở đầy nguy hiểm: “Cuối cùng là ai ghi danh cho mình đây? Trưởng ban Thể Dục trường!”

Khỏe mới Thiên Sở Sở giật giật, ách, thì ra là Tuyết Thuần bề ngoài dịu dàng thiện lương nhưng thật ra là thù rất dai dẳng!

Năm lớp mười một ấy, cô gái duy nhất tham gia chạy cự ly 1500 mét. Bởi vì khối tự nhiên có ít bạn học nữ, chủ nhiệm lớp cứng rắn ép buộc Trưởng ban Thể dục của trường là Thiên Sở Sở đề cử ra một nữ sinh, lúc ấy Thiên Sở Sở đã tham gia rất nhiều hạng mục, không thể phân thân, vì vậy vụng trộm chọn một Tuyết Thuần không để ý đến chuyện bên ngoài nhưng thể lực coi như được để tham gia.

"Một lần đó, chạy đến nửa đường, mình đã mệt đến mức thở không ra hơi, cả người lâng lâng, một bước giẫm không vững, ngã chổng vó luôn."

"Ha ha, khi đó còn có cả anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết! Trình Lăng chạy như bay đến bên cạnh cậu, vừa ôm cậu vừa cùng nhau chạy cho xong, làm hại cậu mặt hồng tai đỏ, cuối cùng còn trở thành đối tượng công kích của nữ sinh toàn trường..... Hơn nữa, năm đó Trình Lăng cũng là nhân vật phong vân trong trường cũng không phải là chỉ trưng cho đẹp, đối với những người khác thì chẳng thèm ngó tới, mà lại chỉ đối xử đặc biệt với duy nhất một người là cậu mà thôi.....balabala....."

Trình Lăng.....

Trí nhớ xa xôi như thủy triều cuộn tới, một bàn tay mặc dù nhìn có vẻ non nớt nhưng lại vô cùng có lực, đã từng bắt chắp tất cả diu thân thể mềm nhũn cô.

Khi đó, tin đồn về anh có rất nhiều, nhà nhiều cửa cái, bề ngoài thân thể cường tráng, thành tích xuất sắc, là con cưng trong nhà. Vậy mà, cũng bởi vì Trình Lăng đối xử đặc biệt mà Tuyết Thuần chịu đủ trò bắt nạt của bạn học.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Vượt Qua Tang Lễ (2)

Hình ảnh Lại Tư chợt xuất hiện, một gương mặt như ánh mặt trời, vẫn thường xuyên hiện lên trong đầu cô. Mỗi lần nhớ tới, nơi đáy lòng lạnh lẽo sẽ dâng lên từng đợt âm ập. Một nam sinh nguyện ý làm tất cả cho cô không hối hận, cả cuộc đời này cũng không quên được.

Thiên Sở Sở làm động tác Tây Thi ôm ngực: “Nhớ năm đó, Trình Lăng một ít Trương Anh tư bộc phát mặt, không biết đã khiến bao nhiêu thiếu nữ xuân tâm nhộn nhạo phải mặt hồng tim đập. Từ thế oai hùng trên sân bóng rổ, cuối cùng có thể trở thành đối tượng để các thiếu nữ thét chói tai. Không ngờ năm năm không gặp, Trình Lăng chẳng những không hề thụt lùi, ngược lại đáng vẻ càng thêm anh tuấn khôi ngô, càng có thêm tư vị của đàn ông. A! Chỉ tưởng tượng thôi, cũng khiến cho mình thấy say mê rồi."

Sao hôm nay Thiên Sở Sở lại nói chuyện này? Trước đây vẫn tránh người, thế nào mà toàn bộ lời trong miệng nói ra lúc này đều liên quan đến anh ta. Sắc mặt Tuyết Thuần có mấy phần mất tự nhiên, ấp úng ngắt lời nói: "Trình Lăng..... Anh ấy, quả thật rất ưu tú, đối với mình cũng rất tốt." Nghĩ nghĩ lại, sự áy náy trong lòng dần dần nhiều thêm. Sợ rằng cuối cùng thì cả đời, cũng không trả lại được hết những gì ban đầu cô nợ anh.

Người này, vì muốn học cùng lớp với cô, đã bỏ qua trường trung học trọng điểm, sau này lại đăng ký học cùng một ngành học với cô. Chia cách năm năm trời, người đàn ông từng nói "Đặc biệt trở về vì em", nhất định là cô đã mắc nợ anh.

"Vậy bây giờ cậu nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ cậu có thể quên được đoạn tình cảm kia sao?"

Trên mặt Tuyết Thuần lộ vẻ khó xử, đôi mắt trong trẻo mê man nhìn lại Thiên Sở Sở. Năm đó cô sống khép mình, chỉ có Trình Lăng chịu vì mở cánh cửa hướng tới mặt trời kia ra giúp cô, từ đó mới quen biết Thiên Sở Sở.

Ba người bọn họ đều là người yêu thích leo núi, cũng nhiệt tình yêu thích du lịch, cùng có kỷ niệm vui buồn đau khổ của thời thanh xuân cuồng nhiệt nhất, cùng nhau trải qua thời khắc sống còn, trong lòng không hề có sự ngăn cách, là những người bạn tin tưởng nhau nhất.

Loại cảm giác này, tựa như đối với người nhà. Khi đó cô thiếu thốn người thân yêu nghiêm trọng, cô quuyến luyện không dứt với Thiên Sở Sở, và sự che chở đặc biệt của Trình Lăng. Hôm nay ngẫm nghĩ lại những chuyện đã qua, thật ra thì tại cô vẫn luôn ích kỷ, chỉ muốn nắm thật chặt cảm giác âm ập thuộc về gia đình đó, nên mới có thể vẫn luôn không chịu buông tay.

Trước mắt thoáng qua cười giảo hoạt như hồ ly của Lại Tư, Tuyết Thuần chợt bình thường trở lại. Bởi vì yêu người đàn ông như Lại Tư, cô mới có năng lượng để sống tiếp, vứt bỏ đi quá khứ đen tối chán ghét luôn bao trùm lấy cô kia, lại bởi vì một ánh mắt của anh, tâm tình đột nhiên lại trở nên tươi sáng.

Đây, chính là sức mạnh của tình yêu.

"Chúng ta, là những người bạn tốt nhất." Đôi mắt đang sụp xuống của Tuyết Thuần đột nhiên nâng lên, lóe ra hào quang chói mắt. Gió mát cuối mùa thu hiên ngang thổi qua, thổi lên mái tóc thẳng đen nhánh của cô như đang nhảy múa phiêu lãng, Tuyết Thuần cười khẽ một tiếng, trông xinh đẹp không giống một cô gái phàm trần.

Thiên Sở Sở nhìn mà tròn tròn mắt, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần từ trong sững sờ. Trong lòng thầm nói, lần này Tuyết Thuần trở về có sự thay đổi quá lớn, những lúc nhắc tới Trình Lăng vẫn chỉ nhận là bạn tốt.

Cô nhìn chằm chằm Tuyết Thuần, thử hỏi dò: “Không phải là cậu yêu ân nhân cứu mạng rồi đấy chứ?”

"Ừ." Tuyết Thuần chỉ ngây ngốc gãi gãi mái tóc đen tuyền, khẽ cười dịu dàng.

Thiên Sở Sở đột nhiên tròn to mắt, miệng có thể hình dung giống như một quả trứng vịt: “Mẹ ơi! Ân nhân cứu mạng thật là lợi hại! Lại có thể lấy được trái tim của công chúa Bạch Tuyết!”

Vừa nghĩ tới Lại Tư, Tuyết Thuần không nhịn được cười nhẹ, lộ ra lúm đồng tiền, nhưng đáy lòng lại có chút phức tạp, nhất thời lại không biết nên giải thích như thế nào. Trong suốt thời gian năm năm, thế giới của cô đã từng chỉ có Trình Lăng, nhưng hôm nay một khi nhìn nhận rõ loại tình cảm kia, loại cảm giác vô cùng áy náy kia lập tức xông tới.

"Mình vẫn cho là không phải là Trình Lăng thì cậu sẽ không lấy." Thiên Sở Sở cảm thấy rất tiếc nuối, trong lòng không khỏi cảm khái một phen.

Tuyết Thuần chợt giật mình, hơi thu nhãn lại lông mày: “Sở Sở, sao cậu lại nghĩ như vậy?”

"Đó là bởi vì trước hai mươi lăm tuổi cậu cũng chỉ thân thiết với Trình Lăng, mình cho là tất cả đàn ông trên thế gian này đều không lọt được vào mắt xanh của cậu."

Thiên Sở Sở không quên liếc cô một, lúc ấy còn không biết bạn học đã nói cô thế nào đâu, cao ngạo, trong mắt không có người khác, trong lúc vô hình đã hù dọa những người theo đuổi cô chạy mất dép. Hiển nhiên, bản thân cô cũng không hề biết chuyện này. Vẫn là phải nói, người ngốc quả thật có phúc của người ngốc.

Tuyết Thuần nhui lông mày suy tư, lúc ấy là lúc cô khép mình quá mức, cũng không có đến hai ba người bạn, dường như thật sự không có qua lại với các bạn nam khác.

"Xem ra hôm nay mình đã hỏi vô ích rồi." Thiên Sở Sở khoát khoát tay, chuyện mà Trình Lăng nhờ, coi như cô cũng đã làm giúp rồi. Những chuyện phức tạp như này, hãy để cho thời gian từ từ giải quyết đi.

Tuyết Thuần như nhận ra điều gì: “Cậu làm sao vậy?”

"Không có việc gì, cậu thấy hạnh phúc là tốt rồi." Thiên Sở Sở thật tâm thật ý nhìn Tuyết Thuần trước mắt, những năm gần đây, cô đều ở bên cô ấy. Bởi vì quá khứ vô cùng khổ sở, cô bạn lại thường nguy trang che dấu lòng mình, nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, là vì ân nhân cứu mạng thôi. Nếu đã như vậy, không bằng khuyên Trình Lăng buông tay mới tốt.

Không biết là gió lớn nổi lên, hay là vì lý do gì, đôi con ngươi của Tuyết Thuần có chút khô khốc, giọng nói giống như hòa vào làn gió nhẹ: “Trình Lăng thế nào rồi?” L~Q~Đ

"Không cần nói tới người kia. Kể từ sau khi cậu song song xuất hiện cùng ân nhân cứu mạng đã cho anh ta một kích trí mạng, anh ta trầm lặng hơn bình thường một chút. Chỉ là, xem ra cậu cũng không cần phải lo lắng, nhìn thân thể anh ta cường tráng to lớn như núi thế kia, sẽ không có việc gì đâu."

Nhớ lại chuyện lúc trước, Tuyết Thuần biết rõ, khi đó cô đã làm anh tổn thương. Nếu không, khi đó anh ấy cũng sẽ không nổi lên tranh chấp với Lại Tư. Nhưng là nếu như không tuyệt tình như vậy, chắc Trình Lăng sẽ không chết tâm.

"Cậu đã không cần Trình Lăng nữa rồi, có thể nhường lại cho mình hay không?"

Tuyết Thuần chợt khiếp sợ nhìn chằm chằm Thiên Sở Sở, giống như thật lâu sau mới hồi hồn từ ý tứ trong lời nói của cô bạn: “Cậu thích anh ấy? Nhưng chẳng phải là cậu thích Tom sao?”

Thiên Sở Sở cười ha ha: “Đùa với cậu đấy!” Cũng như nhiều năm trước đây, che giấu đáy lòng âm thầm yêu say đắm. "A..... Thôi, thôi. Chuyện của cậu, mình đây cũng đành mặc kệ. Chẳng qua mình vẫn phải nhắc nhở một câu, mình đã hẹn Trình đại soái ca ra ngoài rồi."

"Các cậu đều tới."

Thật là vừa nhắc Tào Tháo, thì Tào Tháo đến.

Tuyết Thuần còn chưa kịp phản ứng với lời nói của Thiên Sở Sở, kết quả khuôn mặt anh tuấn của Trình Lăng bất ngờ xuất hiện, Tuyết Thuần lập tức bối rối tại chỗ.

"Cậu..... Được." Tuyết Thuần cười xấu hổ, nhớ tới ngày đó Lại Tư vô lễ khiêu khích chuyện của anh, cô nhất thời không biết lấy mặt mũi nào đối diện với anh.

"Tuyết Thuần yên tâm, anh rất khỏe." Đã sớm hiểu rõ tính tình tốt bụng rạng rỡ, không nhìn ra chút nào không vui. Giống như chuyện ngày đó chỉ là một giấc mộng, không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với anh.

"Gặp được rất nhiều bạn học cũ, cho nên anh tới trễ. Bọn anh đã hẹn xong tới nay đi hát karaoke, hai người các em cũng cùng đi đi, dù gì cũng học chung lớp. Tính ra, mấy năm nay anh đều không tham gia tụ hội bạn học, đang rất chờ mong đây."

"Quá tốt! Tom thật vất vả lắm mới tới Trung Quốc một chuyến, em còn khổ não nghĩ xem dẫn anh ấy đi nơi nào chơi, như thế này thì rất tốt rồi, bọn em thích nhất là đi hát karaoke!"

"Tuyệt Thuần thế nào? Cũng cùng đi theo chứ." Chuyển sang Tuyệt Thuần đang yên lặng ở một bên, ánh mắt Trình Lăng lóe sáng. Anh đã tận lực để không mất khống chế, dù là làm bạn với cô cũng còn tốt hơn cả đời không qua lại với nhau. Ngày nhớ đêm mong nhiều năm như vậy, không phải nói buông tay là có thể buông tay.

"Có lẽ em....." Nhớ tới Lại Tư đã từng cảnh cáo mình, Tuyệt Thuần muốn cự tuyệt theo bản năng, hơn nữa những thứ karaoke kia, lại có hoạt động uống rượu, cô cũng không phải rất yêu thích.

"Tuyệt Thuần có việc khác sao? Anh nghe nói Lại tiên sinh cũng không để cho em phải làm việc."

Truyện đọc quyền tại diễn đàn

Tròng mắt đen của Trình Lăng sẫm lại một, đối với biểu hiện của Tuyệt Thuần, anh quá mức quen thuộc, cô đang tránh né anh.

"Cũng không có chuyện gì, chỉ là cũng muốn trở về xem mẹ sớm một chút, anh trai em mới qua đời, bà đang rất khổ sở." Tuyệt Thuần không có thói quen nói dối, đặc biệt là ngay trước mặt bạn tốt quen biết nhiều năm.

"Em đã ở bên cạnh bà ba ngày ba đêm rồi, phải buông lỏng một chút chứ. Cùng đi đi! Anh mặc kệ, cứ quyết định như vậy!"

Tuyệt Thuần không có cách nào lay chuyển, bị Thiên Sở Sở lôi kéo đành phải đi.

Lúc tới, một đám bạn học cũ đang chơi rất náo nhiệt.

"Ồ, kim đồng ngọc nữ lớp chúng ta đến rồi!" Không biết người nào reo hò một câu, sau đó tất cả mọi người đều nhao nhao lên, đẩy bọn họ ngồi chung một chỗ.

Tuyệt Thuần có chút không được tự nhiên, bạn học nhiều năm không gặp, vẫn dừng lại ở ấn tượng thời còn học sinh, không biết cô đã được gả làm vợ người khác.

"Tới đây nào, cho các bạn cùng nghe một bài tình ca đi!" Có bạn học nhét micro vào tay hai người bọn họ, chọn giúp hai người một bài hát đang thịnh hành nghe nhiều đã thành quen, thể hệ 8x bọn họ đều thích hát.

Tuyệt Thuần đang suy nghĩ biện pháp có thể uyển chuyển cự tuyệt, bạn học A đã kêu lên: "Kim đồng đã không để ý, ngọc nữ cũng đừng quá xấu hổ nữa."

Không ngờ Trình Lăng đã thực sự hát lên.

"Em đã chọn anh, anh cũng chọn em....."

Tuyệt Thuần không muốn mọi người mất hứng, không thể làm gì khác hơn là nhìn chăm chăm phụ đề lời bài hát rồi cùng hát lên.

Năm đó kim đồng ngọc nữ đồng thời ở chung một chỗ, không biết là chuyện các bạn học hâm mộ đồ kỳ tới cỡ nào. Cho dù là giả vờ, nhưng Trình Lăng vẫn có chút hạnh phúc, giống như Tuyệt Thuần vẫn còn thuộc về mình, chưa từng rời khỏi anh.

"Không đúng, mình nhớ Tuyệt Thuần đã kết hôn rồi mà! Là gả cho tổng giám đốc Tập đoàn YD, nhân vật lợi hại không với tới được, mọi người vẫn gọi là Lại Thiếu." Bạn học C mở đầu nói một câu.

Sau đó các bạn học hai mặt nhìn nhau, cũng vui đầu vào trong mớ tin đồn này.

"Thật ư?"

"Chuyện như vậy còn giả bộ hay sao? Đã lên sóng truyền hình trực tiếp rồi, mình còn xem toàn bộ chương trình, nghe nói, ở bữa tiệc ngày đó, Lại tổng giám đốc tuyên bố với tất cả mọi người ngay trước giới truyền thông, Tuyệt Thuần là vợ cả đời anh, đến chết cũng không đổi."

"Đó! Lời thổ lộ thâm tình đến mức độ nào chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Không Chỉ Là Đánh Mất Tình Yêu (1)

Mò mẫm lẫn lộn ngoài xã hội đã nhiều năm người, nghe được chồng của Tuyết Thuần lại có lai lịch như vậy, không khỏi cũng trơ mắt ra nín bợ.

Hiếm khi đối diện với mấy chuyện này, Tuyết Thuần có chút không ứng phó nổi. Bây giờ, bởi vì quan hệ với Lại Tư nên cô không thể đi ra ngoài tìm công việc, chỉ có thể ngày ngày ở nhà nhận chút việc làm trên Internet, các loại quan hệ xã hội phức tạp, cũng bởi vì Lại Tư bảo vệ quá mức mà không để cho cô tiếp xúc quá nhiều.

Những cái tên như gái làng chơi, nhà chứa gì đó, Lại Tư đều khinh thường, sau khi gặp phải Tuyết Thuần, anh nhất định tuân theo một nguyên tắc, phụ nữ là để cung chịu, nên đặt ở trong phòng âm để nuôi nấng và che chở.

Vì vậy, Tuyết Thuần đi gặp mặt bạn học cũ, cần phải uống rượu..., không thể nào cự tuyệt. Hết ly này tới ly khác trôi xuống bụng.

Trong lúc lơ đãng, chân mày Trình Lăng nhíu lại, rất nhanh lại giãn ra. Thật ra thì cô cũng không cần phải uống..., dựa vào một cái tên Lại Tư này, chỉ cần cô nói không, tất cả mọi người đều không dám ép cô. Nhưng cô lại quá trọng tình nghĩa, dù là bạn học cũ nhiều năm không gặp cũng có thành ý như vậy.

Anh chỉ là trơ mắt nhìn Tuyết Thuần, không có anh bảo vệ, xem cô chạy trốn thế nào được.

Mấy chén xuống bụng, ít uống rượu nên Tuyết Thuần có chút say. Rơi vào trong mắt Trình Lăng, dường như càng thêm xinh đẹp động lòng người hơn ngày thường. Cuối cùng vẫn là không đành lòng, người phụ nữ anh đã thể muốn bảo vệ cả đời, dù là đã phụ anh gả cho người đàn ông khác, anh cũng không nỡ nhìn cô chịu dù chỉ một chút xấu tổn thương.

Trong lúc lơ đãng Trình Lăng đã chắn ở trước mặt Tuyết Thuần, linh hoạt bắt chuyện cùng với mọi người. Mà không biết trong lúc bất giác lùi ra phía sau lưng anh, Tuyết Thuần đã hơi say, dần dần không chống cự nổi cảm giác chèn ép, say khướt dựa vào bên cạnh Trình Lăng, đầu cũng tựa vào sau tấm lưng kiên định của anh.

Cả người Trình Lăng cứng đờ, cổ nén sự rung động run rẩy trong lòng, quay người khẽ tránh thân thể của cô, nhưng Tuyết Thuần lại mềm nhũn ngã vào trong ngực anh.

Lúc ấy tất cả mọi người đều đang uống rất hào hứng, Thiên Sở Sở và Tom chơi đoán số đã đoán được nên điên cuồng cười to, Trình Lăng im lặng nín thở dõi Tuyết Thuần đi ra ngoài.

"Tuyết Thuần ở chỗ nào?"

"Ồi... ời..... Khó chịu..... Choáng váng đầu....." Tuyết Thuần không chịu đi tiếp nữa, người mềm nhũn ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm lấy cánh tay, khẽ nấp máy rồi chu môi, khó chịu lắc lắc cái đầu mơ màng của mình.

Trình Lăng im lặng cười khẽ, thật giống cô nhóc cứng đầu cứng cổ. Cũng ngồi xổm xuống cạnh cô, bàn tay nghe theo tâm ý, dịu dàng vuốt ve tóc cô từ trên xuống dưới, mái tóc trơn bóng và hương thơm dịu nhẹ lại một lần nữa thấm vào lục phủ ngũ tạng của anh.

Giọng nói của anh cũng biến thành êm ái: "Nhà Tuyết Thuần ở đâu? Anh đưa em về."

Bàn tay nhỏ bé của Tuyết Thuần vùng lên, đánh vào mặt của Trình Lăng, làm bầm hừ nhẹ: "Đừng có quấy rầy..... Ngủ....." Nói xong cả người thật sự nghiêng ngả.

Trình Lăng chuẩn xác đón được cô, thở dài, ôm cô đứng lên, chặn một chiếc taxi lại, nói với tài xế: "Đi khách sạn Đế Đô."

Rồi như người mang bao, một mạch ôm cô vào "phòng tổng thống".

Nhẹ nhàng đặt Tuyết Thuần nằm trên giường trải ga trắng nõn, Trình Lăng thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ cô dễ dàng say như vậy. Nghĩ lại, trong thời gian anh rời đi, cô chưa từng học cách xã giao với mọi người, chứng tự bé những năm kia đã ảnh hưởng rất lớn đến cô.

Trình Lăng tìm khăn lông sạch sẽ, lau mặt cho cô, vừa rót nước, đắp chăn, ngay cả đối với người mẹ sống nương tựa lẫn nhau cũng chưa từng dụng tâm như vậy. Thế nhưng người phụ nữ này lại gả cho người khác.

Cô gái xinh đẹp nằm trên giường, mái tóc đen nhánh tán loạn trên ga giường trắng tinh, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, môi hồng nhuận, hương thơm từ thân thể cô tỏa ra.

Khi còn là bé gái, anh đã biết, lớn lên Tuyết Thuần sẽ trở thành đại mỹ nhân! Anh một mực chờ đợi, nhưng mà, vì sao khi cô nở rộ ra về xinh đẹp tỏa sáng nhất, thì lại trở thành vợ người khác rồi?

Cô đang ngủ say, ngây thơ yên tĩnh như đứa trẻ. Trình Lăng không nhịn được vươn tay, mon men khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô. Những năm tháng kia cô cũng không có khái niệm đề phòng nam nữ, anh tùy ý có thể nheo gương mặt mồm mỉm của cô, xoa mái tóc ngắn như trái táo của cô, cố ý chọc giận cô, để cho cô chú ý tới mình.

Tồn thời gian hai năm, cuối cùng cô cũng chịu nói chuyện với anh. Thật vất vả, khi Tuyết Thuần không hề kháng cự anh nữa, cha mẹ lại sắp xếp cho anh ra nước ngoài. Nếu như lúc ấy anh kiên trì ở lại Trung Quốc, vậy hôm nay cô, có thể chính là vợ của anh hay không?

Nếu như trời cao cho anh thêm một cơ hội nữa, anh nhất định sẽ không để cho Tuyết Thuần cô đơn một mình suốt năm năm. Bọn họ sẽ nước chảy đá mòn, tiếp tục sống bình thân và hạnh phúc. Lại Tư ma quỷ kia, căn bản cũng không có cơ hội nhìn thấy Tuyết Thuần.

Hôm đó đột nhiên Lại Tư có ý lộ ra vết hôn trên cổ Tuyết Thuần, đơn giản chính là làm cho anh biết khó mà lui.

Trình Lăng càng nghĩ càng không cam lòng, mấy ngày nay, người có gia thế cũng không đơn giản như anh, hiển nhiên sẽ tìm người điều tra Lại Tư.

Mặc dù thông tin tra được cũng không cụ thể, nhưng tin tình báo Lại Tư có dính dáng tới xã hội đen là thật. Lại Tư này quá mức **, tâm cơ thâm trầm như biển, người đơn thuần lương thiện như Tuyết Thuần sao có thể là đối thủ của anh ta! Tuyết Thuần trong sáng thiện lương như vậy, một kẻ tay dính đầy máu tanh như Lại Tư không thể xứng đáng với cô được!

Ngón tay mon trón bờ môi đỏ thắm đầy đặn của cô, đôi mắt của Trình Lăng dần tối lại, khẽ khàn khàn nhẹ giọng ní non: "Tuyết Thuần..... Nếu như em không lập gia đình thì tốt biết bao nhiêu!"

Trình Lăng bị thương cười một tiếng, trong đầu lại chợt lại thoáng qua vết hôn trên chiếc cổ trắng mịn như tuyết của cô hôm đó, ngay lập tức nắm đấm siết chặt lại, phát ra tiếng khóp xương kêu rắc rắc. Nhớ tới tình báo mới nhất lấy được, Trình Lăng chợt cười lạnh nói: "Thiếu chút nữa anh đã quên mất, kết hôn rồi cũng vẫn có thể ly hôn."

Đáy lòng không thể ức chế được hiện lên một ý tưởng tồi tệ, môi dán lên môi Tuyết Thuần, nhắm mắt cảm thụ hô hấp nhẹ nhàng của cô, hưởng thụ hơi thở thơm ngát mê người của cô, cố gắng đè nén ham muốn mãnh liệt nơi đáy lòng, vô ý thức ní non hỏi: "Em nói đi, nếu như tối nay chúng ta xảy ra quan hệ, Lại Tư kia có thể ly hôn với em hay không?"

Chợt lóe lên ý niệm này, đầu tiên Trình Lăng sửng sốt, nhưng ngay sau đó lại không kềm chế được mà mơ hồ hưng phấn, đúng vậy! Tại sao anh ta lại không nghĩ đến nhỉ.

Theo lời Thiên Sở Sở từng nói, trước khi Tuyết Thuần lập gia đình, mặc dù đã mất liên lạc với anh, nhưng vẫn chưa hết tình cảm dành cho anh.

Ngày đó bọn họ ở bên nhau cũng không hề thể hiện tình cảm hòa hợp thân mật, anh khẳng định có thể Tuyết Thuần cũng chưa hoàn toàn yêu Lại Tư. Ngay cả việc Tuyết Thuần đi gặp mặt anh, Lại Tư cũng không cho phép. Chuyện cả đời không qua lại với Tuyết Thuần, anh tuyệt đối không cho phép xảy ra!

"Tuyết Thuần, em yêu anh đúng không?" Trình Lăng nghĩ tới đây, tâm tình kích động, nhưng anh không muốn làm tổn thương cô. Bây giờ, trước tiên anh cần phải xác nhận tâm ý của cô. "Tuyết Thuần, em rất yêu anh đúng không?"

Tuyết Thuần chỉ cảm thấy cả người nóng lên, đầu nặng chân nhẹ, ngủ cực kỳ say, hoàn toàn hồ hững với lời nói của Trình Lăng.

Cuối cùng Trình Lăng đành thở dài, làm gì, thì cũng muốn đợi cô tỉnh lại mới tính, nữ thần của anh, người khác không biết cô đã từng đau đớn, thế nhưng anh lại rất rõ ràng một điều, trái tim Tuyết Thuần là thứ duy nhất không thể làm tổn thương được. Nếu không, chính là vạn kiếp bất phục, cũng nữa đừng nghĩ có thể bước vào trái tim cô thêm lần nữa.

Trình Lăng còn có chút lòng riêng, liền thừa dịp Tuyết Thuần không tỉnh táo, lên giường, ngủ ở bên cạnh Tuyết Thuần. Anh chống đầu, không chớp mắt chăm chú nhìn cô. Dịu dàng, thâm tình lưu luyến, làm cho người ta cũng thấy xúc động.

Vô ý thức cảm thấy giường bị lún xuống, Tuyết Thuần phát tay lung tung, hơi nhú nhú mày: "Lại Tư đừng động."

Giống như một cái chùy, đánh vào ngay giữa đầu óc, bàn tay Trình Lăng đang lưu luyến trên mặt cô chợt hơi chậm lại, dường như có thể nghe được âm thanh lòng anh vỡ nát. Trong tiềm thức cô gọi, lại là gọi tên của người đàn ông kia!

Thật sự không yêu sao?

Không thể nào! Theo tình báo anh mua được, Tuyết Thuần căn bản không yêu Lại Tư, tất cả đều là do Lại Tư ép buộc cô. Lại Tư kia cả ngày lưu luyến ở bên cạnh Tuyết Thuần, Tuyết Thuần gọi tên của anh ta cũng không có gì kỳ quái. Đúng, chính là như vậy, Trình Lăng tự an ủi mình.

* * *

Đông Nam Á, khói thuốc súng tràn ngập bàn đàm phán.

Lại Tư trời sinh chính là hóa thân của sự thanh cao nhã nhặn, dù là ở trong địa ngục cũng không chậm không nhanh, cứ vậy mà bước đi thông thả, giày da ma sát với mặt đất, phát ra những tiếng vang rất nhỏ, nhưng nghe vào trong tai Trù Nhiên, giống như âm thanh ma quỷ vọng tới từ địa ngục.

Trù Nhiên án bị thương ở vai trái, nhưng vẫn ngẩng cao đầu lên đầy ngạo mạn: "Không hổ là người đàn ông tôi nhìn trúng, chúc mừng anh lại chiến thắng thêm một ván."

"Đây là điều tất nhiên. Chủ nhân nhà họ Trù đã không có nhiều lợi thế lại còn dễ mất, có thể phải cẩn thận hơn." Lại Tư tự phụ cười nhạt nhẽo, trong làn khói thuốc tràn ngập, phong thái không hề mất đi sự thanh nhã, bình tĩnh giống như đang nhàn nhã ở trong nhà như bình thường.

Trù Nhiên không cam lòng cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, chợt trên mặt dâng lên nụ cười lạnh khát máu: "Để cho anh đắc thắng rồi, nhân tiện đây cũng

đưa cho anh một món lễ lớn."

Lại Tư ngừng bước chân, mặc dù ánh mắt lạnh nhạt, nhưng vẫn khóa lại trên người cô ta, để ngừa cô ta chạy trốn lần nữa. Lông mày cũng đồng thời khẽ nhíu lại, ngón giữa giờ lên lập tức tiếp được món đồ Trù Nhiên ném tới.

Là một xấp hình cũ, không có chỗ nào không phải là Tuyết Thuần cùng với người cũ (Trình Lăng) kia, mỗi bức ảnh là sự ghi chép lại những năm tháng trẻ trung của hai người.

"Hơn nữa, nhà họ Lại có lai lịch thâm hậu như vậy mà con riêng của ông Trình, lại dám tranh giành người phụ nữ của ông chủ Lại, thật là không biết sống chết." Trù Nhiên trong lòng vừa tính toán vừa châm chọc nói xong, nhược điểm duy nhất bây giờ của Lại Tư chính là Tuyết Thuần, bắt cô ta lên đài là chính xác không sai.

Lại Tư nhìn lướt qua, cười lạnh nói: "Mười năm trước gì đó cũng dám bày ra mặt bần, tôi thấy cô cũng đã hết thời rồi." Đồng thời với lúc một chữ cuối cùng được nặng nề nói ra, không ai thấy rõ anh ra tay như thế nào, trong không trung chợt xuất hiện từng mảnh phi tiêu, chỉ trong giây lát sau khi vung ra đã bay xa tận bảy mét tới trước mặt Trù Nhiên.

Trù Nhiên nhanh chóng tung người nhảy một cái, sau mấy cái lên xuống, biến mất trong đồng hoang tàn đổ nát. Ngay sau đó mấy hộ vệ bên cạnh cô ta đồng thời kêu rên mấy tiếng, nằm xụi lơ trên mặt đất.

Xa xa vang lên giọng cô ta đáp lại: "Bản lĩnh của ông chủ Lại xem ra càng dứt khoát lưu loát hơn khi chúng ta cùng nhau huấn luyện đặc biệt ở Đảo Địa Ngục, đều nói người trong xã hội đen phải lãnh khốc vô tình, nếu như có tình ràng buộc, bá chủ xã hội đen sẽ có nhược điểm. Lại Tư, anh cũng không phải là rất thích người phụ nữ kia, nhìn cho thật kỹ vợ anh hồng hạnh xuất tường, tôi đã dự liệu được anh có thể cảm nhận được loại cảm giác tan nát cõi lòng như tôi."

Lam Dạ đang muốn men theo giọng nói để đuổi theo, ánh mắt Lại Tư lạnh lùng thoáng nhìn, Lam Dạ lập tức hiểu ý dừng lại bước chân.

Nhìn theo hướng Trù Nhiên trốn thoát đi, ánh mắt dần dần đông lạnh của Lại Tư không tự chủ được lại rơi xuống những tấm hình cũ nằm trên đất. Khuôn mặt Tuyết Thuần non nớt trẻ trung, tươi cười rạng rỡ, bên cạnh không hề ngạc nhiên chính là người cũ chường mắt ấy. Nụ cười xinh đẹp tuyệt trần như vậy, hẳn là bởi vì người đàn ông khác mà có.

Mặt ngoài Lại Tư từng nói không thêm đề ý, thực chất trong lòng lại như có tảng đá đè nặng. Chợt con người co rút lại, liếc thấy ảnh Tuyết Thuần ở trên giường, đáy mắt mơ hồ nhóm lên lửa giận.

Đây là tấm hình mới duy nhất, hơn nữa còn là mới vừa ra lò.

Toàn thân Lại Tư nổi lên sát khí nghiêm nghị lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo chỉ đảo qua, Đào Dân đã lập tức liên lạc tìm hiểu tình huống bên kia, vội vàng thức thời bấm báo lại: "Mấy hôm trước bà chủ đã rời nhà, trở về Trung Quốc tham dự tang lễ của con trai lớn nhà họ Tần."

Mắt lạnh của Lại Tư nhíu lại, hạ lệnh: "Trước tiên không trở về nhà, đi đến Trung Quốc."

Một giây lúc Lại Tư xoay người đi kia, Đào Dân âm thầm liếc mắt nhìn lòng bàn tay tiết ra mồ hôi lạnh, mới vừa rồi rõ ràng nhìn thấy đáy mắt ông chủ đỏ tươi. Trù Nhiên cũng không bức được ông chủ có bộ mặt như thế, xem ra bà chủ lạnh ít dữ nhiều rồi.

Đầu ngấm ngấm đau, Tuyết Thuần rên rỉ khổ sở một tiếng, lại bị sợ đến hít vào một ngụm khí lạnh.

Gương mặt tuần tú của Trình Lăng phóng đại đập vào trong mắt, trong lòng Tuyết Thuần sợ hãi run rẩy, trở mình một cái bò dậy. Nhưng bà vai lại giữ lại, Tuyết Thuần không thể động dậy.

Tuyết Thuần kinh ngạc không hiểu, ánh mắt lóe ra sự kinh hãi, hoàn toàn không rõ ràng lắm bây giờ đang ở trong tình trạng gì.

Dù là kinh hoàng, cũng đẹp đến mức say lòng người như thế. "Chúng ta ở chung một chỗ có được hay không?" Trình Lăng say đắm yêu thương vuốt ve bờ môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, lưu luyến không dứt.

Trong lòng Tuyết Thuần kháng cự sự đụng chạm như vậy, gạt tay của anh ta ra. Chỉ cảm thấy Trình Lăng như vậy lộ ra sự quái dị không bình thường: "Anh có ý gì?"

"Lại Tư dùng phương thức trắng trợn cướp đoạt để có được em, trước đây thật lâu, chúng ta chính là trời sinh một đôi. Chỉ cần em vẫn thích anh, cho dù phải trả giá ra sao, anh đều không sao cả, chỉ cần chúng ta có thể ở cùng nhau."

"Tuyết Thuần, tâm ý của anh dành cho em, chưa từng thay đổi. Em thì sao? Chỉ cần em nói em vẫn thích anh, bất kể là phải trả cái giá lớn đến đâu, anh đều sẽ giúp em ly hôn được. Anh không ngại em đã từng kết hôn, cũng không nỡ lòng để cho em tiếp tục bị người đàn ông kia hành hạ. Chỉ cần có thể ở cùng với em, cái gì anh cũng sẽ không suy nghĩ đến, toàn tâm toàn ý, cả đời chỉ yêu thích một người phụ nữ là em mà thôi."

Thình lình đón nhận lời thổ lộ chân thành tận đáy lòng, Tuyết Thuần kinh ngạc hóa đá ngay tại chỗ.

Nhìn Trình Lăng xúc động, phần nộ lại thâm tình, Tuyết Thuần càng rụt rè hơn: "Anh đừng ngốc như thế nữa, e, đã kết umh....."

Đáng chết! Kết hôn gì đều là con mẹ nó! Hiện tại anh ta hận nhất chính là nghe được hai chữ kết hôn này. Không chút suy nghĩ, trong đầu nóng lên, anh

ta hôn lên đôi môi mê người xinh đẹp của cô.

Nhìn cô cả đêm, đã sớm muốn làm chuyện như vậy với cô rồi. Anh ta bá đạo mãnh liệt hôn cô, mặc cho đôi tay nhỏ bé của cô đánh lên lồng ngực rắn chắc của anh ta. Hương vị ngọt ngào từ cái miệng nhỏ nhắn của cô khiến cho anh muốn ngừng mà không được. Cô là của anh, ngay từ khi bắt đầu đã định sẵn là của anh rồi, Lại Tư đáng đáng chết kia mới là người thứ ba!

Trời cao không thể trừng phạt anh như vậy, không phải anh chỉ là đi nước Mĩ học tập năm năm, muốn có tất cả lực lượng để bảo vệ cô thôi sao! Nhưng vì điều gì? Vì cái gì mà người anh trân ái nhất, lại bị người khác cướp đi! Anh không cam lòng! Tuyệt Thuần là cô gái mà dù là đánh đổi mạng sống anh cũng muốn che chở cả đời!

Không thể! Tuyệt đối không thể!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.